„Dacă vara ar putea încăpea într-o carte, atunci cu siguranță ai găsi-o în aceasta!"
OPRAH DAILY

Scandalul din Malibu

Taylor Jenkins Reid

HISTORICAL FICTION

LEDA BAZAAR

TAYLOR JENKINS REID

SCANDALUL DIN MALIBU

Traducere din limba engleză de Maria Adam
Titlul original: *Malibu Rising,* 2021

Editura Leda Bazaar, 2022

Versiune ebook: v1.0, februarie 2023

Malibu ia foc.

Pur și simplu, așa se întâmplă în Malibu din când în când.

Tornadele distrug câmpiile din Midwest. Inundațiile se intensifică în Sudul american. Uraganele se dezlănțuie în Golful Mexicului.

Iar California arde.

Pământul se aprindea iar și iar când era ocupat de populația Chumash în anul 500 e.n. S-a aprins și pe la 1800, când coloniștii spanioli au ocupat zona. S-a aprins și la 4 decembrie 1903, când Frederick și May Rindge dețineau o fâșie de teren numită acum Malibu. Flăcările s-au întins pe 50 de kilometri de coastă și le-au mistuit casa în stil victorian pe care o ridicaseră pe plajă.

Malibu a luat foc și în 1917, și în 1929, mult după ce au ajuns acolo primele vedete de cinema. A luat foc și în 1956, și în 1958, când amatorii de longboard{1} și fetele de pe plajă începeau să își facă apariția. A luat foc mai apoi și în 1970, și în 1978, după ce s-au instalat hipioții în canioanele din zonă.

Pe urmă, a luat foc în 1982, 1985, în 1993, 1996, în 2003, 2007 și 2018. Și de câteva ori între acești ani.

Pentru că e în firea lucrurilor ca Malibu să ardă.

La marginea de azi a orașului Malibu se află o pancartă pe care scrie MALIBU, 43 KM DE FRUMUSEȚE PITOREASCĂ. Orășelul lung și subțire – o zonă care se limitează la coasta îngustă pe aproape 50 de kilometri – e alcătuit din ocean și munte, și este despărțit de o șosea cu două benzi numită Pacific Coast Highway (PCH).

La vest de PCH se află o serie lungă de plaje care mărginesc valurile albastre, de cristal, ale oceanului Pacific. În multe locuri de-a lungul coastei, casele de pe plajă sunt înghesuite pe o parte a șoselei, multe dintre ele mici, dar înalte, întrecându-se parcă pentru o priveliște mai încântătoare. Linia coastei e stâncoasă și colțuroasă. Valurile sunt puternice și limpezi. Aerul miroase a sare proaspătă.

Imediat la est de PCH se întind munții imenși și arizi. Aceștia domină văzduhul, în tonuri roșiatice și verzi ca salvia, și sunt acoperiți de arbuști de deșert, copaci sălbatici și lăstăriș uscat.

E un teren secetos. Un butoi cu pulbere. Deopotrivă binecuvântat și blestemat cu briza oceanului.

Vânturile locale Santa Ana cutreieră munții și văile dinspre continent spre mal, puternice și fierbinți. Legendele spun că sunt vestitorii haosului și ai distrugerii. În realitate, sunt doar un accelerator.

E de ajuns o singură scânteie în lemnul uscat din deșert și de acolo poate porni o vâlvătaie care să scape de sub control, arzând cu flăcări roșii și portocaliu-aprins. Devorând pământul și scoțând fum negru și gros care acoperă cerul, slăbind lumina soarelui pe kilometri întregi în timp ce cenușa cade ca ninsoarea.

Habitatele – tufele, arbuștii și copacii – și casele – cabanele, conacele, bungalow-urile, moșiile, livezile și fermele – sunt cuprinse de fum și lasă în urmă pământul pârjolit.

Dar acel teren e tânăr din nou, gata ca din măruntaiele lui să țâșnească iar viață.

Distrugere. Și reînnoire, renăscând din cenușă. Povestea focului.

Focul din Malibu din 1983 nu a început pe dealurile uscate, ci pe coastă.

A început pe Cliffside Drive, la numărul 28150, sâmbătă, 27 august, acasă la Nina Riva, în timpul uneia dintre cele mai faimoase petreceri din istoria Los Angelesului.

Petrecerea anuală a scăpat complet de sub control cam pe la miezul nopții.

Până la șapte dimineața, linia coastei din Malibu era copleșită de flăcări.

Pentru că, așa cum este în firea lucrurilor ca Malibu să ardă, așa a fost și în firea unei anumite persoane să dea foc și să plece.

Sâmbătă, 27 august 1983

Partea întâi
7:00-19:00

7:00

Nina Riva s-a trezit fără să deschidă ochii măcar.

Starea de veghe a cuprins-o treptat, ca și cum i-ar fi vestit dimineața cu blândețe. A rămas în pat, visând că e cu placa de surf sub piept, în valuri, înainte de a începe să-și amintească realitatea – faptul că sute de oameni aveau să îi invadeze casa peste doar 12 ore. În timp ce se trezea de-a binelea, și-a dat seama din nou că toți cei care aveau să vină în seara aceea știau grozăvia ce i se întâmplase.

Deplângea întreaga situație fără să privească prin perdeaua propriilor gene.

Dacă asculta cu atenție, Nina auzea oceanul lovindu-se sub stâncă – doar vag.

Visase întotdeauna să-și cumpere o casă precum cea în care crescuse împreună cu frații ei pe Old Malibu Road. Un bungalow modest, pe plajă, lângă PCH, construit pe piloni și înălțându-se deasupra oceanului. Își amintea cu drag de picăturile de apă de pe ferestre, de lemnul pe jumătate putrezit și metalul ruginit care-i susțineau podeaua de sub picioare. Voia să stea pe terasă și să privească în jos spre maree, să audă valurile spărgându-se cu zgomot sub ea.

Brandon însă dorise să locuiască pe faleză.

Așa că achiziționase pentru ei o vilă din beton și sticlă, săpată în promontoriul Point Dume, cu 15 metri deasupra coastei, un coborâș abrupt printre stânci și cu trepte până unde se spărgeau valurile.

Nina asculta cât mai atentă ca să audă sunetul apei și nu deschidea ochii. De ce i-ar fi deschis? Nu era nimic de văzut.

Brandon nu era lângă ea în pat. Brandon nu era acasă. Brandon nu era nici măcar în Malibu. Era la Hotelul Beverly Hills, cel cu stucatura roz și palmierii verzi. Cel mai probabil, la ora asta matinală, o strângea în brațe pe Carrie Soto în somn. Când se trezea, probabil avea să-i dea părul la o parte cu laba aia mare a lui și să o sărute pe gât. Probabil că după aceea aveau să-și facă amândoi bagajele pentru U.S. Open.

Îh!

Nina nu o ura pe Carrie Soto că-i furase soțul, pentru că soții nu se pot fura. Carrie Soto nu era o hoață; Brandon Randall era un trădător.

El era singurul motiv pentru care Nina Riva era pe coperta numărului 22 al revistei *Now This,* sub titlul LOVITURĂ CUMPLITĂ PENTRU NINA: CUM A FOST LĂSATĂ ÎN URMĂ JUMĂTATEA CUPLULUI DE AUR AL AMERICII.

Era un articol întreg dedicat faptului că soțul ei, jucătorul profesionist de tenis, o părăsise public pentru amanta lui, și ea jucătoare profesionistă de tenis.

Imaginea de pe copertă era destul de frumoasă. Folosiseră una dintre fotografiile ei de la ședința foto pentru costume de baie făcută în Maldive cu câteva luni în urmă. Purta un bikini fucsia ridicat pe talie. Ochii ei căprui și sprâncenele groase era încadrate de părul lung, castaniu, decolorat de soare, părând puțin ud, cu bucle largi. Desigur, mai erau și celebrele ei buze. Buza de jos umflată și buza de sus mai subțire – buzele Riva, după cum fuseseră poreclite când deveniseră renumite datorită tatălui ei, Mick.

În fotografia originală, Nina ținea în mână o placă de surf, placa ei cu alb și galben de la Town & Country, de 1,80 metri. Pe copertă, editaseră placa. Dar era deja obișnuită cu asta.

În interiorul revistei era o fotografie cu Nina în parcarea unui magazin Ralphs cu trei săptămâni înainte. Nina purta un bikini alb, cu o rochie de vară înflorată pe deasupra. Fuma Virginia Slims și ducea în mână un bax de suc Tab. Dacă te uitai cu atenție, îți dădeai seama că plânsese.

Alături, puseseră o fotografie cu tatăl ei pe la 65 de ani. Înalt, brunet, de o frumusețe convențională, într-un șort de înot, o cămașă havaiană și sandale, stând în față la Trancas Market, fumând Marlboro și ținând în mână o pungă de cumpărături. Deasupra fotografiilor era titlul AȘCHIA NU SARE DEPARTE DE TRUNCHIUL RIVA.

Ziariștii o prezentaseră pe Nina pe copertă drept soția abandonată a unui bărbat celebru, iar în interior drept fiica unui bărbat celebru.

În cele din urmă, a deschis ochii și s-a uitat în tavan. A coborât din pat; nu purta nimic în afară de lenjerie intimă. A coborât treptele de beton până în bucătăria cu gresie pe podea, a deschis ușile glisante de sticlă ce dădeau spre curtea din spate și a ieșit pe terasă.

A tras în piept aerul sărat.

Încă nu era cald în dimineața ceea; briza care pândește orașele de pe litoral se îndepărta în larg. Nina a simțit vântul pe umeri în timp ce pășea pe iarba tunsă perfect, cu marginile țepene ale firelor între degete. A mers până a ajuns la margine.

A privit spre orizont. Oceanul era albastru precum cerneala. Soarele se ridicase pe cer cu o oră sau două în urmă. Pescărușii țipau strident, plonjând și ridicându-se deasupra oceanului.

Nina a văzut că valurile erau bune; o umflătură vizibilă înainta spre Little Dume. A urmărit valurile venind, privindu-le cum dispăreau fără să fie cineva călare pe ele. I se părea o tragedie. Valurile se spărgeau singure, fără să le revendice nimeni.

Ea avea să facă asta.

Avea să lase oceanul să o vindece, așa cum făcuse mereu.

Poate că se afla într-o casă pe care nu ar fi ales-o niciodată. Poate că fusese părăsită de un bărbat cu care nici nu-și mai amintea de ce se măritase. Însă Pacificul era oceanul ei. Malibu era căminul ei.

Ceea ce Brandon nu pricepuse niciodată era că încununarea vieții în Malibu nu era să trăiești în lux, ci natura în stare pură.

Malibu din tinerețea Ninei fusese mai degrabă rural decât urban, cu dealuri domoale, pline cu poteci și cocioabe ponosite.

Ceea ce iubea Nina la orașul ei natal era felul în care furnicile își croiau drum pe suprafețele din bucătărie sau cum pelicanii se ușurau pe marginea terasei. Erau mormane de balegă de cal pe marginile drumurilor desfundate, lăsate de vecinii care se duceau la piață călare.

Nina trăise pe bucățica aceea de coastă toată viața și înțelegea că nu putea face mare lucru să-i împiedice schimbarea. O văzuse crescând de la fermele modeste la cartiere ale clasei mijlocii. Acum devenea ținutul vilelor imense de pe plajă. Dar

cu priveliști atât de frumoase, era doar o chestiune de timp înainte să apară cei putred de bogați.

Singura surpriză adevărată a fost că Nina se măritase cu unul dintre ei. Și acum deținea o bucățică din lumea aceea, din câte se părea, fie că-i plăcea, fie că nu.

O clipă mai târziu, Nina avea să se întoarcă și să intre înapoi în casă. Să-și pună costumul de baie și să revină în acest loc, de unde să coboare pe versantul stâncii și să ia placa din magazia pe care o avea pe plajă.

Dar în clipa aceea Nina se gândea doar la petrecerea de diseară, nevoită să-i înfrunte pe toți oamenii care știau că o părăsise soțul. Nu s-a mișcat de acolo. Nu era pregătită să se întoarcă.

În schimb, Nina Riva a rămas pe marginea stâncii pe care nu și-o dorise și a privit la apa pe care ar fi vrut-o mai aproape și, pentru prima dată în viața ei tăcută, a urlat în bătaia vântului.

— Stai aici!

Jay Riva a coborât din mașina sa CJ-8, a sărit peste poarta de un metru, a mers pe aleea de pietriș și a ciocănit la ușa surorii sale mai mari.

Niciun răspuns.

— Nina! a strigat el. Te-ai trezit?

Asemănarea dintre cei doi era uimitoare. Băiatul era la fel de zvelt și de înalt ca ea, dar mai degrabă vânjos decât mlădios. Ochii căprui, cu gene lungi, și părul castaniu, scurt și ciufulit alcătuiau o frumusețe care dă naștere sentimentului de îndreptățire. Cu pantalonii scurți, tricoul decolorat, ochelarii de soare și șlapii, arăta ca un campion la surf, ceea ce și era.

Jay a ciocănit din nou, ceva mai tare. Tot nimic.

Era tentat să bată în ușă până când Nina se ridica din pat. Pentru că știa că, în cele din urmă, avea să vină la ușă. Totuși, acum nu era momentul să fie nesimțit cu ea. În schimb, s-a întors, și-a pus ochelarii Wayfarer la loc și a urcat înapoi în Jeep.

— Suntem doar noi doi în dimineața asta, a spus el.

— Ar trebui s-o trezim, a zis Kit. Ar vrea să prindă valurile astea.

Micuța Kit! Jay a pornit mașina și a dat să întoarcă, având grijă ca bețele să fie în siguranță în spate.

— Se uită și Nina la aceeași prognoză, a spus el. Știe de valuri. Poate să aibă grijă de ea.

Kit s-a gândit la vorbele lui și a privit pe geam. Mai exact, s-a uitat pe unde ar fi fost un geam dacă mașina ar fi avut portiere.

Kit era slăbuță și minionă, dar bine făcută, numai mușchi și piele bronzată. Avea părul lung și castaniu, decolorat cu suc de lămâie și soare, cu pistrui la rădăcina nasului și pe pomeți, cu ochi verzi și buze pline. Arăta ca versiunea în miniatură a surorii ei, fără a avea grația și dezinvoltura acesteia. Frumoasă, dar poate puțin stângace. Stângace, dar poate frumoasă.

— Mă tem că e deprimată, a spus Kit în cele din urmă. Trebuie să iasă din casă.

— Nu e *deprimată,* a răspuns Jay, ajungând în intersecția unde

străzile din cartier dădeau spre PCH. Băiatul s-a uitat în stânga și apoi în dreapta, încercând să-și pregătească întoarcerea, apoi a adăugat: Doar a fost supărată, atâta tot.

Kit și-a dat ochii peste cap.

— Când eu și Ashley ne-am despărțit.. A continuat Jay.

Zburau deja spre nord pe PCH, cu poalele munților în dreapta și oceanul vast, limpede și albastru, în stânga, luptându-se cu un vânt atât de puternic, încât Jay era nevoit să strige.

— Am fost supărat, dar pe urmă mi-a trecut. Așa o să se întâmple și cu Nina curând. Așa sunt relațiile.

Jay părea să uite că, atunci când Ashley se despărțise de el, fusese atât de supărat, încât nici nu voise să accepte că se terminase timp de aproape două săptămâni. Totuși, Kit nu avea de gând să-i amintească de asta și să riște să-i dezgroape și el viața *ei* amoroasă. La 20 de ani, Kit încă nu sărutase pe nimeni. Și era un lucru pe care fata îl simțea în fiecare zi, în fiecare clipă, uneori mai acut decât în alte momente. Fratele ei îi vorbea deseori de parcă era un copil când venea vorba de dragoste și, atunci când Jay se purta așa, ea se trezea roșind – de rușine și de furie în egală măsură.

Mașina se apropia de un semafor, așa că Jay a încetinit.

— Spun doar că probabil are nevoie să intre în apă acum, a spus Kit.

— Nina o să fie bine! i-a răspuns el.

Cum nu mai era nimeni în intersecție, Jay a apăsat pe accelerație și a mers mai departe, deși culoarea semaforului încă nu se schimbase.

— Oricum, nu mi-a plăcut niciodată de Brandon, a comentat Kit.

— Ba da, ți-a plăcut! a spus Jay, privind-o cu coada ochiului.

Avea dreptate. Îi plăcuse de el! Îi plăcuse foarte mult de el! Toți îl plăcuseră.

Vântul mugea în timp ce mașina prindea viteză, și niciunul nu a vorbit când Jay a făcut o întoarcere bruscă și a parcat pe marginea drumului, la County Line, o întindere de nisip aflată la nord de Malibu, unde surferii intrau în apă tot anul.

Acum, cu vântul dintre sud-vest, aveau să fie valuri destul de goale pentru a te cățăra pe ele. Și poate și să te dai puțin mare, dacă aveai chef.

Jay ocupase locul întâi și, respectiv, al treilea la două campionate de surfing în Statele Unite. Apăruse pe trei coperte ale publicației *Surfer's Monthly* în tot atâția ani. Fusese sponsorizat de O'Neill. Primise o ofertă de la RogueSticks pentru o linie de plăci de surf marca Riva. Era favoritul în prima cursă Triple Crown care avea să aibă loc mai târziu în acel an.

Jay știa că e grozav. Dar mai știa și că atrăgea atenția oamenilor și datorită tatălui său. Câteodată, era greu să vezi linia care îi despărțea. Umbra lui Mick Riva reușea să-i eclipseze pe toți copiii săi.

— Ești gata să le arătăm țăcăniților ălora cum se face? a întrebat Jay.

Kit a dat din cap cu un zâmbet șiret. Aroganța lui o amuza și o înfuria totodată. Pentru o anumită categorie de oameni, Jay era poate cel mai interesant surfer începător de pe continent. Dar, pentru Kit, era doar fratele ei mai mare, ale cărui aere începeau să devină obositoare.

— Da, să mergem! a spus ea.

Un tip scund, cu o figură blândă și costum pe jumătate desfăcut în jurul șoldurilor, i-a zărit pe Jay și Kit când coborau din mașină. Seth Whittles. Avea părul ud, dat pe spate. Se ștergea pe față cu un prosop.

— Hei, frate, mă gândeam eu că ne vedem aici în dimineața asta! i-a spus lui Jay când acesta a ocolit Jeepul. Valurile astea sunt minunate!

— Sigur, sigur! a răspuns Jay.

Seth era cu un an mai tânăr decât Jay și fusese cu o clasă în urma lui la școală. Acum, la maturitate, Seth și Jay se învârteau în aceleași cercuri și făceau surf pe aceleași creste. Jay avea senzația că era un fel de victorie pentru Seth.

— Mare petrecere diseară! a spus Seth.

Vorbea cu o nuanță vagă de bravadă în glas, iar Kit a înțeles imediat că Seth voia să confirme că e invitat. Kit a surprins privirea lui Seth în timp ce vorbea, iar el i-a zâmbit de parcă

abia acum observa că era și ea acolo.

— Bună! a salutat-o el.

— Bună!

— Da, frate, se ține petrecerea, i-a spus Jay. Acasă la Nina, la Point Dume, la fel ca anul trecut.

— Super, super! a exclamat Seth, cu un ochi la Kit.

În timp ce Seth și Jay discutau, Kit a scos plăcile din spate și le-a dat pe amândouă cu ceară. A început să le tragă spre mal. Jay a prins-o din urmă. Și-a luat placa din mâna ei.

— Presupun că vine și Seth diseară, a spus Jay.

— Așa am înțeles, a zis Kit, legându-și sfoara de gleznă.

— Se… uita la tine, a spus Jay.

Niciodată nu remarcase că cineva o măsura din priviri pe Kit. Pe Nina, sigur, tot timpul. Dar nu pe Kit.

S-a uitat din nou, cu alți ochi, la sora lui mai mică. Acum era sexy sau cum? Nici măcar nu putea să-și pună întrebarea asta.

— Mă rog! a zis Kit.

— E un tip de treabă, dar e ciudat, a spus Jay. Să se uite cineva așa la sora mea mai mică, chiar sub ochii mei.

— Am 20 de ani, Jay, i-a amintit Kit.

Jay s-a încruntat.

— Chiar și așa…

— Da, păi, aș prefera să mor decât să mă pup cu Seth Whittles, a spus Kit, ridicându-se și luându-și placa. Așa că nu-ți bate capul cu asta!

Seth era un tip arătos, s-a gândit Jay. Și era de treabă. Se îndrăgostea mereu de câte o fată, le scotea la cină și altele. Kit putea nimeri și mai prost de atât. Uneori, nu reușea să o înțeleagă.

— Ești gata? a întrebat Kit.

Jay a dat din cap.

— Să mergem!

Cei doi au intrat în valuri, așa cum făcuseră de nenumărate ori de-a lungul vieții – întinzându-se pe plăci și înotând unul lângă altul.

Erau deja mulți oameni aliniați, Dar Jay se făcea ușor remarcat când trecea peste valuri, în timp ce bărbații din apă îl

vedeau cum se apropie. Șirul s-a distanțat, lăsându-i loc.
Jay și Kit s-au ridicat chiar pe creastă.

Hud Riva, scund și îndesat, spre deosebire de frații săi, care erau înalți și zvelți, și care își petrecea vara ars de soare în timp ce restul se bronzau, era cel mai deștept dintre toți. Prea deștept ca să nu înțeleagă consecințele faptelor sale.

Era la vreo 13 kilometri sud de PCH, făcându-i sex oral lui Ashley, fosta iubită a fratelui său, într-o rulotă Airstream parcată ilegal pe Plaja Zuma.

Totuși, el nu ar fi ales aceste cuvinte. Pentru el, însemna să faci dragoste. Pur și simplu, era prea mult suflet în tot, în fiecare respirație, ca să fie ceva mai superficial decât iubirea.

Hud iubea gropița lui Ashley și ochii ei verzi-aurii, și părul blond-auriu. Îi plăcea că nu putea să pronunțe *antropologie,* că îl întreba mereu ce fac Nina și Kit și că filmul ei preferat era *Benjamin, recrut fără voie.*

Îi plăcea dintele ei strâmb, pe care nu-l vedeai decât când râdea. De câte ori îl surprindea pe Hud uitându-se la dintele ei, se rușina, acoperindu-și gura cu o mână și râzând și mai tare. Iar el iubea și chestia asta la ea.

În astfel de momente, Ashley îl pocnea deseori și spunea „încetează, mă faci să mă jenez", cu o scânteiere în ochi. Când făcea asta, Hud știa că și ea îl iubește.

Ashley îi spunea adesea că îi plăceau umerii lui lați și genele lungi. Îi plăcea că avea mereu grijă de familia lui. Îi admira talentul – felul în care lumea părea mai frumoasă prin lentila camerei lui decât o vedea ea în fața ochilor. Admira faptul că putea să intre în ape la fel de periculoase ca surferii, însă că el înota sau stătea în echilibru pe un Jet Ski, ținând în mâini camere foto grele, surprinzând cu mișcarea și lumina perfectă ceea ce Jay făcea pe placă.

Ashley credea că acesta era cel mai impresionant lucru. La urma urmei, nu doar Jay ajunsese pe coperta *Surfer's Monthly* de trei ori în tot atâția ani. La fel făcuse și Hud. Toate acele fotografii celebre cu Jay erau făcute de Hud. Valurile care se spărgeau, placa de surf care spinteca apa, stropii, orizontul…

Poate că Jay era capabil să călărească un val, dar Hud era cel

care făcea totul să pară frumos. Numele Hudson Riva apărea în toate cele trei numere. Ashley credea că Jay avea nevoie de Hud la fel de mult pe cât avea Hud nevoie de Jay.

De aceea, când Ashley se uita la Hud Riva, vedea un bărbat tăcut care nu avea nevoie de atenție și de distincții. Vedea un bărbat a cărui muncă vorbea de la sine. Vedea un bărbat, nu un băiat.

În acest fel, îl făcea pe Hud să se simtă mai bărbat decât se simțise vreodată.

Ashley a început să respire sacadat în timp ce Hud se mișca mai repede. Îi cunoștea corpul, știa de ce are nevoie. Nu era nici prima, nici a doua sau a zecea oară când făceau asta.

Când s-a terminat, Ashley l-a tras pe Hud să se întindă lângă ea. Aerul era înăbușitor – cei doi închiseseră ferestrele și ușile înainte de a se săruta măcar, de teamă să nu fie văzuți, auziți sau chiar *simțiți.* Ashley s-a ridicat și a deschis fereastra de lângă pat, lăsând briza să intre. Aerul sărat alunga umiditatea.

Auzeau familiile și adolescenții pe plajă, valurile care se rostogoleau la mal, fluierul strident al salvamarului din cel mai apropiat turn. O mare parte din Malibu avea plaje restricționate, însă Zuma – porțiunea aceea lată de nisip fin și coastă liberă de lângă PCH – era pentru toată lumea. Într-o zi ca asta, atrăgea familii din tot Los Angelesul, care încercau să profite de o ultimă bucățică memorabilă a vacanței de vară.

— Bună! a zis Ashley încet, timidă și zâmbitoare.

— Bună! a răspuns Hud, fermecat.

Hud i-a luat degetele de la mâna stângă și a început să se joace cu ele, împletindu-le cu ale lui.

Se putea căsători cu ea. O știa. Nu mai simțise chestia asta pentru nimeni, dar o simțea pentru ea. Avea impresia că știuse din ziua în care se născuse, deși era conștient că era imposibil să fie așa.

Hud era pregătit să i se ofere cu totul lui Ashley, cu tot ce avea, tot ce putea să-i dea. Nunta visurilor ei, oricâți copii și-ar fi dorit. De ce era atât de greu să te dedici unei femei? Lui i se părea ceva firesc.

Hud avea doar 23 de ani, dar se simțea pregătit să devină soț,

să aibă o familie, să-și construiască o viață cu Ashley.

Trebuia doar să găsească o cale de a-i spune lui Jay.

— Deci… diseară, a zis Ashley și s-a ridicat în capul oaselor să se îmbrace.

Fata și-a pus o pereche de chiloți galbeni și un tricou alb, pe care scria UCLA cu albastru și auriu în dreptul pieptului.

— Stai! a spus Hud ridicându-se și aproape dând cu capul de tavan.

Purta pantaloni scurți din catifea reiată bleumarin și nu avea cămașă. Avea nisip pe picioare. Mereu avea nisip pe picioare. Așa crescuseră el, fratele și surorile lui. Cu nisip pe picioare și pe podele, în mașini, în genți și la scurgerile de la duș.

— Scoate-ți tricoul! Te rog! i-a spus Hud și s-a aplecat să-și ia o cameră.

Ashley și-a dat ochii peste cap, dar amândoi știau că o va face.

El a tras vizorul în jos și s-a uitat direct la ea.

— Ești o operă de artă!

Ashley a dat din nou ochii peste cap.

— Ce replică jalnică!

Hud a zâmbit.

— Știu, dar jur că n-am mai spus-o nici unei alte femei de pe planetă!

Era adevărat.

Ashley și-a încrucișat mâinile peste piept. A apucat de marginea de jos a tricoului și l-a tras peste cap, iar părul lung și nisipiu i-a căzut pe spate și în jurul umerilor. În tot acest timp, Hud a ținut vizorul deschis, captând fiecare stadiu de goliciune.

Ea știa că arăta frumos prin lentila lui. În timp ce el apăsa întruna, începea să se simtă tot mai confortabil, relaxându-se la gândul că o vedea el. Ashley a mișcat încet mâinile și le-a dus la bikini, desfăcând șireturile care îl țineau legat. În decurs de trei clicuri rapide, a dispărut.

Hud s-a oprit pentru o secundă imperceptibilă, uluit de disponibilitatea, de inițiativa ei de a se dezgoli în fața camerei lui mai mult decât îi ceruse vreodată. Și a continuat. A fotografiat-o iar și iar, și iar. Ea s-a așezat pe pat și și-a încrucișat

picioarele. El s-a apropiat mai mult de ea cu camera.

— Fă poze în continuare! l-a îndemnat ea. Pozează până terminăm!

Și i-a tras pantalonii în jos, i-a lăsat să cadă și l-a luat în gură. A continuat să o fotografieze până a terminat, iar ea a ridicat ochii spre el și i-a spus:

— Astea sunt doar pentru tine. Trebuie să le developezi singur, bine? Dar acum o să le ai pentru totdeauna. Pentru că te iubesc!

— OK! a spus Hud, privind-o încă uluit.

Ashley era atât de multe lucruri incredibile în același timp! Suficient de încrezătoare, încât să fie vulnerabilă. Generoasă, dar deținând controlul. Se simțea mereu calm în preajma ei, chiar și când îl înfiora.

Ashley s-a ridicat și și-a pus bikini la loc, apoi tricoul.

— Deci, cum spuneam, despre petrecerea de diseară…

Ashley s-a uitat la Hud ca să-i surprindă reacția.

— Nu cred că ar trebui să merg.

— Credeam că am stabilit… a început Hud, dar Ashley i-a tăiat vorba.

— Familia ta are suficiente probleme acum.

A început să-și vâre picioarele în sandale.

— Nu crezi?

— Te referi la Nina? a întrebat Hud, mergând după Ashley la ușă. Nina o să fie bine. Crezi că e cea mai grea încercare prin care a trecut?

— Cu atât mai mult, a spus Ashley și a coborât din Airstream, atingând nisipul cu tălpile în vreme ce soarele îi intra în ochi; Hud era cu un pas în urma ei. Nu vreau să fac spectacol. Familia ta…

— Atrage multă atenție? a sugerat Hud.

— Exact! Și nu vreau să fiu o problemă în plus pentru Nina.

Tocmai această atenție față de sora lui, deși nu o întâlnise decât de puține ori, i se păruse lui Hud atât de încântătoare la Ashley de la început!

— Știu, dar… trebuie să le spunem! a zis Hud, trăgând-o spre el.

A luat-o de umeri și și-a sprijinit bărbia de creștetul capului ei. I-a sărutat părul. Mirosea a ulei de bronzat – nuci de cocos și banane.

— Trebuie să-i spunem lui Jay, a clarificat el.

— Știu, a spus Ashley și și-a sprijinit capul de pieptul lui Hud. Doar că nu vreau să fiu genul acela de persoană.

— Ce gen?

— Târfa, știi? Care intervine între frați.

— Hei! a spus Hud. E vina mea că m-am îndrăgostit de tine. Nu a ta. Și a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Uneori, soarta îți joacă feste. Asta era concluzia la care ajunsese Hud. Așa reușise să se împace cu multe lucruri prin care trecuse în viață. Mâna care îl îndruma – care îi îndruma pe toți – către un viitor anume… e imposibil să nu mai și greșească.

Uneori, fratele nepotrivit o cunoaște pe fată prima dată. Nu e nevoie să fie mai complicat de atât. Hud și Ashley… nu făceau decât să corecteze soarta.

— Nici nu pare logic că am fost cu Jay, a spus Ashley, trăgându-se înapoi, dar lăsându-și mâinile împletite cu ale lui.

— Așa am zis și eu prima dată când te-am văzut, a zis Hud. M-am gândit: „Fata asta nu trebuie să fie cu Jay".

— Te-ai gândit că trebuia să fiu cu tine?

Hud a clătinat din cap.

— Nu, ești mult prea bună pentru mine!

— Păi, măcar recunoști!

Ashley s-a dat mai în spate, înfigându-și călcâiele în nisip și ținându-se doar de mâinile lui Hud ca să nu cadă. Hud a lăsat-o așa o clipă, apoi a tras-o înapoi spre el.

— Ar trebui să vii diseară, a sugerat el. Îi vom spune lui Jay și totul o să fie bine.

Era o înțelegere tacită între ei că ceea ce aveau să-i „spună lui Jay" era o minciună. Un adevăr spus pe jumătate.

Urmau să-i spună lui Jay că erau împreună. Nu că începuseră să facă sex într-o noapte în urmă cu șase luni, când se întâlniseră întâmplător pe Venice Boardwalk. Pe vremea când Ashley și Jay încă formau un cuplu.

Ashley purta o geacă de blugi peste o rochie coralie, care

flutura în bătaia brizei. Hud purta pantaloni albi, scurți, o cămașă albastră, cu mâneci scurte, încheiată până la gât, și o pereche de pantofi Topsider vechi.

Fiecare fusese la băut cu prietenii când se întâlniseră din întâmplare în fața unui magazin cu suvenire, unde se vindeau maiouri cu expresii amuzante și ochelari de soare ieftini.

Se opriseră să se salute și le spuseseră prietenilor că aveau să îi prindă din urmă o clipă mai târziu. Dar „clipa" se prelungise tot mai mult până când își dăduseră seama că nu-i vor mai prinde din urmă.

Stătuseră de vorbă în timp ce se plimbau încet pe bulevard, intrând în magazine și baruri. Hud probase o pălărie de cowboy din paie, iar Ashley râsese. Ea luase în glumă lasoul Femeii Fantastice și se prefăcuse că-l învârte prin aer. Iar Hud își dăduse seama, după cum îi zâmbea Ashley, că seara începea să fie mai importantă decât se așteptaseră ei.

Câteva ore mai târziu și după prea multe pahare, se înghesuiseră într-o cabină din baia unui bar numit Mad Dogs. Ashley șoptise în urechea lui Hud: „Mereu te-am dorit. Mereu te-am dorit pe tine, de fapt". *Mereu îl dorise pe el, de fapt.*

O secundă după ce spusese asta, Hud o sărutase și o prinsese de picioare, ridicându-i-le în jurul taliei lui și lipind-o de perete. Mirosea ca o floare al cărui nume nu-l știa. Părul ei era plăcut și moale pe degetele lui. Nimeni nu-i dăduse o senzație atât de plăcută ca ea în noaptea aceea.

Când se terminase, amândoi se simțiseră ușurați, satisfăcuți și ușori ca o pană, până când își făcuse apariția apăsarea vinovăției.

Lui Hud îi plăcea să se considere un tip de treabă. Și totuși… să te culci cu iubita fratelui tău este exact ceea ce un tip de treabă nu ar face niciodată.

Cu siguranță, nu mai mult de o singură dată.

Dar a fost noaptea aceea, apoi încă una. Apoi cina la un restaurant pe coastă, la vreo patru orașe distanță. Apoi câteva discuții despre cum avea să facă Ashley să se despartă de Jay.

Și pe urmă a făcut-o.

În urmă cu cinci luni, Ashley apăruse în rulota Airstream a

lui Hud la 11 noaptea și îi spusese: „M-am despărțit de el. Și cred că ar trebui să știi că te iubesc”.

Hud o trăsese înăuntru, îi luase fața în mâini și-i spusese: „Și eu te iubesc. Te-am iubit de când… nu știu. De mai mult timp decât ar fi trebuit”.

Și acum stăteau în așteptare, încercând să creeze momentul perfect în care să-i spună lui Jay jumătatea aceea de adevăr. O jumătate de adevăr între frați vitregi, deși Jay și Hud nu se consideraseră niciodată frați *vitregi.*

— Vino la petrecere! a rugat-o Hud pe Ashley. Sunt pregătit să le spun tuturor.

— Nu știu! a răspuns Ashley, punându-și ochelarii albi de soare și luându-și cheile. Vom vedea!

8:00

Nina era în apă, dar găsea cu greu valurile lungi și lente pe partea dreaptă pe care le căutau mereu surferii.

Nu era acolo să spargă valurile. Oricum nu erau potrivite pentru așa ceva în dimineața aceea. Nu voia decât să se dea grațios cu placa, pășind încrucișat pe vârf până o răsturnau valurile.

Plaja era liniștită. Acesta era avantajul unui golf mic și exclusivist, protejat din trei părți de maluri de 15 metri înălțime. Deși plaja era practic publică, singurii care știau cum să ajungă acolo erau cei cu acces la scările private sau care erau dispuși să meargă pe jos pe linia zigzagată a coastei și să riște să înfrunte mareea.

În dimineața aceea, Nina împărțea golful cu două adolescente în costume neon care făceau plajă și citeau Jackie Collins și Stephen King.

Cum Nina era singura în apă, a rămas pe placă până a trecut de creasta valului, fără să se grăbească. În timp ce plutea așa, iar vântul îi răcorea pielea udă și soarele îi usca umerii goi în timp ce stătea cu picioarele atârnând în apă, Nina primea deja o mică parte din liniștea pentru care venise aici.

Cu o oră în urmă, era îngrozită de petrecere. Ba chiar se gândise să o contramandeze. Dar nu le putea face asta lui Jay, Hud și Kit. Abia așteptau petrecerea asta în fiecare an, de fapt, vorbeau despre ea cu luni de zile înainte.

Petrecerea începuse ca o distracție sălbatică cu butoaie de bere în urmă cu mulți ani, cu câțiva surferi și skateboarderi de prin oraș care se adunaseră acasă la familia Riva în ultima sâmbătă din august. Dar de atunci celebritatea Ninei crescuse, iar ea se măritase cu Brandon, atrăgând tot mai multă atenție.

Cu fiecare an, petrecerea părea să atragă din ce în ce mai multe persoane cunoscute. Actori, cântăreți, modele, scriitori, regizori, chiar și câțiva participanți la olimpiadă. Cumva, această mică adunare de altădată devenise *cea mai bună* petrecere la care să fii văzut. Măcar ca să poți spune că ai fost

acolo *când*.

Când, în 1979, Warren Rhodes și Lisa Crowne se dezbrăcaseră în piscină. Când, în ’81, Alma Amador și Georgina Corbyn se sărutaseră în fața soților lor. Când, anul trecut, Bridger Miller și Tuesday Hendricks se întâlniseră prima dată și împărțiseră un joint în curtea din spate a Ninei. Se logodiseră două săptămâni mai târziu și apoi Tuesday îl părăsise la altar în mai. *Now This* avusese un titlu care anunța DE CE N-A PUTUT TUESDAY SĂ TREACĂ PUNTEA CU BRIDGER[2].

Oamenii nu conteneau cu povești despre ce se întâmpla la petrecerea Riva, deși Nina nu era convinsă că toate erau adevărate.

Se presupunea că Louie Davies o descoperise pe Alexandra Covington când înota fără sutien în piscina Ninei. O distribuise în rolul unei prostituate în *Let ‘Em Down Easy* și acum, doi ani mai târziu, aceasta primise un Oscar.

Se părea că la petrecerea din 1980 Doug Tucker, noul președinte de la Sunset Studios, se făcuse mangă și le spusese tuturor că avea dovezi că Celia St. James e lesbiană.

Cântase vecinul Ninei, Rob Lowe, toate cântecele din *Jack & Diane* cu celălalt vecin, Emilio Estevez, anul trecut în bucătăria ei? Oamenii pretindeau că da. Nina nu știa niciodată sigur.

Nu observa întotdeauna tot ce se întâmpla în propria ei casă. Nu îi vedea pe toți cei care veneau. Mai degrabă, avea grijă ca frații și sora ei să se distreze. Iar ei se distrau mereu.

Anul trecut, Jay și Hud fumaseră iarbă cu toți membrii formației Breeze. Kit petrecuse toată noaptea stând de vorbă cu Violet North în dormitorul Ninei, cu o săptămână înainte ca albumul de debut al lui Violet să ajungă numărul unu. De atunci, Jay și Hud aveau bilete la concertele Breeze oricând voiau. Iar Kit vorbise întruna timp de câteva săptămâni după aceea despre cât de tare era Violet North.

Așa că Nina știa că nu putea să anuleze petrecerea, pur și simplu. Poate că familia Riva nu era ca majoritatea familiilor, dat fiind că erau doar ei patru, însă aveau tradițiile lor. Și oricum, nu exista o modalitate bună de a anula o petrecere care nu avea invitații niciodată. Oamenii veneau, fie că ea îi voia

acolo, fie că nu.

Ba chiar auzise de la buna ei prietenă, Tarine, pe care o cunoscuse la o ședință foto pentru *Sports Illustrated,* că Vaughn Donovan avea de gând să vină. Iar Nina trebuia să admită că Vaughn Donovan era probabil cel mai sexy tip pe care îl văzuse vreodată în filme. Felul în care zâmbea când își scotea ochelarii în parcarea mallului în *Wild Night* o topea și acum.

În timp ce Nina urmărea un val care venea spre ea dinspre vest, a hotărât că petrecerea nu era un blestem, ci o binecuvântare. Era exact ce-i trebuia ei. Merita să se distreze. Merita să se relaxeze. Putea să bea o sticlă de vin cu Tarine. Putea să flirteze. Putea să danseze.

Nina s-a uitat cum primul val dintr-un șir s-a spart dincolo de ea. S-a retras încet, constant și frumos în dreapta ei, exact cum sperase fata. Așadar, când a venit următorul, a înotat odată cu el, a simțit mișcarea apei sub ea și s-a urcat pe placă.

Aluneca prin apă gândindu-se cum să compenseze, cum să dea și să ia în egală măsură. Nu se gândea la viitor sau la trecut, ci doar la prezent. *Cum să stau, cum să mă țin, cum să mă echilibrez? Mai bine. Mai mult. Cu mai multă ușurință.*

Când valul a prins viteză, s-a aplecat mai tare. Când a încetinit, a împins placa. Când s-a orientat, a dansat ușor, până spre vârful plăcii, mișcându-se ușor să nu-și compromită viteza. A rămas acolo, în vârful plăcii, cu picioarele în echilibru și brațele întinse.

În ciuda tuturor lucrurilor, grația asta o salvase întotdeauna.

1956

Trecutul familiilor noastre nu e alcătuit din simple povești. Sunt mituri pe care le creăm despre oamenii care au trăit înaintea noastră, ca să ne putem înțelege pe noi înșine.

Povestea lui June și a lui Mick Riva părea o tragedie pentru fata lor cea mare, Nina. Pentru băiatul cel mare, Jay, părea o comedie a erorilor. Era o poveste despre origini pentru al doilea fiu, Hud. Și un mister pentru mezina familiei, Kit. Pentru Mick, era doar un capitol din memoriile sale.

Dar pentru June fusese dintotdeauna o poveste de dragoste.

Mick Riva a întâlnit-o prima dată pe June Costas când era o fată de 17 ani pe malurile din Malibu. Era anul 1956, cu câțiva ani înainte să ajungă Beach Boys acolo și cu doar câteva luni înainte ca *Gidget*[3] să înceapă să atragă mulțimi de tineri spre valuri.

Pe atunci, Malibu era un orășel pescăresc cu aspect rural, având un singur indicator de circulație. Linia coastei era liniștită, târându-se spre continent prin drumuri șerpuite și înguste ce străbăteau munții. Însă orașul ajunsese la vârsta adolescenței. Surferii se instalau cu pantalonii lor minusculi și plăcile lungi, iar bikinii începeau să fie la modă.

June era fiica lui Theo și a Christinei, un cuplu din clasa de mijloc, care locuiau la o fermă cu două dormitoare din apropierea unuia dintre numeroasele canioane din Malibu. Cei doi aveau lângă Pacific Coast Highway un restaurant nu prea frecventat, numit Pacific Fish, unde serveau turte cu carne de crab și scoici prăjite. Reclama lor luminoasă roșie, cu scrisul de mână fixat sus în aer, te îndemna de pe partea de est a autostrăzii să-ți iei ochii de la apă doar o clipă și să mănânci ceva bine prăjit cu o Coca-Cola rece ca gheața.

Theo se ocupa de prăjitor, Christina era casieră, iar seara și în weekend era treaba lui June să șteargă mesele și să spele podelele.

Pacific Fish era datoria și moștenirea lui June. Când mama a

lăsat locul liber la tejghea, toți se așteptaseră ca June să-l ocupe. Dar June se simțea menită pentru lucruri mai importante, chiar și la 17 ani.

Tânăra zâmbea larg în rarele ocazii când o vedetă de film sau un regizor intra în restaurant. Îi recunoștea pe toți de cum intrau pe ușă pentru că citea revistele de scandal ca pe Biblie, apelând la slăbiciunea tatălui ei ca să-l convinsă să-i cumpere un număr din *Rosa* sau *Confidential* în fiecare săptămână. Când June curăța urmele de ketchup de pe mese, se imagina la Cinematograful Pantages pentru premiera unui film. Când mătura sarea și nisipul de pe jos, se întreba cum ar fi să te cazezi la Beverly Hilton și să-ți faci cumpărăturile la Robinson's. June era fascinată de lumea în care trăiau vedetele. La doar câțiva kilometri distanță și totuși de neatins pentru ea, fiindcă era captivă aici, servindu-le turiștilor cartofi prăjiți.

Bucuriile lui June erau cele pe care le fura între două ture. Se furișa afară noaptea și dormea până târziu când putea. Când părinții ei erau la muncă, dar nu aveau nevoie de ea, June traversa Pacific Coast Highway și își așeza pătura pe întinderea de nisip față în față cu restaurantul familiei. Își lua o carte și cel mai bun costum de baie. Își prăjea corpul alb la soare, cu ochelarii pe nas și privirea fixată asupra apei. Asta făcea în fiecare sâmbătă și duminică până la zece și jumătate dimineața, când realitatea o trăgea înapoi, spre Pacific Fish.

Într-o sâmbătă dimineața, în vara lui '56, June stătea pe mal, cu degetele înfipte în nisipul ud, așteptând ca apa să pară mai caldă la picioare înainte de a intra. Erau surferi în valuri, pescari pe coastă, adolescenți ca ea întinși pe pături și dându-se cu loțiune pe brațe.

June se simțise îndrăzneață în dimineața aceea și își pusese un costum fără bretele, albastru cu pătrățele. Părinții ei nici nu știau că avea așa ceva. Se dusese la Santa Monica împreună cu prietenele ei și îl văzuse agățat într-un butic. Îl cumpărase cu banii economisiți din bacșișuri, împrumutând ultimii trei dolari de la prietena ei, Marcie.

Știa că, dacă l-ar fi văzut mama ei, ar fi fost nevoită să-l returneze sau, mai rău, să-l arunce. Dar voia să se simtă

drăguță. Voia să emită un semnal și să vadă dacă cineva răspunde.

Avea părul brunet tuns bob, un nas mic și buze arcuite și obraznice. Ochi mari, căprui, în care se vedea veselia ce însoțește deseori speranța. Acel costum era promițător.

Stând pe malul apei în dimineața aceea, se simțea aproape goală. Uneori, se simțea puțin vinovată că îi plăcea atât de mult propriul corp. Îi plăcea cum sânii îi umpleau sutienul, că se subția la talie și se lărgea mai jos. Se simțea vie, stând acolo, parțial expusă. S-a aplecat și și-a trecut mâinile prin apa rece ce i se ridica spre picioare.

Un bărbat de 23 de ani, încă necunoscut, Michael Riva, înota în valuri. Era cu trei dintre prietenii pe care și-i făcuse în cluburile din Hollywood. Trăia în LA de doi ani, după ce lăsase Bronxul în urmă și fugise în vest în căutarea faimei.

Încerca să se echilibreze în timp ce ieșea din valuri când i-au căzut ochii pe fata care stătea singură pe mal. I-a plăcut silueta ei. I-a plăcut cum stătea acolo, singură și timidă. I-a zâmbit.

A zâmbit și June. Așa că Mick și-a lăsat prietenii și a mers spre ea. Când a ajuns în sfârșit în dreptul ei, o picătură din apa rece ca gheața a căzut de pe brațul lui pe al ei. Ea s-a simțit flatată de atenția lui înainte ca el să o salute măcar.

Mick era, fără îndoială, atrăgător, cu părul dat pe spate de ocean, cu umerii lați și bronzați strălucind în soare, cu șortul alb care îi venea perfect. Lui June îi plăceau buzele lui – cum cea de jos era atât de plină, încât părea umflată, iar cea de sus era mai subțire, cu un v mic și perfect în mijloc.

El a întins mâna.

— Eu sunt Mick!

— Bună! i-a răspuns fata, dând mâna cu el.

Îi bătea soarele, iar June a fost nevoită să-și apere ochii cu mâna stângă de strălucirea puternică.

— Eu sunt June!

— June! a repetat Mick, ținând-o de mână puțin prea mult.

Nu i-a servit o replică de agățat despre cât de frumos era numele ei. I-a transmis ce simțea destul de clar doar prin bucuria cu care îl pronunța cu glas tare.

— Ești cea mai frumoasă fată de pe plaja asta!

— Ah, nu știu dacă e chiar așa, a răspuns June, întorcând privirea și râzând.

Simțea că se înroșește și spera ca el să nu observe.

— Îmi pare rău să spun că e adevărat, June! a zis Mick și i-a captat privirea din nou, apoi i-a dat drumul la mână. S-a aplecat apoi încet în față și a sărutat-o pe obraz, după care a întrebat-o: Poate te scot în oraș o dată?

June a simțit un fior care a străbătut-o din inimă până la picioare.

— Mi-ar face plăcere! a spus ea, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

June nu prea avea experiență cu bărbații – cele câteva întâlniri la care ieșise fuseseră la baluri la școală dar știa destul cât să-și ascundă bucuria.

— Bine! atunci, a spus el, dând din cap. Avem întâlnire.

Când Mick s-a îndepărtat, June era încrezătoare că acesta habar nu avea ce încântată era ea.

În următoarea sâmbătă seara, la șase fără un sfert, June a șters ultima masă din restaurant și și-a scos încet șorțul roșu. Și-a schimbat hainele în baia murdară și slab luminată. Le-a făcut cu mâna părinților ei cu un zâmbet timid. Le-a spus că se întâlnea cu o prietenă.

În timp ce June stătea în parcare în rochia ei preferată, dreaptă, cu un pulover roz încheiat la nasturi, s-a mai uitat o dată în oglindă și și-a netezit părul.

Și atunci a apărut el, la șase fix. Mick Riva într-un Buick Skylark argintiu. Purta un costum bleumarin strâns pe corp, cu o cămașă albă și o cravată neagră și groasă, o ținută apropiată de cea pentru care avea să devină cunoscut după doar câțiva ani.

— Bună! a salutat-o el, coborând din mașină și deschizând portiera pentru ea.

— Bună! a spus June și a urcat. Ești un adevărat gentleman!

Mick a zâmbit în colțul gurii.

— În mare parte.

June și-a interzis să leșine.

— Unde mergem? a întrebat ea când Mick a ieșit din parcare și a luat-o spre sud.

— Nu-ți face griji! a răspuns Mick și i-a zâmbit. O să fie grozav!

June s-a sprijinit de spătar și și-a așezat poșeta în poală. S-a uitat pe geam, către priveliștea oceanului la apus. Era ușor, în astfel de momente, să aprecieze cât de frumos era orașul ei natal.

Mick a intrat în parcarea de la Sea Lion, construit pe fundalul malului stâncos, cu reclama masivă în formă de pește-spadă care îl declara celebru în toată lumea.

June a ridicat din sprâncene. Mai fusese acolo de câteva ori cu părinții ei la ocazii speciale. În familia ei erau câteva reguli clare când era vorba de asemenea locuri: nu se bea decât apă, se ia un aperitiv, se împarte un antreu și fără desert.

Mick i-a deschis portiera și a luat-o de mână. Ea a coborât din mașină.

— Arăți superb! a spus el.

June a încercat să nu roșească.

— Și tu arăți foarte bine! a spus ea.

— Ei, mulțumesc! a zis Mick, netezindu-și cravata, și a închis portiera după ea.

Curând, fata i-a simțit mâna pe spate, ghidând-o spre ușă. S-a abandonat imediat atingerii lui. Felul în care o domina o făcea să se simtă ușurată – ca și cum, în sfârșit, era cineva care să o îndrume spre viitor.

Odată intrați, au fost conduși la o masă lângă fereastră, cu vedere spre Pacific.

— E minunat! a spus June. Mulțumesc că m-ai adus aici!

A văzut cum fața lui Mick s-a relaxat și s-a înseninat cu un zâmbet.

— Ah, bine! a zis el. Am presupus că vrei fructe de mare, dar nu eram sigur. Pentru că se pare că familia ta deține Pacific Fish, nu-i așa?

— Da! a încuviințat ea. Părinții mei îl au și-l conduc. Eu doar îi ajut.

— Înseamnă că te-ai săturat de homari? a întrebat el.

June a clătinat din cap.

— Absolut deloc! M-am săturat de *chifle* de homar. Aș putea să nu mai văd niciodată o chiflă de homar. Dar aproape niciodată nu avem un homar întreg. Și în mod sigur nu avem friptură sau ceva asemănător. Numai burgeri, cartofi prăjiți, scoici și alte chestii. Toate sunt prăjite. Tata nu a găsit nimic care să nu poată fi prăjit.

Mick a început să râdă. June nu se așteptase la asta. A ridicat ochii spre el și a zâmbit.

— Când se vor pensiona, ar trebui să-l preiau eu.

Părinții îi prezentaseră de curând ideea asta respingătoare: June trebuia să se mărite cu un bărbat care voia să fie în industria restaurantelor, cu ei.

— Și înțeleg că nu ești prea încântată de idee? a întrebat Mick.

June a clătinat din cap.

— Tu ai fi?

Poate că el ar fi. Poate că n-ar fi atât de rău să se mărite cu un bărbat care voia să preia restaurantul.

Mick a privit-o în ochi, susținându-i privirea o clipă.

— Nu! a răspuns el. N-aș fi încântat de idee.

June s-a uitat în jos, la paharul cu apă, și a luat o gură.

— Nu, bănuiesc că nu!

— Doar că eu urmăresc ceva mai mult de atât, a spus Mick.

June a ridicat ochii.

— Ah?

Mick a zâmbit și a pus meniul pe masă. S-a așezat mai bine, s-a aplecat în față, împărtășindu-i un secret, o prezentare promoțională, o vrajă.

— Sunt cântăreț, a spus el.

— Cântăreț? a întrebat June pe un ton ascuțit. Ce fel de cântăreț?

— Unul grozav.

June a râs.

— Păi, atunci, aș vrea să te aud cântând, a spus ea.

— Mi-am croit drum spre Hollywood puțin câte puțin, am cântat la câteva cluburi din circuit, am întâlnit persoanele

potrivite. Încă nu câștig prea mult. Adică, abia dacă fac ceva bani, sincer. Zugrăvesc case în timpul zilei ca să plătesc facturile. Dar o să ajung departe. Prietenul meu, Frankie, știe un tip de la Runner Records. Mă gândesc că, dacă îi fac o impresie bună, s-ar putea să obțin primul contract pentru un album.

Cuvintele *Hollywood, circuit* și *contract pentru album* au făcut ca pulsul lui June să crească. A zâmbit, fără să-și ia ochii de la el.

A venit ospătarul și le-a cerut comanda, dar, înainte ca June să vorbească, Mick a preluat controlul.

— Luăm amândoi *surf and turf*{4}.

June și-a stăpânit uimirea și-a închis meniul. I l-a dat înapoi ospătarului.

— Înseamnă că o să pot spune că te cunosc de pe vremuri? a întrebat ea.

Mick a râs.

— Crezi că o să reușesc? a întrebat el. Crezi că pot să obțin un contract? Să fiu prieten la cataramă cu vedetele? Să plec în turneu prin țară cu sălile pline? Să ajung în ziare?

— Pe mine mă întrebi? a spus June, netezindu-și șervetul în poală. Nu sunt din industrie. Nimănui nu-i pasă ce cred eu.

— Mie, da! a zis Mick. Mie îmi pasă ce crezi tu!

June s-a uitat la el, văzând sinceritatea de pe chipul lui.

— Da! a spus ea dând din cap. Da, cred că poți.

Mick a zâmbit și a băut gheața de pe fundul paharului.

— Cine știe? a spus el. Poate peste un an o să fiu o senzație internațională, iar tu o să fii la brațul meu.

June știa că asta e o replică de agățat. Dar trebuia să admită că funcționa.

Mai târziu, când valurile se apropiau chiar sub geamurile lor, Mick a întrebat-o ceva ce nu o mai întrebase nimeni vreodată.

— Știu că nu vrei să preiei restaurantul, dar ce vrei să faci?

— Ce vrei să spui? a întrebat June.

— Adică, dacă închizi ochii… a spus el.

June a închis ochii, încet, dar, măcar de data asta, bucuroasă să asculte.

— Și te imaginezi fericită, în viitor, ce vezi?

Poate puțină strălucire, ceva călătorii, s-a gândit June. Voia să fie

genul de femeie care, când îi complimenta cineva haina de blană, să poată spune „Ah, asta? Am luat-o de la Monte Carlo". Dar astea erau nebunii. De visat cu ochii deschiși. Avea și un răspuns adevărat. Unul pe care îl vedea în culori vii. Unul care era aproape prea real să-l atingă!

A deschis ochii.

— O familie, a răspuns. Doi copii. Un băiat și o fată. Un soț bun, căruia să îi placă să danseze cu mine în camera de zi și să își amintească de aniversarea noastră. Și să nu ne certăm niciodată. Să avem o casă frumoasă. Nu pe dealuri sau în oraș, ci pe malul apei. Direct pe plajă. Cu două chiuvete în baie.

Mick i-a zâmbit.

El își dorea o carieră cu turnee în toată lumea, dar mereu își imaginase că va avea și o familie care să-l aștepte când venea acasă. Își dorea o soție și copii, genul de casă unde aveai loc să respiri și liniște, chiar și când nu era liniște. Nu era sigur dacă putea să aibă o viață ca aceea. Nu era sigur cum arăta sau cum puteai să o creezi. Dar și-o dorea. Și-o dorea la fel ca ea.

— Două chiuvete, zici? a întrebat el.

June a dat aprobator din cap.

— Întotdeauna mi-a plăcut ideea asta. Părinții prietenei mele aveau două chiuvete în casa lor din Trancas Canyon. Aveau o fermă în spatele magazinului, a spus ea. Ne costumam în camera părinților ei. Am remarcat că aveau două chiuvete în baia mare. Și mi-am zis „Vreau și eu asta când o să fiu adult. Pentru ca eu și soțul meu să ne putem spăla pe dinți în același timp"

— Îmi place chestia asta! a zis Mick, dând din cap. Nici eu nu vin dintr-o lume cu două chiuvete. De unde vin eu, nu ne permiteam nici chiflele cu homar.

— Ah, nu-mi pasă mie de asta! a răspuns June.

Nu era sigură dacă era sau nu adevărat, în general. Dar asta simțea când a spus-o.

— Spun doar că… nu provin dintr-o familie bogată. Dar nu cred că mediul în care te naști are vreo legătură cu locul spre care te îndrepți.

Mick crescuse într-o clădire cu locuințe ieftine, împărțind

baia cu alte familii. Dar se hotărâse cu mult timp în urmă că în viitor nu va mai avea parte de sărăcie. Va avea *totul* și așa va ști că depășise toate acele lucruri.

— Într-o bună zi o să fiu bogat, nu-ți face griji! a zis el. Te avertizez doar că acum mă poți cumpăra ieftin.

June a zâmbit.

— Restaurantul părinților mei e în prag de faliment odată la doi ani, a spus ea. Nu pot să te judec.

— Știi că, dacă vom ajunge vreodată în lumea celor cu două chiuvete, cei cu două chiuvete o să spună că suntem niște parveniți.

June a început să râdă.

— Nu știu. S-ar putea să fie prea ocupați să se calce în picioare pentru autograful tău.

A râs și Mick.

— Beau pentru asta! a zis el.

A ridicat și June paharul.

La desert, Mick a lăsat-o pe ea să decidă, așa că June a cercetat meniul îngrijorată, încercând să aleagă desertul perfect în timp ce ospătarul aștepta.

— Nu mă pot hotărî! a spus ea. Bananas Foster sau Baked Alaska?

Mick a arătat spre ea.

— Tu alegi!

Ea a mai ezitat o clipă, iar el s-a aplecat și s-a prefăcut că-i șoptește.

— Dar ia Bananas Foster!

June a ridicat privirea.

— Bananas Foster, vă rog! i-a cerut ospătarului.

Când a venit desertul, și-au amestecat furculițele în aceeași farfurie.

— Ai grijă, domnule! l-a avertizat June cu zâmbetul pe buze. Acaparezi frișca.

— Scuzele mele! a zis Mick, lăsându-se pe spate. Sunt mare amator de dulciuri.

— Păi, și eu la fel, deci cred că trebuie să ajungem la un compromis.

Mick i-a zâmbit și a împins farfuria pe partea ei de masă, lăsându-i restul de desert. Jane l-a luat.

— Mulțumesc că în sfârșit ești un gentleman! a spus ea.

— Ah, înțeleg! a zis Mick. Ai vrut doar să *spun* că o să împart desertul cu tine, dar să te las să-l mănânci pe tot.

June a dat din cap și a continuat să mănânce.

— Ei bine, nu sunt genul ăla de bărbat. Eu vreau să mănânc deserturile. Îmi vreau jumătatea mea. Și dacă e să mergem mai departe, o să trebuiască să te obișnuiești cu asta.

„Dacă e să mergem mai departe." June a făcut tot posibilul să nu roșească.

— Bine! a spus ea, dându-i înapoi restul de desert cu plăcere. Ce e corect e corect.

Când ospătarul a pus nota de plată pe masă, Mick a luat-o imediat.

— Vrei să mergi la toaletă înainte să plecăm? a întrebat el.

— Da! a spus June, ridicându-se de la masă. Mulțumesc! Mă întorc imediat!

S-a dus la baie, unde s-a dat din nou cu rujul roz-deschis, și-a pudrat fața și și-a verificat dinții. *Oare avea să o sărute?* A deschis ușa toaletei și l-a găsit pe Mick așteptând-o.

— Ești gata să mergem? a întrebat el, întinzând brațul spre ea.

În timp ce se întorceau grăbiți la mașină, June a avut impresia că poate Mick plecase fără să plătească. Dar și-a scos ideea din minte la fel de repede pe cât apăruse.

În seara aceea, după ce au plecat de la restaurant, au parcat la marginea drumului, lângă plajă. Mick a luat-o de mână și a tras-o afară în aerul răcoros al serii, mergând cu picioarele goale prin nisipul rece.

— Îmi place de tine, June! a spus Mick și a tras-o aproape, cuprinzând-o cu brațele.

Voia o femeie care să-l facă fericit.

— Ești una la un milion!

Apoi a început să se legene cu ea, de parcă ar fi auzit muzică.

June nu era sigură ce i se părea lui Mick atât de excepțional la ea. Nu fusese atât de degajată pe cât își dorise. Era convinsă că

arătase cât de fermecată e de el. Era convinsă că el simțea ce naivă e cu privire la toate astea – la dragoste, la sex. Dar dacă el credea că e specială, atunci poate îndrăznea și ea să creadă la fel.

— Pot să-ți cânt? a întrebat Mick.

June a zâmbit larg și a spus:

— Am ocazia să aud vocea asta grozavă?

Mick a râs.

— Mă dădeam mare. Poate nu e atât de grozavă.

— Oricum ar fi, mi-ar plăcea să o ascult!

Acolo, lângă Pacific Coast Highway, erau la kilometri distanță de cluburile de noapte din Hollywood, departe de studiourile de film aflate mai sus, pe coastă, departe de agitația din Santa Monica. Terenul din Malibu era pe vremea aceea domesticit doar pe jumătate, ocean și deșert, străbătut de drumuri pe jumătate asfaltate. Totul părea încă liniștit și sălbatic.

June și-a lipit obrazul de pieptul lui, iar Mick a început să cânte încet pe o plajă pustie cu vocea lui frumoasă pentru o fată frumoasă.

„Te voi iubi, cum nu te-a iubit nimeni, fie ce-o fi."

Avea o voce profundă și blândă. Ea nu a observat nici măcar un strop de efort. Notele îi ieșeau din gât ca respirația din plămâni, iar June s-a minunat cât de ușor era, cât de ușoară părea lumea când era lângă el!

A înțeles atunci că avusese dreptate, la cină, când îi spusese că era încredințată că va reuși. Bărbatul din brațele ei în clipa aceea era o vedetă. June era convinsă. Și asta o încânta.

„Voi fi cu tine mereu, cu tine, fie ce-o fi."

Când s-a terminat cântecul, June nu a ridicat obrazul și nici nu s-a oprit din legănat. A spus doar:

— Acum cânți ceva din repertoriul lui Cole Porter?

Îi plăcuse Cole Porter din copilărie.

— Cole Porter e preferatul meu, a spus Mick.

S-a desprins de ea o clipă și a privit-o în ochi.

— O femeie frumoasă care se luptă cu mine pentru Bananas Foster și are și gusturi muzicale bune? a întrebat el. De unde ai apărut, June Costas?

Mick nu voia să treacă singur prin lume. Avea o inimă care se atașează de lucruri. Și voia să se atașeze de ea. Părea să fie persoana potrivită pentru asta.

— Am fost chiar aici, a spus June. În Malibu. Tot timpul.

— Ei bine, slavă Domnului că în sfârșit am venit la Malibu! a spus el și a început iar să cânte.

Mick voia o femeie cu o inimă absolut tandră, fără niciun ascuțiș. O femeie care să nu țipe niciodată, să nu ridice mâna niciodată. Care să răspândească în jur căldură și dragoste. Care să creadă în el și să-i încurajeze cariera.

Începea să creadă că June ar putea fi femeia aceea. Așadar, într-un fel, s-ar putea spune că atunci s-a îndrăgostit Mick de June, dacă dragostea ar fi o alegere. A ales-o pe ea.

Dar pentru June nu a fost deloc o alegere. Pentru June, a fost cădere liberă.

Și după ce Mick i-a luat fața în mâini și a sărutat-o în noaptea aceea pe plajă, June Costas a fost pierdută.

9:00

Părul Ninei era ondulat și ud. Nisipul i se agăța de picioare și i se ascundea în spatele genunchilor și la rădăcina părului.

A dus placa înapoi în magazie și a pus lacătul. Nu voia să iasă din apă, dar erau multe de făcut.

Când a început să urce poteca lungă și abruptă spre casă, a simțit că se împleticește pe picioare, că spatele și pieptul îi sunt obosite și dureroase, ca de fiecare dată când ieșea din ocean. Totuși, a urcat ușor coasta dealului până în curte.

S-a dus direct la dușul exterior. Era construit pe lateralul casei din panouri de tec și avea un robinet. Când și-a scos costumul verde-închis, nici măcar nu a fost nevoită să închidă ușa dușului. Nu era nimeni și nimic care să-i vadă trupul gol în afară de ocean și de tufa de bougainvillea.

A lăsat apa să-i încălzească pielea rece, a spălat sarea, deschizând astfel o pagină nouă în viața ei. Apoi a închis robinetul, a luat un prosop curat și a intrat în casă.

Casa ei imensă, tăcută, plină de ecouri. Spațioasă și plină de lumină.

Casa era toată numai holuri, pereți de sticlă, canapele ivoar și covoare ecru. Era intimidant de neprotocolară, ca și cum excelența ei se realizase fără efort. Tablourile colecționate de Brandon – un Warhol, un Haring, un Lichtenstein – atârnau pe pereți, adăugând o pată de roșu sau o dâră de portocaliu unei locuințe altminteri agresiv de ștearsă.

Nina și-a uscat părul în timp ce urca scările spre dormitor. Când a trecut de bucătărie, a văzut lumina roșie clipind pe robotul telefonic. Îngrijorată că Jay, Hud sau Kit ar avea nevoie de ea, a apăsat pe buton și a ascultat:

„Bună, Nina, sunt Chris! Travertine. Abia aștept să ne vedem la petrecere diseară. Voiam să te avertizez înainte să ne vedem: nu putem face nimic ca să-i oprim să publice alte fotografii din ședința foto pentru calendar. Sunt proprietatea lor. Iar tu nu ești goală, la drept vorbind, porți un bikini. Oricum, uite, arăți super, OK? Să-i dăm înainte! Și să vorbim diseară despre

Playboy! Bine, pa, pa, iubire! Ne vedem curând!”

Nina a șters mesajul și a urcat treptele spre dormitor.

S-a privit în oglinzile glisante care acopereau dulapurile. Arăta ca mama ei. O vedea pe June în ochii și în sprâncenele ei, în felul în care pomeții îi rotunjeau fața. O vedea pe mama ei în corp, o simțea în inimă, o simțea uneori în tot ce făcea. Cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai evident.

Nina avea acum 25 de ani. Și i se părea puțin, pentru că sufletul ei avea mai mult de 25 de ani. Întotdeauna îi fusese greu să împace realitățile vieții cu adevărul lor. Așadar, 25 de ani, deși i se părea că are 40. Căsătorită, dar era singură. Fără copii și totuși nu crescuse copii?

Nina și-a pus o pereche de blugi suflecați pe gleznă și un tricou șters cu Blondie căruia îi tăiase mânecile. Și-a lăsat părul umed și picurând ușor pe spate. A luat ceasul de argint și l-a pus pe mână, observând că în curând se făcea ora 10:00. Se întâlnea cu frații și sora ei la restaurant la prânz să ia masa.

Deși practic toți copiii Riva moșteniseră localul cu pricina, Nina era cea care se simțea obligată să se asigure că mergea bine în continuare. O făcea nu doar pentru populația din Malibu, ci pentru mama și bunicii ei, care îl conduseseră înaintea ei. Povara sacrificiilor lor de a-l menține deschis o împingea să facă la fel.

Așa că se ducea de obicei o oră sau două, sâmbăta dimineața, să verifice curățenia și să întâmpine clienții. În dimineața asta nu avea chef însă. În ultima vreme, nu avea aproape niciodată chef. Totuși, simpla ei prezență atrăgea clienții și se simțea obligată să fie acolo.

Așa că Nina și-a pus șlapii ei preferați de piele, a luat cheile de la Saab și a urcat în mașină.

1956

În fiecare sâmbătă seara, timp de trei luni, Mick a dus-o pe June la cină.

Ieșeau la burgeri și cartofi prăjiți, mâncare italienească sau friptură. Și întotdeauna împărțeau desertul la final, luptându-se pe ultima bucățică de plăcintă sau de înghețată. Devenise o glumă pentru ei, pasiunea lor comună pentru zahăr.

O dată, Mick a venit să o ia la întâlnire ținând ceva în pumnul strâns.

— Am un dar pentru tine, i-a spus el, zâmbind.

June i-a desfăcut degetele și a găsit un cub de zahăr.

— Zahăr pentru zahărul meu, dulce pentru dulceața mea, a spus el.

June a zâmbit.

— Ce șarmant! a spus ea și a luat cubul din palma lui, apoi l-a băgat în gură și l-a supt. Înțeleg că l-ai adus în glumă, dar nu o să-l las să se irosească.

El a sărutat-o, simțind pe buzele ei gustul dulce.

— De fapt, am adus o cutie întreagă, a zis el, arătând spre bancheta din față, unde o cutie cu cuburi de zahăr Domino era rezemată de scaun lângă o sticlă de whisky.

Nici măcar n-au mers la cină în seara aceea. Au condus pe coastă, mâncând cuburi de zahăr, bând whisky din sticlă, tachinându-se reciproc și încercând să preia controlul asupra radioului. Când a apus soarele, au parcat la El Matador – o plajă imaculată și uluitoare, ascunsă printre stânci, unde se găseau formațiuni stâncoase atât de mari și de surprinzătoare, încât totul arăta ca și cum oceanul avea propriul Stonehenge.

Parbrizul lui Mick încadra valurile care se apropiau de mal, un film frumos la care nu se uitau. Erau băuți și amețiți de zahăr pe bancheta din spate.

— Te iubesc! i-a șoptit Mick la ureche.

June îi simțea mirosul de whisky în răsuflare, îl simțea ieșind prin propriii pori. Băuseră prea mult, nu-i așa? *Prea mult,* își zise ea. Dar cursese foarte ușor. O speria uneori cât de bun era

gustul.

Corpul lui se lipea de al ei, iar ei i se părea o senzație miraculoasă. Dacă s-ar fi putut lipi mai tare, dacă ar fi strâns-o mai tare, dacă ar fi putut să fuzioneze!

Mick i-a vârât încet mâna sub fustă, încercând marea cu degetul. A ajuns la capătul ciorapilor, iar ea l-a oprit.

— Încep să simt că nu mai pot trăi fără tine, a spus el.

June l-a privit. Știa că era genul de lucru pe care bărbații îl spuneau femeilor doar ca să obțină ce voiau. Dar dacă și ea își dorea același lucru? Pentru partea asta nu ți se dădeau răspunsuri. Nu spuneau decât că trebuia să-i dea peste mână până se căsătoreau. Nimeni nu-ți zicea ce să faci dacă simțeai că o să mori dacă mâna lui nu înaintează mai sus pe picior.

— Dacă nu poți să trăiești fără mine, a spus ea, reușind să se stăpânească, atunci știi ce să faci.

Mick și-a sprijinit capul de gâtul ei, învins.

— De ce spui asta? O spui pentru că ai impresia că nu o să te cer de nevastă chiar acum?

Lui June îi bătea inima repede și ușor, de parcă încerca să zboare.

— Habar nu am ce o să faci, Mick! Va trebui să-mi arăți!

Mick și-a îngropat din nou capul în umărul ei și i-a sărutat clavicula. Ea a mormăit încântată, simțindu-i buzele pe piele.

— Vreau să fiu prima pentru tine, a spus ea.

June știa exact ce făcea, spunând una ca asta. Îi permitea să-i dea răspunsul pe care și-l dorea și să o facă să creadă că e adevărat.

— Așa vei fi! a spus el.

Avea să îi spună orice voia să audă. Atât de mult o iubea!

June l-a sărutat.

— Te iubesc! a spus ea. Din toată inima!

— Și eu te iubesc, a zis el și a încercat din nou.

Ea a clătinat din cap, el a dat din cap și a renunțat.

În seara aceea, când a dus-o acasă, a sărutat-o și i-a spus:

— Curând!

Mick și June se plimbau pe Digul Santa Monica, cu caruselul

și montagne russe-ul chiar în față. Scândurile uzate le scârțâiau sub tălpi.

June purta o rochie albă cu picățele negre. Mick avea pantaloni lungi și o cămașă cu mâneci scurte, încheiată la nasturi. Arătau bine împreună și știau asta. O simțeau în felul în care reacționau oamenii la vederea lor, cum casierele ridicau ochii să-i servească, cum trecătorii îi priveau cu o secundă în plus.

În timp ce se îndreptau spre apă, iar roata domina cerul în stânga, desfăceau fâșii roz și lipicioase de pe vata de zahăr din mâna lui Mick. Îi vopsise buzele lui June într-o nuanță rozalie. Limba lui Mick era roșie ca zmeura.

El a aruncat ambalajul gol la gunoi și s-a întors spre ea.

— June, vreau să te întreb ceva! i-a zis el.

— OK! a răspuns June.

— Uite ce e! a zis Mick, așezându-se într-un genunchi. June Costas, vrei să te măriți cu mine?

June a icnit atât de tare, încât a început să sughițe.

— Sunt bine! a spus ea, încercând să-și controleze respirația. Doar că… eu… nu mă așteptam azi la asta. Vorbești serios? Chiar?

Mick a scos un inel micuț, o veriguță subțire de aur cu un diamant mai mic decât o sămânță de măr.

— Nu e cine știe ce, a spus el.

— E totul! l-a contrazis ea.

— Dar într-o bună zi o să-ți iau un inel imens. Atât de mare, că o să orbească oamenii.

— Ah, vai! a exclamat ea.

— Sunt pe drum, o să ajung departe.

— Știu că așa e!

— Nu pot s-o fac fără tine!

— Ah, Mick…

— Asta înseamnă da? a întrebat el.

Era surprins să descopere că are emoții.

— Spui da, nu-i așa?

— Normal că spun da! i-a răspuns June. Cred că e menirea mea să-ți spun da.

Mick a ridicat-o în brațe și a învârtit-o. Iar June a simțit ca și cum zborul nu era mare lucru pentru oameni.

— Știu că pot să te fac fericită, a spus el când a lăsat-o jos și i-a pus inelul pe deget. Promit că nu o să mai pui niciodată piciorul în restaurantul acela după ce ești a mea. Și o să-ți cumpăr casa visurilor tale într-o zi. Două chiuvete în baie, dormitoare pentru câți copii vrei, plaja la intrare.

Tot ce-și dorise ea vreodată.

— Sigur că voi fi soția ta, a șoptit June cu lacrimi în ochi.

— Suntem noi doi, iubito! a spus Mick trăgând-o spre el.

Ea și-a îngropat fața în gâtul lui, i-a inhalat mirosul de gel de păr și loțiune de bărbierit. S-au ținut de mână în timp ce se plimbau pe dig, iar Mick a sărutat-o cu o pasiune și o dorință pe care nu o mai simțise pentru nimeni până atunci.

Părinții lui muriseră când avea doar 18 ani. Dar acum își clădea o familie nouă. Bucățica lui de lume. Și aveau să fie altfel, el și June.

Când au urcat în mașină, au trecut repede pe bancheta din spate. De data asta, când Mick și-a vârât mâna pe sub rochia ei, June l-a lăsat să se bucure. S-a lăsat atinsă așa cum tânjea cu disperare ca el să o atingă.

Oamenii se poartă ca și cum căsătoria e o închisoare, dar asta nu e libertate? și-a zis June. Era încântată să poată spune da în sfârșit, să simtă tot ce voia să simtă.

În timp ce se împingeau unul în celălalt, June bănuia – din felul încrezător în care o ținea Mick în brațe, din finețea cu care se mișca – că nu era prima dată pentru el. O durea puțin să descopere că o mințise. Dar nu-i ceruse chiar ea acest lucru? A observat că era și mai atrasă de Mick, potolindu-i setea de a fi singura care conta pentru el. L-a lăsat să o pătrundă, l-a tras cât de aproape putea și s-a abandonat cu totul.

June a rămas șocată – surprinsă, uluită – când a pus mâna pe ea în timp ce era încă în ea. Se simțea stânjenită și timidă, atinsă în felul acela. Dar nu voia să-i spună să se oprească, nu suporta gândul că el s-ar opri. Și, câteva clipe mai târziu, euforia a străbătut-o ca un fulger.

În timp ce stătea întinsă lângă el pe bancheta din spate,

amândoi cu respirația tăiată, June a înțeles cumva că nu avea să se mai întoarcă niciodată la cine fusese în urmă cu o clipă, acum, că știa ce putea el să facă din ea.

— Te iubesc! i-a spus.

El a sărutat-o, a privit-o în ochi și i-a răspuns:

— Și eu te iubesc! Doamne, Junie! Și eu te iubesc!

A doua zi, Mick a venit la ei și a ținut-o de mână în timp ce stăteau în bucătăria părinților ei, ca să le spună că se căsătoreau.

— Se pare că nu mi s-a dat de ales, a spus tatăl ei, încruntat.

— Tată…

Theo a dat din cap.

— O să-l ascult, June. Mă cunoști destul de bine să știi asta. Întotdeauna ascult omul. Apoi a dat din cap spre Mick: Hai, fiule, să vorbim despre planul tău de-a avea grijă de fiica mea!

Mick i-a făcut cu ochiul lui June în timp ce ieșea din bucătărie în urma lui Theo. Se simțea puțin mai liniștită.

— Scoate puiul din frigider, scumpo! i-a zis mama. O să facem pui cu orez la cină!

June a făcut cum i s-a cerut, mișcându-se încet și încercând să audă ce-i spunea tatăl ei lui Mick, dar nu a reușit să audă o vorbă măcar.

După ce-a aprins aragazul, Christina s-a întors spre June.

— Este, cu siguranță, cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată, a zis ea.

June a zâmbit.

— Doamne! a exclamat Christina. Arată ca Monty Clift în tinerețe.

June a scos morcovii și i-a pus pe tocător.

— Dar tocmai de asta trebuie să fii precaută, a avertizat-o Christina, clătinând din cap. Nu te măriți cu băieți care seamănă cu Monty Clift.

June s-a uitat la morcovii din fața ei și a început să-i taie. Știa că mama ei nu va înțelege niciodată. Mama ei nu-și cumpăra niciodată rochii noi, nu încerca nicio rețetă nouă, nu se uita la televizor decât la știri. O vedea recitind aceeași ediție veche și uzată din *Marile speranțe* în fiecare an, pentru că „de ce să risc cu

altă carte când știu deja că asta îmi place?”

Dacă June nu voia să aibă o viață ca mama ei, atunci nu trebuia să-i urmeze sfatul. Pur și simplu.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Christina amesteca în orez, iar June punea masa emoționată, a intrat Mick; Theo îl ținea pe după umeri.

Theo i-a zâmbit lui June.

— Scumpo, cred că ai ales unul bun până la urmă.

Copleșită, June a alergat la Mick și la tatăl ei și i-a îmbrățișat.

— Aveți binecuvântarea mea! a spus Theo, uitându-se la Mick. Cu condițiile de care am vorbit, fiule.

Mick a încuviințat.

— Mulțumesc, tati! a spus June.

Theo a clătinat din cap.

— Nu-mi mulțumi mie! Mick are la dispoziție câțiva ani să încerce să aibă succes, pe urmă e pregătit să facă ce trebuie și să preia restaurantul.

Theo a dat mâna cu Mick, iar acesta a zâmbit și i-a strâns mâna.

— Da, domnule! a spus Mick.

Theo s-a dus la Christina, iar June l-a tras la o parte pe Mick.

— O să preluăm restaurantul? a șoptit ea.

Mick a clătinat din cap.

— Trebuie doar să audă ce trebuie să audă acum. Așa că i-am spus. Dar ai auzit prima parte? Câțiva ani ca să am succes? N-am nevoie de câțiva ani. Nu-ți face griji, Junie!

La cină, Mick a lăudat mâncarea Christinei, iar ea i-a zâmbit, în sfârșit. Mick i-a cerut sfatul lui Theo pentru asigurarea la mașină, așa că Theo a intervenit bucuros.

La desert, tartă cu căpșune, Theo l-a rugat pe Mick să cânte ceva.

— June spune că știi să cânți piesele lui Cole Porter mai bine decât Cole Porter însuși, a spus Theo.

Mick a ezitat, pe urmă a acceptat. Și-a pus șervetul pe masă și s-a ridicat. A început să cânte „I’ve Got You Under My Skin”. Până să ajungă la ultimul refren, Theo dădea deja din cap, zâmbind.

Mick avea un nod în gât, așa că a cântat mai departe, dar a împins mai tare din stern, a lungit notele mai mult decât de obicei. Când a terminat, Mick și-a tras sufletul, încercând să-și încetinească pulsul fără să se uite la Theo.

June a bătut din palme. La fel și Theo.

— Foarte frumos! a spus el. Foarte frumos!

Mick s-a uitat la el, văzând în sfârșit că primise aprobarea.

Christina a zâmbit larg, dar June a remarcat că a rămas cu buzele lipite, fără să strângă ochii.

— Minunat! a spus ea.

Curând după cină, Mick le-a urat noapte bună. A sărutat-o pe June pe obraz pe alee.

— O să fim grozavi împreună. Știi asta, nu-i așa? a întrebat el.

Și June a zâmbit.

— Bineînțeles că știu.

Mick i-a strâns mâna când fata a încercat să se întoarcă în casă, ca și cum ar fi putut să-l tragă după ea. I-a dat drumul în ultima clipă, căci nu voia să-și ia la revedere. A rămas în mașină până când June i-a făcut cu mâna de la fereastra dormitorului. Pe urmă, a dat cu spatele și a plecat.

Christina a găsit-o pe June în baie câteva clipe mai târziu, spălându-se pe față. Christina era deja în halat; își pusese în păr bigudiurile cu care avea să doarmă.

— June, ești sigură? a întrebat-o Christina.

June a simțit cum încep să i se lase umerii în jos. S-a îndreptat apoi.

— Da, sunt sigură!

— Știu că e arătos și că are o voce grozavă, dar…

— Dar ce, mamă? a întrebat June.

Christina a clătinat din cap.

— Asigură-te că știe cum să conducă un restaurant!

— Ți-a trecut vreodată prin cap, a spus June, simțind că ridică vocea, că s-ar putea să fiu menită pentru ceva mai mult decât pentru un restaurant de la marginea drumului?

Christina s-a crispat și a strâns din buze, ca și cum încerca să se protejeze de limba ascuțită a fiicei ei. June s-a încordat o clipă, neștiind cum avea să reacționeze mama, dar Christina s-a

îmbunat din nou.

— Îmi dau seama că-ți place toată strălucirea asta, scumpo, a spus ea. Dar o viață bună înseamnă să știi că oamenii țin la tine, să știi că poți avea grijă de oamenii care se bazează pe tine, să știi că faci ceva pentru comunitatea ta. Eu și tatăl tău facem asta hrănind oamenii. Sincer, nu cred că e ceva mai important de atât. Dar așa sunt eu!

June și-a cerut scuze și a sărutat-o pe mama ei de noapte bună. Pe urmă, a luat numărul din *Sub Rosa* și și-a imaginat că, într-o bună zi, avea să citească despre Mick în paginile acelei reviste.

Mick a început să fie plătit să cânte la restaurantele din Hollywood și Beverly Hills, interpretând piese cunoscute în timp ce bogații luau cina. Apoi a ajuns la câteva cluburi din Hollywood cu o trupă de acompaniament pe care o adunase, numită The Vine.

Cu fiecare spectacol, June devenea din ce în ce mai mândră, spunând oricui era dispus să asculte că se mărita cu un *muzician profesionist*.

Mick și The Vine au obținut un contract la un mic cazino din Las Vegas, o croazieră de o săptămână la Ensenada[5], o nuntă pentru șeful de la Sunset Studios.

Pe urmă a sunat Mocambo[6] cu o ofertă de două spectacole solo pentru Mick. June a sărit în sus de bucurie când i-a spus. Mick a luat-o în brațe și a legănat-o prin aer.

În prima seară la club, June a mers cu el și a rămas după cortină în timp ce Mick cânta, uitându-se la vedetele care veneau și își ocupau locurile. I s-a părut că-l vede pe Desi Arnaz. Ar fi putut să jure că era și Jayne Mansfield acolo.

Când Mick a terminat la Mocambo, a fost invitat să cânte la noul Troubadour în West Hollywood. Și deodată, iată-l, numele lui pe reclama luminoasă: MICK RIVA: PENTRU O SINGURĂ SEARĂ.

June era încântată de toate astea. „Mă mărit cu Mick Riva”, îi spunea doamnei Hewitt, care ținea băcănia; domnului Russo, care livra scoici la restaurant; doamnei Dunningham de la

bancă. „Tocmai a cântat două nopți la Mocambo. Don Adler era acolo. L-am văzut cu ochii mei. În seara dinainte, a fost Ava Gardner. Ava Gardner!"

Le-a arătat inelul micuț celor mai bune prietene din copilărie și fetelor care făceau uneori ture la restaurant. „O să fie un cântăreț celebru într-o zi, practic este deja", spunea ea.

Două luni mai târziu, Mick a avut în sfârșit o întâlnire cu Frankie Delmonte la Runner Records. O săptămână după aceea, a venit la June acasă cu un contract pentru un album și un inel nou. Acesta era de două ori mai mare decât o sământă de măr.

— Nu trebuia să faci asta! a spus June.

Era atât de strălucitor, de un alb sclipitor!

— Am vrut s-o fac, a spus Mick. Nu vreau să umbli cu un inel minuscul. Ai nevoie de ceva mai mare, de ceva mai bun.

Lui June îi plăcuse inelul mic, dar îi plăcea și acesta.

— Așteaptă numai! a zis Mick. O să avem atât de mulți bani, încât o să devină stânjenitor!

June a râs, dar în seara aceea s-a dus la culcare visând la viitorul lor. *Dacă ar avea un pat matrimonial mare? Și un Cadillac? Dacă ar avea trei sau chiar patru copii? Dacă s-ar căsători pe nisip, într-un cort mare?*

Când îi mărturisea aceste gânduri, întrebându-l dacă i se părea posibil, Mick îi spunea mereu același lucru: „O să-ți ofer lumea întreagă".

Asta îi șoptea la ureche în timp ce-i scotea rochia. Asta îi promitea în timp ce-și strecura piciorul între ale ei: „Orice îți dorești. O să mă asigur că primești." Își trecea mâna pe spatele ei, o săruta după ureche, o apuca aprig de șolduri.

Cine putea s-o învinuiască pe June pentru cât de des a stat goală sub el înainte de a se căsători? Când el știa atât de bine cum s-o atingă?

Când și-au dat seama că era însărcinată, niciunul nu s-a mirat.

— June! a spus Christina clătinând din cap, în timp ce stăteau în bucătăria de la Pacific Fish, șoptind frustrată. Credeam că ești mai isteață de atât, scumpo!

— Îmi pare rău! a spus June aproape plângând. Îmi pare rău!

Christina a oftat.

— Ei bine, va trebui să grăbiți nunta. Ăsta e primul lucru! Și pe urmă va trebui să-ți luăm o rochie încăpătoare. De restul ne ocupăm pe parcurs.

June și-a șters ochii.

— Nu ești prima femeie din lume care și-a pierdut capul după un bărbat, a spus Christina.

June a încuviințat.

— Haide! a zis Christina. Înveselește-te, dulceață! E ceva frumos! a adăugat mama, apoi a strâns-o în brațe pe June și a sărutat-o în creștetul capului.

Mick și June au spus „Da" într-un cort sub stele, chiar acolo, pe nisipurile din Malibu. Cu familia pe partea ei. Cu niște directori de la casa de discuri pe partea lui.

În noaptea aceea, Mick și June au dansat lipiți unul de altul în timp ce trupa cânta piese clasice.

— O să ne descurcăm! i-a spus Mick. O să iubim copilul ăsta. Și o să mai facem și alții. Și o să avem cine bune și mic-dejunuri fericite, și nu o să te părăsesc niciodată, June. Și nici tu nu o să mă părăsești. Și o să avem un cămin fericit. Îți promit!

June s-a uitat la el și a zâmbit. Apoi și-a lipit din nou obrazul de al lui.

Spre sfârșitul serii, Mick s-a ridicat în fața invitaților. A luat microfonul.

Dacă îmi permiteți, a spus el cu un zâmbet nesigur, am o piesă pe care aș vrea s-o cânt pentru voi în seara asta. Am scris-o pentru soția mea. Se numește „Warm June"[7].

Soarele înveselește un iunie cald
Zile lungi și miez de noapte strălucitor ca luna
Nu mă gândesc decât la iunie cald
Nu mă gândesc decât la tine

June stătea în față în timp ce îi cânta. A încercat să nu plângă, ci să râdă, dar a dat greș. Dacă acesta era începutul lor, Doamne, cât de sus se puteau înălța?

Nina s-a născut în iulie 1958. Toți s-au prefăcut că a venit pe lume prematur. Mick le-a adus cu mașina de la spital direct la casa lor cea nouă.

Cumpărase o căsuță cu etaj și trei dormitoare, chiar pe malul apei. Albastru-deschis, cu jaluzele albe, pe Malibu Road, partea din spate înălțându-se deasupra mării. Exista o trapă în podeaua de pe terasa laterală care ducea la niște scări ce ajungeau direct pe plajă.

Ca și cum o casă nouă nu era de ajuns, pe alee se afla și un Cadillac albastru-verzui.

Când June a intrat prima dată în casă, a simțit că-și ține respirația. O cameră de zi cu ferestre care se deschideau spre apă, o bucătărie în care se putea lua masa, podele parchetate. Cu siguranță, nu le putea avea pe toate, nu-i așa? Doar nu i se îndepliniseră toate visurile deodată?

— Uite, Junie, uite! a spus Mick, conducând-o entuziasmat în dormitorul matrimonial. Aici o să fie patul nostru mare.

Ținând-o pe micuța și delicata Nina în brațe, June și-a urmat soțul în dormitor și în curând a ajuns și în baia alăturată. S-a uitat la măsuța de toaletă.

A dat cu mâna pe marginea chiuvetei, a simțit porțelanul neted care se curba, se nivela, se curba din nou. Pe urmă, a dat mai departe cu mâna pe faianța rece și pe tencuiala aspră, până a ajuns la curbura de porțelan a celei de-a doua chiuvete.

10:00

Nina a intrat în parcarea restaurantului și a oprit motorul. Când a coborât din mașină, s-a uitat la firmă și s-a întrebat dacă nu era timpul s-o refacă.

Riva's Seafood, cândva Pacific Fish, încă era o parte integrantă din vechiul Malibu, cu tot cu firma ștearsă și vopseaua scorojită. Nu mai era un loc pe marginea drumului, ci o instituție. Copiii care veneau cu părinții lor își aduceau acum aici propriii copii.

Nina a trecut de intrarea în bucătărie cu ochelarii la ochi. În ultima vreme, îi lăsa la ochi din ce în ce mai mult. Nu i-a scos decât atunci când l-a văzut pe Ramon.

Ramon avea 35 de ani și avea o căsnicie fericită de peste un deceniu și cinci copii. Începuse ca bucătar și avansase de-a lungul anilor. Conducea Riva's Seafood din 1979.

— Bună, Nina, ce mai faci? a întrebat-o Ramon, uitându-se în același timp la alt bucătar și scoțând creveții din congelator.

Nina a zâmbit.

— Ah, știi tu, mă asigur că n-ai dat foc restaurantului.

Ramon a râs.

— Doar după ce mă treci pe polița de asigurare.

Nina a râs, ocolind blatul spre el și luând o roșie feliată de pe tocător. I-a pus sare și a mâncat-o. Pe urmă și-a făcut curaj și a mers la mesele de picnic, pentru a zâmbi și a da mâna cu câțiva clienți.

Când a ieșit afară, soarele îi strălucea deja în ochi și a simțit cum se trezește la viață versiunea ei falsă. Pe față i-a apărut zâmbetul exagerat, în timp ce făcea cu mâna la câteva mese pline de oameni care se holbau la ea.

— Sper că toată lumea se bucură de prânz! a spus ea.

— Nina! a strigat-o un băiat de vreo 15 ani, în pantaloni cadrilați și un tricou Izod, în timp ce alerga spre ea.

Nina vedea deja posterul rulat în mâna lui dreaptă și carioca din mâna stângă.

— Îmi semnezi posterul?

Până să răspundă, el îl desfășura deja în fața ei. Nu mai știa numărul celor care veniseră la restaurant cu posterul în care apărea în bikini făcând surfing să-i ceară un autograf. Oricât de bizar i se părea, mereu accepta.

— Sigur! a spus Nina, luându-i carioca din mână.

Și-a scris apoi numele, un „Nina R." perfect lizibil, în colțul din dreapta, sus. Apoi a pus capacul cariocii și i-a întins-o băiatului.

— Poftim! a spus ea.

— Putem face și o poză? a întrebat el, în timp ce mama și tatăl lui se ridicau de la masă înarmați cu un Polaroid.

— Sigur, a încuviințat Nina. Bineînțeles!

Băiatul s-a lipit de ea, întinzând mâna să o cuprindă de umeri și să acapareze întreaga experiență. Nina a zâmbit la cameră în timp ce se dezlipea ușor de băiat. Perfecționase arta de a sta aproape fără a se atinge.

Tatăl a apăsat pe buton, iar Nina a auzit clicul familiar al pozei care se imprima.

— Să aveți o zi minunată! a spus ea, trecând spre mesele din față pentru a saluta restul clienților și a intra din nou în restaurant.

Dar, în timp ce băiatul și mama lui se uitau la imaginea care apărea în poză, tatăl i-a zâmbit Ninei și a întins mâna, atingându-i lateralul tricoului și mângâindu-i coastele și șoldurile.

— Scuze! a șoptit el cu un zâmbet încrezător. Voiam doar să văd cu ochii mei dacă e moale la atingere.

Era a treia oară când un bărbat încerca replica asta pe ea de când apăruse reclama ei la SoftSun Tees.

Nina pozase pentru el la începutul anului. Fusese cel mai bine plătit angajament de până acum. În reclamă, stătea în picioare, cu o pereche de bikini roșii și un tricou alb, cu părul ud, cu șoldurile spre stânga și cu brațul drept sprijinit de cadrul unei uși. Tricoul era transparent. Nu-i vedeai sfârcurile, dar, dacă te uitai foarte atent, te puteai convinge că se vedeau.

Fotografia era sugestivă. Și ea știa asta. Știa că de asta o voiau pe ea. Toți voiau ca fata care făcea surfing să-și scoată hainele –

se împăcase cu gândul.

Pe urmă însă, adăugaseră replica aceea fără să-i spună – *Convinge-te, e moale la atingere!* – și i-o așezaseră chiar sub sâni.

Provocaseră un nivel de intimitate care Ninei nu-i plăcea câtuși de puțin.

A zâmbit nesincer spre tatăl băiatului și s-a îndepărtat.

— Mă scuzați! a spus ea în timp ce le făcea cu mâna celorlalți clienți și s-a întors în bucătărie, închizând ușa în urma ei.

Nina a înțeles că, cu cât poza mai mult – cel mai probabil pentru campaniile renumite –, cu atât aveau să vină mai mulți oameni la restaurant. Cu atât mai des aveau să-i ceară o fotografie, o semnătură, un zâmbet, atenția și corpul ei. Încă nu găsise un mod de a se descurca onorabil cu senzația de proprietate pe care o aveau oamenii în privința ei. Se întreba cum tolerase tatăl ei treaba asta. Dar știa și că pe el nu-l atingeau cum o atingeau pe ea.

— Nu ești nevoită să ieși acolo și să dai mâna cu ei, a spus Ramon când a văzut-o.

— Nu știu… Aș vrea să fie adevărat, a spus Nina. Ai timp să ne uităm pe registre?

Ramon a dat din cap, s-a șters pe mâini cu un prosop și a urmat-o în birou.

— Restaurantul merge bine, a spus el când au intrat. Știi asta, nu?

Nina a clătinat din cap dintr-o parte în alta, un da și un nu.

— Îmi fac griji să meargă bine *în continuare,* a spus ea când s-au așezat și au început să verifice cifrele.

Era o sarcină complicată.

Clădirea era veche, bucătăria trebuise adusă la normele standard de curând, iar clientela sporea și scădea în funcție de anotimp.

Din fericire, fusese o vară prolifică. Dar se apropia închiderea sezonului, iar iarna trecută fusese cruntă. Fusese nevoită să-l mențină pe linia de plutire cu propriii bani în ianuarie, așa cum mai făcuse înainte de câteva ori.

— Am acoperit deficitul de la începutul anului, a spus Nina, întorcând registrul spre Ramon ca să vadă și el. Așa că e bine.

Sunt doar puțin îngrijorată că o să cădem iar când pleacă turiștii.

Se gândea uneori că folosea modellingul ca să susțină financiar un loc în care oamenii veneau să facă poză cu ea și deseori nu cumpărau nici măcar un suc.

Dar își iubea personalul și pe unii dintre clienți. Și pe Ramon.

— Indiferent cum o fi, o să ne descurcăm! Așa facem întotdeauna, a spus ea.

Nu voia să fie ea cea care, după trei generații, să lase Riva's Seafood să se ducă pe apa sâmbetei. Pur și simplu, nu.

— Putem să ne oprim pe acasă înainte să mergem la restaurant? Vreau să fac un duș, a spus Kit pe deasupra zgomotului șoselei.

— Sigur! a spus Jay și a semnalizat pentru a intra pe strada pe care crescuseră.

Jay și Kit erau singurii Riva care încă mai locuiau în casa lor din copilărie. Nina stătea în vila de la Point Dume și deseori călătorea pentru ședințe foto. Lui Hud îi plăcea să stea în rulota Airstream. Dar Jay și Kit stăteau în căsuța de pe plajă unde crescuseră, cea pe care tatăl lor o cumpărase pentru mama în urmă cu 25 de ani.

Jay ocupase dormitorul matrimonial. Dar și el călătorea mult. Deseori mergea la competiții de surfing din toată lumea, cu Hud alături.

Curând trebuiau să plece amândoi la North Shore of Oahu. Jay era programat să concureze la Duke Classic, Cupa Mondială și Pipe Masters. Pe urmă aveau să plece la Gold Coast, în Australia, și Jeffreys Bay, în Africa de Sud. O'Neill avea să achite o mare parte din costuri și să-și afișeze numele lângă Jay cu fiecare ocazie. Iar Hud avea să facă permanent poze cu el.

Îi aștepta o nouă copertă și plănuiau să vândă drepturile de autor pentru postere și calendare. Dar pentru asta trebuiau să cutreiere pământul. Viața unui surfer profesionist și a anturajului său necesita iuțeală de picior și spontaneitate. Pasiunea lui Jay și a lui Hud, traiul și viețile lor depindeau de urmărirea combinației imprevizibile și mereu schimbătoare dintre vânt și apă.

Așadar, oricât ar fi considerat Jay California drept casa lui, în ultima vreme avea impresia că nu mai trăia undeva anume.

Kit însă încă mai dormea în patul ei din copilărie, așteptând anul al doilea la Colegiul Santa Monica și petrecându-și nopțile și weekendurile la casieria restaurantului. Singura parte bună pe care o vedea era faptul că putea chiuli ca să plece în excursii cu prietenii ei pentru valurile din Santa Cruz. Valurile erau mari acolo, unele de două ori cât înălțimea unui om. Dar viața lui Kit

doar până acolo ajungea deocamdată, la câteva ore de mers pe coastă.

Frații ei plecau să vadă lumea în timp Kit încă servea turte cu carne de crab.

Voia și ea o parte din glorie. O parte din strălucirea vieții Ninei, o parte din fiorii resimțiți de Jay și Hud. Petrecuse o mare parte din copilărie urmându-i pe toți în apă. Dar bănuia că, dacă frații ei n-ar fi pus mâna niciodată pe o placă de surf, ea tot ar fi făcut-o.

Era grozavă pe placă. Putea fi legendară.

Ar fi trebuit să fie cunoscută, să primească și ea premii. Dar nu era luată în serios ca frații ei și știa că nu era la fel de frumoasă ca sora ei, așa că ce-i mai rămânea? Nu era sigură. Nu era sigură dacă exista un loc în lumina reflectoarelor pentru cineva ca ea. O tipă care face surfing și care nu e sexy.

Jay a oprit în fața garajului și a lăsat-o pe Kit să coboare.

— Mă întorc! a zis el.

— Stai, unde te duci? a întrebat ea.

I se înroșiseră puțin pomeții și rădăcina nasului, iar asta o făcea să pară mai mică decât era.

— O să-ți ia o veșnicie să faci duș și trebuie să pun benzină, i-a spus Jay.

Ea s-a uitat la indicator să vadă dacă spunea măcar adevărul. Indicatorul arăta puțin sub jumătate.

— Nu mai am decât un sfert de rezervor, i-a explicat el.

Kit i-a aruncat o privire sceptică și a plecat, intrând în casă prin garaj.

Jay a ieșit din nou pe șosea și a apăsat accelerația ceva mai tare decât era nevoie. Mașina huruia pe strada abia asfaltată. S-a uitat la ceasul de pe radio. Dacă se grăbea, avea timp.

Pacific Coast Highway era cel mai confortabil loc de pe pământ pentru el și practic singura stradă din oraș. Erau străduțe mici cu cartiere de-a lungul autostrăzii, canioane care se răsfirau, centre comerciale ascunse în diverse direcții. Dar nu puteai merge nicăieri, nu puteai face nimic, nu puteai vizita pe nimeni în Malibu, fără ca roțile să atingă asfaltul de pe PCH. Abilitatea de a ajunge la un restaurant, de a cumpăra de la

magazin, de a fi la timp la film, de a ocupa o porțiune de nisip, de a-ți ocupa locul în valuri, totul depindea de câte alte persoane intrau pe aceeași stradă în fiecare zi. Era prețul pe care îl plăteai pentru priveliște.

Jay a navigat prin trafic cât de bine a putut, a trecut în viteză la semafor, a rămas pe banda din stânga cu doar câteva secunde înainte de-a fi nevoit să intre pe cea din dreapta și curând a intrat pe Paradise Cove Road.

Paradise Cove era o intrare surprinzător de frumoasă, ascunsă de PCH de palmieri și stejari. Jay a făcut dreapta pe o străduță îngustă și a încetinit. După ce a întors Jeepul după colț, a apărut o bucată de nisip galben, înconjurat de stânci magnifice și cer albastru, senin.

Era o comunitate de case mobile pe faleza ce se întindea deasupra, cu prețuri de închiriere atât de scandaloase, încât doar elita de la Hollywood își permitea să le plătească.

Dar motivul pentru care venise Jay aici era restaurantul din Paradise Cove. Sandcastle era o cafenea pe plajă, unde puteai să cumperi un daquiri scump și să-l bei în timp ce priveai către chei. Jay a parcat mașina și și-a verificat buzunarele. O bancnotă de cinci și patru de unu. Trebuia măcar să pretindă că face o comandă.

Jay a intrat în restaurant, și-a pus ochelarii de soare pe cap și s-a apropiat de tejghea. L-a întâmpinat un tip blond, cu pielea mai bronzată decât culoarea părului, al cărui nume Jay nu și-l amintea.

— Bună, Jay! a spus tipul.

— Bună, frate! a zis Jay, dând din cap spre el. Pot să iau ceva la pachet?

Tipul s-a întors, iar Jay s-a uitat la ecuson. Chad. *Exact.*

— Sigur că da. Cu ce te servesc? a întrebat Chad și a scos un carnețel.

— Doar o…

Jay s-a uitat la felurile speciale afișate pe panou și a ales primul lucru pe care l-a văzut.

— O felie de tort cu ciocolată. La pachet!

Jay a încercat să nu se uite în jur prea mult, să fie prea

evident. Dacă ea nu ieșea afară, se hotărâse să nu întrebe dacă era pe acolo. Poate azi nu lucra. În fine! Era în regulă!

Chad a apăsat pe pix într-un fel care insinua că era entuziasmat de comanda lui Jay.

— O prăjitură cu cioco, vine imediat, omule!

Și Jay și-a amintit că Chad era un prostănac.

S-a așezat pe un scaun în timp ce Chad intra în bucătărie. Jay s-a uitat la încălțările lui – niște pantofi uzați – și a decis că era timpul pentru o pereche nouă. Degetul mare de la piciorul drept începea să se vadă printr-o gaură din vârf. Avea să meargă în oraș și să intre la magazinul Vans săptămâna următoare, să ia aceeași pereche. Măsura 45, cu pătrățele albe și negre. Nu avea rost să strice perfecțiunea.

În clipa aceea, a ieșit Lara cu un recipient din polistiren pe care îl punea într-o pungă de plastic.

— Tort cu ciocolată? a întrebat ea. De când mănâncă Jay Riva tort cu ciocolată?

Deci *lucra* azi! Deci *era* atentă la el!

Lara avea 1,82 înălțime. Fix 1,82, cu doar patru centimetri mai scundă decât Jay. Era slabă, toată numai ascuțișuri. Și, dacă era să fie absolut sincer, nu era deosebit de frumoasă. Avea o asprime, o față ovală cu obrazul ascuțit. Și un nas subțire. Buze subțiri. Și totuși, când ți se opreau ochii la fața ei, era greu să-ți mai întorci privirea.

Jay nu putea să nu se gândească la ea. Era îndrăgostit, captivat și emoționat ca un adolescent. Iar în adolescență nu fusese niciodată amețit de dragoste. Așa că toate astea erau noi pentru el, îi stârneau disconfortul, greața și emoțiile.

— Trebuie să mai schimb din când în când, a spus el.

Lara a pus punga lângă casa de marcat și i-a scos chitanța. El i-a întins banii.

— Vii la petrecere diseară? a întrebat el.

Reușise s-o spună și era mulțumit de prestația lui. Relaxat, nu prea dornic.

Lara a deschis gura să răspundă. Restul zilei lui Jay și seara toată depindeau de răspunsul ei.

Cu trei săptămâni înainte de acest moment, Lara și Jay – până atunci doar cunoștințe îndepărtate – se treziseră singuri în fața la Alice's Restaurant. Jay se întorcea spre plajă după ce fumase un cui la capătul cheiului Malibu. Lara ieșea de la bar. Tipul jalnic cu care se întâlnise plecase în urmă cu o oră, iar ea își alinase dezamăgirea cu bere Corona.

Când a văzut-o Jay, stătea pe o bancă, în pantaloni scurți de blugi și un maiou. Se străduia să-și lege șireturile la tenișii albi, complet amețită.

Jay a zărit-o și a zâmbit. Ea i-a zâmbit la rândul ei.

— Lara, nu? întrebase el, aprinzând o țigară ca să acopere mirosul de iarbă.

— Da, Jay Riva, a spus Lara, ridicându-se în picioare.

Jay a zâmbit, umil.

— Știam că te cheamă Lara. Încercam să nu par vreun ciudat.

— Ne-am întâlnit de cel puțin trei ori, a spus ea, rânjind. Nu e ciudat că mi-ai ținut minte numele. E politicos.

— Lara Vorhees. Lucrezi la Sandcastle, mai mult la bar, uneori servești la mese.

Lara a dat din cap și a zâmbit.

— Poftim! Vezi? Știam că poți!

— Trebuie să lăsăm loc și să părem cool, nu crezi?

— Oamenii cool nu trebuie să pară *cool,* nu-i așa?

Jay era obișnuit cu femeile care stăteau la pândă și-l așteptau, femeile care îi dădeau de înțeles că erau disponibile, femeile care râdeau la glumele lui chiar dacă nu era amuzante. Nu era obișnuit cu femei ca Lara.

— În regulă! a zis el. Înțeleg ce insinuezi! Spune-mi! Dacă sunt *cool,* ce zic mai departe?

— Păi, mă întrebi dacă fac ceva acum, a spus ea. Și pe urmă eu zic că nu. Iar tu mă întrebi dacă vreau să mergem să terminăm cuiul acela, pe care e clar că-l ai fiindcă ești drogat și miroși a iarbă.

Jay a râs, prins în capcană.

— Faci ceva acum?

— Nu!

— Vrei să mergem undeva să termină cuiul? Sunt drogat și

miros a iarbă.

Lara a râs.

— Să mergem la mine!

Așa că au mers. Lara locuia într-un apartament cu o cameră într-un complex, la un 400 de metri de poalele munților. Casa ei avea priveliște spre apă într-o noapte senină. Au stat amândoi pe balconul ei minuscul, înghesuiți între două plante de apartament, împărțind o bere și o țigară, și uitându-se la luna de deasupra mării.

Când Lara l-a întrebat din senin „Cu câte femei te-ai culcat?”, Jay a fost atât de dezarmat, încât i-a spus adevărul.

— Șaptesprezece.

— Eu, cu opt, a spus ea, privind în față, spre linia orizontului. Deși, cred că depinde ce definești prin sex.

Îl lua prin surprindere. Unde era timiditatea? Sfiala? Jay era destul de inteligent să știe că aceste trăsături nu erau neapărat firești pentru o femeie, dar era și destul de isteț, încât să știe că erau învățate. Că majoritatea femeilor știau că trebuiau să pară așa, ca o formă de contract social. Dar Lara nu voia să facă asta.

— Să spunem că-l definim ca pe un orgasm, a zis Jay.

Lara a râs de el. Chiar a râs de el.

— Ei bine, atunci trei, a spus ea, suflând fumul afară și dându-i țigara înapoi lui Jay. Bărbații nu le oferă femeilor atâtea orgasme câte cred ei.

— Eu garantez că ți-aș oferi unul, a spus el și a dus cuiul la buze.

De data asta, ea nu a mai râs. S-a uitat la el și s-a gândit câteva clipe.

— Ce te face să crezi că te-aș lăsa?

El a zâmbit și s-a dat pe spate, îndepărtându-se de ea, lăsând-o să-i simtă absența.

— Știi, dacă nu vrei să simți un orgasm care te ia de la degetele de la picioare și-ți înfioară tot corpul, pe mine nu mă deranjează.

— Ah, de fapt, e impresionant! a zis Lara, jucându-se cu eticheta de pe sticlă. Cum ai reușit să faci sexul cu mine să pară ca o favoare. Să-ți explic ceva foarte clar, Riva! N-ai fi aici dacă

n-aș fi interesată. Dar ai *noroc* că sunt interesată. Nu e invers. Nu-mi pasă cine-i *tăticul* tău.

Jay și-a dat seama că atunci a fost. În momentul acela. Când s-a îndrăgostit de ea. Dar au fost și alte momente în noaptea aceea. Momente în care s-ar fi putut întâmpla.

S-a îndrăgostit de ea când și-a scos hainele chiar acolo, pe balcon? Poate când i-a atins fața și s-a uitat drept în ochii lui, apoi s-a mișcat deasupra lui.

Poate s-a îndrăgostit de ea când s-au unit, cu picioarele împletite, cu corpurile lipite în așa fel, încât nu mai era spațiu între ei. S-au mișcat ca și cum știau exact ce făceau. Fără ezitări, fără greșeli, fără momente de stângăcie. Și Jay s-a gândit, poate asta era dragostea.

Sau poate s-a îndrăgostit de ea mai târziu, când era beznă afară și se prefăceau amândoi că dorm, deși știau că celălalt e treaz. Ea era întinsă, goală, fără să încerce să se acopere. Iar pielea ei era singurul lucru pe care îl vedea pe întuneric.

Atunci a respirat adânc și, pentru prima dată, a spus altcuiva marele lui secret. Cel care îl rodea pe dinăuntru.

— Tocmai am fost diagnosticat cu o problemă la inimă, i-a spus el. Se numește cardiomiopatie dilatativă.

A fost prima dată când spusese cuvintele cu glas tare de când le auzise de la doctor, cu o săptămână mai înainte. A sunat atât de straniu acum, când le-a pronunțat, încât s-a întrebat dacă nu cumva le rostise greșit. Cuvântul repetat, iar și iar în gând, până nu mai avea sens. Nu putea fi adevărat, nu? *Cardiomiopatie?* Dar așa era. Îl pronunțase exact cum o făcuse doctorul.

Avea dureri în piept de câteva săptămâni. Le observase curând după ce fusese aruncat de pe placă și prins între două valuri în Baja. Stătuse atâta timp sub apă, încât crezuse că va muri. Se luptase și se luptase împotriva curentului, încercând să-și dea seama unde era sus și unde jos. Se împinsese în forța apei, disperat să ajungă la cer. Dar se tot rostogolise, tras de marea agitată. Și deodată ieșise la suprafața apei și îl simțise: aerul.

De atunci, avusese dureri din când în când, ca o încordare care-l lua prin surprindere, apărând de nicăieri și amuțindu-l,

apoi trecând și dispărând la fel de repede pe cât apăruse.

Doctorul nu era sigur ce anume le provoca până când nu a devenit brusc foarte sigur.

Lara i-a pus mâna pe piept, și-a tras corpul cald mai aproape de al lui și a spus:

— Ce înseamnă asta?

Însemna că ventriculul stâng al lui Jay era slăbit și nu avea să funcționeze niciodată așa cum trebuie. Însemna că orice putea să provoace un efort prea mare și prea multă adrenalină, mai ales aruncatul sub apă, nu îi mai făcea bine. Faptul că-și forțase inima excesiv când aproape se înecase declanșase boala, dar boala latentă era ereditară, transmisă de toți cei dinaintea lui, stând la pândă în sângele lui.

Jay a cruțat-o pe Lara de alte detalii, dar i-a spus cea mai rea parte.

— Ar trebui s-o termin cu surfingul. Ar putea să mă omoare.

Gloria, banii, parteneriatul cu fratele lui… Un mic defect în corpul lui avea să le facă pe toate să dispară.

Când a auzit asta, Lara a spus:

— OK, atunci o să găsești altceva cu care să te îndeletnicești!

Făcuse totul să pară atât de simplu!

Da, și-a zis Jay, atunci se îndrăgostise de ea. Când făcuse ceea ce era o lovitură fatală să pară ușor de depășit. Când desfăcuse viitorul sumbru care-l aștepta și-i arătase lumina dinăuntru.

Când Jay s-a trezit a doua zi dimineață, a găsit un bilet de la Lara, care spunea că trebuise să plece la serviciu. Nu avea numărul ei. Din ziua aceea, se dusese de trei ori la Sandcastle, încercând s-o găsească.

— Nu eram sigură cum merge, a zis Lara, întinzându-i tortul cu ciocolată. Cu invitațiile, adică.

Jay a clătinat din cap.

— Fără invitații. E un sistem destul de simplu: dacă știi de petrecere și știi unde e casa Ninei, ești invitat.

— Păi, eu nu știu, de fapt, a zis Lara. Unde e casa ei.

— Ah! a exclamat Jay. Păi, din fericire, mă cunoști pe mine, nu?

A scris adresa surorii lui pe un șervețel și i l-a dat. Ea l-a luat și l-a privit.

— E OK, a întrebat ea, dând din cap spre celălalt ospătar, dacă-l aduc pe Chad?

Îi plăcea de Chad? Jay a simțit că ia foc pe dinăuntru, în pragul umilinței și al suferinței. Căderea era atât de lungă, de înșelătoare, când începeai atât de sus!

— Ah, sigur! a spus el. Da, sigur!

— Nu mă culc cu el, dacă la asta te gândești, a zis Lara. Prefer bărbații care nu petrec patru ore pe zi bronzându-se la un reflector.

Ușurarea l-a copleșit pe Jay ca gheața pe o arsură.

— E deprimat pentru că iubita lui, mai portocalie decât el, l-a părăsit, a continuat Lara. Cineva de la petrecerea ta trebuie să fie atrasă de băieți frumoși, nu? Nu-l putem lăsa pe capul cuiva?

Jay a zâmbit.

— Cred că avem multe opțiuni ca să și-o tragă și Chad.

Lara a împăturit șervețelul cu adresa și l-a pus în buzunarul șorțului.

— Cred că merg la o petrecere diseară.

Jay a zâmbit, mulțumit. Și iată! Pentru asta venise. Când a plecat, a uitat tortul cu ciocolată.

1959

June urma să-l nască pe Jay la 17 august 1959**.** Exact în mijlocul turneului pentru albumul de debut al lui Mick, *Mick Riva: Main Man*.

June și Mick se certaseră din pricina datelor turneului de-a lungul primului trimestru de sarcină. June insistase ca Mick să reprogrameze a doua jumătate a turneului. Mick insistase că ceea ce-i cerea ea era practic imposibil.

— Asta e *șansa* mea! i-a spus Mick într-o după-amiază în timp ce stăteau pe terasă, uitându-se cum se retrăgea mareea. Nina dormea și încercau să vorbească încet. Nu poți să-ți reprogramezi șansa.

— E *copilul* tău! a spus June. Nu poți reprograma copilul.

— Nu-ți cer să reprogramezi copilul, Junie, fir-ar să fie! Îți cer să înțelegi care e miza aici. Ce construiesc pentru copiii noștri. Ce construiesc pentru toată familia noastră. Nu pot să fac singur totul. Am nevoie de ajutorul tău. Dacă e să mă afirm și să fiu bun, am nevoie de tine aici, să ții lucrurile în frâu, să fii puternică! Viața asta pe care ne-o dorim… Mick a oftat și s-a calmat, apoi a spus: Trebuie să faci și tu niște lucruri!

June s-a așezat, resemnată. Îi înțelegea logica, oricât de mult o detesta. Așa că, în intervalul în care Jay a crescut de la mărimea unei limete la cea a unui grepfrut, au ajuns la un compromis.

Mick putea să cânte oriunde voia, oricând voia, dar, când June îl chema acasă, trebuia să vină.

Au bătut palma într-o seară, când se duceau la culcare, iar Mick și-a tras brațul lui June peste el, așezând-o deasupra lui. Ea a râs; el a sărutat-o pe gât.

Când Mick a plecat pentru spectacolele din Vegas cu patru zile înainte de data la care June trebuia să nască, i-a promis că o să vină acasă în clipa în care ea suna că a intrat în travaliu. „Și o să vin acasă cât de repede pot”, a spus el, sărutând fruntea Ninei și obrazul lui June. A pus mâna pe burta lui June și apoi e ieșit pe ușă.

Dar când a venit momentul – mama lui June l-a sunat cu o

oră și 10 minute înainte să înceapă spectacolul de sâmbătă seara –, Mick nu a fugit la aeroport cum promisese. A închis telefonul și a rămas acolo, în culise, la costum și cravată, uitându-se la becurile din jurul oglinzii.

Era ultima oprire în Vegas din turneu. Și a-i impresiona pe tipii de la Sands însemna multe lucruri. Însemna că putea fi angajat acolo luni întregi, ceea ce era o stabilitate financiară. Era ultimul lui angajament pentru două săptămâni. Două săptămâni! Exact cum îi ceruse Junie.

Era mult timp în care trebuia să fie acasă. Junie și copiii l-ar fi avut numai pentru ei. Avea să dea atenție tuturor nevoilor lor.

Așa că s-a întors cu spatele la oglindă, și-a îndreptat cravata și a terminat proba de sunet.

Al doilea travaliu al lui June a fost iute ca fulgerul, corpul ei a intrat în viteză, amintindu-și cu precizie exact ce făcuse cu doar un an și ceva mai înainte.

Mick era într-un costum negru, impecabil, aplecându-se și făcând cu ochiul unei tinere din primul rând, exact când primul său băiat, la cinci sute de kilometri distanță, plângea din cauza șocului provocat de lume.

Mick s-a întors în LA la șapte ore după ce s-a născut Jeremy Michael Riva. Și a văzut, doar uitându-se la June pe patul de spital, că era furioasă.

— Ai multe explicații de dat, a spus soacra lui de cum a intrat Mick pe ușă și a început să-și strângă lucrurile. Te las să începi, a adăugat femeia clătinând din cap și luând-o pe Nina cu ea când a ieșit din salon.

Mick s-a uitat la June, oprindu-se să arunce o privire la copilul înfășat strâns în brațele ei. Nu vedea decât creștetul micuț al fiului său, minunându-se de șuvița de păr negru.

— Trebuia să fii aici înainte, a spus June. Nu după o jumătate de zi. Ce-i cu tine?

— Știu, scumpo, știu! a zis Mick. Dar pot să-l iau în brațe? Acum?

June a dat din cap, iar Mick s-a apropiat, gata să-l ia. Băiatul era ușor în brațele lui și, văzând fața proaspătă a lui Jay, Mick a rămas mut de uimire o clipă.

— Fiul meu, fiul meu, fiul meu! a spus în cele din urmă, cu un nivel de mândrie și căldură care a topit inima obosită a lui June. Îți mulțumesc pentru băiatul meu, Junie! Îmi pare rău că n-am putut fi aici. Dar uite ce-ai făcut! a spus el. Familia noastră frumoasă! Numai ție îți datorez totul.

June a zâmbit și a savurat momentul. S-a uitat la soțul ei arătos, s-a gândit la fiica ei minunată de afară și a întins mâna să atingă băiețelul frumos. Simțea că avea foarte multe lucruri pe care și le dorise mereu.

Așa că a renunțat la lucrurile pe care nu le avea.

La câteva săptămâni după ce l-au adus pe Jay acasă, în timp ce June se spăla pe dinți, Mick a sărutat-o pe obraz și i-a spus că are o surpriză. Înregistrase piesa pe care o scrisese pentru ea. „Warm June” avea să fie primul single de pe al doilea album.

Ea a scuipat pasta de dinți și a zâmbit.

— Serios? a întrebat ea. „Warm June”?

Mick a dat din cap.

— Toată țara o să-ți știe numele, a spus el.

Lui June i-a plăcut ideea. Îi plăcea și ideea că toți vor ști că el o iubea. Că era promis altcuiva.

Pentru că June începea să aibă bănuieli că Mick nu mergea pe drumul drept.

11:00

Kit stătea pe alee, așteptându-l pe Jay. S-a uitat din nou la ceas. Plecase de aproape o oră. Cine avea nevoie de o oră să pună benzină?

Avea părul ud și pieptănat, atingându-i umerii goi. Purta o rochie veche a Ninei, gofrată și fără bretele.

Ei nu prea îi plăceau rochiile, dar o văzuse în dulap și hotărâse să o probeze. Era confortabilă și răcoroasă și s-a gândit că poate îi plăcea cum îi stătea. Nu era sigură.

Jay a oprit lângă casă ca un bărbat care încetase de numai 20 de secunde să conducă cu viteză.

— De ce-a durat atât? a întrebat Kit.

— De când porți tu rochie? a întrebat el când a văzut-o.

— Îhh, a răspuns Kit, încruntată.

Cum puteai să te schimbi – în feluri mici și mari – când familia ta era mereu pregătită să-ți amintească ce fel de persoană semnaseși contract să fii? S-a întors și a luat-o spre garaj.

— Unde te duci? a strigat Jay.

— Să mă schimb, nesimțitule!

Odată intrată în casă, și-a scos rochia, lăsând-o pe podeaua de lemn. Și-a pus blugi și un tricou.

— Frumos te-ai mai prefăcut că pui benzină, a zis Kit când a urcat în mașină și s-a aplecat peste consolă să-și confirme bănuielile. Rezervorul era încă plin pe jumătate.

— Ah, mai taci! a zis Jay.

— Obligă-mă!

Jay a pornit în viteză și a intrat din nou pe Pacific Coast Highway. La radio se auzea The Clash și, deși erau supărați unul pe altul, nici Jay, nici Kit n-au rezistat să nu cânte împreună. Cum se întâmpla cu mai toate neînțelegerile lor, au descoperit că mânia se topea de îndată ce uitau să se mai țină cu dinții de ea.

Când mașina s-a apropiat de Plaja Zuma, l-au văzut pe Hud în pantaloni scurți, tricou și pantofi Topsider, așteptându-i pe

partea de est a șoselei. Jay a oprit mașina și i-a lăsat o secundă să sară pe bancheta din spate.

— Ați întârziat! a spus Hud. Probabil că Nina ne așteaptă!

— Jay a avut o misiune secretă de îndeplinit, a spus Kit.

— Kit a trebuit să se schimbe de patru ori, i-a întors-o imediat Jay.

— O dată. M-am schimbat o dată!

— Ce misiune secretă? a întrebat Hud în timp ce Jay se uita la mașini, apoi intra pe banda din dreapta.

— Nimic! a spus Jay. Las-o baltă!

Și atunci și-au dat seama toți că era vorba de o femeie.

Hud a simțit că i se relaxează umerii. Dacă Jay era interesat de altă femeie, lovitura avea să fie mai ușoară.

— Atunci, consideră că am lăsat-o baltă oficial, a spus, ridicând mâinile în semn de capitulare.

— Da! a spus Kit. De parcă îi pasă cuiva.

Hud a întors capul și a văzut lumea stând pe loc în timp ce înaintau cu viteză. Nisipul, umbrelele, tarabele cu burgeri, palmierii, mașinile sport. Tipii de lângă fileurile de volei, blondele în bikini colorați. Dar el de-abia dădea atenție lucrurilor pe care le vedea. Se simțea vinovat și prost, pentru că urma să-i mărturisească fratelui său ce făcuse.

Toată viața, Hud simțise că Jay nu era doar fratele lui, ci și cel mai bun prieten.

Ei doi erau legați unul de altul pentru totdeauna, funcționând la unison și în opoziție. Un elicoid dublu. Fiecare era necesar pentru supraviețuirea celuilalt.

1959

Era sfârșitul lunii decembrie în 1959, la doar câteva zile după Crăciun. Mick era la studio, în Hollywood. June era acasă cu Nina și Jay, băgase un pui la cuptor. Casa mirosea a lămâie și a salvie. Ea purta o rochie de casă cu dungi roșii și își încrețise vârfurile părului într-o coafură perfectă, așa cum făcea mereu. Niciodată nu-l lăsa pe soțul ei să vină acasă la o femeie cu părul nearanjat.

Pe la patru după-amiază, cineva a sunat la ușă.

June nu știa că în cele 10 secunde în care a mers de la bucătărie la intrare își trăia ultimul moment de naivitate.

Cu Jay, de patru luni, în brațe, și Nina, de aproape un an și jumătate, agățându-se de piciorul ei, June a deschis ușa și a văzut o femeie pe care a recunoscut-o drept tânăra vedetă Carol Hudson.

Carol era micuță – chiar foarte micuță –, cu ochii mari, pielea deschisă la culoare și osatură delicată. Purta o haină din păr de cămilă și ruj roz, aplicat perfect pe buzele subțiri. June s-a uitat la ea și i s-a părut că poposise o pasăre colibri la fereastra ei.

Carol stătea în pragul lui June, ținând în brațe un băiețel cu vreo lună mai mic decât Jay.

— Nu pot să-l păstrez, a spus Carol cu doar o vagă umbră de regret.

Carol i-a întins copilul lui June, împingându-l în brațele ei deja aglomerate. June era încremenită, încercând să înțeleagă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta, a continuat Carol. Poate… dacă era fetiță, dar… un băiat trebuie să fie cu tatăl lui. Trebuie să fie cu Mick.

June a simțit cum i se golește pieptul de aer. A încercat să respire, scoțând un sunet aproape imperceptibil.

— Certificatul lui de naștere, a spus femeia, ignorând reacția lui June și scoțând o hârtie din agenda neagră. Poftim! Numele lui e Hudson Riva.

Își botezase copilul după ea, dar tot îl abandona.

— Hudson, îmi pare rău! a spus Carol, care pe urmă s-a

întors și a plecat.

June i-a privit spatele, ascultând cum pantofii negri ai femeii țăcăneau slab pe asfalt.

Pe June a cuprins-o furia văzând-o cum aleargă pe scări. Nu era încă furioasă pe Mick, deși avea să vină și asta. Și nu era furioasă nici pe situație, deși frustrarea avea să se instaleze aproape imediat. Dar în clipa aceea simțea o furie gravă și aparent fără sfârșit față de Carol Hudson, care bătuse la ușa ei și-i pasase un copil fără să aibă curajul să spună „M-am culcat cu soțul tău".

Carol tratase trădarea față de căsnicia lui June ca pe un gând secundar, cea mai mică piesă din puzzle. Nu părea să-i pese că nu doar îi dădea un copil lui June, ci îi și rupea inima în două. June a mijit ochii și s-a gândit la combinația unică de îndrăzneală și lașitate a acestei femei. Carol Hudson era, într-adevăr, tupeistă.

June s-a uitat la Carol, care se îndepărta în timp ce ambii băieți din brațele lui June au început să plângă – alternativ, de parcă refuzau să fie la unison.

Carol a ieșit cu spatele de pe alee. Fordul Fairlane nou-nouț era plin ochi de valize și bagaje. Dacă June mai avea vreo îndoială, imaginea mașinii încărcate arăta clar că nu era un joc. Femeia pleca din Los Angeles, lăsându-și băiatul în brațele lui June, lăsându-i-l ei să-l crească. Practic, întorsese spatele la propriu ființei care era sânge din sângele ei.

June a privit-o pe Carol îndepărtându-se până când mașina a dispărut după curbura munților. A rămas privind încă puțin, dorindu-și ca femeia să se întoarcă, să se răzgândească. Când mașina nu a mai apărut, lui June i s-a strâns inima.

A închis ușa cu piciorul și a dus-o pe Nina la televizor. L-a aprins la o reluare de la *My Friend Flicka* sperând că Nina va sta acolo tăcută să privească. Nina a făcut exact ce i s-a spus. Chiar și înainte de vârsta de doi ani, înțelegea exact cum stau lucrurile.

June l-a pus pe Jay în pătuț și l-a lăsat să plângă în timp ce îl desfășa pe Hudson.

Era mic și pipernicit, cu membrele lungi și trunchiul încă

nedezvoltat pe care nu și-l putea controla. Era roșu și urla, de parcă era deja furios. Știa că fusese abandonat, June era convinsă. A plâns atât de tare și de mult și atâta vreme – atât de multă vreme –, încât June a crezut că o să-și piardă mințile. Plânsul lui se repeta întruna ca o alarmă care nu se oprea. Lacrimile au început să curgă pe fața bebelușului. Un băiat fără mamă.

— Trebuie să te oprești, i-a șoptit June, disperată și îndurerată. Băiețel scump, trebuie să te oprești! Trebuie să te oprești! Trebuie să te oprești! Te rog, bebelușule, te rog, te rog, te rog! Pentru mine.

Și pentru prima dată de când începuseră această călătorie stranie și nedorită, Hudson Riva s-a uitat drept în ochii lui June, ca și cum și-ar fi dat seama brusc că nu e singur.

În clipa aceea, când June ținea în brațe acest băiat străin – uitându-se la el, încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu ei amândoi –, și-a dat seama că totul era mult mai simplu decât i se părea ei.

Acest băiat avea nevoie de cineva să-l iubească. Și ea putea s-o facă. Avea să fie foarte ușor pentru ea.

L-a tras aproape de ea, cât de aproape a putut, la fel cum își ținuse propriii copii în zilele de după naștere. L-a ținut strâns, și-a lipit obrazul de capul lui și a simțit că se calmează. Și atunci, chiar înainte ca el să tacă, June luase deja o hotărâre.

— O să te iubesc, i-a spus June, și așa a făcut.

S-a lăsat seara, iar June a scos puiul din cuptor, a fiert broccoli și i-a dat Ninei să mănânce. A legănat băieții, i-a făcut baie Ninei și i-a culcat pe toți trei – ceea ce a durat două ore și jumătate.

În timp ce făcea toate aceste lucruri, June ticluia de zor un plan.

O să-l omor, și-a spus în timp ce spăla părul Ninei. *O să-l omor,* s-a gândit în timp ce schimba scutecul lui Jay. *O să-l omor,* și-a spus în timp ce îl hrănea pe Hudson cu biberonul. *Dar mai întâi o să-l încui afară din casa asta afurisită.*

După ce au adormit copiii – Nina în patul ei, cei doi băieți

împărțind același pătuț June și-a turnat un pahar cu vodcă și l-a golit. Apoi și-a mai turnat unul. În cele din urmă, a sunat un lăcătuș care lucra nonstop, găsit în Pagini Aurii.

Nu voia ca Mick să mai calce în casa lor, nu voia să-l mai vadă vreodată dormind în patul lor mare, să-și spele dinții într-una dintre chiuvetele din baia lor.

Când lăcătușul – domnul Dunbar, un bărbat în vârstă de 60 de ani, cu tricou negru și salopetă, cu ochii albaștri îngălbeniți și riduri atât de adânci, încât ți-ai fi pierdut monedele acolo – a ajuns acolo, June s-a lovit de primul obstacol.

— Nu pot să schimb încuietorile fără acordul proprietarului, a spus domnul Dunbar și s-a încruntat la June, de parcă ar fi trebuit să știe.

— Vă rog! a spus June. Pentru familia mea!

— Îmi pare rău, doamnă, nu pot să le schimb dacă nu e casa dumneavoastră.

— Casa e-a mea, a spus ea.

— Păi, nu *doar* a dumneavoastră, a spus ea, iar June a bănuit că propria lui nevastă l-o fi dat afară din casă de vreo două ori.

June a continuat să se roage în van, dar adevărul era că nu se mira prea tare. La urma urmei, era femeie. Trăia într-o lumea creată de bărbați. Și știa de mult timp că nenorociții se protejau reciproc. Nu sunt fideli nimănui, dar sunt surprinzător de protectorii unii cu ceilalți.

— Mult noroc, doamnă Riva! Sunt sigur că lucrurile se vor rezolva, a spus el când a plecat, după ce nu făcuse nimic în afară de a cere să fie plătit că fusese târât din pat.

Așa că June a folosit singura unealtă pe care o avea la dispoziție: un scaun din living. L-a băgat sub clanța ușii de la intrare și s-a așezat pe el. Și pentru prima dată în viața ei și-a dorit să cântărească mai mult. Își dorea să fie lată, înaltă și solidă. Voinică și puternică. Ce prostie din partea ei, să muncească atât să rămână îngrijită și micuță în tot acest timp!

Când Mick a venit acasă pe la unu noaptea, după înregistrări – cu gulerul descheiat, cu ochii ușor injectați – a descoperit că ușa s-a întredeschis, dar nu s-a dat în lături sub nicio formă.

— June? a spus el prin spațiul îngust dintre ușă și toc.

— Ceea ce mă supără cel mai tare, a spus June simplu, este că știam deja. Că ești infidel. Dar mi-am scos ideea asta din cap, pentru că aveam încredere mai mult în ce spuneai decât aveam încredere în mine însămi.

— Scumpo, despre ce vorbești?

— Ai un al treilea copil, a spus June. Iubita ta l-a lăsat aici, la noi. Se pare că nu e pregătită să fie mamă.

Mick a rămas tăcut, dar June își dorea cu disperare ca el să spună ceva.

— Ah, Junie! a rostit el într-un târziu.

June a auzit cum îi cedează vocea, de parcă dădea să plângă.

Mick s-a prăbușit pe pământ, clătinând din cap, pe care și l-a lăsat apoi în mâini.

Iisuse! și-a spus el. *Cum s-a ajuns la asta?*

Totul i se păruse foarte simplu înainte de Carol.

Putea să aibă o casă brumoasă cu soția lui frumoasă și copiii lui frumoși. Putea să-i iubească din toată inima. Putea să fie un bărbat bun. *Intenționase* să fie un bărbat bun.

Dar femeile tăbărau pe el! Doamne sfinte, ar fi trebuit să vezi ca să crezi! În culise, la spectacole, mai ales când apărea pe afiș cu tipi ca Freddie Harp și Wilks Topper, era ca Sodoma și Gomora.

June nu înțelegea asta. Felul în care se uitau fetele la el de sub scenă, cu ochii lor mari și strălucitori, și zâmbete cu subînțeles. Felul în care fetele i se furișau în cabină, cu rochiile descheiate prea tare.

Spusese nu. Spusese nu *de atâtea ori!* Le lăsase să se apropie și să-l atingă. O dată sau de două ori, chiar gustase băutura de pe buzele lor. Pe urmă, spusese mereu nu.

Le dădea mâinile la o parte. Întorcea capul. Spunea „Ar trebui să pleci. Am o soție acasă”.

Dar, de fiecare dată când spunea nu, se temea că era tot mai aproape de ziua când avea să spună da. Și nu era sigur când s-a întâmplat, dar, la un moment dat, când Nina era doar o mogâldeață, și-a dat seama că spunea nu așa cum refuzai a doua porție de desert. Spui nu, deși știi că dacă ți se mai oferă o dată

o să spui da.

Acel da a venit în sfârșit în parcarea studioului de înregistrări, când pregătea primul album. Numele ei era Diana. Era o cântăreață roșcată de acompaniament, în vârstă de 20 de ani, cu o aluniță desenată deasupra sprâncenei și un zâmbet care te făcea să crezi că te vede gol prin costum.

Când se ducea acasă într-o seară, Mick a întâlnit-o lângă mașina lui, iar ea l-a privit și i-a susținut privirea cu o secundă prea mult. Până să se poată stăpâni, o săruta, lipind-o de marginea clădirii, împingând-o în tencuială, împingându-se în corpul ei de parcă asta avea să-i salveze pe amândoi.

După șapte minute, terminase. S-a desprins de ea, și-a aranjat părul și a spus „Mersi”. Ea a zâmbit și a răspuns „Oricând”, iar el a simțit în adâncul sufletului că avea s-o mai facă o dată.

Relația cu Diana a durat două săptămâni încheiate, pe urmă s-a plictisit. Dar a observat că, după ce a terminat-o cu Diana, vinovăția l-a făcut să o dorească pe June mai mult. Avea nevoie de iubirea ei în același fel în care avusese nevoie de ea prima dată când o întâlnise. Tânjea după acceptul ei, nu se sătura de ochii ei mari și căprui.

A fost cu atât mai ușor să depășească limita ceva mai târziu cu Betsy, ospătărița de la barul aflat vizavi de biroul producătorului său.

Pe urmă a fost Daniella, o vânzătoare de țigări din Reno. O chestie de-o noapte. Nu a însemnat nimic.

Dar ce mai conta?

Putea să fie în continuare un soț bun pentru June. Putea să apară la timp la ședințele de înregistrare. Putea să vândă toate biletele la spectacole. Putea să le cucerească pe tinere și bătrâne, să le facă cu ochiul doamnelor în vârstă care veneau cu soții lor să se distreze ascultându-l pe tânărul la modă. Îi oferea lui June tot ce visaseră să aibă împreună. Aveau cele două chiuvete și puneau bazele unei familii mari. Iar el avea să-i ofere lui June tot ce-i mai trecea ei prin cap.

Avea doar acest lucru numai pentru el.

Pe urmă a întâlnit-o pe Carol. Femeile ca ea stricau totul. Și el știuse asta. Tocmai asta îl înnebunea. Aflase deja toate astea,

urmărindu-l pe tatăl lui.

O întâlnise pe Carol la un spectacol la Hollywood Bowl. Fusese acolo împreună cu un director de la studio. Era extrem de micuță, dar atitudinea ei umplea camera. Nu voia să fie acolo, nici măcar nu știa cine era Mick – un lucru care era tot mai rar. A dat politicoasă mâna cu el, iar el i-a zâmbit cu cel mai frumos zâmbet al lui, urmărind cum colțurile gurii ei se întorceau ușor în sus, de parcă încerca din răsputeri să-l displacă, dar nu prea reușea.

Patruzeci de minute mai târziu, a avut-o chiar acolo, într-o limuzină descuiată pe care au găsit-o în spatele sălii în seara aceea. Chiar înainte să termine amândoi, ea i-a strigat numele.

Când au terminat, ea s-a ridicat și a plecat, spunând doar „Ne mai vedem". Și după 10 minute era din nou la brațul acelui director cu care venise, fără să se mai uite la el.

Mick era disperat. Trebuia să o vadă din nou. Și din nou. Avea să sune la biroul agentului ei. Să se ducă la apartamentul ei. Nu se sătura de ea, nu putea să nu fie subjugat de farmecul ei pasiv, de indiferența ei față de toate, inclusiv față de el. Nu se mai sătura de felul în care vorbea cu oricine despre orice, dar nu se agăța de vorbele nimănui. Nici măcar de ale lui.

O, Doamne! și-a spus el după câteva săptămâni. *Mă îndrăgostesc!*

Se întâlneau la cine târzii și la prânzuri prelungite de vreo trei luni când Carol i-a spus că e însărcinată.

Se întâlniseră din întâmplare la Ciro's. Mick lua cina cu producătorul. Carol era acolo cu alt bărbat.

Mick o atrăsese în toaleta bărbaților și o posedase chiar în cabină, atât de copleșit de gelozie să o vadă cu altcineva, încât trebuia să o aibă.

După aceea, în timp ce-și aranja părul și se pregătea să iasă din toaletă, Carol și-a îndreptat fusta și s-a făcut prezentabilă. Pe urmă a spus:

— Sunt însărcinată! E al tău!

El a ridicat ochii la ea, sperând că glumea. Era clar că nu era așa. Și până să spună el ceva, ea l-a lăsat acolo singur.

Mick a închis ochii și, când i-a deschis, și-a văzut fața căzută

privindu-l din oglindă. *Idiot nenorocit!* Într-o clipă, și-a pocnit propria imagine, spărgând sticla și tăindu-se la mână.

Nu a mai văzut-o pe Carol din seara aceea. Îi trimisese bani, dar încetase s-o mai sune, se forțase să nu se mai gândească la ea și nu se mai culcase cu alte femei de atunci.

Acum iată-l aici, după aproape un an, scos afară din propria casă! Dar știuse din clipa în care lovise oglinda că asta se apropia. Poate că știuse cu mult înainte. Poate știuse dintotdeauna că nu putea scăpa de el însuși.

— Junie, îmi pare atât de rău! a rostit Mick, începând să plângă.

Era atât de insuportabil să te urăști așa cum se ura el în clipa aceea!

— Am încercat să fac ce trebuie, jur!

June a refuzat să se lase mișcată de slăbiciunea din vocea lui.

Nu-i era greu să-și mențină furia, dar, ori de câte ori se temea că va șovăi, se gândea la ea însăși însărcinată, schimbând retroactiv amintirea, umbrind-o cu faptul că existase altă femeie în apropiere, care purta în pântec copilul soțului ei, aproape în aceeași etapă a sarcinii ca ea. Cât de trist era să nu fii singura care purta copilul soțului tău în același moment! June credea că măcar atâta privilegiu puteai să ceri de la un bărbat.

— Am fost slab! a continuat Mick, rugându-se de ea. A fost un moment de slăbiciune. Nu m-am putut abține. Dar acum sunt mai puternic!

— Nu te vreau aici, a spus June neclintită. Nu te vreau în preajma copiilor. N-aș vrea ca băieții ăștia să crească și să semene cu tine.

Spusese „băieți”. Nu *băiat. Băieți!*

— Iubito! a spus Mick.

Acum înțelegea! Cum o putea convinge să-l lase să rezolve situația pentru ei toți.

— Sunt tatăl lui Hudson. Dacă îl vrei, trebuie să mă accepți și pe mine.

June și Mick au rămas tăcuți o vreme după aceea, June neștiind ce să facă. Mick aștepta cu răsuflarea tăiată. Era

imposibil să lase copilul să ajungă la Mick. El nici nu știa cum să schimbe un scutec. Copilul avea nevoie de June. Băiatul acela avea nevoie de o mamă! Știau amândoi asta!

June a deschis ușa. Mick a căzut în casă.

— Mulțumesc! a spus el, de parcă ea îi acordase iertarea. O să mă revanșez față de tine. O să fac ce trebuie din acest moment.

În aceeași clipă, Mick a ridicat privirea și a văzut că Nina se trezise și îi găsise acolo.

— Bună, scumpo! i-a spus el.

Din dormitor, Jay și Hud au început să plângă în același timp. June a luat-o pe Nina în brațe și s-a dus la copii. Mick s-a uitat peste umărul ei, la fiul său nou-născut pe care îl întâlnea pentru prima dată.

June nu putea suporta să-l vadă pe Mick creând o legătură cu acest copil. I-a dat mâna la o parte, iar el s-a îndepărtat puțin.

Când a terminat cu copiii, s-a dus în dormitor și a văzut că Mick se întinsese pe marginea patului, de parcă partea stângă era tot a lui.

— Junie, te iubesc! a spus el.

Ea nu i-a răspuns nimic.

Dar, în timp ce se uita la el, s-a simțit răpusă de oboseală. Mick nu avea de gând să-i ușureze situația. Nu avea să plece de bună voie. Avea s-o facă să țipe și să strige, și să-l forțeze să plece. Trebuia să se înfurie pe el și chiar și atunci era posibil să nu câștige.

Furia cere mare efort și dintr-odată June era foarte obosită. A oftat, lăsându-și corpul să respire. Nu i se putea împotrivi acum, pentru că nu putea să i se împotrivească și să câștige.

Așa că s-a întins lângă el, păstrându-și indignarea pentru lumina zilei, când putea gândi limpede. Se puteau certa din cauza asta și a doua zi dimineață.

Dar dimineață furia ei se mai ostoise. Se transformase în durere. Era cuprinsă de o senzație surdă de jale, o jale vastă și dureroasă ca o vânătaie pe tot corpul. Pierduse viața pe care crezuse că o primise. Era în doliu.

Așa că, atunci când Mick s-a întors și a cuprins-o cu brațul, nu a avut energia să-l respingă.

— Îți promit că s-a terminat! i-a șoptit Mick cu lacrimi în ochi. Nu o să mai fac nimic care să îți aducă suferință. Te iubesc, Junie! Din toată inima! Îmi pare atât de rău!

Și pentru că June nu-i dăduse brațul la o parte, Mick s-a simțit suficient de încrezător, încât să o sărute pe gât. Și pentru că nu i-a respins nici această mică rugăminte, nu a știut cum să respingă una mai mare. Și așa mai departe. Micile baricade au fost încălcate, rupte ca niște bețigașe, atât de multe, încât June n-a remarcat că el voia copacul întreg.

Cu fiecare mișcare pe care o făcea Mick în timp ce o ținea în brațe și o săruta, June a pierdut din vedere momentul când ar fi trebuit să vorbească și s-a resemnat în fața durerii de a nu fi spus nimic.

Curând, o hotărâre a apărut la orizont – una pe care June începuse să o accepte măcar și pentru că avea nevoie să se întoarcă la normal, chiar dacă era o minciună.

La miezul nopții în seara următoare, Mick i-a șoptit la ureche nimicuri dulci. În ciuda voinței ei, June s-a bucurat de senzația dată de răsuflarea lui pe gât. Și au stat de vorbă, pe tonul grăbit și șoptit păstrat pentru secrete.

Mick avea să-i rămână credincios pe vecie și aveau să-l crească pe Hud ca pe copilul lor. Aveau să spună că Jay și Hud erau gemeni. Nimeni nu avea să îndrăznească să-i contrazică. La urma urmei, aveau să intre în altă pătură socială odată cu al doilea album al lui Mick. Aveau să își facă prieteni noi, colegi noi. Aveau să fie de acum o familie compusă din cinci oameni.

În noaptea aceea, June a simțit că ea și Mick își puneau la loc oasele rupte. Punând ghipsul perfect în speranța că, într-o bună zi, să nu-și mai amintească faptul că fusese cândva distrusă.

Și partea ciudată a fost că a funcționat.

June își iubea copiii, o iubea pe fetița mai mare și pe băieții gemeni. Iubea casa de pe malul apei și își vedea copiii jucându-se pe mal. Iubea momentul când ieșea cu doi bebeluși și un țânc, iar oamenii o opreau la piață și o întrebau „Nu cumva sunteți soția lui Mick Riva?"

Îi plăceau banii, Cadillacul și blănurile de nurcă. Îi plăcea să

lase copiii la mama ei și să-și pună o rochie elegantă de seară ca să stea în culise la spectacolele soțului său.

Îi plăcea să audă „Warm June” la radio și să aibă parte de atenția lui Mick când era acasă. O făcea mereu să simtă că e singura femeie din lume, deși știa – acum știa sigur – că nu e așa.

Așadar, în ciuda ulcerului care începea să o chinuie, June trebuia să admită că putea să accepte totul mai bine decât credea. O ajuta și vodca.

Din nefericire, Mick pur și simplu nu s-a putut abține.

A fost Ruby, pe care a cunoscut-o în parcare la Sunset. Pe urmă a fost Joy, o prietenă a lui Ruby. Nu însemnau nimic pentru el și nu a văzut acest lucru ca pe o trădare adevărată.

Dar pe urmă a fost Veronica. *Și, ah, Doamne,* Veronica!

Păr brunet, piele măslinie, ochi verzi, un trup care impunea standardul siluetelor clepsidră. Se îndrăgostise din nou, în ciuda încercărilor lui de a nu pune suflet. Se îndrăgostise de zâmbetul de pe buzele ei stacojii și de felul în care îi plăcea să facă dragoste în aer liber. Se îndrăgostise de rochiile sexy și agerimea ei, de felul în care refuza să se lase intimidată de el, de cum se amuza pe seama lui. Se îndrăgostise de faptul că devenea celebră, poate mai celebră decât el, după ce apăruse într-un thriller de succes numit *Leagănul de pe verandă.* Numele ei era pe reclama luminoasă cu litere mari și îngroșate și, cu toate astea, în liniștea nopții, Veronica îi striga numele.

Mick nu se mai sătura de Veronica Lowe.

Iar June știa exact ce se întâmplă.

Când Mick a venit acasă abia la patru dimineața, când a avut o urmă mică de ruj după ureche, când a încetat să o mai sărute dimineața.

Mick a început să ia cina cu Veronica în locuri publice. Uneori, nici nu mai venea acasă.

June s-a coafat. A slăbit. S-a umilit, cerându-le prietenelor ei sfaturi despre sex. I-a făcut friptura lui preferată. În rarele momente când el îi dădea atenție, încerca să-i amintească de datoria pe care o avea față de copiii lui.

Cu toate astea, bărbatul nu se putea desprinde.

Mick își spunea că nu semăna deloc cu tatăl lui. Acesta venea acasă mirosind a parfumul altor femei, pleca de acasă cu săptămânile, o lovea pe mama lui Mick pentru că punea prea multe întrebări.

Își spunea că făcuse ce trebuie, însurându-se cu June, o femeie care nu semăna cu mama lui, care își lovea la rândul ei bărbatul. Dar se pierdea în părul Veronicăi, în mirosul acela de vanilie. Se pierdea în râsul ei. Se pierdea în picioarele ei. Era pierdut.

Așa că, într-o seară, când băieții aveau 10 și 11 luni, Mick a venit acasă la patru dimineața.

Era beat, dar nu tulburat. S-a lovit de noptieră când și-a scos pașaportul. Veioza a căzut la pământ.

June s-a trezit și l-a văzut acolo, cu părul căzut pe frunte, ochii injectați și sacoul pe braț. Avea o valiză în mână.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Dar știa deja. Știa așa cum știu oamenii că urmau să fie jefuiți, adică în mod acut, chiar în ultima clipă.

— O duc pe Veronica la Paris, a spus el înainte să se întoarcă și să o ia spre ușă.

June a ieșit și l-a urmărit pe alee în cămașa transparentă de noapte.

— Nu poți să faci asta! a urlat ea. Ai spus că n-o să faci asta!

Se umilea, implorând un lucru pentru care nu voise să implore.

— Nu pot să fiu omul ăsta! a strigat Mick la ea. Un familist sau ce ai crezut tu că sunt. Nu sunt! Am încercat, bine? Și nu pot s-o fac!

— Mick, nu! a spus June când el a închis portiera. Nu ne părăsi!

Dar exact asta a făcut. June l-a văzut ieșind cu spatele. Pe urmă, s-a prăbușit pe alee, greoaie și moartă, ca o ancoră legată de nimic.

Mick a plecat, mergând spre casa Veronicăi de pe dealuri, unde, își spunea el, avea să pună lucrurile în ordine. Cu Veronica avea să fie mai bine.

Nu era un om bun. Nu era cinstit. Așa se născuse, așa fusese

crescut. Dar o femeie bună putea să-l salveze. Crezuse că aceea era June, dar acum înțelegea că era Veronica. *Ea* era răspunsul. Dragostea pentru ea era destul de puternică să-l vindece. Avea să-și sune copiii după ce se linișteau apele. Peste niște ani, când erau destul de mari, aveau să înțeleagă.

June a plâns atât de mult pe alee, încât i s-a părut o veșnicie. A plâns pentru ea și copiii ei, a plâns pentru câte compromisuri făcuse să-l păstreze, a plâns, pentru că nu fusese niciodată de ajuns să-l facă să rămână.

A plâns, pentru că nu se mira că plecase, doar că se întâmpla acum, în acest moment. Nu mâine, nu peste o lună sau peste 10 ani.

Mama ei avusese dreptate. Mick fusese o alegere prea îndrăzneață, un bărbat prea frumos.

De ce toate greșelile ei, atât de ascunse atunci când le făcea, păreau acum atât de clare?

Și atunci, pentru o fracțiune de secundă, a icnit și s-a prăbușit, gândindu-se la faptul că, dacă Mick plecase cu adevărat, poate niciun bărbat nu avea să o mai atingă așa cum făcea el. Luase atât de mult cu el când plecase!

Soarele a început să răsară, iar June și-a tras sufletul. A intrat hotărâtă înapoi în casă. Nu avea să se lase dărâmată. Nu în fața copiilor.

A intrat în bucătărie și și-a pus două linguri reci pe pleoape, ca să reducă umflăturile. Dar când s-a văzut în lateralul prăjitorului de pâine, arăta la fel de îngrozitor pe cât se temuse.

Și-a turnat un pahar cu suc de portocale, pe urmă a scos dopul sticlei de vodcă pe care o ținea în dulap și a turnat în pahar. Și-a netezit părul, încercând să-și adune fărâmele de demnitate.

— Unde a plecat tati? a întrebat Nina, stând în pragul ușii.

— Tatăl tău nu știe cum trebuie să se poarte un bărbat, a spus June, trecând pe lângă ea.

Apoi a luat discurile lui Mick de pe pick-up și le-a aruncat la gunoi, așa încât figura lui fudulă o privea de jos.

A turnat pe deasupra restul sucului din sticlă.

— Spală-te pe mâini și pregătește-te de micul-dejun!

June și cei trei copii au mâncat ouă și pâine prăjită. I-a dus pe toți pe plajă. Au petrecut ziua în apă. Nina i-a arătat că putea să spună alfabetul până la capăt. Jay și Hudson începuseră amândoi să se ridice singuri. Christina a venit pe la prânz cu sandviciuri cu ton, iar June a luat-o deoparte.

— A plecat, mamă, a spus ea. S-a dus.

Christina a închis ochii și a clătinat din cap.

— O să se întoarcă, scumpo! a spus femeia într-un târziu. Și când se va întoarce va trebui să decizi ce faci.

June a dat din cap, ușurată.

— Și dacă nu se întoarce? a întrebat.

Avea o voce slăbită, pe care abia îndura să o audă.

— Dacă nu se întoarce, nu se întoarce! a zis Christina. Ne ai pe mine și pe tata.

Lui June i s-a tăiat respirația. S-a uitat la copiii ei. Nina construia un castel de nisip. Jay era cât pe ce să mănânce un pumn de nisip. Hudson dormea sub umbrelă.

O să fiu mai mult de atât, și-a spus June. *Sunt mai mult decât o femeie pe care a părăsit-o.*

Dar, când a stins luminile în noaptea aceea și toți erau întinși în paturile lor, uitându-se în tavan, June a știut că ea, Nina, Jay și Hudson pierduseră ceva. Acum trăiau cu o gaură de altă mărime în fiecare dintre cele patru inimi.

Prânz

Nina stătea în bucătăria plină în timp ce trei bucătari se ocupau de grătarul uriaș și de cele două friteuze. Începea ceea ce era probabil cea mai importantă sarcină la Riva's. A luat câteva mâini de fâșii de scoici prăjite, un castron cu creveți reci, o sticlă de sos tartar, trei felii de brânză și patru chifle. Și a început să facă pentru frații ei ceea ce aceștia numeau „Sandviciul".

Era un amestec de fructe de mare reci, înghesuite în pâine. Unul pentru fiecare, al ei fără brânză, al lui Jay cu mai mult sos, al lui Hud fără scoici, al lui Kim cu o felie de lămâie.

Sandviciul nu exista fără Nina. Când Nina era bolnavă, se ducea totuși să facă Sandviciul. Când era plecată la o ședință foto, nimeni nu mânca Sandviciul. Nu le-ar fi trecut prin cap lui Jay, Hud sau Kit să facă singuri Sandviciul sau să facă Sandviciul pentru Nina.

Nina nu se supăra. Avea grijă de frații ei, iar aceștia îi mulțumeau și o iubeau pentru asta, atâta tot.

Când a terminat Sandviciurile, Nina a luat patru coșuri roșii și patru foi de pergament. A pus fiecare sandvici în coș și a umplut spațiul rămas cu cartofi prăjiți. În afară de al ei, pe care l-a umplut cu felii de roșii.

S-a uitat la ceas. Frații și sora ei întârziau.

— Petrecerea e diseară, nu-i așa, fată?

Nina a ridicat ochii și a văzut-o pe Wendy intrând în bucătărie. Wendy era o actriță aspirantă care lucra câteva ture la Riva's Seafood între castingurile la care mergea la Hollywood. Până acum, Wendy avusese un rol permanent într-o telenovelă și apăruse într-un videoclip.

— Da! a spus Nina.

Îi plăcea Wendy. Aceasta venea la program, era blândă cu clienții și își amintea mereu să curețe dozatorul de suc.

— Vii?

Wendy a ridicat o sprânceană.

— Chiar crezi că aș rata-o? Petrecerea Riva este acel moment

din an când nu știi niciodată ce anume o să ajungi să faci.
Nina și-a dat ochii peste cap.
— Ah, Doamne! a exclamat ea. O faci să sune atât de…
— Sălbatică? a propus Wendy.
Nina a râs din nou.
— Bine, sălbatică.
— O să fiu acolo, și încă cum!
— O să vin și eu, apropo! a strigat Ramon de lângă friteuză.
Nina a râs în timp ce punea scoicile prăjite pe fiecare chiflă.
— O să te cred când o să văd! i-a răspuns ea.
— Pfff, a pufăit el, dând din mână în timp ce scotea două coșuri de creveți din friteuză. Știi că am viața mea. Nu pot să mă duc la petrecerea vreunui bogătan, să-mi petrec timpul trăgându-mă de șireturi cu niște nemernici celebri. Nu te supăra!
— Nu m-aș aștepta la nimic altceva de la tine decât să-mi refuzi invitația, a spus Nina.
Era destul de convinsă că Ramon se număra printre puținii oameni care nu considerau petrecerea anuală Riva un avantaj al slujbei.
Cu toate astea, era convinsă că puștiul care se ocupa acum de unul dintre grătare, Kyle Manheim, un surfer local care abia terminase liceul, se angajase *doar* ca să fie invitat. Practic, Nina simțea că demisia urma să vină săptămâna următoare.
— Unde-s frații tăi buni de nimic? a întrebat Ramon.
Chiar în clipa aceea, Kyle a dat foc unei bucăți de brânză. În bucătărie s-a iscat haosul, iar Nina a pus coșurile cu sandviciurile pe o tavă și s-a strecurat afară. S-a dus în camera din spate.
S-a așezat și a luat o revistă de pe biroul din spatele ei. *Newslife.* A răsfoit-o. Reagan și disidenții ruși, MTV care distruge copiii și *ar trebui oare să-și cumpere un videoplayer?*
Erau reclame la Chevy Malibu, romul cu cocos Malibu și deodorantul Malibu Musk. Nina s-a întrebat a nu se știe câta oară de ce toți cei din afara orașului cred că locul acesta trezește senzația de exotic și cool la un nivel supranatural, de parcă e o utopie albită de soare.

Sigur, poate că vecinul tău apare în câteva filme, dar Malibu e un loc în care să trăiești la fel ca oricare altul. Și aici te speli pe dinți, arzi cina și rezolvi treburi, doar că ai vedere la Pacific. *Cineva ar trebui să le spună că paradisul nu există,* s-a gândit Nina.

Pe urmă a întors pagina și a dat din nou cu ochii de soțul ei. „BranRan și Carrie Soto: Iubire-Iubire." *Îhh, jocuri de cuvinte din tenis.*{8}

Nina a pus revista jos, dezgustată. Pe urmă, a luat-o din nou și a citit articolul de două ori. Erau fotografii cu Brandon și Carrie împreună pe toate paginile. Ei doi urcând într-un Porsche argintiu pe Rodeo, ei doi intrând la un country club din Bel Air.

Fotografiile o bântuiau. Nu pentru că Brandon părea fericit cu Carrie. Deși, așa era. Și nu pentru că arăta *diferit* cu Carrie – deși era adevărat și acest lucru. Brandon înlocuise tricourile cu bluze sport și pantofii cu mocasinii.

Dar nu! Ceea ce o bântuia pe Nina era faptul că totul i se părea familiar. O văzuse cu mult timp în urmă pe mama ei frunzărind revistele pline cu poze cu tatăl ei și noua lui soție.

— Suntem aici! a strigat-o Hud înainte să ajungă la ușă.

Nina s-a ridicat și i-a îmbrățișat pe fiecare de cum intrau.

— Scuze că am întârziat! a spus Kit.

— E în regulă! a răspuns Nina.

— A fost vina lui Jay! a continuat Kit.

— Abia dacă am întârziat, a spus Jay, uitându-se la ceasul de pe perete – era 12:23.

S-au așezat toți patru la masă, iar Kit a început imediat să mănânce cartofii. Nina știa că de acum erau reci, dar aprecia că frații ei nu spuneau nimic.

— Și cum e cu petrecerea? a întrebat Kit, băgând un cartof în gură. Trebuie să facem ceva?

Nina a luat o felie de roșie. *Doamne, cât își dorea un cartof!*

— Nu! a răspuns ea clătinând din cap. E totul aranjat. Mă întâlnesc cu echipa de curățenie acasă peste câteva ore. Cei de la catering vin la cinci. Barmanii ar trebui să ajungă la… șase? Cred? Petrecerea e la șase, dar oamenii ar trebui să apară pe la șapte și jumătate, așa cred. M-am ocupat de toate.

Jay a clătinat din cap.

— Ce diferit e totul de cum era pe vremuri!

Hud a râs în timp ce mesteca. S-a șters la gură și a înghițit.

— Adică atunci când Nina făcea curățenie, iar Kit pregătea bolurile cu covrigi…

— Și noi doi îl convingeam pe Hank Wegman de la magazinul cu băuturi să ne vândă trei butoaie de bere, a spus Jay. Da, exact la asta mă refer.

— Apropo, m-am concentrat mai mult pe bere și vin anul ăsta, a zis Nina. Adică, evident că la bar vor fi și câteva sticle de tărie pentru cocktailuri, dar nu vreau să exagerăm. N-am nevoie să-i dea cuiva prin cap din nou să sară de pe balconul de sus în piscină.

— Ah, Doamne! a zis Kit, râzând. Nasul lui Jordan Walker arată groaznic și acum! Vă amintiți când am văzut *Pledge for Eternity*? De câte ori apărea pe ecran arăta de parcă avea plastilină pe față.

Hud a râs.

— Dar asta nu pentru că a băut whisky, a zis Jay. Tipul era amețit de ciuperci.

— Și totuși! a zis Nina. Tipul de la catering a zis că e mai bine să avem vin și bere.

— Da, în regulă! a spus Jay și pe urmă s-a uitat în treacăt la Hud.

În aceeași nanosecundă au știut amândoi că vor merge la magazin ca să pună în bar tot ce voiau.

— Auziți, dacă vine Goldie anul ăsta? a întrebat Hud.

Jay a clătinat din cap. Nina a zâmbit.

— Vrei să încetezi? a întrebat Kit, râzând. Nu poți să-i spui Goldie – nici măcar n-o cunoști.

— Ba o cunosc.

— Dacă stai în spatele cuiva la magazin nu înseamnă că o cunoști. Spune-i Goldie Hawn, ca noi! a spus Kit.

— I-am împrumutat coșul meu! a zis Hud. Pentru că avea mâinile ocupate cu copiii. Și a zis „Bună, eu sunt Goldie!"

Nina, Jay și Kit s-au uitat unii la alții, încercând să decidă dacă să-i dea pace sau nu.

— N-am auzit că ar veni Goldie Hawn, a zis Nina diplomată. Dar cred că vine din nou Ted Travis.

Kit a zâmbit și și-a frecat mâinile bucuroasă.

— Da!

Ted Travis locuia la patru străzi distanță, într-o casă în formă de gogoașă, cu bar tiki și o grotă în mijloc. Kit și prietena ei cea mai bună, Vanessa, nu ratau niciun episod din serialul lui, *Cool Nights,* despre un polițist din Orange County care făcea sex cu nevestele tuturor și rezolva crime purtând un sacou și șort de înot.

— Săptămâna trecută a sărit peste două bărci de viteză în timp ce se afla pe schiuri nautice, iar eu și Van vrem să-l întrebăm despre asta.

— Vine și Vanessa în seara asta? a întrebat Nina. Ai spus că s-ar putea să plece cu familia la San Diego.

— Nu, vine! a răspuns Kit.

Vanessa era îndrăgostită de Hud de când Kit și Vanessa aveau 13 ani. Deci Kit știa că nu va scăpa ocazia să fie aproape de el. Kit spera că avea să-i treacă, dar asta nu se întâmpla niciodată. Nici Hud nu o ajuta cu nimic, căci era mereu drăguț cu ea.

— Dar se miră cineva că vine Ted? a întrebat Jay. N-ar rata el ocazia să vină și să se dea la Nina.

Aceasta și-a dat ochii peste cap.

— Ted e destul de bătrân să ne fie tată, a spus ea, ridicându-se de la masă ca să ia un șervețel de pe tejghea. Și oricum, nici nu vreau să mă gândesc că s-ar da cineva la mine. Nu sunt sigură că sunt în cea mai bună formă în ultima vreme.

— Ei, haide! a zis Jay.

— Poate o lași în pace, a propus Hud.

— O să lași un tenismen nenorocit să te facă să te simți prost? a întrebat Jay, uitându-se direct la Nina. Tipul e un adevărat dobitoc și, îmi pare rău, dar reverul lui e groaznic. Și asta a fost părerea mea mereu. Chiar și când îmi plăcea de el.

— Jay cam are dreptate, a spus Kit. În plus, n-ar trebui să avem voie acum să spunem că își pierde părul?

Ultima parte a făcut-o pe Nina să râdă. Hud i-a captat

privirea și a râs și el.

— Chiar își pierde părul, a admis Nina. Ceea ce ar fi în regulă dacă și-ar da seama. Dar el habar n-are! Era chiar în creștetul capului și purta vizierele alea…

— Asta îl făcea să pară și mai chel, a spus Jay simplu. De ce-l lăsat să poarte vizierele alea?

— Nu știam cum să-i spun că-și pierde părul!

Kit a clătinat din cap.

— Ce îngrozitor! L-ai lăsat să iasă din casă și să apară la televiziunea națională cu un colac de păr pe cap!

Au izbucnit toți în râs. Toți patru hohotind la imaginea cu Brandon Randall chelind fără să știe la ESPN.

Se pricepeau la asta, aveau experiență. Așa începeau procesul de a-i ierta pe cei care le întorceau spatele.

— Măcar acum e problema lui Carrie Soto, a remarcat Nina. N-are decât să găsească ea o cale să-i spună.

Partea bună când ești părăsită de un nenorocit e că nu mai e nevoie să ai de-a face cu nenorocitul. Cel puțin, așa trebuie să meargă lucrurile.

1961

A doua zi după ce s-a finalizat divorțul dintre Mick și June, Mick s-a însurat cu Veronica. După câteva săptămâni, au cumpărat un apartament de lux în cartierul Upper East Side din Manhattan și s-au mutat în cealaltă parte a țării.

Erau căsătoriți de patru luni când el a început să se culce cu soția unui inginer de sunet care lucra cu el, o roșcată cu ochi albaștri pe nume Sandra.

Când Veronica și-a dat seama – a găsit o agrafă de păr arămie în sacoul lui –, a aruncat în el cu o farfurie. Apoi cu încă două.

— La naiba, Ronnie! a strigat Mick. Vrei să mă omori?

— Te urăsc! a urlat ea și-a mai aruncat una. Sper să mori! Jur!

Țintea foarte prost; nici măcar o farfurie nu l-a atins măcar. Dar l-a speriat violența gestului. Culoarea din obraji, nebunia din ochi, zgomotul de vase sparte și urletele de femeie.

A doua zi dimineață, și-a pus avocatul să depună actele de divorț.

În timp ce hamalii îi mutau lucrurile, Veronica stătea în halat și țipa la el, cu rimelul curgându-i pe față.

— Ești un om îngrozitor! striga ea. Te-ai născut un rahat și o să mori un rahat, la fel ca toți rahații de pe planeta asta!

Când Mick le-a zis hamalilor să ia veioza de pe noptieră, ea l-a lovit în spate și i-a zgâriat umărul.

— Veronica, încetează! a spus el cât de calm era în stare. Te rog!

Ea însă a luat veioza din mâna hamalului și a aruncat-o de perete. Lui Mick i-a crescut pulsul, văzând-o cum o ia razna. A pălit și i-a venit rău. Ea s-a aruncat spre el, el s-a ferit de mâinile ei, iar Veronica a căzut, plângând, la pământ. El a aruncat câteva sute de dolari spre șeful echipei de hamali și a fugit din apartament.

Când și-a aprins o țigară la colțul străzii, vrând să cheme un taxi până la hotel, Mick s-a gândit cu drag la June.

June a aflat despre divorț din paginile revistei *Sub Rosa.* Când

a citit titlul, a avut o senzație de mândrie. Rezistase călare pe taur mai mult decât Veronica.

Poate o să-i vină mintea la cap acum, și-a zis June. *Poate măcar o să-și sune copiii.*

Totuși, telefonul n-a sunat niciodată. Nici de Crăciun. Nici de ziua cuiva. Niciodată.

Cu toate astea, în rarele momente de liniște din culise…

În secundele asurzitoare de trezie înainte de primul pahar băut la petrecerile de după…

În diminețile orbitor de strălucitoare înainte de primul pahar de coniac…

Mick se gândea la copiii lui. Nina, Jay și Hud.

Se gândea că vor fi bine. Alesese o mamă bună pentru ei. Făcuse măcar atâta lucru bun. Și plătea facturile pentru ei toți. Le ținea acoperișul deasupra capului, trimițând sume imense pentru pensia alimentară. Aveau să fie bine. La urma urmei, el se descurcase cu mult mai puțin decât aveau ei. Gândul că și-ar putea distruge copiii așa cum cineva îl distrusese pe el nici nu-i trecea prin cap.

Carlo și Anna Riva fuseseră niște oameni înalți, solizi, formidabili. Aveau un copil, Michael Dominic Riva, și încercaseră să mai aibă, dar nu reușiseră. În alte familii, asta ar fi însemnat că Mick era vedeta, dar, pentru soții Riva, însemna că Mick era începutul unui proiect eșuat, unul pe care uneori erau tentați să-l abandoneze.

Carlo era un bărbier oarecare. Anna era o bucătăreasă mediocră. Deseori nu puteau să-și achite chiria sau să pună ceva bun pe masă. Dar se iubeau, era genul acela de iubire care doare. Aveau momente atât de bune, încât nu le puteau îndura, și momente atât de proaste, încât nu erau sigur că le puteau supraviețui. Se loveau unul pe altul peste față. Făceau dragoste într-un mod disperat și maniac. Se încuiau unul pe altul afară din casă. Se amenințau că vor suna la poliție. Carlo nu era niciodată fidel. Anna nu era niciodată amabilă. Și niciunul nu-și amintea vreodată că aveau un copil.

Odată, când Mick avea doar patru ani, Anna pregătea cina când Carlo a venit târziu acasă, mirosind a parfum.

— Știu exact unde ai fost! a strigat Anna furioasă. Cu târfa aia de la colț.

Micuțul Mick s-a ferit, auzind tonul ei ridicat. Știa deja când să se adăpostească.

— Anna, vezi-ți de treaba ta! s-a răstit Carlo.

Anna a luat oala cu apă fiartă din fața ei cu ambele mâini și a aruncat-o spre soțul ei.

Apa clocotită a ajuns pe podeaua din bucătărie și pe gâtul lui Carlo. Mick s-a uitat de pe podeaua din living cum pielea tatălui său începea să se umfle la claviculă.

— Târfă nebună! a urlat Carlo.

Până ca arsura să facă bășică, Carlo și Anna erau îmbrățișați pe canapeaua uzată, râzând și flirtând de parcă erau singuri.

Mick îi privea cu ochii mari și holbați, fără grijă că-l vor vedea cum îi privește. Nu se uitau la el niciodată când erau așa.

În luna următoare, Carlo a plecat din nou. Întâlnise o croitoreasă blondă la metrou. N-a mai dat pe acasă nouă săptămâni.

În astfel de perioade, când tatăl lui era plecat, o găsea deseori pe mama singură în pat, plângând. Erau unele dimineți, mult prea dese, când Anna nu cobora din pat până nu ajungea soarele la zenit și începea să dea înapoi.

În acele dimineți, Mick se trezea și aștepta ca mama să vină la el. Aștepta până la 10 sau 11, uneori și până la 13. Și atunci, înțelegând că era una dintre acele zile, începea să se descurce singur.

Anna deschidea mai târziu ușa de la dormitor și intra din nou în lumea celor vii, găsindu-și deseori băiețelul stând cu picioarele încrucișate pe podea, mâncând spaghete uscate. Alerga la el, îl lua în brațe și spunea: „Băiatul meu, îmi pare rău! Hai să-ți dau ceva să mănânci!”

Îl ducea apoi la brutărie și îi cumpăra toate chiflele și gogoșile pe care le voia. Îl umplea cu zahăr, îl copleșea cu râsul. Îl lua veselă în brațe, îl strângea la piept, strigând „Michael al meu, Michael al meu, iute ca motocicleta”, în timp ce alerga cu el pe

străzi. Oamenii se holbau și asta făcea ca totul să fie și mai amuzant.

— Nu știu cum să se distreze, îi spunea Anna fiului ei. Nu sunt speciali, ca noi. Noi ne-am născut cu magie în suflet.

Când ajungeau acasă, pe Mick îl lua durerea de stomac, îi trecea euforia dată de zahăr și adormea în brațele iubitoare ale mamei. Până când pe ea o cuprindea din nou răceala.

În scurt timp, tatăl lui Mick venea acasă. Și certurile reîncepeau. Pe urmă, se încuiau în dormitor.

În cele din urmă, fie că erau câteva săptămâni, câteva luni sau chiar un an, tatăl lui pleca din nou. Iar mama stătea în pat.

Și Mick trebuia să se descurce singur.

Mick s-a căsătorit iar, curând după ce a divorțat de Veronica. Cu cea mai mare vedetă de la Hollywood. A fost un scandal uriaș, bârfa întregului oraș când au anulat totul a doua zi.

Nina a văzut titlurile de ziar la magazin în timp ce June cumpăra lapte și pâine. Nu putea citi cuvintele de pe coperta revistei, iar June nu era sigură dacă fiica ei recunoștea fața bărbatului care e sânge din sângele ei. La urma urmei, June curățase toată casa de muzica și fotografiile lui. Schimbase canalul în puținele ocazii când figura lui invadase ecranul televizorului. Și totuși, Nina se uita la imaginea de pe coperta revistei de parcă îi simțea importanța.

June a luat teancul de reviste și le-a întors pe dos.

— Nu-ți bate capul cu mizeriile astea! a îndemnat-o ea cu o voce calmă. Oamenii aceia nu înseamnă nimic.

June a plătit pentru cumpărături și și-a spus că nu-i mai pasă ce făcea el. Pe urmă, a dus copiii acasă și și-a turnat un cocktail Sea Breeze.

Pe urmă, a venit primăvara anului 1962.

Mick era singur și se afla la Los Angeles pentru un spectacol la The Greek, unul dintre ultimele în al treilea său turneu mondial.

În cabina din culise, Mick și-a desfăcut cravata și a dat pe gât al cincilea pahar de Manhattan din seara aia.

— Ești gata să ieși și să cânți? l-a întrebat fata de la machiaj cu o sclipire în ochi.

Mick era deja sătul de ea și nici măcar nu o atinsese. A dat ochii peste cap și a luat paharul. Începea să se sature de atâția oameni în jurul lui tot timpul. Și totuși, nu voia să afle ce avea de spus sufletul lui când era singur. Așa că a ieșit și a fermecat VIP-urile și frumusețile care ajunseseră în culise.

Erau atât de multe fete! Atâtea femei! Nu știa de ce, dar toate păreau prea ușuratice în ultima vreme. Felul în care se agitau pentru a avea șansa de a se agăța de brațul lui, felul în care toate se machiau la fel, cu părul fixat în aceleași coafuri. Chiar și frumusețea lor părea fără sens – ce înseamnă o femeie frumoasă când deja te-ai culcat cu sute de femei frumoase? Ce contează dacă adolescenta drăguță din colț își flutură genele spre tine când ai avut-o în pat pe cea mai faimoasă femeie din lume?

Mick începuse să urce singur în limuzine seara, beat și pe jumătate adormit. Seara cu spectacolul de la The Greek nu era cu nimic diferită. Doar el, șoferul și o sticlă de Seagram's.

Mick și-a sprijinit capul de fereastră, uitându-se cum trecea Los Angelesul pe lângă geam în timp ce șoferul gonea spre Beverly Wilshire. De acum, Mick bea whisky direct din sticlă. Poate că erau priveliștile vechiului oraș, poate că era mirosul din aer, poate era o socoteală pe care începea să o dea în sufletul lui, dar, când a închis ochii, fața lui June i-a apărut în minte. Rotundă, cu ochii mari, blândă. Îi gătea cina, îi turna un pahar, îmbrățișa copiii. Frumoasă, răbdătoare, bună.

Lucrurile fuseseră mai ușoare atunci. Când se relaxase cu ea, în viața lor împreună. Oricât de mică și de simplă era. Era o femeie bună. Cu ea, se apropiase cel mai mult de noțiunea de bărbat bun.

— Să mergem spre 10, i-a spus șoferului, înainte de a-și da seama ce face. 10 spre PCH, te rog! Spre Malibu.

După 48 de minute, a ajuns la ușa de la intrare a primei case pe care o avusese vreodată, casa singurei femei pe care o iubise cu adevărat.

June s-a trezit în sunetul valurilor care se spărgeau de mal;

cineva bătea la ușă. Și-a pus capotul de casă.

Cumva, a știut cine e la ușă înainte să apese pe clanță, dar nu a crezut până nu a văzut. Și iată că apăruse în prag, într-un costum negru, elegant, cu o cămașă albă, cu cravata neagră și subțire desfăcută, cu părul ciufulit atât cât trebuie.

— Junie! a spus el. Te iubesc!

Ea l-a privit uluită.

— Te iubesc! a strigat el atât de tare, încât June a tresărit.

L-a lăsat să intre, măcar să-l convingă să tacă.

— Stai jos! l-a poftit ea, gesticulând spre colțar și aceleași scaune de vinilin pe care stătuse înainte să-i părăsească în urmă cu aproape doi ani.

— Cum de te-ai făcut și mai frumoasă? a întrebat el, așezându-se supus.

June a dat din mână a lehamite și i-a făcut o cafea.

— Tu ești totul, a spus el.

— Da, păi, a răspuns June sec, tu ești o grămadă de nimic.

Se așteptase la asta. Avea tot dreptul să fie furioasă.

— Ce-am făcut cu viața mea, June? a întrebat el cu capul în mâini. Te-am avut pe tine și am distrus tot. Am distrus tot pentru că mi-au distrat atenția femeile ieftine, femeile care nici nu se compară cu tine. S-a uitat la ea, cu ochii în lacrimi, și a continuat: Te-am avut. Aveam totul. Și am renunțat la tot pentru că n-am știut să fiu bărbatul care vreau să fiu.

June nu știa sigur cum să răspundă la cuvintele pe care tânjea să le audă.

— Nu pot să trăiesc fără tine, a spus el, dându-și seama că venise aici ca să ia înapoi ceea ce pierduse. Nu pot să trăiesc fără voi toți, familia mea. Am fost atât de prost! Dar am nevoie de tine! Am nevoie de tine și de copiii noștri. Am nevoie de familia asta, Junie.

Mick s-a așezat în genunchi.

— Mi-a părut rău din clipa în care te-am părăsit. De atunci îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

June a încercat cu disperare să-și înghită nodul din gât, să-și rețină lacrimile care îi apăreau în ochi. Nu voia ca el să știe cât de distrusă o lăsase atunci, cât de disperată se simțea acum.

— Dă-mi o șansă să repar tot! a spus el. Te implor!

I-a sărutat mâna cu umilință și respect, de parcă numai ea îl putea vindeca.

— Primește-mă înapoi, Junie!

Lui June îi părea atât de mărunt în acel moment!

— Gândește-te ce viață le-am putea oferi copiilor. Noi cinci, vacanțe în Hawaii și grătare de 4 Iulie. Le-am putea oferi copilăria pe care noi am visat-o pentru noi doi. Orice ne imaginăm putem să le oferim copiilor.

June a simțit o înțepătură în inimă. La fel și Mick.

— Te rog! a implorat-o el. Îi iubesc pe copiii noștri! Am nevoie de copiii noștri!

Îi spărgea lacătul inimii ca un hoț la ușa de la intrare.

Aproape, aproape, aproape, și pe urmă a spus:

— Sunt pregătit să fiu tatăl de care au nevoie.

Clic. S-a descuiat.

June l-a luat de mână și a închis ochii. Mick a sărutat-o pe obraz.

— Mick! a oftat ea.

Acolo, în pijamale, iar Mick încă în costum, June și-a apropiat gura de a lui și l-a lăsat s-o sărute. Avea buzele pline și calde, și avea gust de acasă.

Când Mick s-a dat înapoi s-o privească, June a întors capul, dar l-a luat de mână. L-a condus în dormitor. Au căzut pe pat, iar June l-a tras deasupra ei. S-au agățat grăbiți unul de altul, cu inima plină în timp ce se mișcau, cu buzele apăsate unele pe altele, respirând aceeași răsuflare. Erau amândoi sub aceeași vrajă, acea iluzie delicioasă că erau cele mai importante două suflete care s-au întâlnit vreodată.

La asta tânjea June din ziua în care plecase el. La senzația că avea atenția lui, la felul în care trupul lui se mișca împreună cu al ei. O atingea în felul acela în care își dorise cu disperare să fie atinsă.

Mick a adormit buștean câteva clipe mai târziu, împlinit. June a rămas trează tot restul nopții, uitându-se cum i se mișcă pieptul în ritmul respirației, urmărind cum îi flutură pleoapele.

Când s-a făcut dimineață, a simțit că începe un nou capitol în

viața ei, partea în care familia trăiește fericită până la adânci bătrâneți. Când a început să pregătească micul-dejun, Nina s-a trezit și a intrat în bucătărie.

Nu prea înțelegea priveliștea din fața ei. Mama ei făcea ouă și pâine prăjită pentru un bărbat necunoscut care stătea la masă. Era în pantaloni și un maiou, bând o ceașcă de cafea. Părea ciudat de familiar și totuși nu știa de unde să-l ia.

A întrebat ceea ce nu știa.

— Bună! l-a salutat ea. Cine ești?

Netulburat, Mick i-a zâmbit și i-a spus:

— Bună, scumpo, sunt tati! A trebuit să plec pentru scurtă vreme. Dar acum m-am întors. Pentru totdeauna.

13:00

Jay a adunat resturile și s-a dus la coșul de gunoi.

— Am o idee, a spus el, făcând o pauză pentru efect.

— Atunci varsă tot! l-a îndemnat Kit.

— Când am fost ultima dată toți la surfing? Adică, să fim chiar toți, a zis el.

Acum interveneau deseori alte lucruri care îi împiedicau să mai iasă toți patru pe apă. Jay și Hud călătoreau în toată lumea, iar Nina era mereu plecată la ședințe foto. Totuși, în clipa asta, erau toți aici. Toți erau liberi în după-amiaza aceea.

— Eu mă bag! a zis Kit.

Hud a dat din cap.

— Și eu! a spus el. Surfing în familie.

Nina s-a uitat la ceas.

— Hai să mergem! Valurile sunt grozave la mine. Putem merge acolo. Mai ales că nu pot să stau prea mult; vin cei de la curățenie. Ar trebui să fiu acasă să le dau drumul, să mă asigur că sunt pregătiți.

— Nu poți să lași ușa descuiată și un bilet? a întrebat Jay.

— Nu, adică, știi tu, ar trebui să-i întâmpin! Să-i fac să se simtă confortabil.

— Să se simtă confortabil? O să-ți curețe casa, a remarcat Jay. Îi plătești ca să te simți *tu* confortabil.

— Jay! a început Nina, dar s-a oprit. Mergem la surfing sau nu?

— La naiba, da, mergem la surfing! a spus Kit, ridicând mâna spre Hud, care a bătut palma cu ea.

Au strâns toți patru prânzul și i-au salutat pe angajați, apoi s-au dus la mașini.

Avea să fie ultima dată când mergeau împreună la surfing. Deși Jay nu știa ce avea să se întâmple în cursul serii – nu știa ce anume îi aștepta pe toți –, știa măcar atât lucru.

1962

Mick s-a concentrat pe viața lui în vara anului 1962. Era într-o pauză între turnee. Noul album era deja pregătit. Și se mutase înapoi cu familia lui.

În fiecare zi, se trezea cu satisfacția că era bărbatul care trebuia să fie. Plătea facturile și le cumpăra lui June și copiilor tot ce voiau. O ducea pe June la cine romantice, citea povești cu eroi și soldați băieților.

Totuși, fiica lui ținea o parte din ea departe de el.

Nina nu era fermecată de Mick cum era June și nici nu tânjea după prezența lui, ca băieții. Dar Mick era hotărât să o cucerească. O gâdila în camera de zi, se oferea să o adoarmă cântând seara. Îi făcea burgeri cu brânză la grătar și construia castele de nisip cu ea pe plajă. Știa că se va îmbuna cu timpul.

Într-o zi, credea el, Nina avea să înțeleagă faptul că el nu mai pleca nicăieri.

— Mărită-te cu mine, Junie! Încă o dată, de data asta pentru totdeauna, i-a spus Mick lui June într-o noapte, pe întuneric, după ce făcuseră dragoste în liniște, în timp ce restul dormeau.

— Am crezut că și data trecută va fi. Pentru totdeauna, a zis June.

Glumea pe jumătate, încă furioasă, dar foarte fericită ca o ceruse.

— Eram un băiat care se prefăcea că e bărbat când ne-am căsătorit prima dată. Dar acum sunt bărbat. Lucrurile s-au schimbat, a spus Mick, trăgând-o spre el. Știi asta, nu-i așa?

— Da, știu, a răspuns June.

Văzuse asta în felul în care o ținea aproape, în faptul că nu se întorcea niciodată târziu, că bea o jumătate de ibric de cafea dimineața ca să se trezească odată cu copiii și nu consuma alcool aproape deloc seara.

— Vrei să-l lași pe bărbatul ăsta nou să te ia de soție? a întrebat el, dându-i părul de pe față.

June a zâmbit, în ciuda voinței ei, și i-a dat răspunsul de care niciunul nu se îndoia cu adevărat.

— Da! a spus ea. Vreau!

În septembrie, June și Mick s-au recăsătorit la tribunalul din Beverly Hills cu copiii alături. June a purtat o rochie subțire, albastră, cu mănuși albe și trei șiraguri scurte de perle la gât. Mick a purtat negrul specific. Când judecătorul i-a declarat din nou soț și soție, Mick a luat-o în brațe și a lăsat-o pe spate, sărutând-o pe buze. Theo, Christina și copiii au privit cum June râdea cu tot corpul, atât de încântată să-i fi dăruit din nou sufletul ei.

— Fii bărbatul care ai încercat să ne spui că ești! i-a cerut Christina imediat după ceremonie.

— Acum sunt bărbatul acela, a spus Mick. Îți promit! Promit să nu o mai rănesc așa niciodată!

— Pe ei! l-a corectat Christina. Să nu-i mai rănești pe *ei* niciodată.

Mick a dat din cap.

— Crede-mă! a spus el. Promit!

Când familia ieșea din tribunal, Mick i-a făcut cu ochiul Ninei și a luat-o de mână. Ea a zâmbit foarte vag în rochia ei levănțică, așa că el a luat-o în brațe și a alergat cu ea prin parcare.

— Nina, Nina mea! Mai drăguță ca o balerină! i-a cântat el și, când a lăsat-o jos, ea râdea.

După aceea, Mick și June n-au plecat în luna de miere, ci s-au dus în schimb acasă, pe plajă. Le-au spus noapte bună lui Theo și Christinei. June a încălzit o caserolă cu mâncare pentru cină. Mick a dus copiii la culcare.

June și-a scos rochia și a agățat-o în dulap într-un sac de plastic, visând că într-o zi avea să i-o dea fiicei ei. Avea să fie un testament concret al celei de-a doua șanse.

June a rămas însărcinată înainte de finalul anului. Până să vină pe lume Katherine Elizabeth Riva, Mick rămăsese deja atâta timp, fusese atât de îndatoritor, încât o câștigase de partea lui chiar și pe micuța suspicioasă Nina.

— Acum nici nu-mi mai amintesc că ai plecat, i-a spus Nina într-o seară când o culca, înainte să plece pentru câteva spectacole de început la Palm Springs.

Noul lui album urma să fie lansat, iar Mick era din nou în lumina reflectoarelor. Echipa lui de publicitate pregătea povestea lui despre izbăvire. „Cuceritorul devine familist.” Era îmbrăcat în costumul lui negru. Avea părul pieptănat pe spate, arătând V-ul de pe frunte. Mirosea a Brykreem.

— Nici eu nu-mi mai amintesc, scumpo! a spus Mick, sărutând-o pe frunte. Și nu trebuie să ne mai facem griji vreodată pentru acele lucruri.

— Te iubesc atât de mult! a zis Nina, desfăcând larg brațele.

Mick a așezat pătura în jurul ei.

— Iar eu te iubesc de două ori mai mult!

Acum Nina îl primise cu totul în inima ei, așa cum pot face doar cei care au suferit și au învățat din nou să aibă încredere. E ca și cum, după ce ți s-a frânt inima, înveți ce rezerve adânci are în ea. Iar ea renunțase de tot la rezerve de data asta.

Tatăl ei era aici, rămânea cu ei și o iubea. Era fetița lui, „puiul Nina” al lui. Și uneori, când se emoționa, Mick o ridica, o îmbrățișa și-i spunea adevărul: *Ea era preferata lui.*

În confortul dragostei lui, Nina a înflorit. A început să cânte prin casă piesele lui Mick. „Soarele înveselește un iunie cald...” cântau împreună. „Zile lungi și miez de noapte strălucitor ca luna...”

Nina a devenit captivată de vocea lui, fascinată de cravatele lui, uluită de luciul pantofilor lui, dornică să le spună prietenilor de la școală cine era tatăl ei. Se mândrea că moștenise genele lui, atât de lungi și de pline. Uneori se uita lung la Mick, în timp ce acesta citea ziarul, văzând cum clipește.

— Nu te mai holba la mine, iubito! spunea Mick, fără să-și ia ochii de pe pagină.

— OK! spunea Nina și trecea la altceva.

Afecțiunea lor era atât de degajată, atât de confortabil se simțeau trupurile și sufletele lor unul lângă celălalt, încât nu putea exista respingere sau disconfort.

Din când în când, la primele ore ale dimineții, până să se trezească și ceilalți, Mick o lua pe Nina să înalțe un zmeu în timp ce răsărea soarele. Uneori, era proaspăt și curat, după ce își făcuse duș și se bărbierise. Alteori venea acasă de la un

spectacol, încă amețit și mirosind puțin acru. Dar, oricum ar fi fost, se așeza ușor pe patul Ninei și spunea:

— Trezește-te, Nina, puiule! E o zi cu vânt.

Nina cobora din pat, își punea puloverul peste cămașa de noapte și ieșeau amândoi pe sub casă spre plajă.

Întotdeauna era atât de devreme, încât nu mai era nimeni acolo. Doar ei doi, împărțind răsăritul.

Zmeul era roșu, cu un curcubeu în mijloc, și atât de strălucitor, că se vedea și pe ceață. Mick îl lăsa să urce spre cer și îl ținea bine. Se prefăcea că abia putea să-l țină. Spunea:

— Nina, puiule! Am nevoie de ajutorul tău. Te rog! Trebuie să salvezi zmeul!

Ea știa că se prefăcea, dar se bucura și întindea mâinile, apucând sfoara cu toată puterea ei. Se simțea puternică, mai puternică decât tatăl ei, mai puternică decât oricine altcineva în timp ce se agăța de zmeu, ținându-l legat de pământ.

Zmeul avea nevoie de ea, tatăl ei avea nevoie de ea. Ah, cât de bine era să fii important pentru cineva, așa cum era ea importantă pentru el!

— L-ai prins! spunea el în timp ce zmeul sălta în mâinile ei. Ai salvat situația!

Apoi o lua în brațe și Nina știa în adâncul sufletului că tatăl ei nu avea s-o mai părăsească niciodată.

Un an mai târziu, Mick Riva avea spectacol în Atlantic City când o cântăreață de acompaniament pe nume Cherry s-a apropiat de el.

Mick n-a mai luat avionul spre casă.

14:00

Cei patru frați Riva stăteau călare pe plăci în ocean, plutind în vârful valurilor, înșirați ca niște păsări pe sârmă. Pe urmă, când valurile se curbau, o luau din loc unul câte unul.

Jay, Hud, Kit, Nina. O echipă care se învârtea, cu Jay autodeclaratul lider al găștii. Treceau unul pe lângă altul și se întorceau împreună în larg, iar când un val îl ducea pe unul dintre ei prea departe de mal se întorceau ca să refacă aliniamentul toți patru.

Primul val dintr-o serie superbă i-a ajuns, iar Jay era pregătit. S-a așezat în poziție și s-a urcat pe placă, apoi, din senin, a apărut Kit, i-a tăiat fața și i-a furat valul.

Ea a zâmbit și, ca o soră, a ridicat degetul mijlociu în același timp. Hud se uita cu gura căscată.

Kit știa că nu puteai să sufli valul cuiva decât dacă aveai încredere că nu o să te bată măr. Pentru că valurile atât de frumoase sunt rare. Asta e chestia cu apa, nu o poți controla. Ești la mila naturii. Asta face ca surfingul să pară mai mult decât un sport: trebuie ca destinul să fie de partea ta, oceanul trebuie să te favorizeze.

Așa că, atunci când primești un val bestial ca acela, pe care Jay îl considera al lui – înalt și scobit, desfășurându-se repede și curat –, nu e doar o țintă, ci lozul cel mare.

— Ce mama dracului! a zis Jay, după ce s-a dat repede înapoi ca să nu se ciocnească.

A apucat șinele plăcii ca să încetinească. A rămas în apă, uitându-se cum sora lui mai mică o pornea pe fața valului până acesta a lăsat-o ușor să treacă, ca și cum locul ei din carusel ajungea la pământ.

Ea s-a întins pe burtă pe placă și a pornit spre Jay.

— Nu poți să mai faci mizerii din astea! i-a strigat el în timp ce Kit dădea din mâini, scufundându-se sub valuri.

— Ups! a exclamat ea, zâmbind.

— Serios! Termin-o! Cineva o să pățească ceva, a continuat Jay. Nu-mi dau seama mereu dacă apari lângă mine, să știi.

— Dețin controlul! a spus Kit. Nu e nevoie să-mi faci tu loc. Mă descurc.

El nu prea înțelegea, nu-i așa? Cât de *bună* era.

Dar Hud o vedea. Încrederea ei, controlul, aerul ei sfidător.

— Kit, serios că sunt supărat pe tine! a spus Jay. Măcar cere-ți scuze!

Hud a urcat pe un val și a șters-o când a început să se strice tot. Când a ieșit iar din apă, a văzut că Jay și Kit se certau, plutind pe plăcile lor. A zărit-o pe Nina ieșind din ocean. A urmărit-o cum își ducea placa la magazie. A urcat scările abrupte care duceau spre casă.

Hud știa că se ducea să primească echipa de curățenie. Voia să le ofere un pahar de apă sau ceai cu gheață. Dacă vreunul dintre ei spărgea o farfurie sau o vază, dacă uitau o cameră, dacă nu făceau paturile cum îi plăcea ei, Nina tot le mulțumea cu generozitate. Le dădea bacșișuri prea mari. Pe urmă, aranja singură totul.

Asta îl întrista pe Hud. Nina se pierdea pe ea însăși, punându-i mereu pe alții pe primul loc. Sigur, Hud încerca să-i pună pe alții pe primul loc. Dar uneori era egoist. Evident.

Nina însă nu spunea niciodată nu, nu stătea niciodată în drumul cuiva, nu lua niciodată nimic. Dacă îi ofereai cinci dolari, ea îți dădea zece. Hud știa că ar fi trebuit să-i placă treaba asta la ea, dar nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc chestia asta.

Hud s-a urcat deasupra unui val nu prea înalt, lăsându-l să-l poarte odată cu placa, și a înotat spre Jay.

— Nina a intrat în casă, a zis Hud. Pentru echipa de curățenie.

Jay a dat ochii peste cap.

— Fir-ar! Moare dacă trăiește și ea puțin?

1969

La sfârșitul anilor 1960, contracultura descoperise frumusețea rusticului Malibu și se stabilise în munți. Plajele erau copleșite de surferi pe plăci noi-nouțe – mai tari și mai aerodinamice decât plăcile lungi ale fraților lor mai mari. Grupuri de tipi și tipe tineri ocupau apa, alergând în haite, revendicând golfulețele și gonindu-i pe pozeuri din oraș.

Aerul mirosea a marijuana și a ulei de bronzat. Totuși, reușeai să simți mirosul brizei dacă așteptai o clipă.

Cariera lui Mick Riva – cu titluri din ziarele de scandal, cu un nou album de succes și un turneu mondial cu casa închisă – luase avânt ca o rachetă, lăsând hoardele de tinere să-i strige numele și milioanele de radiouri din mașini să-i asculte piesele în timp ce se gonea pe autostradă.

Așadar, pentru copiii lui, era în același timp imposibil de evitat și niciodată acolo.

Nina, Jay, Hud și micuța Kit îl cunoșteau pe tatăl lor ca pe o fantomă a cărei voce îi vizita din difuzoarele de la magazin sau a cărei față îi privea din colecțiile de albume ale părinților prietenilor lor. Un panou pe plaja Huntington într-o excursie. Un poster la magazinul de discuri unde mama nu voia niciodată să meargă. Când și-a încercat norocul cu actoria, a fost un film pe care nu l-au văzut. Dar nu se gândeau aproape niciodată că era al lor – era al tuturor.

Așa că nu se gândeau la mirosul de whisky din respirația lui, nici la felul în care zâmbetul lui îi făcuse cândva să zâmbească sau la felul în care mama lor roșea când o săruta pasional.

Era greu să-și mai amintească acum că mama lor roșise vreodată. Pentru ei, June era doar stres, piele și os.

La al doilea divorț, Mick plătise pentru casă și i-o oferise lui June. Trebuia să-și reia plățile pentru întreținerea copiilor și pensia alimentară stabilite la primul divorț. Dar luni întregi după ce s-a finalizat separarea, June se ducea la cutia poștală în fiecare zi, căutând cecurile și plecând cu mâna goală. Nu primea niciodată nimic. June bănuia că e o scăpare. Era aproape

convinsă că dacă punea mâna pe telefon și-l suna – să-i amintească ce-i datora – ar fi pus un asistent sau un contabil să reia plățile recurente așa cum i se spusese.

Dar nu se îndura să-i ceară absolut nimic. Refuza să-l lase s-o vadă cum se zbate, să o vadă în nevoie.

Când avea să se întoarcă în sfârșit la ea, avea s-o respecte. Avea să se plece la picioarele ei și s-o implore, admirându-i puterea.

Așa că, în loc să-l roage pe Mick să plătească pentru nevoile propriilor copii, June s-a întors în cele din urmă la părinții ei. S-a angajat la restaurant.

June a sfârșit în același loc de unde sperase că Mick Riva avea să o salveze.

În vara anului 1969, tatăl lui June murise de doi ani. Acum, doar ea și mama ei conduceau Pacific Fish. Nina avea aproape 11 ani. Jay și Hud aveau nouă ani. Kit avea șase. Și în fiecare zi de vară veneau cu June la restaurant.

Într-o dimineață de iulie, erau aproape 37 de grade Celsius. Oamenii intrau în număr mare să se apere de soare. Voiau beri reci, sucuri mari și rulouri cu creveți. Personalul din bucătărie era copleșit, iar June, într-un moment de gestionare a crizei, a scos picolii de la serviciu, i-a băgat în bucătărie să dea o mână de ajutor și i-a întins Ninei o cârpă, spunându-i să curețe mesele.

Hud și Kit se jucau Go Fish pe o bancă la marginea restaurantului, lângă parcare. Jay încerca să flirteze cu o fată de 12 ani, fără să ezite să pomenească numele tatălui său ca să obțină un salut și un zâmbet. Iar Nina era înăuntru, urmărind clienții și trecând printre mese să curețe înainte ca aceștia să se ridice măcar de la mese.

Nina se mișca repede, animată de sentimentul datoriei și mândră pentru treaba bine făcută. Era mai degrabă eficientă decât perfectă, așa cum o învățase mama ei. Așadar, fără să i se ceară, a luat o cutie și a adunat coșurile și paharele goale de plastic, pe care le-a dus la mașina de spălat. Era firesc pentru ea. Născută să servească.

În timp ce încasa comenzile la a doua casă de marcat, lângă Christina, June a ridicat privirea peste marea de clienți și și-a văzut fata storcând cârpa și trecând la treabă la o masă abia eliberată. Părul lung și castaniu al Ninei avea șuvițe aurii de la soare, așa cum avea și June în copilărie, iar ochii ei mari și căprui erau deschiși, cum fuseseră mereu ai lui June. Văzându-și fata cum stătea acolo, ștergând o masă, June s-a văzut pe ea însăși, cu doar 20 de ani mai tânără, și a avut deodată senzația că-și pierde mințile.

— Nina! i-a strigat ea. Ia-ți fratele și sora și mergeți la plajă!

— Dar… a încercat Nina să protesteze.

Voia să curețe mesele, pentru că cine altcineva putea s-o facă?

— Du-te! a spus June cu nerăbdare în glas.

Nina a crezut că dăduse de necaz. June a crezut că o eliberează.

Nina și-a luat frații și sora și a scos costumele de baie din spatele Cadillacului, care de acum era vechi de un deceniu. S-au schimbat toți patru în băile din spatele restaurantului. După aceea, Nina a luat-o de mână pe Kit și au stat toți pe marginea autostrăzii Pacific Coast, așteptând ocazia de a traversa spre plajă.

Nina avea un costum întreg, bleumarin. Înflorise în vara aceea; era înaltă și subțire. Începuse deja să observe cum se uitau oamenii la ea, doar o secundă sau două mai mult decât înainte. Costumul era acum puțin cam mic, iar baretele lăsau urme pe umerii ei bronzați de soare.

Jay, refuzând să intre în casă toată vara, era de-a dreptul de bronz, lucru scos și mai mult în evidență de șortul galben de vară. Iar Hud, alături de Jay tot anotimpul, era ars de soare ca întotdeauna și avea pistrui pe nas și pe obraji. Începuse să i se ia pielea pe umeri.

La șase ani, Kit insista să poarte tricouri peste costumele de baie, pentru că nu-i plăcea să o vadă băieții pe jumătate dezbrăcată. Stătea pe marginea drumului, purtând un tricou galben cu Snoopy ce-i ascundea costumul roz înflorat și șlapi mov.

Fiecare avea câte un prosop pe umăr.

Nina îi ținea la distanță de șosea cu un braț întins, silindu-i pe Jay și Hud să aștepte să traverseze autostrada până le dădea undă verde. Când a încuviințat cu o mișcare din cap, au alergat toți dincolo, ținându-se unii pe alții de mână. Când au atins nisipul fierbinte, și-au scos sandalele și au aruncat prosoapele. Au alergat cât de repede puteau în apă. Și pe urmă s-au oprit toți brusc când au atins spuma cu degetele, opt piciorușe înfipte în nisipul rece și ud.

— Kit, trebuie să stai exact lângă mine! a spus Nina.

Kit s-a încruntat, dar Nina știa că va face ce i-a cerut.

— Bine! a zis Jay. Pe locuri? Fiți gata! Start!

Au alergat toți patru în ocean ca niște soldați la război.

Au înotat până departe, dincolo de micile valuri care se rostogoleau încet la mal, pregătindu-se să atingă nisipul. În ocean trăiseră toată viața. În apa din fața casei lor înotaseră în timp ce mama făcea curat în băi, făcuseră salturi la apogeul mareei în timp ce mama pregătea cina, încercaseră să găsească pești în timp ce June își turna încă un Cape Codder. Copiii Riva trăiau cu urechile înfundate de apă și fețele acoperite de o crustă de sare.

Jay a revendicat primul val bun care venea.

— Hud! a spus el. Să mergem!

— Sunt în spatele tău! a strigat Hud.

Au pornit. Brațele lungi și subțiri ale lui Jay se mișcau cât de repede puteau, în timp ce picioarele groase ale lui Hud dădeau din toate puterile. Alunecau prin apă, unul lângă altul, fiecare luând-o înainte și apoi rămânând în urmă.

Cei doi nu știau cum era să faci ceva de unul singur. Veniseră împreună la o vârstă atât de fragedă, încât nu cunoșteau altă lume decât cea în care trăiau împreună.

Dar nu erau gemeni. Și nici nu-și imaginau că ar fi, în ciuda prefăcătoriei mamei lor în fața musafirilor. Fiecare știa cum se alăturase Hud familiei. June le spunea mereu copiilor povestea cu admirație și un sentiment al predestinării. Le povestea uneori despre împrejurări deosebite care ajutau soarta să se împlinească.

Jay și Hud. Un măr și-o portocală. Nu aveau aceleași abilități și nici aceleași virtuți. Totuși, locul lor era unul lângă altul.

Jay a plutit până când s-a atins de nisip. Hud a fost doborât în ultima secundă; valul l-a răsturnat iar și iar în strânsoarea lui până când s-a redresat și s-a ridicat. S-a uitat să-l găsească pe Jay.

Era ca și cum Jay avea să fie mereu cel care ajungea la nisip, iar Jay, mereu cel care era aruncat de val. Dar, chiar și înainte de a împlini 10 ani, Hud se descurca, redirecționându-și interesele.

— Frumos! a spus Hud, făcându-i semn lui Jay cu degetele mari în sus.

Era un lucru cu care Hud se mândrea, lipsa lui de orgoliu, abilitatea de a aprecia succesul celorlalți, chiar și când eșuase. Mama lui spunea că e „un caracter bun".

Jay a arătat în depărtare. Nina și Kit se apropiau pe al doilea val. Nina alesese unul mai lent, unul mic. Unul cu care să se descurce un copil de șase ani, cât avea Kit. Nina nu se uita nici la mal, nici la Jay, nici la Hud. Se uita la sora ei, asigurându-se că, dacă intra sub apă, știa unde anume. Chiar și atunci, pe Kit o enerva privirea ei.

Au călărit valul liniștit și au căzut doar când și-au pierdut echilibrul și au aterizat în fund pe nisipul ud.

Cei patru au rămas în apa puțin adâncă, gata să intre din nou, când Jay a zărit din întâmplare o placă de surfîng proptită de dunele năpădite de iarbă din stânga lor. Galben pal, cu o șină roșie precum cireașa, dar cam uzată, placa stătea acolo ca și cum aștepta pe cineva.

— Dacă am face surfing? a întrebat Jay.

De când se știau, copiii urmăreau oamenii pe plăcile de surfing. În orice clipă puteau vedea surferi cât era coasta de lungă, călărind valurile de-a lungul malului dintr-un golf în altul.

— Păi *facem* surfing, i-a întors-o Nina.

— Nu, cu o *placă de surfing,* a zis Jay, de parcă Nina nici c-ar fi putut să fie mai proastă.

Nu aveau bani pentru o placă. Aveau doar cât să-și plătească facturile și să aibă trei mese pe zi. Nu aveau bani pentru jucării

noi, pentru haine noi. Nina știa asta foarte bine. Știa că în unele luni nici lucrurile de bază nu erau garantate. Copiii care cresc cu bani habar n-au că există așa ceva. Dar copiii care nu-i au înțeleg că banii susțin orice.

— Nu o să avem niciodată plăci de surfing, a spus Nina.

— Dar dacă am folosi placa *aceea*? a întrebat Jay, arătând la cea care rămăsese nerevendicată.

— Nu-i a noastră! a spus Nina.

— Dar dacă, a încercat Jay, apropiindu-se de placă, am folosi-o doar pentru câteva minute?

Două preadolescente cu bikini croșetați tocmai întindeau o pătură, pregătindu-se să facă plajă. Jay și Hud și-au pierdut concentrarea o clipă.

— Ce-o să facem când o să vină tipul cu placa s-o caute? a întrebat Hud, trăgându-se înapoi.

— Nu știu! a zis Jay și a ridicat din umeri.

— Ăsta e planul tău? a întrebat Kit. „Nu știu”?

— Dacă apare și o cere înapoi, o să ne cerem scuze, a spus Jay și, înainte ca Nina să spună nu, a alergat la placă și a apucat-o cu brațele.

— Jay! a început Nina.

Dar Jay o trăgea deja spre malul apei. A întins-o în apă, s-a așezat pe ea și a început să vâslească.

— Jay, haide! a strigat Nina. N-ar trebui să faci asta! Oricum e ora prânzului, ar trebui să ne întoarcem!

— În niciun caz! Mama a zis să stăm aici! a strigat și Jay către sora lui.

Nina s-a uitat la Hud, care a ridicat din umeri. Apoi a luat-o de mână pe Kit.

Kit i-a dat mâna, ezitând, apoi a ridicat ochii la Nina, uitându-se cum fața surorii ei se încrețea în pliuri micuțe.

— Pot să mă duc și eu? Vreau să încerc, a zis Kit.

— Nu! a spus Nina clătinând din cap. Nu ești în siguranță.

— Dar Jay se descurcă, a zis Kit.

Jay trecuse acum de primele valuri, dar avea dificultăți în a controla greutatea plăcii. Era dificil de întors, dificil de strunit. Și nu reușea să-și așeze picioarele cum trebuie. Puntea era mai

lată decât putea el să încalece.

Nina se îngrijora tot mai mult cu fiecare secundă. Putea să cadă, să piardă placa, să-și rupă un picior sau o mână sau să fie tras la fund. Fata calcula în gând cum să-l salveze sau ce să spună când venea proprietarul, cum să se descurce dacă lucrurile luau o turnură neplăcută.

— Mă duc acolo! a zis Kit, trăgându-și mâna din mâna Ninei și alergând în apă.

Nina a apucat-o cu ambele brațe și a tras-o înapoi.

— Mereu mă prinzi, a zis Kit, supărată.

— Mereu fugi, a zis Nina, zâmbind.

— Uite, a reușit! a spus Hud, arătând cu mâna spre Jay.

Jay stătea în picioare pe placă, dar a alunecat brusc, căzând în apă. Placa a plutit spre ei împinsă de curent, de parcă nu avea nevoie de el să prindă valul. Nina a așteptat ca Jay să scoată capul din apă. Și abia după aceea a îndrăznit să respire din nou.

Până să se întoarcă Jay la ei, Hud luase placa și o salvase.

— Nina! a zis Hud, împingând-o spre ea. Ia-o!

— Pune-o unde era! a răspuns Nina.

— Du-o în apă! a zis Kit.

Jay s-a întors și a pus mâna pe placă de parcă era proprietatea lui personală.

— Nu! a spus Hud. Nina o duce!

— Ba nu!

— Ba nu! a intervenit Jay, luând-o din nou. O duc eu!

— Nici tu! a spus Nina.

— Ba da!

Și atunci – chiar în acel moment – Nina și-a dat seama că lucrurile se vor întâmpla, indiferent dacă ea se relaxa ori nu. Fie că se urca și ea pe placă, fie că îl urmărea pe Jay, placa de surf nu se întorcea unde-i era locul. Așa că Nina a pus mâinile pe placă.

— Bine, o duc eu!

Jay s-a uitat la ea, uluit. I-a dat drumul.

— E grea! a spus el.

— Bine! a zis Nina.

— Și e greu să te echilibrezi! a mai avertizat-o băiatul.

— Bine!

— Când o să cazi, e rândul meu din nou, a spus el.

— Mai las-o, Jay! a zis Hud.

Și Jay a lăsat-o.

Nina s-a întins pe placă și a întins brațele cât de tare putea ca să vâslească. Era mai greu să treci de valuri pe placă. Apa o tot împingea înapoi și era nevoită să înceapă iar. Dar pe urmă și-a ridicat pieptul de pe placă atunci când a venit următorul val, iar creasta a izbit-o în piept, nu în față, așa că a trecut în sfârșit.

S-a întors, s-a împins în brațe și s-a așezat pe placă. Simțea cum se leagănă sub ea și s-a îndreptat.

Când s-a apropiat un val, Nina și-a cântărit opțiunile. Putea să încerce să se ridice pe placă sau să stea întinsă și să-l călărească așa. După ce-l urmărise pe Jay încercând să se ridice, a decis să rămână jos. Chiar înainte ca valul să se umfle sub ea, Nina a început să vâslească din toate puterile. Când a simțit că apa o ridică, nu s-a oprit. A continuat să înoate până când deodată n-a mai putut înota. Pentru că era în aer.

Întinsă pe placă, se simțea imponderabilă și liberă, cu vântul suflând pe lângă ea. Ce sentiment minunat să simți oceanul mișcându-se cu tine, să călărești apa! Valul a adus-o încet pe nisip.

Nina s-a uitat la mâinile ei, care acum atingeau fundul apei. Reușise! Călărise o placă de surfing până la capăt.

Când s-a ridicat, s-a uitat și i-a văzut pe frații ei strigând de bucurie. Băieții stăteau cu gurile căscate.

— Trebuie să dai din mâini cât de tare poți până îl prinzi, a zis Nina, întorcându-se lângă ei. E nevoie de mai mult efort decât doar cu trupul. Dar pe urmă te miști mai repede, după ce-l prinzi.

— Dar nu te-ai ridicat, a zis Jay.

— Știu, dar cred că putem exersa până reușim.

Așa că asta au făcut.

Nina, Jay și Hud au călărit placa până pe mal, având mai mult sau mai puțin succes, uneori lăsând-o și pe Kit să stea în spatele lor.

S-au dat cu placa toată după-amiaza, prăbușindu-se și

alunecând în egală măsură. Înghițeau apă când cădeau, își tăiau degetele în pietre, își învinețeau coastele de la greutatea corpului pe placă. Îi usturau ochii de la sarea din ocean și strălucirea soarelui.

Până când, în cele din urmă, după câteva ore de aventură, Jay a ieșit singur cu placa în timp ce restul îl priveau de pe nisipul ud.

— O să mă ridic, a zis el. Uitați-vă!

Jay căzuse de suficiente ori de acum, încât să creadă că înțelegea regulile. A înotat în larg, s-a întors cu fața spre mal și s-a întins pe placă, așteptând. A așteptat un val lent și mic, suficient cât să-l poarte.

Când a văzut ce aștepta, s-a oprit până în clipa în care s-a umflat în spatele lui și a început să-l călărească. Și-a folosit brațele mai tare decât le folosise vreodată până atunci. A simțit cum placa agață valul, cum se echilibrează singură. S-a așezat încet în genunchi, apoi în picioare, rămânând aplecat. Reușea. Făcea *surfing!* Îi vedea pe Nina, Hud și Kit privindu-l din depărtare, le simțea nerăbdarea. În astfel de momente, când privirile fraților lui erau ațintite spre el, se înțelegea cel mai bine pe el însuși.

Zâmbind, a rămas ghemuit și cât mai neclintit până când valul a început să-l răstoarne. Și atunci, simțind că placa începe să-l trădeze, Jay a sărit în sus și a aterizat, nu prea grațios, în apă. Un campion!

Nina și Hud au început să alerge spre el, Kit înaintea lor. Iar Jay a început să râdă atât de tare, încât îi dădeau lacrimile.

— Ați văzut? a strigat el.

Era pierdut în bucuria aceea pură și nouă. Bucuria care te ține imponderabil chiar și după ce ai atins pământul.

— Destul de tare! a zis Hud și a bătut palma cu Jay.

Kit l-a prins cu brațele de gât și a sărit pe el. Nina a zâmbit. Avusese dreptate. Toată după-amiaza fusese minunată. Încercările și prăbușirile, încercările și reușitele, încercările mai aprige, reușitele mai mari.

Curând după aceea, aglomerația prelungită de la prânz s-a

încheiat, iar cea de la cină încă nu începuse, așa că June a reușit să se strecoare afară. În pantalonii albaștri cu talie înaltă și bluza albă, fără mâneci, încheiată până la gât, a traversat în fugă autostrada spre plajă. I-a găsit pe cei patru copii luând pe rând o placă de surfing despre care știa că nu e a lor.

Și-a pus mâinile în șold și-a întrebat:

— De unde a apărut asta?

— Mamă, îmi pare rău că… a început Nina să explice, dar June a ridicat mâna.

— E în regulă, iubito! a spus June. Glumeam. Nu pare să fie a nimănui, oricum.

— Putem păstra placa? a întrebat Kit. Ca să putem face asta împreună în fiecare zi?

Toți patru s-au uitat la June, așteptând un răspuns.

— Nu, îmi pare rău, scumpo, nu cred! a zis June. Poate o caută cineva. June a văzut cum s-au dezumflat toți, așa că a continuat: Dar o să vă spun ceva! Dacă mai e aici și mâine, o luăm acasă!

În seara aceea, în timp ce copiii luau cina în camera din spatele restaurantului, iar June bea un Cape Codder, n-au vorbit decât despre apă. June, cu paharul în mână, a ascultat cu răbdare cum copiii descriau fiecare val. June i-a ținut de vorbă, punând întrebări despre cele mai banale lucruri din ziua aceea. Niciunul nu s-a întrebat dacă ei i se păreau fascinante sau doar știa foarte bine să se prefacă. Dar adevărul era că June pur și simplu își adora copiii. Iubea gândurile și ideilor lor, îi plăcea să afle despre descoperirile lor personale, îi plăcea să-i vadă cum începeau să semene cu niște oameni adevărați.

Se gândea la ei ca la capsulele magice pe care le luai de la magazinele de suvenire de la muzeul de știință. Acele mici nimicuri pe care le puneai în apă și vedeai cum se dezvăluiau încet drept ceea ce erau mereu menite să fie. Unul era un *Stegosaurus,* acela, un *T. Rex*. Numai că, în loc de asta, îi vedea devenind vrednici de încredere, talentați, buni sau îndrăzneți.

June știa că în ziua aceea copiii găsiseră o parte a lor nedescoperită încă. Știa că toată copilăria e făcută din zile magnifice și zile banale. Iar aceasta fusese o zi magnifică pentru

ei.

În noaptea aceea, s-au dus acasă și s-au uitat împreună la *Adam-12,* pe urmă s-au împrăștiat. Kit s-a dus la culcare. Jay și Hud s-au retras în camera lor să citească benzi desenate. Nina s-a băgat sub așternut și s-a prefăcut că citește din lista de lecturi de vacanță.

Dar toți simțeau că trupul lor încă se mai ridica peste valurile oceanului.

Pentru Jay, senzația era aproape o obsesie. Creierul lui nu înceta să se concentreze la cum se simțise călărind un val cu atâta putere. Cum alunecase atât de ușor. Să călărești, să plutești, să zbori. Era pierdut în ideea asta când l-a auzit pe Hud vorbind din pat:

— Dacă placa nu e acolo mâine, ce-o să facem?

Jay s-a ridicat în capul oaselor.

— La asta mă gândeam și eu. Să încercăm să ne furișăm afară? Și s-o luăm până nu o șterpelește altcineva?

— Nu! a răspuns Hud. Nu putem face asta!

— OK! a spus Jay. Da, ai dreptate!

Jay s-a întins la loc și s-a uitat în tavan. Au tăcut o clipă, iar Jay și-a dat seama că Hud încă se gândea la asta. Când Hud nu a mai vorbit, Jay a înțeles că decizia era luată.

— Dar a fost grozav! a exclamat Jay.

— Pun pariu că arătam minunat! a adăugat Hud cu capul pe pernă.

— Da! a spus Jay, zâmbind. Chiar așa!

Au adormit amândoi buștean, sperând și plănuind.

Kit, între timp, adormise de când așezase capul pe pernă, visând toată noaptea la cum făceau surfing toți patru cu plăcile lor.

Dar Nina era cea cu adevărat mistuită de idee, trăind experiența cu tot corpul. Simțea pe piept unde se atinsese de placă. O dureau brațele de la rezistența apei. Parcă avea picioarele de cauciuc de la forța cu care le trântise, folosindu-le ca să se împingă înainte. Simțea oceanul și totodată absența lui pe piele.

Voia să se *întoarcă.* Chiar atunci, chiar acolo. Să încerce din

nou. Voia să se ridice pe placă, cum făcuse Jay. Era hotărâtă acum. Își amintea o fotografie pe care o văzuse într-o revistă în urmă cu câteva luni, un tip pe placa de surfing undeva, în Europa. *Oare în Portugalia?* S-a întrebat dacă putea să fie și ea așa când creștea. Un surfer adevărat. Care se ducea în alte locuri doar pentru valuri.

S-a căznit să adoarmă. Dar mult după ora 22, încă trează, s-a dus la bucătărie și a văzut-o pe mama ei, îmbrăcată în pijamale, în camera de zi, sorbind vodcă direct din sticlă în timp ce se uita la filmul de sâmbătă seara.

Când June a dat cu ochii de fiica ei cea mare, a pus vodca pe podea, împingând-o după canapea cu piciorul.

— Nu poți dormi, scumpo? a întrebat June și a întins mâna, invitând-o pe Nina să stea pe canapea lângă ea.

Nina a încuviințat și s-a cuibărit lângă mama ei, în acel locșor care părea deseori numai și numai al ei. Mama ei mirosea a Shalimar și apă sărată.

— Pot să mă angajez la restaurant? a întrebat Nina.

June s-a uitat la ea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, poate câștig niște bani, a zis ea. Să cumpăr plăci de surfing pentru noi toți.

— Ah, scumpo! a spus June, mângâind brațul fiicei sale și trăgând-o mai aproape. O să vă cumpăr tuturor plăci, OK? Promit!

— Nu e nevoie, nu asta voiam să spun.

— Lasă-mă să vă iau plăcile! Să fie asta treaba mea.

Nina i-a zâmbit și a pus capul pe umărul lui June.

Nu era ușor să fii părinte. Nu era ușor să crești singură patru copii. Dar ceea ce o frustra pe June cel mai mult la soțul ei – de două ori fostul ei soț – era că nu avea cu cine să împartă bucuria copiilor ei.

Mama ei o asculta, evident. Christina îi iubea. Dar June voia pe cineva care să stea seara cu ea pe canapea și să zâmbească alături de ea când se gândeau la copii. Voia pe cineva care să râdă cu ea de atitudinea lui Kit și să deplângă alături de ea încăpățânarea lui Jay, care să știe cum să-l învețe pe Hud să-și

ceară drepturile mai bine, iar pe Nina să se relaxeze. Și, mai ales, voia pe cineva care să se însenineze alături de ea într-o zi ca aceea, când copiii erau cuprinși de bucurie și mirare în mijlocul haosului.

Ah, câte rata Mick, oriunde ar fi fost!

El nu știa cât de bine era când fiica ta de 11 ani nu vrea decât să-și lase capul pe umărul tău. Nu știa ce bine era să iubești așa!

Știa că atunci când era vorba de ei doi – ea aici, cu acești copii, iar el undeva, nu se știe unde – tot ei îi era mai bine. Ar fi ales să fie aici, cu acești patru copii, mai presus de orice pe lume.

Dar ura faptul că, în acest moment de liniște și fericire, încă se gândea la el.

Nina a adormit în brațele mamei și, în clipa aceea, June a luat din nou sticla de vodcă. Avea nevoie de sticla aceea ca să adoarmă, dar rareori bea dincolo de linia aceea invizibilă din mintea ei care-i spunea unde să se oprească în seara aceea.

A doua zi, placa de surfing dispăruse. Iar copiii au reînceput să facă surfing doar cu propriul corp, încercând să-și ascundă supărarea.

Câteva luni mai târziu, în dimineața de Crăciun, Nina, Jay, Hud și Kit s-au trezit și au descoperit că pomul pe care-l împodobiseră dispăruse.

— Unde e pomul de Crăciun? a întrebat June, prefăcându-se nedumerită. Doar nu credeți că a făcut picioare, nu?

Copiii s-au uitat unii la alții, entuziasmați cu băgare de seamă de ceva ce nici nu puteau ghici încă.

— Poate ar trebui să căutăm la apă, a spus June. Copiii au dat ușa de perete și au coborât treptele spre plajă. Au țipat când l-au văzut.

Acolo, înfipt strâmb în nisip, era pomul lor de Crăciun. Alături, erau patru plăci de surfing aliniate. Galben, roșu, portocaliu și albastru.

15:00

Părul lui Hud abia se uscase când au parcat mașina în fața studioului de artă de la Universitatea Pepperdine. Și-a luat camera de pe bancheta din față și a intrat, cu toate că, la o adică, nu trebuia să se afle aici. Nu era student.

Dar Hud aflase că unul dintre lucrurile plăcute când îți petreceai toată viața într-un oraș mic era că aveai cunoștințe. Casiera de la piață, tipul care prelua cotoarele de bilete, asistentul profesorului de fotografie de la Pepperdine – lui Hud îi plăcea să stea de vorbă cu toți. Îi plăcea să le pună întrebări despre ei înșiși și să afle ce făceau. Îi plăcea să glumească cu tipul de la casa de marcat de la standul de înghețată despre înghețata cu ciocolată și cu frișcă în plus care se numea „cu puține calorii".

Îi plăceau discuțiile banale. O calitate care știa că se găsea rar. În mod sigur, nu era o trăsătură pe care o împărtășea cu frații lui sau cu mama. Ei, mai ales Jay și Kit, îl goneau întruna de la un lucru la altul. Uneori, Hud se întreba dacă îl moștenește pe Mick, dar părea puțin probabil. Ceea ce-l făcea pe Hud să se întrebe dacă o moștenise pe mama lui naturală, Carol.

Femeia aceasta era un mister pentru Hud. Nu știa nimic despre ea în afară de faptul că-l botezase și îl părăsise. Tot ce putea face era să-și imagineze cum ar putea fi, dacă erau lucruri la el pe care le-ar fi recunoscut la ea, ceva al ei ce-ar fi recunoscut în el însuși.

În urmă cu ceva vreme, Hud văzuse o fotografie cu Mick într-o revistă; Mick se uita direct în cameră și zâmbea. Titlul spunea CELEBRITATEA S-A ÎNTORS, iar articolul era despre întoarcerea lui Mick în topuri după mulți ani. Dar Hud nici nu băgase de seamă. Se tot uita la sprânceana dreaptă a lui Mick, la felul cum stătea ridicată puțin de tot, în același fel în care Hud o ridica pe a lui când zâmbea.

Hud simțise că lumea se strânge în jurul lui. Dacă avea sprânceana lui Mick, ce altceva avea de la el? Era și el capabil de ce fusese Mick? Cruzimea lui Mick zăcea latentă în el, alegându-

și momentul în care să dezvăluie că și Hud era în stare să nu-i pese de nimeni în afară de el însuși? Că și Hud putea să părăsească pe marginea drumului oamenii pe care îi iubea?

Părinții noștri trăiesc în noi, fie că rămân cu noi, fie că nu, se gândea Hud. Se exprimă prin noi în felul în care ținem un stilou, ridicăm din umeri sau ridicăm o sprânceană. Moștenirea noastră rămâne în sânge. Ideea asta îl speria în ultimul hal.

Știa că probabil și Carol trăia încă în el. Cel mai sigur, în feluri pe care nu le vedea. Și se ruga să fie ceva de acest fel, cum îi plăcea lui să discute cu oamenii. Să fie tandrețea lui. Spera ca asta să fie ce moștenise de la ea, ori râsul, ori umbletul ei. Orice, în afară de lașitatea ei.

— Salut! i-a spus Hud tipului de la recepție, scoțându-și ochelarii de soare și agățându-i de guler.

— Salut, frate! i-a răspuns Ricky Esposito.

Ricky se ocupa de deschiderea și închiderea camerei obscure în fiecare zi și îl lăsa pe Hud să o folosească atunci când era liberă.

Tipul fusese cu doi ani în urma lui Hud și Jay la școală și îi considera cei mai grozavi tipi. Frați arătoși, surferi, fiii unui cântăreț celebru. Pentru Ricky Esposito cel slăbănog și chinuit de acnee, era greu de crezut că Hud și Jay Riva aveau vreo problemă.

— Te superi dacă…

Hud a ridicat camera ușor să-i arate ce avea de gând.

Ricky a dat din cap spre camera obscură.

— Mergi înainte, amice! a zis el. Se ține petrecerea diseară?

Hud a zâmbit. Nu-și dăduse seama că Ricky știa de petrecere. Jay ar fi zis că Ricky Esposito nu era destul de tare să participe. De fapt, mulți ar fi spus asta. Dar Hud considera că, dacă erai destul de tare să știi de petreceri, era suficient ca să vii. Acestea erau regulile. Și Ricky știa de petrecere.

— Da! Desigur! a spus Hud. Vii?

Ricky a dat calm din cap, dar Hud a văzut că îi tremurau mâinile ușor.

— Fii sigur! Să aduc ceva?

Hud a clătinat din cap.

— Doar pe tine.
— În regulă! a spus Ricky. Așa rămâne!
Hud s-a strecurat pe ușă și a intrat în camera obscură. Se gândise la fotografii toată dimineața. *Ashley.*
Dacă era nevoie, avea să-și strice relația cu Jay pentru ea? Era în stare de asta? Ambele răspunsuri îl speriau.
A închis ușa bine și a trecut la treabă.

1971

June bea cocktailuri Screwdriver dimineața cum beau alții suc de portocale. Bea Cape Codder la prânz în camera din spate.

Bea cocktailuri Sea Breeze la cină, când ea și copiii stăteau în jurul mesei și mâncau chiftele sau pui la cuptor. Paharele de pe mese erau mereu la fel. Lapte pentru Kit, suc pentru Jay și Hud, apă pentru Nina și un pahar înalt cu vodcă, amestecată cu o nuanță coralie de la sucul rubiniu de grepfrut și merișoare turnat peste gheață, pentru mama.

Nina începuse să remarce alcoolul după ce fuseseră nevoiți să evacueze casa cu un an înainte. Erau incendii în canioane, casele oamenilor ardeau și se simțea în aer miros de fum.

June i-a trezit dis-de-dimineață și calm, dar ferm, le-a spus să-și ia lucrurile fără de care nu puteau trăi.

Fiecare a cerut să-și pună placa de surfing pe cupola mașinii. Kit și-a luat animalele de pluș. Jay și Hud au adus benzile desenate și cartonașele de baseball. Nina a luat blugii preferați și câteva discuri. June a împachetat albumele cu fotografii de familie. Pe urmă, când au urcat în mașină, Nina a observat că June luase și sticla de vodcă.

Câteva zile mai târziu, când s-au întors acasă, nevătămată în afară de ceva funingine pe suprafețe, Nina a remarcat că era o sticlă nouă de vodcă, mai plină, în poșeta mamei. Nina a văzut cum June o strecura în congelator, primul lucru pe care l-a despachetat.

În ultima vreme, June începuse să adoarmă pe canapea în cămașă de noapte, cu bigudiuri în păr. Nu prea mai ajungea în dormitor după ce-și petrecea serile la televizor cu sticla aceea.

Dar își păstra încă farmecul și cumpătul. Își păstra zâmbetul. Îi ducea pe copii la școală la timp, mergea la toate piesele de teatru și la toate meciurile. Le făcea singură costume de Halloween. Conducea restaurantul cu sârguință și cinste, plătindu-și bine personalul de serviciu și de la bucătărie.

Era începutul unei lecții pe care copiii ei aveau să o învețe pe de rost: alcoolismul e o boală cu multe fețe, iar unele sunt

frumoase.

Christina a murit după un atac cerebral în toamna anului 1971, la vârsta de 61 de ani.

June a văzut cum asistentele luau trupul mamei ei. Stând în spital, June s-a simțit trasă la fund de curent. *Cum ajunsese aici?* O femeie singură, cu patru copii și un restaurant pe care nu și-l dorise niciodată.

A doua zi după înmormântare, June a dus copiii la școală. A lăsat-o pe Kit în clădirea școlii primare, apoi i-a condus pe Nina, Jay și Hud la gimnaziu.

Când au oprit în rondul unde trebuiau să coboare, Jay și Hud au plecat. Dar Nina s-a întors, a pus mâna pe mânerul portierei și s-a uitat la mama ei.

— Ești sigură că ești OK? a întrebat Nina. Aș putea să rămân acasă. Să te ajut la restaurant.

— Nu, scumpo! a spus June, luând mâna fiicei ei. Dacă simți că ești în stare să mergi la școală, atunci acolo ar trebui să fii.

— Bine! a acceptat Nina. Dar dacă ai nevoie de mine, să vii să mă iei!

— Ce zici dacă o luăm invers? a întrebat June, zâmbind. Dacă *tu* ai nevoie de mine, pune-i să mă sune!

Nina a zâmbit.

— OK!

June a simțit că dă să plângă, așa că și-a pus ochelarii de soare și a ieșit din parcare. A condus, cu geamul lăsat, spre Pacific Fish. A oprit și a tras frâna de mână. A inspirat adânc. A coborât din mașină și a rămas acolo, uitându-se la restaurant și gândindu-se la tot ce moștenise. Acum era al ei, orice ar fi însemnat asta.

Și-a aprins o țigară.

Afurisitul de restaurant o revendicase din ziua în care se născuse, iar acum înțelegea că nu avea să mai scape niciodată de el.

Unele becuri de pe firmă erau arse. Tot exteriorul avea nevoie de o spălare bună. Acum depindea doar de ea. Restaurantul o mai avea doar pe ea. Poate că și el era tot ce mai avea ea.

June s-a sprijinit de capota mașinii, și-a încrucișat brațele și a continuat să fumeze, analizându-și viața.

Muncea prea mult, era extenuată și singură. Îi era dor de părinții ei, care nu o înțeleseseră niciodată cu adevărat, îi era dor de bărbatul care nu o iubise niciodată cu adevărat, de viitorul pe care credea că și-l clădea, de tânăra care fusese.

Apoi s-a gândit la copii. La copiii ei epuizanți, strălucitori. Trebuia să fi făcut ceva bun în viață care îi adusese la ea. Atâta lucru era cât se poate de clar.

Poate făcuse ceva cu viața ei, până la urmă. Poate avea să facă ceva și cu ce mai rămăsese.

June a stins țigara de asfalt, apăsând-o cu vârful pantofului negru, fără toc. Pe urmă, când s-a uitat la firma Pacific Fish, lui June Riva i-a venit o idee extraordinară. Câștigase numele acela cu suferință și consecințe – nu era dreptul ei să-l folosească oricum voia?

Două săptămâni mai târziu, trei bărbați au venit să instaleze firma cea nouă. Cu litere de mână de un roșu-aprins: RIVA'S SEAFOOD.

Când au terminat, June a stat lângă ușa de la intrare și a privit-o. Bea vodcă dintr-un pahar de suc. A zâmbit satisfăcută.

Avea să le aducă mai mulți clienți. Poate chiar ceva publicitate. Dar, mai important de atât, când Mick avea să se întoarcă, avea să-i placă la nebunie. June era convinsă de asta.

Curând, Jay și Hud au început să înțeleagă și ei că era alcoolică – chiar dacă nu știau că așa se numește sau că există măcar un nume pentru asta.

Mama lor avea mereu mintea mai clară la prima oră a dimineții, obosită și înceată, dar lucidă. Era din ce în ce mai derutată pe măsură ce trecea ziua. Jay i-a șoptit o dată lui Hud, după ce June îi spusese să „meargă să facă baie și duș", că „mama începe să se poarte ciudat după cină".

S-a ajuns în punctul în care, până la șase seara, copiii știau că trebuie s-o ignore. Dar încercau și să o țină acasă, ca să nu-i facă de râs în public.

Nina începuse chiar să pretindă că-i plăcea să conducă la

vârsta de 14 ani. O întreba pe mama ei dacă putea să-i conducă la magazin, dacă îi putea duce pe băieți la cinema în loc să-i lase June acolo, dacă putea să le ducă pe Kit și Vanessa cu mașina la taraba de înghețată ca să poată rămâne June acasă.

De fapt, Ninei îi era frică să conducă. I se părea copleșitor și chinuitor să încerce să se contopească pe PCH cu toate mașinile acelea care zburau pe lângă ea. Strângea volanul tot drumul până i se albeau degetele, cu inima bubuind, tot mai confuză când încerca să-și sincronizeze virajele. Când reușea să-i ducă pe toți la destinația aleasă și cobora din mașină, simțea toată tensiunea pe care o acumulase între umeri și după genunchi.

Dar oricât se temea Nina de condus, îi era și mai teamă de mama ei la volan după prânz. Uneori, Nina nu putea adormi noaptea, adunând numărul tot mai mare de potențiale accidente ale lui June, reacțiile ei lente, virajele ratate.

Era mai simplu, oricât de greu îi era, ca Nina să-i ducă pe toți cu mașina. Curând, Ninei a început să i se pară că nu era doar mai ușor, ci mai degrabă *crucial* să prevină ceea ce i se părea a fi o catastrofă inevitabilă.

— Chiar îți place să conduci! a remarcat June, pasându-i cheile într-o seară, după ce și-a dat seama că nu mai aveau lapte. Nu înțeleg! Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Da! Vreau să fiu șofer de limuzină într-o zi, a spus Nina, regretând imediat minciuna aceea jalnică; cu siguranță ar fi putut să aibă o idee mai bună decât asta.

Hud a surprins privirea Ninei când a auzit-o.

— Merg cu tine! a spus el. Să luăm lapte.

— Și eu! a adăugat Jay.

Când se pregăteau să plece toți trei, June și-a aprins o țigară și a închis ochii pe canapea. Kit se juca în fața televizorului cu niște cărămizi Lego. Brațul lui June s-a relaxat și s-a întins, iar vârful țigării aprinse a atins părul lui Kit. Nina a icnit. Jay a făcut ochii mari.

— Kit, vii cu noi! a spus Hud. Ai nevoie de pastă de dinți. Pentru… dinți.

Kit i-a privit întrebător, dar a ridicat din umeri și s-a ridicat de pe covorul uzat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Kit când au ajuns la mașină.

— Nu-ți bate capul! i-a zis Hud când i-a deschis portiera.

— Totul e în regulă! a asigurat-o Nina și s-a așezat pe scaunul șoferului.

— Nu-mi spuneți niciodată nimic, dar știu că se întâmplă ceva, a bombănit Kit.

Jay a urcat pe locul din față.

— Atunci n-ai nevoie de noi să-ți spunem. Acum, cine vrea să cumpere cel mai ieftin bidon de lapte și să cheltuim restul pe un pachet de Rolos?

— Vreau cel puțin o pătrime din pachet! a spus Kit. Mereu luați mai mult decât e partea voastră.

— Poți să iei tu partea mea, Kit! a zis Nina, băgând în marșarier.

— Tăceți acum! Nina trebuie să se concentreze! a strigat Hud.

Când Nina a ieșit încet cu spatele de pe alee și a întors din trei mișcări pe stradă, Kit s-a uitat pe geam și s-a întrebat ce anume nu voiau să-i spună frații și sora ei, ce anume știa și ea deja.

În cele din urmă, televizorul a fost cel care i-a oferit cuvintele.

După câteva luni, când Kit avea 10 ani, era cu June pe canapea, uitându-se la o emisiune la televizor. În scena aceea, doi frați se certau din cauza unei crime. Iar Kit a văzut cum unul din ei a luat sticla de whisky din mâna celuilalt și i-a strigat că e un „bețiv". „Ești un bețiv", așa a spus personajul acela. „Și te sinucizi cu chestia asta."

În mintea lui Kit s-a produs un declic. S-a întors să se uite la mama ei. June i-a simțit privirea și i-a zâmbit.

Deodată, Kit a simțit că arde de furie. S-a scuzat, s-a dus la baie și a închis ușa după ea. S-a uitat la prosoapele atârnate pe ușă și a vrut să le lovească, să lovească până trecea prin ușă.

Acum avea un nume pentru asta. Înțelegea ce anume o rodea, ce o speria, ce o neliniștea de atâta vreme.

Mama ei era bețivă. *Dacă se sinucidea cu chestia aia?*

În săptămâna următoare, June a ars cina.

Era fum în casă, o flacără în cuptor, miros de brânză arsă pe fața de masă și în hainele lor.

— Mamă! a strigat Nina, alergând prin casă de îndată ce a simțit fumul.

June a devenit atentă când copiii au năvălit în bucătărie.

— Scuze! Scuze! a spus ea, ridicând capul de pe masă, unde adormise.

Avea mișcări rigide, procesa cu greu ce se întâmplase.

Kit a văzut sticla de Smirnoff de pe blat. Nu era sigură dacă era aceeași sticlă care fusese aproape plină ieri, dar acum era aproape goală.

Nina a alergat la cuptor, și-a pus o mănușă și a scos cratița. Jay s-a apropiat în fugă, a urcat pe blat și a dezactivat detectorul de fum. Hud a deschis toate ferestrele.

Macaroanele cu brânză erau aproape negre pe fund, arse pe laturi și deasupra. Trebuia să o tai cu cuțitul ca să găsești acel portocaliu-deschis familiar care ar fi trebuit să fie. June le-a servit totuși.

— În regulă, copii, mâncați! Nu-i chiar atât de rea!

Nina, Jay și Hud s-au așezat cum li s-a spus, pregătiți să se comporte de parcă totul era bine. Și-au împărțit farfuriile, și-au pus șervetele în poală, ca la o masă oarecare.

Kit s-a ridicat, nevenindu-i să creadă.

— Vrei lapte la cină, Kit? a întrebat Nina, ridicându-se să-și servească sora mai mică.

— Glumești? a întrebat Kit.

Nina s-a uitat la ea.

— Nu mănânc chestia asta, a spus Kit.

— E bună, Kit, serios! a zis Hud.

Kit s-a uitat la Hud și i-a privit fața încordată, cu ochii îndreptați spre ea. Încerca să-i spună s-o lase baltă. Dar Kit pur și simplu nu putea.

— Dacă nu vrea să mănânce, nu trebuie să mănânce, a spus Jay.

— O să pregătesc eu altceva! s-a oferit Nina.

— Nu, Nina, e în regulă. Katherine Elizabeth, ia loc și mănâncă! a spus June.

Kit s-a uitat la mama ei, căutând o urmă de stânjeneală sau confuzie. Dar pe fața lui June nu se vedea nimic ieșit din comun.

Kit a răbufnit până la urmă.

— Nu o să ne prefacem că nu ai ars cina așa cum ne prefacem că nu ești bețivă!

În casă s-a făcut liniște. Jay a rămas cu gura căscată. Ochii lui Hud se măriseră din pricina șocului. Nina își privea mâinile în poală. June s-a uitat la Kit ca și cum tocmai o plesnise peste față.

— Kit, du-te în camera ta! a spus June cu lacrimi în ochi.

Kit a rămas acolo, tăcută și neclintită. Era scăldată într-un vârtej de vinovăție și indignare, de indignare și vinovăție. Se înșelase foarte tare sau avusese perfectă dreptate? Nu-și dădea seama.

— Hai, Kit! a îndemnat-o Nina, ridicându-se și punându-și șervetul pe masă.

Apoi și-a luat sora încet de mână și a dus-o de acolo.

— E OK! i-a șoptit în timp ce mergeau.

Kit tăcea, încercând să-și dea seama dacă regreta ce-i spusese. La urma urmei, regretul însemna că simțea că făcuse o alegere. Și nu făcuse. Simțea că nu avusese încotro, ci trebuise să spună cu voce tare ceea ce o durea atât de tare.

Când Nina și Kit au dispărut pe hol, Jay și Hud s-au uitat la mama lor.

— O să strângem noi, mamă! a spus Hud. Du-te să te întinzi!

Hud l-a privit pe Jay.

— Da! a încuviințat Jay, în ciuda groazei care creștea în el că era treaba lui să curețe brânza arsă. Eu și Hud ne ocupăm de toate.

June s-a uitat la cei doi băieți, care aveau deja 14 ani. Erau aproape bărbați. Cum de nu observase?

— În regulă! a spus ea extenuată. Cred că o să merg la culcare.

Și, pentru prima dată după multă vreme, s-a dus în dormitor, și-a pus pijamalele și a adormit în patul ei.

Băieții au făcut curat în bucătărie. Jay a frecat cu Pyrex cât de tare a putut ca să se ia arsura. Hud a vărsat paharele pline și a șters praful subțire de cenușă de pe blat, unde se așternuse

fumul.

— Kit are dreptate, a spus Jay în șoaptă când s-a oprit o clipă din frecat și l-a privit pe Hud.

Acesta și-a ațintit privirea asupra lui.

— Știu.

— Nu vorbim niciodată despre asta, a spus Jay, șoptind ceva mai tare.

Hud a încetat să mai curețe blatul. A respirat adânc și a expirat în timp ce vorbea.

— Știu!

— Aproape a dat foc bucătăriei, a zis Jay.

— Da.

— Ar trebui…

Lui Jay îi era greu să termine propoziția. *Să-l sunăm pe tata?* Jay nici măcar nu era sigur cum ar face așa ceva. Nu știau unde era tatăl lor sau cum să ia legătura cu el. Dacă ar fi știut, lui Jay i-ar fi plăcut să aibă ocazia să-l vadă. Dar o dată, cu ani în urmă, când Hud își spărsese nasul căzând de pe barele de la școală și avusese nevoie de operație să i-l îndrepte, Jay o auzise pe mama spunându-i bunicii lui „Mai degrabă m-aș prostitua pe autostradă decât să-l sun pe Mick și să-i cer ceva". Așadar, chiar și cuvintele spuse cu glas tare, chiar și sugestia în sine păreau să o dezonoreze pe mama lui. Și nu voia să facă asta. Nu putea.

— Adică ce-ar trebui să facem?

Hud s-a încruntat și a oftat, căutând un răspuns. În cele din urmă, s-a așezat resemnat la masă.

— Habar n-am.

— Adică, toată chestia asta cu mama… E doar într-o perioadă proastă, nu? a întrebat Jay. Nu e o chestie pentru totdeauna?

— Nu, sigur că nu! a spus Hud. E doar o etapă sau ceva de genul ăsta.

— Da! a zis Jay, convins. A luat din nou buretele, frecând brânza de pe suprafață, și a adăugat: Da, cu siguranță!

Frații s-au uitat unul la altul și, într-o fracțiune de secundă, le-a fost clar amândurora ce mare diferență era între ce aveai nevoie să crezi și ce credeai cu adevărat.

Când au terminat, au dus o pungă de chipsuri pe jumătate

goală și o cutie de biscuiți Ritz în camera lui Kit, unde Nina și Kit stătea de vorbă pe podea.

Au stat acolo toți patru, opt mâini unsuroase frecate de patru perechi de pantaloni.

— Ar trebui să luăm șervețele, a spus Nina.

— Ah, nu, sunt firimituri pe jos? a tachinat-o Jay. Să sunăm la poliție!

Kit a început să râdă. Hud s-a prefăcut că sună.

— Alo? Poliția firimiturilor? a întrebat el.

Jay râdea atât de tare, încât aproape s-a înecat cu un biscuit.

— Da, hm, Sergentul Biscuit aici! a spus Kit, de parcă vorbea la o stație din mână. Am primit rapoarte despre un crănțănit zgomotos.

Ceva s-a rupt și în Nina și a lăsat să-i scape un râset gălăgios și sălbatic. Sunetul bizar i-a făcut pe toți să râdă și mai tare.

— Bine, bine! a spus Nina, calmându-se. Ar trebui să mergem la culcare.

S-au ridicat și au strâns mâncarea. Și-au pus pijamalele. S-au spălat pe dinți.

— Totul o să fie bine, le-a zis Nina fraților ei când le-a urat noapte bună în seara aceea. Vă promit!

Când a auzit-o, umerii lui Jay s-au relaxat o zecime de procent, Hud a respirat adânc, iar Kit și-a descleștat fălcile.

Deși învățaseră de mult că unii oameni nu-și țin promisiunile, toți cei trei frați mai mici știau că puteau să o creadă pe sora lor.

16:00

Nina stătea în dormitorul el de la etajul de sus al vilei. Se făcuse curățenie lună. Ferestrele cât tot peretele care dădeau spre sud-est, către ocean, erau atât de curate, încât dacă n-ar fi fost tocurile ai fi crezut că ești direct afară. În astfel de momente, când era senin și calm, când Nina vedea dincolo de stânci valurile mării, până spre insula Catalina, trebuia să admită că erau lucruri pe care puteai să le iubești la casa asta.

Patul ei fusese făcut cu o precizie militărească. Un pat din lemn de mesteacăn, cu o cuvertură albă deasupra, vârâtă frumos sub saltea. La picioarele patului era un pled perfect împăturit. Toate tipurile de perne și pernuțe asortate pe care ți le puteai imagina erau sprijinite de tăblie.

Cum de avea atâtea lucruri scumpe?

Cei de la curățenie trecuseră la parter. Spălau podelele din dale de piatră și ștergeau pereții. Curățau pânzele de păianjen din colțurile tavanelor înalte și ghemotoacele de praf din cotloanele inaccesibile ale holurilor, de pe rafturile bibliotecii și de pe dulapuri.

Nina îi auzea aspirând covoarele și se întreba dacă avea vreun rost. Până la ora 22, aveau să fie murdare și pline de nisip. Până la miezul nopții, tot parterul avea să fie în dezordine.

A intrat în dormitorul matrimonial și a găsit chiuveta imaculată, podeaua fără pată; prosoapele gri erau stivuite în triunghiuri îngrijite.

Nina a deschis ușile duble de la dressing și a dat cu mâna pe peretele din stânga, simțind textura rochiilor, a pantalonilor și a cămășilor. Bumbac, mătase și satin. Catifea și piele. Nailon și neopren.

Avea atât de multe haine – atât de multe pe care nu și le dorise, de care nu avusese nevoie, pe care nu le purtase niciodată. Avea atât de multe *lucruri*! În ultima vreme, i se părea că ăsta era rostul tuturor lucrurilor – câte puteai să-ți cumperi –, ca și cum o viață magică te aștepta de cealaltă parte. Dar ea nu simțea nimic.

Când a ajuns la capătul lucrurilor, a început pe cealaltă parte, dând cu mâna pe ce mai rămăsese din hainele lui Brandon. Simțea golurile dintre cămășile lui, vedea umerașele goale rămase în urmă. Brandon credea în gloria acestor *lucruri.* Și acum își dădea seama foarte bine și Nina ce *nu* mai era pe partea lui de dulap. Tricourile lui polo rigide și blugii Levi's moi, încălțările Adidas purtate. Hainele de la Lacoste și pantofii de la Sperry. Lucrurile pe care le iubea, lucrurile de care simțea că are nevoie. Nu mai erau.

O durea. O durea atât de tare, încât o parte din ea voia să ia o sticlă de Smirnoff și să-și facă un Sea Breeze.

1975

Era spre sfârșitul anului 1975. Copiii plănuiseră toți să doarmă la prieteni în weekendul acela. Era prima dată când se întâmpla așa ceva.

Nina avea 17 ani și plănuia să meargă la o petrecere acasă la o prietenă și să petreacă noaptea acolo. Jay și Hud plecau pentru o seară cu echipa de polo pe apă. Kit dormea la prietena ei, Vanessa.

Înainte să plece de acasă în după-amiaza aceea, Nina s-a întrebat dacă nu cumva era o idee proastă să plece toți deodată.

— Nu vreau să fii aici singură, i-a spus lui June.

Nina era în bucătărie, uitându-se la mama ei, care stătea pe canapeaua din camera de zi.

— Scumpo, du-te cu prietenii tăi, te rog!

— Dar tu ce o să faci în seara asta?

— O să mă simt bine, a spus June, zâmbind. Ai idee cât de obositori sunteți voi patru? Nu crezi că mi-aș putea dori și eu să fiu puțin singură? O să fac o baie și o să stau cât vreau eu. Pe urmă o să mă întind pe terasă și o să mă uit cum vin valurile.

Nina nu părea convinsă.

— Hei! a spus June. Cine e mama aici? Eu sau tu?

— Tu ești mama, a acceptat Nina, amuzată.

Devenise o replică familiară. A răspuns apoi la următoarea întrebare înainte să fie pusă:

— Și eu sunt copilul.

— Și tu ești copilul. Cel puțin, pentru încă o vreme.

— OK! a încuviințat Nina. Dacă ești sigură…

June s-a ridicat de pe canapea și a pus mâinile pe brațele fiicei ei, privind-o în ochi.

— Du-te, scumpo! Distrează-te! O meriți!

Așa că Nina a plecat.

June s-a așezat la loc pe canapea și a deschis televizorul. A luat *Ghidul TV*. A ales ce voia să urmărească. Și pe urmă a apărut el la știrile serii.

„Și acum știrile din showbiz!” a spus reporterul. „Mick Riva

s-a căsătorit pentru a cincea oară la vârsta de 42 de ani. Frumoasa lui soție, Margaux Caron, un tânăr manechin din Franța, are 24 de ani.”

June și-a aprins o țigară și a luat o gură de vodcă.

După aceea, și-a lăsat capul în mâini și a plâns în hohote. Plânsul îi venea din stomac, revărsându-se afară, ieșind din gâtul ei cu icnete și strigăte.

A stins țigara și s-a aruncat pe canapea. A lăsat suspinele să-i străbată tot corpul. Nu se mai întorcea niciodată. Ar fi trebuit s-o asculte pe mama ei cu mulți ani în urmă, dar fusese o proastă din ziua în care apăruse el. Fusese o proastă toată viața ei.

Doamne, și-a spus June, *trebuie să-mi pun viața în ordine. Pentru copiii mei.*

S-a gândit la zâmbetul luminos al Ninei, la hotărârea fudulă a lui Jay, la blândețea lui Hud și la felul în care o strângea mereu tare în brațe. S-a gândit la arțăgoasa de Kit. Care într-o bună zi avea probabil să-i conducă pe toți.

Copiii știau că își pierdea controlul, era conștientă de asta. Era clar din felul în care aveau grijă de ea, în care nu mai aveau încredere că își va aminti ce aveau nevoie pentru școală, în care începuseră să vorbească în șoaptă în fața ei.

Dar putea să schimbe totul dacă înceta să mai aștepte ca nenorocitul de Mick să rezolve tot. Dacă accepta faptul că trebuia să rezolve ea totul.

A inspirat adânc. Și-a turnat încă un pahar.

A pus un disc vechi al lui Mick Riva, al doilea lui album. A ascultat „Warm June” iar și iar, și iar, și, de fiecare dată, își turna încă un pahar. Însemnase ceva pentru el, iar el nu putea să-i ia asta înapoi.

June a luat din nou sticla de vodcă și a văzut că o golise. S-a dus în bucătărie după alta, dar a găsit doar o sticlă veche și prăfuită de tequila.

A deschis sticla. Apoi și-a pregătit o baie.

S-a uitat cum se aburea în jur din pricina căldurii și a inhalat aburul. Se simțea confortabil și în siguranță. Și-a desfăcut halatul, și-a scos hainele și a intrat în apă.

Și-a sprijinit brațele de pereții căzii, și-a lăsat capul pe spate și

a inspirat aerul cald. A închis ochii. Se simțea de parcă ar fi putut sta în baie o veșnicie. Și că totul avea să fie bine.

A fost ultimul ei gând conștient. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, s-a înecat.

June Riva, visătoarea cu inimă bună de odinioară, nu mai era.

Când Nina a venit acasă a doua zi dimineață, a găsit-o pe mama ei în cadă moale și fără viață.

S-a grăbit să scoată trupul mamei ei din apă, să încerce s-o trezească. Nu putea înțelege paloarea sau nemișcarea mamei. Groaza îi strângea pieptul.

S-a gândit cu viteza luminii pe cine putea să sune, dar n-a găsit pe nimeni. Bunicii (morți), tatăl (un nemernic). Trebuia să fie cineva, oricine, care se rezolve situația.

În timp ce stătea în genunchi pe podeaua din baie, Nina simțea cum cade, cade, cade, cade. Durerea nu avea capăt, teama nu avea limită. Nu exista nicio plasă care s-o prindă, nimic de care să se lovească, niciun parter care să-i pună capăt agoniei și suferinței.

Momentul în care Nina a înțeles cu adevărat că mama ei a murit a fost și cel în care a înțeles că nu mai rămăsese nimeni pe lume pe care să se bazeze, pe care să se sprijine, în care să aibă încredere, în care să creadă.

A ținut mâna palidă a mamei ei în timp ce a sunat la 911. A ținut-o mai strâns când medicii au venit în grabă.

Nina s-a uitat la paramedicii care au dat buzna în casă, alergând spre mama ei. Nina a rămas în picioare lângă ușă, cu respirația tăiată, în timp ce i se spunea ceea ce știa deja. Mama ei murise.

Nina a privit cum luau trupul lui June. Și s-a gândit că mama avea să se întoarcă, în mod sigur. Deși știa că e imposibil.

A sunat acasă la Vanessa, iar când a răspuns mama Vanessei, și-a adunat toată puterea să o roage s-o trimită pe Kit acasă imediat. Pe urmă, neștiind cum să dea de Jay și Hud, s-a plimbat de colo-colo.

Când cei doi băieși s-au întors curând după aceea, le-a interzis să intre în casă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jay panicat. La naiba, Nina! Ce se întâmplă?

Hud a tăcut, în stare de șoc. Undeva înăuntrul lui, știa deja. Când a ajuns și Kit, câteva clipe mai târziu, Nina i-a dus pe toți pe malul apei, chiar sub casă.

Știa că ea era cea care trebuia să spună ce era de spus. Să facă ce era de făcut. Când nu ești decât tu, nu poți alege ce treburi vrei să faci, nu poți să decizi că ești incapabil. Nu există loc de neplăcere sau slăbiciune. Trebuie să le placi pe toate. Tot ce e urât, tot ce e trist, lucrurile la care majoritatea oamenilor nici nu suportă să se gândească, totul trebuie să trăiască înăuntrul tău. Trebuie să fii capabil de toate.

— Mama a murit, a spus Nina și a văzut cum cei trei frați au căzut la pământ.

A înțeles într-o clipă că trebuia să fie în stare să-i prindă. Trebuia să-i poată ridica pe fiecare, în timp ce țipa, în timp ce apa se apropia și le uda ciorapii, pătrunzându-le în încălțări.

Așa că asta a făcut.

Știți cât cântărește corpul cuiva când îți cade neajutorat în brațe? Înmulțiți greutatea cu 10. Nina a susținut tot. Toată greutatea pe brațele și pe spatele ei.

17:00

Kit încerca să se îmbrace pentru petrecere.

Soarele tocmai începea să apună. Cerul albastru-portocaliu căpăta o nuanță purpurie. Mareea era scăzută, pescărușii țipau pe malul apei. De la fereastra deschisă, Kit auzea valurile apropiindu-se ușor.

Stătea în fața oglinzii din dormitor, în sutien și o pereche de blugi prespălați. Nu știa ce bluză voia să poarte și avea deja îndoieli în privința pantalonilor. Dar seara asta era importantă.

Voia să sărute un băiat. Seth avea să fie acolo. Poate îi venea cheful să-l sărute. Sau poate pe altcineva. Spera că pe altcineva. Cu siguranță avea să fie măcar un tip la petrecerea asta pentru care putea… să simtă ceva. Și, dacă nu, trebuia să smulgă bandajul și s-o facă oricum. Dar trebuia și ca ea să arate bine, nu?

Nu era prea sigură cum să arate bine, nu era sigură ce i se părea că arată bine pe ea. Nu încercase niciodată să arate frumos până atunci. Asta fusese plăcerea mamei ei; era meseria surorii ei.

În timp ce se privea în oglindă, se gândea la picioarele lungi ale surorii ei, la faptul că Nina purta mereu fuste scurte și pantaloni scurți.

Se gândea la felul în care, în zilele ei bune, mama avea uneori nevoie de aproape o oră să se pregătească – să-și coafeze părul, să se rujeze cu precizie, să aleagă bluza potrivită.

Ele arătau mereu foarte frumos.

Kit și-a scos tricoul preferat din dulap și l-a îmbrăcat. Era un tricou bărbătesc alb, cu guler rotund, pe care scria CALI cu litere galbene, șterse. Îi plăcea pentru că era moale și avea gulerul lărgit. Și-a dat seama, privindu-se în oglindă, că poate nu erau cei mai buni parametri pentru ce încerca să realizeze.

Așadar, dându-și seama că era depășită de situație, Kit a luat cele două variante de încălțări și s-a dus la capul familiei, sora ei, fotomodelul de costume de baie.

1975

June a fost îngropată în cimitirul Woodlawn din Santa Monica.

Când a fost coborâtă în pământ, era înconjurată de copiii ei, precum și de bucătarii, casierii și personalul de la Riva's Seafood, de o parte dintre prietenii ei din copilărie și de câteva cunoștințe din oraș – poștașul, vecinii, părinții prietenilor copiilor ei –, care îi apreciaseră mereu zâmbetul sincer.

Copiii Riva erau aliniați lângă sicriu, îmbrăcați în negru. Jay și Hud, de 16 ani, purtau costume care nu le veneau bine; Kit, de 12 ani, trăgea de umerii rochiei subțiri, rămase de la sora ei, foindu-se în pantofii negri, fără toc; iar Nina, de 17 ani, era îmbrăcată într-una dintre rochiile cu mânecă lungă ale mamei ei, părând de două ori mai în vârstă.

Stăteau toți patru împreună, cu fețe împietrite. Erau acolo, dar nu erau acolo. Se întâmpla, și totuși nu.

Mama a fost coborâtă încet în mormânt. Când Jay a început să plângă, a început și Kit să plângă. Nina a întins mâna spre frații ei și i-a strâns tare în brațe. Hud a strâns-o de mână.

După aceea, s-au adunat acasă. Personalul de la Riva's s-a ocupat de pregătiri. Ramon, care fusese angajat de June doar cu o lună înainte ca noul bucătar la prăjeli, a rămas până târziu să-i ajute să strângă. Era cu 10 mii mai mare decât Nina și avea o soție și doi copii. Nina știa că omul trebuia să meargă acasă la ai lui.

— Nu e nevoie să faci asta, a spus ea în timp ce puneau creveții reci în recipiente de plastic.

Ramon a clătinat din cap.

— Mama ta a fost o femeie bună. Sunteți oameni buni. Așa că da, trebuie să fac asta. Și tu trebuie să mă lași.

Nina s-a uitat la masă. Mai rămăseseră multe de strâns, multe de făcut. Și când erau toate gata, ce mai urma? Nici măcar nu putea începe să-și imagineze.

În seara aceea, după ce au strâns tot, iar Ramon a plecat acasă, frații Riva au stat împreună în camera de zi. În cele din

urmă, Hud a spus ceea ce nimeni nu spusese toată ziua.

— Nu pot să cred că tata n-a fost aici.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a zis Jay.

— Poate n-a primit mesajul, a sugerat Nina, dar nu avea nicio urmă de convingere în glas.

Sunase la biroul managerului său. Dăduse un necrolog la ziar. Mick fusese numit executorul moștenirii mamei lui, ceea ce însemna că instanțele îl sunaseră deja. Știa. Doar că nu venise.

— Avem nevoie de el? a întrebat Kit. Adică, n-am avut nevoie de el până acum.

Nina i-a zâmbit tristă surorii ei și a luat-o pe după umeri, trăgând-o spre ea. Kit și-a lăsat capul pe umerii surorii ei.

— Nu! a zis Nina, respirând adânc. Nu avem nevoie de el!

Hud s-a uitat la ea, încercând să-i deslușească expresia. Desigur, nu asta credea ea. Și totuși, asta îl făcea să se simtă mai bine, ideea că aveau deja tot ce le trebuie chiar în camera asta.

Jay continua să își privească picioarele, încercând din răsputeri să nu mai plângă niciodată în fața nimănui.

— O să fim cât se poate de bine! a spus Nina, încurajându-i și gândindu-se că în curând avea să împlinească 18 ani. O să mă asigur de asta! a adăugat ea.

Nina nu a dormit în noaptea aceea. S-a sucit și s-a răsucit în patul mamei ei, mirosind cearșafurile, încercând să se agațe de mirosul mamei ei, temându-se că, după ce dispărea acesta, avea să dispară și mama ei. Când a răsărit soarele, s-a simțit ușurată că scăpase de presiunea de a încerca să doarmă. Putea să nu mai încerce să fie normală.

A rămas pe terasă și s-a uitat la un grup de patru foci care treceau, scoțând capul din valuri. Își dorea să li se poată alătura. Pentru că presupunea că acestea nu trăiau una dintre cele mai rele zile din viața lor, încercând să-și dea seama cum să se asigure că nu aveau să fie duse la orfelinat.

Nina a inspirat aerul sărat, apoi l-a lăsat să iasă cât de tare a putut, golindu-și plămânii. S-a gândit să meargă să înoate și s-a simțit vinovată, de parcă era o trădare că voia să se bucure de ceva. Știa că frații și sora ei aveau să simtă același lucru. Că aveau să accepte propria disperare și să-și alunge propria

bucurie. A înțeles, cum nu mai înțelesese până atunci, că nu avea timp să piardă vremea. Trebuia să le arate fraților ei ce voia ca ei să facă. Nu aveau să fie OK dacă ea nu era OK! Așa că trebuia să găsească o cale.

După ce soarele s-a ridicat de tot, Nina s-a dus în dormitoarele lor și a deschis ușor ferestrele. Le-a dat tuturor câte un costum de surfing și le-a deschis ochii.

— Surfing în familie, a spus ea. Hai, să mergem!

Somnoroși și cu inimile frânte, cu piepturile rănite, cu creierele amețite, și-au pus toți costumele, și-au luat plăcile și au ieșit după ea pe mal.

— Așa supraviețuim, a spus ea și i-a condus în apă.

Nina a devenit ceea ce trebuia să devină.

Se ducea la magazin. Pregătea cina. Făcea temele la matematică împreună cu Kit în timp ce învăța pentru testul ei la chimie. Plătea impozitele pentru casă. Când unul dintre frații ei începea să plângă, Nina îl ținea în brațe.

Când a început să plouă prin acoperiș, a pus o oală dedesubt și a chemat pe cineva să repare. Bărbatul i-a spus că toată jumătatea din spate a casei avea nevoie de reparații. Așa că Nina a chemat un om priceput la toate, care a venit și a smolit crăpăturile din țigle pentru o sută de dolari și a acoperit gaura. Imperfect, la întâmplare, dar funcțional. Noua metodă Riva.

Au pus la cale un sistem; fiecăruia i s-a cerut să se maturizeze peste noapte și au inventat moduri specifice și eficiente.

Hud era responsabil de curățenia în baie și în bucătărie. Le făcea lună în fiecare duminică și miercuri, și se supăra când Jay lăsa nisip în chiuvetă.

— E chiuveta, frate! bombănea Jay, exasperat. E ușor de curățat.

— Atunci curăț-o tu! M-am săturat s-o curăț și să vii tu să o murdărești iar, zicea Hud. Nu sunt servitoarea ta!

— Dar ești! spunea Jay. Așa cum eu sunt tipul cu împăturitul hainelor.

Jay se ocupa de rufe. Manevra lenjeria și costumele de baie ale surorilor lui cu bețișoare chinezești, nedorind să le atingă

indiferent dacă erau curate sau murdare.

Curând însă a devenit expert în îndepărtarea petelor, fiecare fiind un puzzle de rezolvat. A început să caute combinația potrivită de lichide care să scoată murdăria de pe șortul de fotbal al lui Kit. A găsit lozul de aur, întrebând o femeie în vârstă la raionul pentru rufe ce făcea ea să scoată petele de iarbă. S-a dovedit că era Fels-Naptha. Funcționa de minune!

— Uită-te la asta, nenorocitule! a strigat Jay într-o zi din garaj. Arată ca noi, la naiba!

Kit a băgat capul și și-a văzut șortul alb strălucitor ca soarele, fără pată.

— Uau! a exclamat ea. Poate deschizi Spălătoria Riva's.

Jay a râs. Știau toți că era un singur viitor pe care și-l imagina Jay pentru el însuși, iar acela era pe o placă de surfing. Avea să devină profesionist.

Când nu era la școală sau nu spăla rufe, era în apă. De obicei, Hud era lângă el, ajutându-l să-și perfecționeze fiecare mișcare pe care o putea controla în valuri.

Kit încerca deseori să meargă cu ei. Iar Jay îi spunea același lucru de fiecare dată: „N-am venit să mă joc, Kit. E treabă serioasă".

Deseori, după ce era respinsă, se uita la Jay și Hud în apă de pe locul ei de pe terasă, cu un binoclu în mână. Putea să facă și ea ce făcea Jay. Într-o bună zi, avea să înțeleagă și el.

— Du-te și tu în apă! o încuraja Nina în timp ce dădea cu aspiratorul, pregătea cina sau încerca să citească în grabă o carte pentru ora de engleză.

Notele de 9 și 10 ale Ninei deveneau repede 7 și 8, un lucru pe care îl ținea pentru ea.

— Nu e oceanul lui Jay.

Kit clătina din cap. Dacă nu o voiau acolo, nu voia nici ea să fie acolo, chiar dacă își dorea. În schimb, avea să privească. Și poate să învețe.

Când termina de privit, punea mereu capacele la lentile, punea binoclul înapoi în toc, iar tocul pe raftul din camera de zi. Pentru că ea se ocupa de ordine. Și își lua rolul foarte tare în serios.

În fiecare seară, înainte să se culce, aduna toate cărțile și revistele și le stivuia. Lua toate paharele și le ducea la chiuvetă. Și dacă nu vedea un rost iminent pentru un lucru, era nemiloasă cu ce ajungea la gunoi.

— Unde e foaia mea de voie? a întrebat Hud într-o dimineață când a coborât la micul-dejun. Grijile privind nutriția zburaseră pe fereastră de când își pierduseră mama. Gogoșile de la magazin și cerealele cu zahăr și laptele cu ciocolată ocupaseră bucătăria. Kit, care nu împlinise 13 ani, începuse să bea cafea cu lapte și patru cuburi de zahăr. Nina încerca din răsputeri să-i facă să mănânce măcar proteine.

— Ce foaie de voie? a întrebat Kit.

— Cea pentru excursia ia Getty. Pentru ora de artă.

Trebuia ca Nina s-o facă să arate ca și cum o semnase tatăl lor.

— Am lăsat-o pe măsuța de cafea.

— Chestia aia galbenă? a întrebat Kit. Am aruncat-o.

— Kit! a spus Hud supărat.

— V-am zis tuturor: țineți-le în camera voastră, altfel ajung la gunoi!

Hud a căutat în gunoi și a găsit-o, mototolită și pătată de unt.

— Unde-i Nina? a întrebat el.

Jay a intrat și l-a văzut pe Hud cu foaia.

— Știi, oricare din noi poate imita semnătura tatei.

— Nina se pricepe mai bine.

Jay s-a întors la Kit.

— Crezi că ar trebui să cumpărăm niște portrete de care au oamenii cu tata? Și să le semnăm? Pe urmă să le vindem?

Hud s-a uitat la Jay, încruntându-se.

— Nu-i băga ideea asta în cap.

— Nu e o idee rea! a zis Jay. *Este* tatăl nostru!

Hud l-a ignorat și s-a dus să o caute pe Nina. A găsit-o pieptănându-se în baie.

— Poți să semnezi asta?

Nina a luat pixul din mâna lui și a scris „M. Riva" pe foaie.

— Mersi! a zis Hud, dar a mai rămas o clipă. Oamenii o să-și dea seama. Că nu e aici. Că nu… a fost niciodată aici.

— Toți știu că nu e aici, a spus Nina. Toată administrația de la școală știe că nu e aici.

Directorul Declan o luase deoparte pe Nina cu două luni înainte și-i spusese că îi înțelegea problema. Și câtă vreme *părea* că e cineva acasă, nu avea să anunțe oficialitățile. „Ai aproape 18 ani. Nu vreau să vă despart în case diferite sau ce altceva s-ar mai putea face. Ați trecut prin destule. Așa că… fă să arate bine și o să fim în regulă, OK?"

Nina îi mulțumise cât mai nonșalant cu putință, pe urmă plânsese în hohote în baia fetelor.

— Dar… cât mai putem duce păcăleala asta? a întrebat Hud. La un moment dat, o să ne lovim de o problemă pe care nu o să o putem rezolva fără ajutor.

— Mă descurc, Hud! a spus Nina. Ai încredere în mine! Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, orice problemă aveam sau orice am avea nevoie… O să mă ocup eu!

Trăiau din profiturile de la restaurant, care era condus de o șefă de tură pe nume Patricia, pe care Nina o promovase curând după ce murise mama ei. Nina acționa din instinct.

Dar ce altă opțiune avea? June murise de patru luni. Mick nu le trimisese nici măcar un bilet de compasiune. Și undeva, în toate acele zile, săptămâni și de acum luni de când telefonul nu suna, Nina renunțase la ideea că tatăl ei ar fi omenos.

Se consultase cu un avocat – un tip pe care-l găsise în Pagini Aurii –, care îi spusese că pentru a-l forța pe Mick să-și respecte datoria legală de tată trebuia să anunțe autoritățile, care cel mai probabil ar fi depus plângere de abandonare a copiilor. Nina s-a înfiorat auzind că ar fi putut să ajungă în presă.

— Sau, i-a spus avocatul cu blândețe, dacă poți să te ții departe de atenția lumii până atunci, poți să depui actele de tutore legal pentru ei după ce împlinești 18 ani.

Așa că Nina era cea care semna foile de voie, îi conducea la școală cu mașina și uneori răspundea la telefon prefăcându-se că era o mătușă pe care nu o aveau.

Când Kit a fost chemată în biroul directorului de la școala primară pentru „problema ei de atitudine" după ce-i spusese unui profesor s-o „sugă", Nina a fost cea care a calmat lucrurile,

explicând că tatăl ei „avea spectacol la New York chiar acum", dar că ea avea să se asigure că sora ei nu se mai comporta niciodată așa.

Nina pleca uneori pe furiș de la școală la ora prânzului ca să se ducă la poștă și la bancă. Alteori, trebuia să plece de tot ca să lucreze la restaurant când prea mulți oameni anunțau că erau bolnavi.

În fiecare săptămână, încerca să deslușească registrele contabile, ținute alandala de Patty. Nina lua ce bani putea ca să plătească ce era de plătit.

Facturile veneau mai repede ca banii. Au apărut anunțurile cu scadența depășită, le-au tăiat gazul. Nina a pierdut aproape două zile negociind cu furnizorii ca să-l pornească din nou.

A fost nevoită să facă un plan de plată pe care știa că nu putea să-l respecte.

Rămânea corigentă la franceză și avea trei teme incomplete la engleză.

Se îmbolnăvea de grijă – noi simptome apăreau cu fiecare factură neplătită și notă proastă. Muncea în ciuda junghiurilor din spate, a ochilor care se zbăteau și a ulcerelor pentru care era prea tânără. Păstra stresul în corp, îl ascundea în piept, îl strângea între omoplați, îl lăsa să fiarbă în intestine.

Când Patty a fost nevoită să se mute înapoi în Michigan, Ninei i s-a strâns inima și mai tare din pricina poverii. Pe de o parte, era o persoană mai puțin de plătit. Pe de altă parte, Nina trebuia să preia slujba lui Patty.

— Nu pot s-o fac! plângea noaptea în patul mamei ei, în tăcere și umilință, asigurându-se că nu trezea pe nimeni. Nu cred că pot s-o fac!

Spera în acele momente să audă vocea mamei ei, spera la o îndrumare de pe lumea cealaltă, ca și cum ar fi existat asemenea lucruri. Dar nu auzea nimic, doar liniștea șocantă a dispariției ei.

În aprilie, în clasa a XI-a, întârzierile și absențele Ninei se adunaseră deja într-un număr care însemna că era nevoită să repete anul. I se părea evident că pur și simplu nu avea timp pentru educație. Deodată, ora de engleză, care i se păruse atâta vreme o povară, era un lux pe care nu și-l permitea. A

abandonat școala.

Și a preluat oficial Riva's Seafood.

Se trezea în fiecare dimineață și-i trezea pe frații și pe sora ei, le pregătea pachetele de prânz și-i ducea la școală.

— Ți-ai făcut temele? o întreba pe Kit când aceasta urca pe bancheta din spate.

— Ți-ai făcut temele? îl întreba pe Hud.

— Ți-ai făcut temele? îl întreba pe Jay.

— Da! spuneau toți.

Uneori, Hud o îmbrățișa prin geam. Pe urmă, plecau toți trei la școală. Iar Nina conducea spre malul mării, oprind în parcarea de la Riva's Seafood.

Deschidea ușa de la intrare cu cheile, aprindea luminile, verifica stocul, se întâlnea cu furnizorii, mătura podeaua, își saluta angajații pe măsură ce apăreau.

Pe urmă, își ocupa locul la casă, cum făcuseră mama și bunica ei înainte.

În dimineața când Nina a împlinit 18 ani, Jay a vrut să îi facă o surpriză și s-a dus să-i cumpere covrigi, dar a lovit cu mașina cutia poștală când dădea cu spatele de pe alee.

Kit a ieșit în fugă, auzind accidentul, și icnit când a văzut cutia poștală la pământ. Capota mașinii era strâmbată într-un mic v în mijloc.

— O să te omoare Nina, a spus ea.

— Mersi, Kit, foarte util! a strigat Jay.

I se înroșea pieptul, obrajii se îmbujorau.

— De ce ai întors așa când ai intrat? a întrebat Kit. Mereu iei curba prea larg.

— Nu acum, Kit! a spus Jay, încercând să pună cutia la loc.

Hud a ieșit și a verificat imediat capota. Mașina se putea conduce încă, chiar dacă era urâtă.

Nina a ieșit în grabă după el și a văzut cum stăteau lucrurile: Jay era rușinat, Hud îl încuraja, Kit stătea cu brațele încrucișate a dojană. Voia să-și îngroape capul în mâini și să înceapă ziua de la zero.

— E în regulă, a spus ea. Mașina încă merge, nu?

— Da! a răspuns Hud. Perfect!

— În regulă, păi, urcați! i-a îndemnat Nina, luând cheile de la Jay. Întârziem la avocat.

Au urcat toți patru în mașină, iar Nina a ieșit cu spatele de pe alee.

— Îmi pare rău! a spus Jay sincer.

Nina l-a privit în oglinda retrovizoare.

— Ce nu ne omoară… a spus ea.

A băgat în viteză și au plecat la drum să depună documentele pentru ca Nina să ceară în instanță custodia lor.

Într-o declarație sub jurământ, a spus că nu știe unde se află tatăl ei și că ea e singura lor rudă cunoscută în țară care poate să-i întrețină. A cerut responsabilitatea pentru cele trei persoane în îngrijire.

Știa că tatăl ei avea să fie anunțat. Avea să i se ofere opțiunea de a-și revendica drepturile. Și nu era sigură ce se aștepta să facă el.

Dar, după câteva săptămâni, Nina a primit o scrisoare care anunța că documentele fuseseră aprobate.

Așadar, a dedus ea, Mick ori le semnase, ori nu dăduse niciun răspuns. În orice caz, acum ea era ceea ce refuza el să fie: părinte.

După ce a devenit oficial, cei patru s-au dus la Riva's Seafood să sărbătorească. Stăteau în camera din spate în timp ce Nina pregătea Sandviciul pentru prima dată.

— Ce-i asta? a întrebat Kit, uitându-se la sandvici în timp ce e așeza.

— Am pus niște chestii din bucătărie într-o chiflă, a răspuns Nina.

— Arată delicios! a spus Jay și a mușcat.

Hud a luat sandviciul și, înainte să ia o gură, s-a uitat la sora lui mai mare care, devenind tutorele lui legal, alungase stresul cu care trăise el aproape zi de zi. Viața lor de zi cu zi nu avea să se schimbe acum. Avea să însemne aceeași pierdere, aceleași provocări, dar nu mai trebuia să se teamă că venea statul s-o ia pe Kit.

— Mulțumesc! a spus Hud.

Nina l-a privit. Simțea greutatea recunoștinței lui. Cu greu s-a abținut să nu plângă. Nu i se părea mai ușor să se descurce cu lumea decât îi fusese ieri. Doar mai puțin imprevizibil.

— Da! a zis Jay dând din cap.

A intervenit și Kit:

— Serios!

Nina a zâmbit vag. Nu a spus „Cu plăcere". Nu credea că putea pronunța cuvintele. Așa că, în schimb, a dat din cap spre sandviciurile lor și a spus:

— Bine, mâncați!

18:00

Kit a deschis ușa de la intrare fără să bată. Casa mare a Ninei începea deja să se umple de oameni.

Erau ospătari îmbrăcați în pantaloni negri și cămăși albe, încheiate până la gât, cu cravate negre. Erau barmani cu veste negre care organizau sticlele, umplând aerul cu clinchetul de pahare în timp ce se mișcau.

O ospătăriță cu părul roșu și ochii verzi a trecut pe lângă Kit, care a oprit-o.

— Nina e sus?

— Ah! a spus ospătărița, orientându-se. Nina Riva? Da, cred că s-a dus să se îmbrace.

Kit s-a uitat la ospătăriță și s-a întrebat cum reușea să fie atât de drăguță, deși era atât de ștearsă. Nu era machiată puternic, încât Kit să-i vadă și părul viu colorat, adunat într-o coadă joasă. Și totuși, atractivitatea ei era incontestabilă.

— Mersi! a spus Kit. Eu sunt Kit, apropo!

Ospătărița a zâmbit.

— Caroline! a spus ea. Mă bucur să te cunosc!

Cu pantofii în mână, Kit a urcat scările în fugă spre dormitorul Ninei. A tras aer în piept și a bătut la ușă

— Ah, bună! a spus Nina, văzând-o.

— Bună! a răspuns Kit și a intrat în camera călduroasă.

Nina purta o fustă scurtă din piele întoarsă neagră și o bluză fără mâneci, cu paiete argintii, care îi atârna lejer pe umeri, arătându-i spatele gol.

Sora frumoasă a lui Kit. Al cărei calendar era pe peretele tuturor. Doar stând lângă ea, Kit se simțea ca un copil, în unele feluri, Nina o făcea pe Kit să se simtă iubită, îngrijită și în siguranță. În alte feluri, doar uitându-se la Nina, Kit se simțea îngrozitor de singură, de parcă era singura persoană din lume cu probleme ca ale ei.

— Ce e? a întrebat Nina.

Kit a lăsat umerii în jos.

— Arăt ca naiba!

Nina s-a încruntat.

— Ce tot spui? Arăți grozav! a spus ea, căutând în cutia cu bijuterii și gândindu-se ce cercei să aleagă.

— Ba nu!

Nina s-a întors spre sora ei, privind-o.

— Sigur că da! Nu mai spune asta!

— Nu mai spune că arăt grozav când nu e așa, a zis Kit, pierzându-și răbdarea. Ce rost are să mă minți?

Nina a înclinat capul în cealaltă parte, și-a dus mâinile la spate și s-a sprijinit de marginea măsuței de toaletă. S-a uitat la Kit fără nicio expresie pe față, aparent vreme de 90 de milioane de minute. Totuși, erau doar patru secunde.

— Nu te îmbraci foarte sexy, asta vrei să spui? a întrebat în cele din urmă Nina.

Kit a simțit că i se face rău, zburlindu-se ca un porc spinos deranjat. Era îngrozitor, pur și simplu îngrozitor, ca vulnerabilitatea ta să iasă în evidență și să i se dea un nume.

— Da! a spus ea, mișcându-se în ciuda neliniștii. La asta mă refer. Pe urmă, a adăugat: Dar vreau să mă schimb și nu știu ce să fac în privința asta. Am… am nevoie de ajutorul tău!

— OK! a spus Nina.

— Și nu vreau să port o rochie mulată, a zis Kit repede. Sau pantofi cu toc înalt, sau ceva asemănător. Nu e stilul meu.

Nina s-a uitat la sora ei mai mică. Ce dar era să știi atât de bine ce nu erai, cine nu voia să fii! Nina nu era sigură că-și pusese vreodată întrebarea asta.

— Păi, OK! Atunci *ce* vrei să porți? E vreun fel anume în care ai vrea să arăți?

Kit s-a gândit puțin. S-a gândit la fetele de care era atrasă în liceu. Julianna Thompson, căpitanul echipei de fotbal, care purta pantaloni evazați și bluze cadrilate. Sau Katie Callahan, șefa de promoție, care purta mereu o bentiță și panglici în păr. Sau Viv Lambros, sau Irene Bromberg, sau Cheryl Nilsson. Dar nu voise niciodată să fie ca fetele acelea. Nu se vedea purtând rochiile lor, fustele sau orice altceva. Doar îi plăcea de ele, le admira. Nu se vedea în ele. Poate că asta era o parte a problemei. Faptul că nu vedea această latură a ei la nimeni încă.

— Nu știu! a spus Kit. Nici măcar nu știu de unde să încep.

— Bine, nu te teme, draga mea! a spus Nina. Știu exact ce să fac.

Zicând acestea, Nina a deschis sertarul de sus al măsuței și a scos o foarfecă.

— Dă-mi blugii! i-a spus apoi.

— Poftim? a zis Kit.

— Blugii, a repetat Nina, întinzând mâna. Dă-mi-i! Ai încredere în mine!

Kit și-a descheiat pantalonii și i-a scos. I-a dat surorii ei și a rămas în chiloți.

— Practic, sunt goală, a spus Kit, stânjenită.

— Nu e nicio diferență între a sta așa în chiloți și a sta în costum de baie, ceea ce faci în fiecare zi, a zis Nina și a trecut la treabă. Relaxează-te! Am situația sub control.

Cu două tăieturi rapide, blugii preferați ai lui Kit erau acum pantalonii scurți preferați. Nina le făcuse o margine înclinată, mai scurți la spate, ceva mai lungi în față. Buzunarele atârnau mai jos de tiv. Nina a tras de noile margini, făcându-le franjuri.

— Poftim! a spus ea, dându-i blugii lui Kit.

Aceasta a îmbrăcat pantalonii scurți și a închis șlițul.

S-a privit în oglindă. Picioarele ei lungi, bronzate și musculoase arătau bine.

— Dă-mi și bluza! a spus Nina.

— O să-mi tai bluza? a întrebat Kit.

— Nu, dacă nu vrei! a zis Nina.

— Nu! a spus Kit intrigată. Las-o în pace!

Kit și-a scos bluza și i-a întins-o. Stătea în sutien și în pantaloni scurți. Simțea cum se îngustează, cum își curbează spatele, încercând să-și ascundă pieptul de sora ei. Nina s-a uitat la ea.

— Nu sta așa! Stai așa! a zis Nina și s-a dus în spatele lui Kit, prinzând-o de umeri și trăgându-i în spate.

Pieptul lui Kit a ieșit în față.

— Ai țâțe grozave! a spus Nina, iar Kit a râs, pentru că nu o mai auzise niciodată pe sora ei vorbind așa. Așa e, a spus Nina. Noi, femeile Riva, avem sâni grozavi. Mama avea sâni grozavi.

Eu am sâni grozavi. Tu ai sâni grozavi. Revendică-ți dreptul din naștere!

Kit a început să roșească, iar Nina s-a simțit veselă și tristă în același timp. Kit nu voise niciodată s-o lase să se apropie așa. Nina se lovise mereu de un zid când încerca să discute cu Kit despre băieți, sex și corpul ei. Dar ar fi trebuit să insiste mai mult. Ar fi trebuit să aibă discuția asta mai demult. Era treaba Ninei să se asigure că fata învăța să fie ea însăși, cu toate laturile ei.

Nina fusese atât de preocupată ca sora ei să fie în siguranță și protejată, asigurându-se că aceasta nu se simțea niciodată ca o orfană, încât o tratase ca pe un copil. Nina știa asta. Încerca să se oprească. Doar că… nu era ușor. Să renunțe.

Kit însă era acum adultă. Nina nu prea mai avea ce face. De fapt, poate că singurul lucru pe care îl mai putea face ca părinte era să se asigure că tânăra înțelegea tocmai acest lucru: cum să fie orice fel de femeie voia.

Nina a luat tricoul și s-a gândit să taie gulerul, apoi și o mânecă. Dar nu!

— Ești de acord să-ți arăți abdomenul? a întrebat ea.

Kit s-a uitat în jos, examinându-l.

— Cred c-ai arăta bine dacă s-ar vedea, a clarificat Nina.

— Cred că da! a spus Kit, acceptând. Sigur!

Nina a tăiat cu foarfecă partea de jos, eliminând-o cu totul. I-a întins tricoul înapoi lui Kit, acum o bluziță scurtă.

Kit l-a îmbrăcat și a simțit aerul pe abdomen. Se vedea partea de jos a sutienului albastru-deschis din anumite unghiuri.

— Uau! a exclamat Kit, uitându-se în oglindă.

Îi plăcea că arăta și diferit, și la fel ca înainte. Era ea însăși, doar cu haine mai tari.

— În regulă! a spus Nina cu o clamă între dinți. Încă un pas!

Apoi a luat părul lung și vâlvoi al lui Kit în mâini și i l-a adunat în vârful capului, făcând o coadă înaltă. Apoi i-a dat genele lungi cu rimel, i-a fardat obrajii și i-a întins un tub de luciu de buze transparent.

— Cât despre încălțări, cred că adidașii tăi sunt perfecți, a zis Nina, iar Kit a simțit un mic fior de bucurie în faptul că avea

ceva ce era OK așa cum era.

S-a întors și s-a privit în oglindă.

I se părea că arată bine. *Adică, chiar bine.* Simțea că începe să se emoționeze.

Nina a venit în spatele ei, a cuprins-o cu brațele și a spus:

— Arăți de milioane, scumpo!

Ținuta o făcea să simtă că erau părți din ea pe care le vedea pentru prima dată. Kit abia își putea stăpâni zâmbetul. A întins brațele peste ale surorii ei și a spus:

— Mulțumesc!

Nina știa mereu exact ce trebuie, nu-i așa? Kit își dorea să fie și ea așa pentru cineva, să fie așa pentru Nina, cea care știe exact ce trebuie.

— Te simți bine? a întrebat Kit. Cu petrecerea din seara asta? Și, știi tu, cu oamenii care întreabă de Brandon?

Nina a dat din mână a lehamite.

— E în regulă! a spus ea. O să fiu OK!

— Știi… a început Kit, fără să aibă habar cum să spună cât de mult îi păsa. E OK dacă nu ești OK! Dacă… ai nevoie să vorbești sau doar să plângi din cauza asta. Sau orice, de fapt. Aș putea să te ascult.

Nina s-a întors spre Kit și a zâmbit.

— Mulțumesc! a spus ea. Ești cea mai bună! Dar sunt OK! Serios! O să fiu bine!

Kit s-a încruntat.

— Bine, atunci… Dacă te răzgândești vreodată…

Dar Nina nu avea să se răzgândească. Știau asta amândouă.

Prea multă autosuficiență e un soi de atitudine răutăcioasă față de oamenii care te iubesc, s-a gândit Kit. Le răpești sentimentul plăcut de a oferi, senzația lor de valoare.

Dar Kit și-a scos toate gândurile din minte, pentru că era hotărâtă ca asta să fie seara în care în sfârșit își făcea de cap.

1978

Nina a ținut familia pe linia de plutire din venitul de la restaurant, la distanță de o urgență prost sincronizată de un adevărat dezastru. Au trăit așa timp de trei ani.

Trei Crăciunuri în care a încercat să găsească un mod de a-și permite cadouri. Trei ani de aniversări, toate sărbătorite cu torturile preferate ale fiecăruia, cu rețete recreate din memorie, pentru că June nu le nota niciodată. Trei prime zile de școală, trei ultime zile de școală, pentru toți frații în afară de ea.

Când un tip drăguț care cumpăra un hamburger de la restaurant i-a cerut o întâlnire într-o după-amiază, Nina a încremenit, de parcă i se scurtcircuitase creierul.

— Ăăă… a spus ea, uluită că tipul acesta credea că era normală, că putea fi normală.

— Vreau să spun doar… a zis tânărul, dând înapoi.

Era înalt, blond și avea un zâmbet discret.

— Cred că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viața mea și m-am gândit, știi, dacă ești singură și liberă, poate am putea… nu știu… să vedem și noi un film…

Avusese doi iubiți înainte să moară mama ei. Ba chiar sunase un prieten sau doi de atunci când se simțea foarte singură. Dar o întâlnire? Tipul ăsta voia s-o ducă undeva să facă ceva… de distracție?

— Nu, mulțumesc! a spus ea și a scos aerul afară cu un oftat ca un balon cu heliu. Nu pot, a adăugat ea, dar nu a găsit cuvinte ca să explice mai mult, așa că a trecut la clientul următor, încercând, așa cum făcea în fiecare zi, să vândă mai mulți cartofi prăjiți și sucuri decât în ziua precedentă.

Până la urmă, la asta se rezuma totul: bani. Putea să aproximeze rețeta de tort german de ciocolată a mamei. Putea să-i spună lui Hud aceleași lucruri pe care i le spusese ei June când avea o zi proastă. Putea să doarmă trei ore într-o noapte ca să repare proiectul lui Kit pentru târgul de științe. Dar banii erau lucrul pe care nu-l putea crea doar din voință.

Trebuia să conducă mașina cu atât de puțină benzină, încât

de două ori a rămas în pană. A început să postdateze cecurile, eliminând cardurile de credit pe care nu le putea achita, și să stingă luminile în casă când nu era nimeni prin preajmă pentru a economisi curentul.

Când a fost nevoie să-i scoată lui Jay măselele de minte, Nina a petrecut trei săptămâni la telefon cu firmele de asigurări ca să obțină asigurare stomatologică prin restaurant. Când Hud și-a fracturat încheietura după ce a alunecat de pe capota mașinii, băiatul a refuzat să meargă la spital pentru că știa că nu-și permiteau. Așa că, deși era convinsă că prețul o va distruge, Nina a trebuit să-l convingă să meargă indiferent de cost. A negociat factura la o sumă pe care nu o putea obține, apoi s-a culcat în fiecare seară cu fălcile încleștate, gândindu-se la ce avea să se întâmple când se adunau penalizările.

Nina le făcea pui fript cu lămâie când le era dor de June. Rămânea până târziu la televizor cu Kit, deși trebuia să se trezească devreme a doua zi. Nina îi încuraja pe Jay și Hud să intre în apă și să exerseze, chiar dacă asta însemna că nu curățau băile și trebuia să spele singură rufele.

Și ori de câte ori Hud sau Jay se ofereau să abandoneze și ei școala ca să ia niște ture la restaurant și să o ajute să plătească facturile, Nina le interzicea. „Exclus", le spunea ea cu o seriozitatea care îi dezarma mereu. „Dacă vă lăsați de școală, vă dau afară din casă."

Știau toți că n-ar face asta. Dar dacă era atât de serioasă, încât să-i amăgească așa, atunci simțeau că nu aveau ce face decât s-o asculte.

În primăvara anului 1978, Nina și Kit au stat una lângă alta în tribune când Hud și Jay au urcat pe scenă și au acceptat diplomele.

Kit a chiuit și a strigat. Nina a bătut atât de tare din palme, încât o usturau.

Când Jay și Hud și-au dat ciucurii dintr-o parte în alta, Nina a înțeles că războiul nu se terminase. Dar, pentru o clipă, și-a îngăduit să se bucure. O bătălie fusese câștigată.

După absolvire, Jay a lucrat la Riva's Seafood și la un

magazin local de surfing. Hud a primit sprijin financiar care l-a ajutat să meargă la un colegiu aproape de Loyola Marymount, luându-și niște slujbe în paralel și acceptând un mic ajutor de la Nina.

În weekendurile în care puteau, Jay și Hud mergeau pe coastă și alergau după valuri. Hud cumpărase deja o cameră foto veche. Cei doi hotărâseră că fotografiile pe care Hud i le făcea lui Jay aveau să-i ajute pe amândoi la portofoliu.

Așadar, deseori erau doar Nina și Kit acasă. Kit, care se apropia de 16 ani, nu voia să fie sub controlul surorii sale. Nu voia să i se spună ce să facă sau când să se abțină. Nu mai voia să i se amintească să aibă grijă.

Așa că, în loc să stea acasă, Kit se ducea la Vanessa. Kit mergea la petreceri. Kit a intrat într-un club de fete cărora le plăcea să meargă la surfing dimineața devreme, înainte de școală. S-a angajat ca asistentul unui zugrav în Ventura și îi ruga pe colegi să o ducă cu mașina la muncă și înapoi.

Toate astea însemnau că, la sfârșitul anului 1978, erau momente – în sfârșit – când Nina venea acasă după ce muncea 12 ore și nu avea pe nimeni de care să aibă grijă.

Asta o tulbura, serile acelea liniștite acasă, când nu auzea decât valurile care se spărgeau sub ea și vântul care sufla în ferestre. Se așeza și își verifica metodic cecurile, scăzând cu neliniște fiecare sumă, aflând mereu că erau sub limită. Examina carnetele de note ale lui Kit, încercând să găsească o cale, în pofida situației, de a-și permite un meditator.

În rarele momente când chiar nu avea nimic de făcut, Nina citea uneori vechile benzi desenate ale lui Jay și Hud, încercând să nu se gândească la mama ei.

Și pe urmă, în februarie 1979, la trei ani și jumătate de când murise June, Nina stătea singură pe pietrele de pe mal, mai jos de casă, și-și trăgea sufletul.

Era chiar înainte de ivirea zorilor. Era răcoare, iar vântul sufla spre mal. Valurile se apropiau repezi și reci, spuma ocupând tot mai mult din nisipul uscat.

Nina era în costum de surfing, cu părul lung fluturând în bătaia brizei. Soarele a început să se ridice la orizont, ivindu-se

puțin câte puțin. Coborâse pe mal să facă surfing înainte de începutul zilei.

Cum stătea și se uita la apă, a văzut o familie de delfini. La început, i s-a părut că era doar un delfin care sărea. Pe urmă, încă unul. Și încă doi. Și încă unul. În curând, erau cinci în grup, împreună.

Nina s-a așezat și a început să plângă. Nu plângea din cauza stresului, a frustrării sau a fricii, deși avea încă multe asemenea în oase. Plângea pentru că-i era dor de mama. Îi era dor de parfumul ei, de chiftelele la cuptor, de felul în care făcea lucruri imposibile să se întâmple. Ninei îi era dor să se întindă în brațele mamei pe canapea, să se uite la televizor seara târziu, îi lipsea felul în care mama îi spunea mereu că avea să fie bine, felul în care făcea ca totul să fie bine.

Plângea după lucrurile care nu aveau să se întâmple niciodată. Nunțile la care mama ei nu avea să participe, mâncărurile pe care nu avea să le gătească, apusurile pe care nu avea să le vadă.

Și s-a gândit, pentru o clipă, că poate își putea îngădui să fie și puțin furioasă pe mama. Furioasă pe mama pentru cinele arse și țigările aprinse, pentru cocktailurile Sea Breeze și Cape Codder. Furioasă că mama se băgase în cadă.

Dar nu putea încă să ajungă acolo.

Pe plajă în dimineața aceea, Nina s-a uitat la crabii micuți care săpau mai adânc în nisip, la aricii-de-mare mov și la stelele-de-mare sidefate care se țineau bine în băltoacele mici, și și-a îngăduit să plângă. Și-a îngăduit să jelească fiecare amănunt – fiecare bigudiu, fiecare capot, fiecare zâmbet, fiecare promisiune. Voia să se golească de suferință, o sarcină posibilă și imposibilă totodată.

Și când Nina s-a afundat în propria durere, scoțând-o afară cu lopata ca și cum săpa fundul unei gropi, a descoperit că durerea asta, care păruse fără sfârșit, avea acum de fapt un capăt.

Nina se simțea uneori de parcă sufletul ei îmbătrânise de zece ori. Kit încă trebuia să termine liceul. Mai erau facturi de care Nina știa că nu avea cum să scape. Încă nu avea diplomă de

liceu. Dar s-a simțit puțin mai bine în acel moment. Așa că s-a șters la ochi și a făcut lucrul pentru care venise la plajă de fapt.

Și-a luat placa, a înotat dincolo de primele valuri și și-a ocupat poziția.

În aprilie, Nina a fost văzută de un redactor de revistă aflat în vacanță când făcea surfing la First Point. Era mai cald decât se așteptase, așa că-și desfăcuse fermoarul de la costum, iar sutienul galben prins după gât se vedea. Valurile erau mai mari decât în mod normal, iar Nina avea una din acele zile când te simți complet conectat, când îți vine ușor să te relaxezi. Călărea val după val, compensând viteza lor cu aplecarea corpului, mergând porțiuni lungi până aproape de dig.

Redactorul – puțin corpolent, cu părul cărunt și o cămașă cambrată cu mâneci scurte descheiată șic pe piept – coborâse pe plajă de pe digul de unde o văzuse. S-a apropiat de ea când a ieșit din apă și s-a prezentat exact când Nina a atins nisipul cu tălpile.

— Domnișoară, a spus el, mergând nerăbdător spre ea.

Ninei i s-a părut că avea vreo 50 de ani și se temea că o va invita în oraș.

— Ești o minune la care să privești, i-a spus el, dar Nina a observat că nu era nici urmă de lascivitate în vocea lui

Nu făcea decât să spună un lucru care lui i se părea un simplu adevăr.

— Vreau să te prezint unui prieten al meu. E fotograf și vrea să facă un pictorial despre surfing.

Nina își ștergea părul cu prosopul și a mijit puțin ochii.

— E pentru revista *Vivant,* a spus bărbatul, întinzându-i cartea lui de vizită.

În clipa în care a ajuns în mâna Ninei, bucățica de carton era deja udă.

— Spune-i că te-am trimis eu.

— Nici măcar nu te cunosc, a spus Nina.

Bărbatul s-a uitat la ea cu atenție.

— Ești o femeie frumoasă care se descurcă grozav pe placă, a spus el. Ar trebui să faci bani din asta.

A plecat curând după aceea și, în timp ce Nina îl urmărea cum se îndepărta, s-a mirat cât de ușor îi fusese lui să-i atragă atenția.

Când a ajuns acasă, s-a așezat lângă telefon, învârtind cartea de vizită între degetul mare și arătător. *Bani,* se tot gândea. *Câți bani?*

Ninei nu-i plăcea ideea să pozeze, dar ce alte opțiuni avea? Restaurantul era în deficit după iarna săracă. Știa sigur că nu avea să treacă de inspecția sanitară. Taxa școlară a lui Hud avea să crească în anul următor. Kit trebuia să-și repare cariile. Acoperișul începuse din nou să picure.

A sunat la numărul de pe cartea de vizită.

Fotograful și asistentul lui insistau să poarte niște bikini minusculi la ședința foto de pe plaja Zuma. Au pozat-o ore întregi, intrând și ieșind din apă, rostogolindu-se pe nisip. I s-a părut neplăcut, să aibă ochii curioși ai bărbaților din spatele camerei.

Dar apoi a văzut fotografiile. S-a uitat la negative cu lupa fotografului și s-a aprins ceva în ea.

Era frumoasă!

Știuse, pe undeva, toată viața ei, că e drăguță. Își dădea seama din felul în care oamenii se înseninau văzând-o, așa cum reacționau cu mulți ani în urmă când o vedeau pe mama ei.

Dar chiar așa arăta în ochii altor oameni când era în apă? Atât de superbă? De lipsită de griji? De tare?

Era deopotrivă tulburător și frumos să se vadă în acest fel.

A apărut în numărul din iunie 1979 al revistei *Vivant*, o fotografie cu fața ei – cu pielea arămie de la soare, cu părul dat pe spate de la apă – lângă care titlul anunța CALIFORNIA COOL: NOUL STIL PE PLAJĂ.

Când oamenii au aflat că e fiica lui Mick Riva, telefonul a început să sune fără oprire. *Unde se ascunsese până acum acest copil celebru?* Faima ei a crescut cu viteza fulgerului.

O revistă de surfing, două reviste pentru bărbați, reclame pentru două firme diferite de costume de surfing, un magazin de costume de baie și o reclamă la un magazin de surfing mai

târziu, Nina Riva era imaginea femeilor care făceau surfing.

Voia să meargă la concursuri de surfing și să vadă dacă putea câștiga, dacă își putea crea un renume ca atletă acolo, în apă. Dar noii ei agenți au descurajat-o.

— Nu-i pasă nimănui dacă ieși câștigătoare la un concurs, i-a spus agentul ei de modelling, Chris Travertine. De fapt, e mai bine să nu afli. Ești numărul unu pentru toți acum. Să nu testăm lucrul ăsta. Să nu punem alt număr în față.

— Dar eu chiar vreau să fac surfing! s-a opus Nina. Nu doar să fac poze.

— *Faci* surfing. Ești surfer. Avem fotografiile care o dovedesc, a spus el, exasperat. Nina, ești cel mai popular surfer din lume. Ce altceva ar mai fi?

Până să se termine anul, i s-a oferit un calendar. Douăsprezece fotografii numai cu ea.

I-a luat cu ea pe Jay, Hud și Kit în timp ce ea și echipa se instalau pentru cele mai bune locuri de surfing din SoCal. A călărit valurile sălbatice la Rincon, perfecțiunea aglomerată din Surfrider, valurile din preajma stâncilor abrupte și izolate de la Torrey Pines, valurile mai mari de la Black's Beach, valurile din larg de la Sunset Cliffs, dar și din alte locuri.

Văzând-o pe Nina cum face surfing, Kit a înțeles că exista un viitor și pentru femeile din surfing.

Vorbind cu fotografii Ninei în pauze, Hud a luat în serios fotografiile de surfing.

Iar iritarea că Nina fusese plătită să facă surfing înaintea lui l-a determinat pe Jay să-și dea seama că trebuia să fie mai serios în privința trecerii la profesioniști.

„Frumusețea din SoCal: Nina Riva la apă" o arăta pe Nina în bikini de toate culorile, călărind valurile din Ventura la San Diego.

Când au terminat calendarul, Nina a frunzărit macheta finală. Ea, la Trestles, călare pe o placă Lance Collins într-un bikini-panglică roșu, ea, la Surfrider, stând cu degetele de la picioare dincolo de botul plăcii în timp ce șapte surferi încercau să urce pe valul din spatele ei.

Dar cea mai surprinzătoare fotografie era cea pentru mijlocul

verii, iulie. Nina călărea un val la Rincon. Oceanul era proaspăt, apa, de un albastru-indigo.

Purta un bikini alb pe o placă roz-aprins. Unghiul camerei îți permitea să-i vezi o parte din față, zâmbind în timp ce ataca apa, dar îi zăreai și fundul dintr-o parte, abia acoperit de costum, și o parte din sânul care ieșea din sutien.

Și-a dat seama, uitându-se la poză, că acel bikini nu fusese atât de opac pe cât i se spusese. Materialul alb și ud lăsa foarte puține ascunse vederii. Sfârcul și linia fundului se vedeau puțin pe dedesubt.

De câte ori vedea fotografia, Nina se simțea stânjenită. Nu era un val bun, poziția ei nu era grozavă și știa că, după câteva secunde, căzuse de pe placă. Era mai bună decât putea poza asta să arate. Era capabilă de mult mai mult.

Dar firește că poza aceea a făcut senzație. Cea în care i se vedea corpul, expus neintenționat.

Fotografia i-a garantat cariera. A fost mărită pentru postere care au atârnat în următorii ani în dormitoarele adolescenților, în dulapurile și vestiarele lor. Fotografia era fenomenală pentru toți, în afară de femeia care apărea în ea.

Nina suferise destule traume ca să știe că erau și probleme mai grave. Așa că, în loc să se supere, a ales să meargă la culcare în fiecare seară recunoscătoare pentru bani.

Bani bani bani.

Bani care i-au permis să-l promoveze pe Ramon ca să preia Riva's Seafood în locul ei. Bani care i-au permis în sfârșit să repare acoperișul casei, să plătească taxele lui Hud, dentistul lui Kit, facturile medicale, taxa de intrare la primul concurs pentru Jay. Să pună restaurantul în ordine.

Fotografia aceea cu fundul Ninei le-a adus siguranță fraților Riva pentru prima dată în viața lor.

După ce a plătit toate facturile, Nina s-a așezat pe terasă și s-a uitat la carnetul de cecuri, minunându-se de sold. Nu era mult. Dar nu era zero.

Așa că, la sfârșitul lunii august, când Jay, Hud și Kit erau toți acasă, adunați să pună niște burgeri pe grătar, Nina a spus ceva ce n-ar fi crezut că o vor auzi vreodată spunând:

— Hei, fraților? le-a spus ea, mânată puțin de un impuls, în timp ce aducea cartofii și salsa. Ce-ar fi dacă am da o petrecere?

Jay și Hud se întorceau de la magazinul de băuturi cu 12 sticle de Seagram's, 10 sticle de Southern Comfort și nouă sticle de Captain Morgan în spatele camionetei lui Hud. Tot în spatele camionetei lui Hud: casierul de la magazin.

Tipul îi rugase să-i dea adresa petrecerii. Apoi îi rugase să-l ia cu mașina. Jay spusese nu. Hud spusese da. Așa că Tommy Wegman era acum în spate. Fuma o țigară, simțea briza pe față și simțea bucuria de a ști că se ducea la petrecerea Riva, crezând că o să se dea la el Demi Moore sau Tuesday Hendricks.

— Ce prost ești! a spus Jay de pe scaunul pasagerului, uitându-se la Tommy în oglinda laterală. Ce prost!

— Sunt lucruri mai rele decât să fii prost, a spus Hud. De exemplu, aș putea fi un nesimțit.

Jay s-a întors spre Hud și a zâmbit.

— Just!

Era liniște în cabina mașinii, în afară de huruitul motorului și scrâșnetul cauciucurilor pe șosea, iar lui Hud i s-a părut momentul potrivit să recunoască ce făcuse.

Deodată a început să transpire pe marginea frunții și pe buza de sus. Era un lucru care se întâmpla uneori cu trupul lui Hud. De obicei, pentru că mâncase prea mult din ceva la care era puțin alergic, ca oțetul. Dar se întâmpla și în astfel de momente, când era atât de emoționat, încât începea să asude.

— Hei, aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva, de fapt, a spus Hud.

— OK!

Hud a inspirat adânc, pregătindu-se să-i spună numele.

— Ashley, a rostit în cele din urmă.

Jay a fost luat prin surprindere de numele fostei lui iubite. Era încă stânjenit când se gândea la ea.

— Ce-i cu ea? a întrebat.

Nu obținea toate fetele pe care le voia, nimeni nu făcea asta. Dar, de obicei, își dădea seama când urma una din rarele respingeri. Ashley îl părăsise din senin.

Hud a auzit iritarea din vocea fratelui său și a început să se

îngrijoreze. Dacă Jay nu-i dădea binecuvântarea? Ce avea să facă atunci?

Avea un plan întreg minte, un adevărat grafic cu ce avea să spună în funcție de ce spunea Jay. Dar, în clipa aceea, planul a zburat pe fereastră. Nu vedea decât că urma să-i spună fratelui său că se culca cu fosta lui iubită. Și atunci, panicat, Hud a mințit:

— Mă gândeam să o invit în oraș. Voiam să știu dacă ești OK cu asta.

În câteva secunde după ce i-au ieșit cuvintele din gură, Hud se calmase. *Ar putea să meargă.*

Jay a întors capul să-l privească direct pe fratele lui.

— La naiba, vorbești serios, omule? a întrebat el.

Hud uitase aproape că ceea ce-l întreba era de fapt o minciună.

— Da, e chiar așa o problemă? Nu credem că o să-ți pese, ca să fiu sincer.

— Îmi pasă, sigur că-mi pasă!

Nu era vorba de Ashley neapărat. Adevărul era că Jay nu o vedea – nu o văzuse niciodată – pe Ashley ca fiind foarte importantă. Nu avea nimic cu ea. Nicio fată nu i se păruse importantă până să o cunoască pe Lara. Jay înțelegea acum – acum, când dăduse peste ceva real – că fetele dinaintea ei fuseseră… păi, *nu* chiar ceva adevărat. Neimportante. Ashley fusese neimportantă.

Dar Jay și-o tot imagina pe Ashley ieșind cu Hud. Și-o imagina acceptând avansurile fratelui său. Și atunci creierul lui s-a oprit.

— Scuze, omule, dar nu cred că-i o idee bună! Pur și simplu, nu!

Hud a încremenit.

— În regulă, a spus el când Jay a intrat pe aleea Ninei.

— Bine! a zis Jay, scoțând cheile din contact.

Jay a coborât din mașină, dar Hud a mai rămas o fracțiune de secundă, procesând faptul că era – ca să folosească un termen blând – complet distrus.

Cineva a sunat la ușă.

Nina își făcea părul în baie. S-a uitat la ceas: 18:51. *Cât de nerăbdători!* și-a spus ea. Dar lumea e plină de tot felul de oameni, iar unii sunt genul care vin la o petrecere înainte să înceapă măcar.

Nina a deschis ușa dormitorului și a văzut-o pe Kit uitându-se în oglindă în hol, iar pe Jay urcând scările.

Jay era șocat să o vadă pe sora lui mai mică într-un tricou minuscul, dar, după rochia din dimineața asta, știa că nu trebuie să spună nimic.

— Poți să deschizi ușa? a rostit Nina înspre Jay și Kit, dar nu unuia anume.

— Da, sigur! a răspuns Jay, întorcându-se.

Hud așeza băutura în plus în cămară. A ajuns în hol să răspundă la ușă în același timp în care Jay a ajuns la baza scărilor. Așa că, puțin stânjeniți, au deschis ușa împreună.

Acolo, într-o pereche de pantaloni Docker și un pulover Breton, în dungi de culoare deschisă, peste un tricou polo, cu părul vâlvoi, stătea Brandon Randall.

Jay, cu mâna pe marginea ușii, a avut impulsul s-o trântească. Hud, cu mâna pe clanța din interior, tindea să o deschidă mai mult să vadă ce naiba voia Brandon. Așa că, împinsă și trasă de cei doi frați, ușa a rămas nemișcată.

— Bună! a spus Brandon.

— Brandon? s-a auzit o voce din spatele lor.

Nina ajunsese la baza scărilor și era uluită de ce vedea în fața ochilor.

— Bună, Neen! a spus Brandon, făcând un pas în casă.

— Ce cauți aici?

Nina credea că venise să-și ia niște haine sau ceva din seif. Dar când a văzut fața lui Brandon – blândă, optimistă – a simțit un gol în stomac, temându-se de ce avea să spună.

— Putem sta de vorbă?

Nina a respirat adânc, fără măcar să-și dea seama.

— Hm… a spus ea. Sigur! Vino sus, cred!

Jay și Hud s-au uitat cum Brandon o urma pe Nina la etaj. Kit, care cobora, a încremenit când i-a văzut. A rămas acolo, pe palier, când Nina și Brandon au trecut pe lângă ea, cu o expresie uimită pe față. Când au dispărut, Kit s-a uitat la Jay și Hud și a spus foarte simplu:

— Ce mama dracului?!

Nina a intrat în dormitorul matrimonial – dormitorul ei? al lor? – și i-a făcut semn lui Brandon să intre. S-a trezit incapabilă să decidă ce să-i spună, ce să creadă măcar despre prezența lui acolo.

— Ce e? a întrebat ea.

— Te iubesc, Nina! a spus Brandon. Vreau să mă întorc acasă!

1981

Era februarie ’81. Brandon făcea o serie de ședințe foto pentru coperta numărului din aprilie al revistei *Sports Pages.* Urma să apară înainte de French Open, unul dintre numeroasele turnee la care era favorit în anul următor. Planul era să apară jucând tenis în locuri care păreau exotice și neașteptate. Din fericire, Southern California oferea plaje, deșerturi și munți acoperiți de zăpadă.

După o zi de fotografii la Big Bear și o zi la Joshua Tree, Brandon și echipa de la *Sports Pages* s-au instalat exact în fața Clubului Jonathan, un club pe plaja din Santa Monica, chiar lângă apă.

La aceeași oră, Nina și Kit stăteau la o masă la restaurant pe nisip. Hotărâseră să ia prânzul în oraș – banii pe care îi câștiga acum Nina făceau ca unele părți de pe coastă să fie la îndemâna lor, deși înainte nu fuseseră. Cum ar fi un club pe plajă cu șervete albe de pânză și patru pahare diferite pregătite. Era încă ceva neobișnuit pentru ele, nu tocmai firesc. Ninei nu-i plăcea cât de servil era ospătarul cu ea. Kit credea că ceilalți clienți erau toți niște nenorociți.

Brandon era pe plajă în depărtare, în nisip, purtând hainele albe de tenis, ținând o rachetă neagră în mână, întors în fața camerei, cu oceanul în spate. Era înalt și solid, cu părul castaniu și trăsături blânde – ochi albaștri nu prea mari, pomeți lați, sprâncene groase. Avea o față atrăgătoare, dar ușor de uitat, ca și cum soarta nu se încumetase să-și asume niciun risc alcătuind-o.

— Cine e? a întrebat Kit, uitându-se la el.

Era o pauză între fotografii, iar Brandon se așezase pe o ladă de lapte, ținând o sticlă de Perrier.

— Știu că-l cunosc, dar nu știu de unde.

— Cred că e jucător de tenis, a spus Nina, jucându-se cu salata.

De acum, conform instrucțiunilor lui Chris, agentul ei, Nina renunțase deja la brânză, unt și deserturi. Pierduse trei

kilograme și jumătate. „Rămâi slabă, devii bogată”, îi spusese el. Nina se enervase auzindu-l, dar se supusese. Iar acum observa că începea să se încordeze când îi era foame. Corpul ei era vaca lor de muls.

Brandon a luat o gură din sticla de Perrier și i-a pus capacul la loc. S-a ridicat, gata să se întoarcă la treabă. În clipa aceea, privirea i s-a oprit pe terasa din fața lui și a văzut-o pe Nina.

— Ei bine, a spus Kit ca și cum îi dădea vești proaste. Se uită la tine.

Când Brandon le spunea oamenilor povestea mai târziu, menționa că, în clipa în care o văzuse pe Nina, pur și simplu *știuse.* Nu își dăduse niciodată seama ce căuta până când nu o văzuse pe ea: păr lung, superb, trup zvelt, zâmbet luminos. Părea dulce fără să fie blândă.

— Ăăă… a spus asistentul. Domnule Randall?

Brandon nu i-a răspuns. Asistentul a ridicat vocea și a continuat să vorbească.

— Scuze! a spus Brandon. Ce spuneai?

— Retușuri. Pe obraz.

— A, bine! a îngăimat Brandon, desprinzându-se de imaginea Ninei.

A continuat însă să o caute cu privirea în timp ce-i refăceau machiajul și era trimis la loc în fața camerei. Fotograful a început să pozeze, dar Brandon tot acolo se uita. *O știa de undeva?*

— E fata de pe poster, a spus fotograful, văzându-l cum se holba. Nina Riva.

Brandon nu era sigur.

— Fiica lui Mick Riva, a adăugat fotograful.

— E fiica lui Mick Riva? a întrebat Brandon.

— Da, e surfer.

Brandon a privit-o din nou, de data asta destul cât să-i atragă atenția. Nina s-a întors și s-a uitat la el. El s-a gândit că avea șanse mari. La urma urmei, avea opt titluri de șlem în palmares și se aștepta să-l ia pe al nouălea.

— Ai spus că o cheamă Nina? i-a întrebat pe fotograf.

Până când acesta s-a oprit și i-a confirmat, Brandon o și strigase.

Nina s-a întors spre el. S-a întors și Kit să se uite. Atunci, în bătaia camerelor care-l fotografiau, cu racheta lângă el, Brandon a strigat:

— Îmi dai numărul tău?

Nina a râs. Și părea un râs adevărat, așa, cum a dat ușor capul pe spate. Lui Brandon i s-a părut că zâmbetul ei era lipsit de efort, că bucuria era ceva ușor pentru ea.

— Vorbesc serios! a strigat el.

Nina a clătinat din cap, ca și când ar fi spus „Ești nebun".

Brandon se simțea puțin nebun. Simțea că descoperise o comoară ascunsă și trebuia să fie a lui. Trebuia s-o țină în mână.

— Mă scuzi? i-a spus el fotografului. Doar un moment?

Pe urmă, fără să aștepte răspunsul, a pornit în pas alergător la masa ei.

De aproape, Brandon s-a simțit și mai captivat. Era ceva nonșalant la ea, felul în care sutienul era legat la ceafă pe sub tricou, șlapii uzați. Dar era și grație acolo: forma elegantă a picioarelor, pielea ei netedă, căldura din ochii căprui.

Brandon a rămas acolo, pe balustrada care separa plaja de terasă.

— Sunt Brandon Randall, a spus el, întinzând mâna.

— Nina Riva. Nina a dat mâna cu el, iar apoi a gesticulat spre sora ei: Ea e Kit.

— Kit! a spus Brandon, înclinând ușor capul. Mă bucur să te cunosc!

— Încântată, de bună seamă, a zis Kit, amuzându-se.

Brandon a zâmbit, conștient că Kit se distra pe seama lui. S-a întors spre Nina.

— Mărită-te cu mine! a spus el zâmbind.

Nina a râs.

— Nu știu ce să zic…

Brandon s-a aplecat spre Kit.

— Ce crezi, Kit? Am vreo șansă?

Kit a privit-o în ochi pe Nina, încercând să-și dea seama ce-ar fi vrut sora ei să spună.

— Nu știu… a spus Kit, de parcă îi părea rău să-l dezamăgească, dar încă foarte veselă. Nu cred că arată prea bine.

— Ah, nu! a spus Brandon și și-a dus mâna la piept, ca și cum își proteja inima frântă.

— Adică, știi câți bărbați vin la ea zilnic și fac exact ce faci tu? a întrebat Kit.

Brandon s-a uitat la Nina, ridicând din sprâncene să vadă dacă era adevărat. Nina, ușor stânjenită, a ridicat din umeri. De când posterul începuse să se vândă în magazinele de discuri și în farmacii, Nina primea avansuri de câte ori ieșea din casă. Era o nouă realitate care nu-i plăcea prea mult.

— În ultima vreme, primește vreo patru cereri în căsătorie pe săptămână de la străini, a spus Kit.

— E mult! a recunoscut Brandon. Poate sunt depășit de situație aici.

— Poate că da! a spus Kit. Deși măcar ești unul dintre cei puțin enervanți.

— Ah, bine! a spus Brandon. Ce diferență minunată!

Nina a râs.

— Kit nu e un public ușor, a spus ea.

Brandon s-a uitat la ea.

— Încep să mă prind.

— De fapt, sunt un public foarte ușor, a spus Kit. Cred doar că probabil ar trebui să o inviți pe sora mea la cină și să o lași să te cunoască înainte să-i ceri să-și petreacă toată viața cu tine.

Brandon s-a uitat la Nina și a zâmbit.

— Scuze dacă am fost prea direct.

Nina i-a susținut privirea, trezindu-se că și ea zâmbea.

— Chiar pot fi un tovarăș plăcut la cină. Ai vrea să-mi faci onoarea? a spus el.

Kit a dat din cap.

— Așa, da!

Nina a râs. Cu doar trei minute în urmă, fusese gata să-l respingă pe Brandon. Dar acum, iată, o făcea să se răzgândească.

— OK! a spus ea. Sigur!

Brandon pusese prima dată mâna pe o rachetă de tenis la șase ani și avea serviciul perfect la șapte. Așa că tatăl lui, Dick, îl dusese pe teren în fiecare oră când nu era la școală sau dormea.

Tatăl lui îl învățase două lucruri: întotdeauna câștigi și întotdeauna te porți ca un domn. La vârsta de 12 ani, Brandon începuse să se antreneze cu renumitul antrenor Thomas O'Connell.

Tommy avea o exactitate neiertătoare. Nu exista „aproape", nu exista „o încercare bună". Exista doar perfecțiunea sau eșecul. Brandon s-a ridicat la înălțimea provocării, acceptând-o cu totul. Ori câștigi, ori pierzi. Brandon a început să caute neobosit precizia.

Avea să triumfe întotdeauna. Și avea mereu să se poarte ca un domn, fără excepție.

Brandon a urcat pe scena internațională când a ajuns în finală la Australian Open la vârsta de 19 ani, datorită serviciului său specific, pe care ESPN l-a numit „Pocnetul".

A ajuns să câștige titlul. Și în clipa în care a câștigat ultimul punct, Brandon nu a căzut în genunchi, nu a ridicat racheta spre cer. Nu a ridicat pumnii în semn de glorie. Nu s-a bucurat în niciun fel. Și-a reținut zâmbetul, s-a dus la fileu și a dat mâna cu adversarul său, Henri Mullin. Camera, fiind aproape, l-a surprins spunând „Ai jucat frumos".

Și presa l-a numit „Adorabilul".

Până să împlinească 25 de ani, câștigase U.S. Open, Wimbledon și Australian Open, unele de mai multe ori. Iar comentatorii nu-i mai spuneau „Adorabilul". Îl numeau „BranRan" și spuneau că e un fenomen.

Dar camera rămânea îndreptată spre el. Iar oamenii se uitau să vadă cum își zdrobea adversarii cu aceeași smerenie și grație a oricărui atlet din istoria programelor sportive.

Ninei îi plăcea asta la el. Îi plăcea foarte mult.

— Tata spunea mereu… i-a zis Brandon la prima lor întâlnire, stând într-un restaurant mexican micuț din Santa Monica. E ușor să fii amabil când câștigi. Așa că nu ai nicio scuză să nu fii așa.

Tatăl lui murise cu doar un an înainte, iar Nina admira cât de elocvent era Brandon în privința lui. Ei îi era greu să spună ceva despre mama ei fără să-i șovăie glasul.

— Și dacă pierzi? a întrebat Nina.

Brandon a clătinat din cap.

— Muncești mai mult ca să fii sigur că-l câștigi pe următorul. Și atunci n-ai pierdut absolut nimic.

— Și poți să rămâi amabil și atunci? l-a întrebat Nina.

Brandon a râs.

— Camerele se fixează asupra mea când pierd, a spus el. Așteaptă să fac un pas greșit. Așa că da, rămân amabil și atunci. Însă e mai greu, recunosc. Dar vorbim prea mult despre mine. Așadar, prima dată când ai urcat pe placă... Spune-mi tot!

Nina a zâmbit și i-a spus lui Brandon povestea cu frații ei pe plajă în după-amiaza aceea din ′69. Brandon a râs când i-a povestit că nu a lăsat-o pe Kit să se ducă singură, ci că a tras-o pe umerii ei pe placă.

— Îmi dau seama că nu o cunosc aproape deloc, a spus Brandon. Dar parcă știu deja că nu i-a plăcut.

Nina a râs.

— Ah, în mod sigur nu i-a plăcut, a spus ea, iar, pe urmă, a luat o gură de vin și s-a uitat la Brandon.

Ce plăcut e, și-a spus ea, *să râzi așa!*

După ce Brandon a condus-o acasă în seara aceea, a sărutat-o pe obraz în timp ce stăteau în mașină pe aleea principală.

— Îmi place de tine, Nina! a spus el. Știu că acum se dau toți bărbații la tine, dar eu vreau ceva serios. Ne putem vedea din nou?

Nina a zâmbit și a încuviințat.

— Bine! a spus el. O să te sun mâine și o să plănuim ceva frumos.

— OK! a spus Nina. Așa să faci!

În ciuda celebrității și a averii lui, Brandon nu a curtat-o pe Nina cu cine scumpe. Nu i-a pus prea multe întrebări despre tatăl ei celebru. Nu a dus-o în apartamente scumpe în țări străine.

I-a gătit legume la tigaie în casa lui din Brentwood. A venit la

ea acasă cu flori. A mers cu ea la plajă să o vadă făcând surfing.

Când ea s-a tăiat la braț într-un coral, el a scos trusa de prim ajutor din spatele Mercedesului și a bandajat-o. Când ea i-a mulțumit, el a sărutat-o pe tâmplă și a spus „Îmi place să am grijă de tine”.

În aprilie, pe coperta de la *Sports Pages* nu era BranRan în Big Bear sau BranRan în Joshua Tree. Era BranRan cu spatele la ocean, cu racheta într-o parte, strigând pe cineva nevăzut.

Titlul anunța: BRANRAN: BĂIATUL AMABIL AL TENISULUI CAUTĂ DRAGOSTEA. A fost singurul număr din *Sports Pages* din anul acela care s-a epuizat. Lui Kit i s-a părut siropos, dar tot i-a cumpărat Ninei trei exemplare.

Nina și Brandon începuseră să se vadă tot mai des. Iar Brandon o invita aproape întotdeauna și pe Kit și, în scurt timp, pe Jay și Hud să-i însoțească.

Cei cinci au mers împreună să vadă *Căutătorii arcei pierdute.* Au mers împreună în excursii pe munte. Au mers cu mașina să caute valurile bune. Brandon conducea și îi aștepta pe nisip.

Când au încercat toți să-l învețe să facă surfing într-o după-amiază la County Line, cădea întruna de pe placă. Forța și antrenamentul lui de la tenis nu păreau să-l ajute cu echilibrul în valuri încă.

— Cazi de nouă ori, te ridici de 10, nu? a întrebat Brandon după ce a căzut prima dată.

Nina a râs și l-a ajutat să urce pe placă, iar el s-a aplecat spre ea, a sărutat-o și a spus:

— Cred că ești mai bună ca mine la asta.

Nina a râs.

— O fac de mai mult timp.

— Totuși… a spus el. E sexy.

Kit l-a auzit și a zâmbit în sinea ei.

— Bine, a zis Brandon după ce a căzut a patra oară, cu vocea încărcată de frustrare. O să mă ocup de prânz, ne vedem aici într-o oră!

Jay și Hud au râs. Kit l-a convins să le comande tuturor sandviciuri cu friptură. Iar când au ieșit din apă în ziua aceea, el era acolo, cu cinci sandviciuri cu friptură întinse pe un prosop.

Al Ninei nu avea brânză, cu o roșie feliată într-o parte. Ea l-a sărutat pe obraz, dar a simțit că trebuia să-și rețină lacrimile.

Mai târziu în seara aceea, după ce Nina și Brandon plecaseră la el acasă, au făcut dragoste în dormitorul lui, încet și tandru. După aceea, în timp ce stăteau pe întuneric, împărtășind secretele din inima lor, Brandon i-a spus Ninei că și-ar fi dorit să-și iubească fratele cum își iubea ea frații.

— Vreau să știi că dacă vom avea un viitor împreună… dacă vreodată… o să ne luăm o casă împreună, știu că trebuie să aibă cinci dormitoare în plus, pentru ei toți, în caz de orice. Știu că ei fac parte din înțelegere. Și iubesc asta la tine.

Nina a zâmbit, s-a întors și i-a zâmbit.

— Te iubesc! a spus ea și o spunea din toată inima.

Dacă era complet sinceră cu ea însăși, i se părea că el era frumos într-un stil neinteresant. Stilul lui convențional era puțin stânjenitor. Nu o făcea să râdă foarte tare și nu-i lua mințile în pat. Nu-i plăcea cât de des refuza pur și simplu să facă ceva dacă nu era bun din prima. Și cu toate că știa că e important pentru el faptul că e celebru, talentat și bogat, nimic din toate astea nu o intriga.

Dar când se gândea la o viață alături de Brandon, mușchii i se relaxau și respira mai ușor. Era ca și cum s-ar fi întins pe un pat moale și cald. Iar ea era atât de obosită!

În toamna aceea, Nina și Brandon s-au logodit. S-au căsătorit în primăvara anului 1982. Nina a purtat o cunună de flori în păr, fiind cu picioarele goale înfipte în răcoarea nisipului pe seară. Brandon a purtat un costum alb de in, ales de Hud.

Nina a simțit golul care ar fi trebuit să fie ocupat de mama ei. Toți trei frații au condus-o spre altar.

Brandon a căutat case cu un agent imobiliar în fiecare zi timp de șase săptămâni până să o găsească pe cea perfectă. 28510 Cliffside Drive era mare și aerisită, cum îi plăcea lui, cu teren de tenis care dădea spre ocean. Avea suficiente dormitoare la etaj și o piscină în care își imagina că-și va învăța copiii să înoate.

— Am găsit casa potrivită, i-a spus Ninei în seara aceea la

cină în oraș.

O ducea la restaurante în multe zone din Los Angeles pe care ea nu se gândise niciodată să le exploreze. De data asta, erau în West Hollywood, cinând la Dan Tana’s. Era o fotografie cu tatăl ei pe perete, iar ea alesese s-o ignore.

— Povestește-mi, a spus Nina. E pe malul apei?

— Mai bine, a spus Brandon, iar Nina nu-și imagina ce ar putea fi mai bine decât să fie pe malul apei, dar l-a ascultat totuși. E pe marginea de la Point Dume. O să poți face surfing în Little Dume în fiecare zi. Poți să mergi pe jos până acolo din curtea din spate. Westward Beach e la o aruncătură de băț de acolo. Practic, e pe marginea falezei. E pe marginea lumii, scumpo.

— Ah, OK! a spus Nina, mâncând o salată neasezonată. Sună grozav! Abia aștept s-o văd. Pot să merg mâine, dacă tu crezi că o să meargă repede.

— Nu e nevoie, a zis Brandon. Am făcut o ofertă. E a noastră. M-am ocupat de toate.

— Ah! a spus Nina, inspirând adânc și ascunzându-și supărarea cu o gură de vin roșu.

Ar fi preferat să renoveze casa ei de acum. Sau să cumpere ceva aproape. Credea că el știa asta. Dar poate că nu fusese foarte explicită.

— Grozav! Sunt sigură că e grozavă! Sunt sigură că e perfectă!

A doua zi dimineață, Brandon a dus-o la casa cea nouă și i-a arătat-o.

— Aici o să fie canapeaua. Și mă gândesc că tabloul meu de Warhol o să fie aici…

El vorbea și vorbea și vorbea, dar Nina nu-l asculta. Casa era superbă, dar era prea mult. Prea mare, prea bej, prea industrială și… nu avea suflet.

— Cum ți se pare? a întrebat-o el. Nu e perfectă?

Ce putea face? Bătuseră deja palma.

— E perfectă! a spus ea. Mulțumesc!

El a tras-o spre el, luând-o în brațe. Și-a sprijinit bărbia de gâtul ei și și-a îngropat fața lângă urechea ei. Corpul lui era

mereu atât de solid! De câte ori o ținea așa, ea se simțea mai puțin singură.

— O casă destul de grozavă pentru o petrecere, nu? a întrebat el. Pun pariu că puteți da aici petrecerea voastră de la sfârșitul verii în fiecare an în deceniile următoare.

Nina a zâmbit și s-a desprins puțin de el.

— Te-ai gândit deja la asta? a întrebat ea.

— Să mă gândesc? I-am spus agentului, „Trebuie să fie la distanță de mers pe jos de valuri bune, să fie bună pentru petreceri, să aibă cel puțin cinci dormitoare". Acestea au fost condițiile. Voiam să ai ocazia să faci surfing în fiecare zi, să ai loc pentru Jay, Hud și Kit și să poți da petrecerea Riva în fiecare an.

Nina a râs. S-a uitat din nou la casă.

— *Este* grozavă pentru o petrecere!

— Stai aproape de mine, puștoaico! a spus el, zâmbindu-i. O să mă asigur întotdeauna că ai tot ce ți-ai dorit vreodată.

Ea nu-și dorea prea multe, dar era încântată.

— Te iubesc! i-a spus ea, luându-l de mână și trăgându-l spre scări.

— Și eu te iubesc, a spus el, lăsându-se tras. Din toată inima, pentru totdeauna.

Când au ajuns în dormitorul matrimonial gol al casei, care nu era încă practic al lor, Nina l-a tras pe Brandon pe covorul moale și a făcut dragoste cu el. Drăguț și încet, niciodată în grabă, niciodată sălbatic, doar tandru și din toată inima.

Și tot acela a fost locul în care Nina a căzut în genunchi un an mai târziu când Brandon a plecat.

Tocmai venise acasă după ce câștigase la Wimbledon. Aveau o vacanță planificată în Bora-Bora săptămâna următoare, cu Jay, Hud și Kit. Ea citea ghidul de călătorie.

L-a auzit intrând pe ușa din față și i-a auzit pașii urcând scările. Dar când Brandon a intrat în dormitor, nu zâmbea.

— Îmi pare rău, Nina! a spus el. Plec!

— Despre ce vorbești? a întrebat ea, râzând.

A lăsat cartea și s-a ridicat, purtând un tricou și o pereche de

boxeri vechi ai lui.

— Să pleci unde? Abia ai ajuns.

— Am cunoscut pe altcineva, a spus el și s-a dus în dressing, îndesându-și niște tricouri într-un sac de voiaj.

Nina se uita la el cu gura căscată. Brandon a ieșit pe ușă, alergând pe scări. Nina a mers după el.

— Nu înțeleg, a spus ea încet. Cum adică ai cunoscut pe altcineva?

Brandon nu s-a întors să-i răspundă, doar a continuat să meargă.

— Brandon! a spus Nina în cele din urmă când au ajuns pe alee. Uită-te la mine, te rog!

— O să mai vorbim într-o altă zi! a spus Brandon când s-a urcat în mașină.

Pe urmă, a plecat.

Nina a rămas acolo, uitându-se cum întorcea mașina pe șosea. A început să respire greoi, uluită de ce se întâmplase adineauri, de ce văzuse cu ochii ei.

— Poftim? spunea întruna, printre respirațiile panicate. Poftim?

S-a așezat pe treptele din fața casei să se adune. Abia atunci și-a dat seama că soțul ei o părăsea pentru altă femeie.

A început să plângă fără să-și dea seama, ștergându-și obrajii, dar neputând să facă față lacrimilor. Ochii i s-au înroșit și s-au umflat. Nu se putea mișca de pe trepte; se simțea greoaie și moartă, ca o ancoră legată de nimic.

A plâns până a început să apună soarele, până când păsările s-au așezat în copaci. Trebuia să le spună fraților ei că plecase. Îi era rușine, gândindu-se ce încântată fusese să-i ducă în Bora-Bora. I s-a făcut frig, așa cum stătea afară în lenjeria lui Brandon.

Într-un târziu s-a ridicat și s-a șters la ochi. Și s-a gândit la June. Mai trăise toate astea, bineînțeles. O văzuse pe mama ei trecând prin asta.

Istoria familiei se repetă, s-a gândit Nina. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă avea vreun rost să încerce să scape.

Poate că viața părinților noștri se impregnează în noi, poate că singura soartă care există este tentația de a le retrăi greșelile.

Poate că, oricât am încerca, nu vom reuși niciodată să scăpăm de sângele care ne curge în vene.

Sau…

Sau poate suntem liberi din clipa în care ne naștem. Poate că tot ce am făcut vreodată este la mâna noastră.

Nina nu era sigură.

Știa doar că, într-un fel, după tot ce se întâmplase în viața ei, sfârșise singură pe treptele din față, lăsată în urmă de un bărbat în care îndrăznise să aibă încredere.

Partea a doua
19:00–7:00

19:00

Se făcuse ora șapte când cea mai bună prietenă a lui Kit, Vanessa de la Cruz, a oprit mașina în fața casei Ninei. Prima sosită. A fost abordată imediat de o echipă de valeți și a coborât din mașină.

Vanessa purta un tricou azuriu, cu o curea pe mijloc, pantaloni albi, scurți, și pantofi albi cu toc. Își tapase părul în creștet și-și făcuse conturul ochilor cu creion negru. Furase ideea ținutei de la Heather Locklear, care purtase același lucru pe coperta revistei *Los Angeles* luna trecută.

I se păruse o idee bună până în clipa asta, când Vanessa și-a dat seama că Heather Locklear chiar ar fi putut să apară la petrecere. Și atunci ce avea să facă?

Valetul a întins mâna după cheile Vanessei.

— Adică… pot s-o parchez singură, a spus ea. Dacă e mai ușor?

— Asta e treaba mea! a spus el, luându-i încet cheile din mână.

Vanessa a privit cum mașina ei AMC Eagle se îndepărta. Era încă ciudat pentru ea că frații Riva erau acum bogați. Își amintea când stătea cu Kit în casa Riva cu toate luminile stinse ca să facă economie la curent. Acum, Vanessa nici măcar nu era sigură dacă avea pantofi destul de drăguți. Nu că vreunul dintre ei, mai ales Kit, ar fi remarcat măcar sau i-ar fi păsat.

Vanessa s-a apropiat de ușa de la intrare și a întins mâna să bată. Începea s-o cuprindă neliniștea. În fiecare an la petrecerea asta, stătuse deoparte, făcând glume cu Kit într-un colț. Doar că acum voia să-i atragă atenția lui Hud. Poate că asta era seara în care în sfârșit el o remarca *în felul acela.*

A bătut în ușă și a sunat.

Ușa s-a deschis, dându-l la iveală pe Hud! Vanessa era absolut convinsă că băiatul arăta din ce în ce mai bine cu fiecare zi ce trece, iar asta o termina.

— Ah, bună, Vanessa! a salutat-o Hud, deschizând ușa mai larg cu un zâmbet pe față. Kit! a strigat el peste umăr. A venit

Vanessa!

Kit a apărut de după colț.

— Bună!

Vanessa a căscat ochii mari când a dat cu ochii de ținuta lui Kit. Nu o văzuse niciodată pe prietena ei arătând atât de multă piele în afară de plajă.

— Uau! a exclamat ea. Arăți grozav!

Hud a bătut-o ușor cu palma pe spate pe Kit și s-a dus la bucătărie. Vanessa l-a privit plecând, iar pulsul îi încetinea cu fiecare pas cu care băiatul se îndepărta de ea.

— Da? a spus Kit, examinându-se. Ești sigură?

Vanessa și-a întors privirea spre Kit și a râs.

— Da, arăți sexy!

— OK, bine! a spus Kit. Și tu la fel!

— Mersi! i-a răspuns Vanessa, umflându-și părul și uitându-se în jur încă o clipă, să vadă dacă se întorcea Hud.

Seara abia începuse.

Soneria începuse să sune la fiecare 20 de secunde. Nina o auzea pe Kit salutând invitații la parter.

Vedea pe fereastră cerul care se întuneca, în timp ce stelele începeau să lumineze în amurg.

— Te rog, Nina! a spus Brandon. M-am lăsat dus de val. M-am pierdut în propria… nevoie de a fi… Nu știu… Treceam prin niște necazuri și le-am gestionat în cel mai rău mod cu putință. Dar… Doamne, sunt îngrozit de cum m-am purtat în ultimele luni. Nici nu mă mai recunosc în oglindă, sincer. N-am făcut niciodată o asemenea tâmpenie colosală. Dar o să îndrept lucrurile, promit! O să fac orice! Te iubesc! Te rog, Nina! a spus el stând în picioare în baie. Dă-mi încă o șansă! Știi că nu sunt un om rău. Știi asta! Mă cunoști! Știi că dacă am făcut ceva atât de stupid e pentru că mi-am pierdut mințile, nu eram eu însămi.

Brandon s-a așezat în genunchi și a început să-i sărute mâinile Ninei. Ea avea mâinile reci, iar el era cald.

— Mi-a fost dor de chipul tău! a spus el, ridicând ochii la ea, începând să lăcrimeze, cu vocea răgușită. Și de mirosul părului tău. Mi-a fost dor să mă spăl pe dinți lângă tine în fiecare dimineață și seară. De felul în care arăți în pijamale, lângă mine, la chiuvetă. Cum zâmbești uneori cu toată fața, a spus el. Nu pot trăi fără tine!

— Nu știu ce vrei să-ți spun! a zis Nina.

— Spune că o să-mi acorzi încă o șansă!

Nina s-a trezit uitându-se în podea și la tavan, la cuvertură și la ușile dressingului. Oriunde, dar nu la fața lui. La orice, dar nu la ochii lui.

— Vino cu mine! a spus Brandon, luând-o de mână. Meriți să știi că vorbesc serios, a adăugat el și început să o tragă din dormitor spre hol.

— Brandon, ce faci? a întrebat Nina, alergând pe lângă el ca să nu se lase trasă.

El a condus-o în jos, pe scări, unde oamenii începeau să se adune la intrare și în camera de zi. Nina a schimbat o privire cu Tuesday Hendricks, care tocmai intra pe ușă.

— Brandon! a șoptit Nina. Mă faci de râs!

— Ascultați! a strigat Brandon, acoperind muzica abia începută. Am de făcut un anunț.

Capetele s-au întors spre ei, inclusiv al lui Hud. Tocmai îi arăta cea mai apropiată baie unui voleibalist olimpic. Nina nu i-a văzut pe Jay sau Kit, dar simțea privirile tuturor îndreptate spre ea.

— Dacă a citit cineva ziarele, poate știți că am dat-o în bară recent. Că am uitat ce norocos eram. Că n-am fost un tip prea de treabă.

— Ai fost un dobitoc, omule! a strigat cineva din mulțime.

Toți au râs, iar Nina și-a dorit să o înghită pământul.

Brandon s-a întors spre ea.

— Nina, am venit să-ți spun în fața tuturor celor prezenți în seara asta că te iubesc. Și că am nevoie de tine. Că ești cea mai frumoasă, cea mai bună, cea mai uluitoare femeie de pe planetă. Sunt aici să declar public că nu sunt nimic fără tine.

Nina a zâmbit șovăitor, neștiind unde să privească sau ce să spună.

El s-a așezat într-un genunchi.

— Nina Riva, mă primești înapoi?

Cineva a fluierat. Nina nu-și dădea seama cine era, dar s-a gândit că ar fi putut să fie vecinul ei, Carlos Estevez. Restul mulțimii a început să aplaude. Cineva a început să strige „Primește-l înapoi!”

Nina simțea cum se strânge încăperea, de parcă stătea să se prăbușească peste ea.

— Primește-l! Înapoi! Primește-l! Înapoi!

Deodată, vocea ei a devenit atât de mică, încât aproape că nu era sigură că era a ei.

— OK! a spus Nina, dând din cap și sperând că toți vor înceta să se mai uite. OK!

Brandon a luat-o în brațe și a sărutat-o. Toți îi aclamau.

Kit s-a strecurat prin mulțime dinspre bucătărie și l-a văzut pe Brandon stând acolo, cu un zâmbet pe față, ținând-o pe Nina în brațe. Părea victorios!

Kit s-a uitat la Jay, care stătea lângă casetofon, apoi la Hud,

care era tot lângă ușă. Nu trebuia să fii un geniu să-ți dai seama ce se întâmplase. Expresia lui Kit s-a posomorât.

Nina s-a uitat la Kit și a văzut cum arăta totul în ochii ei. Și-a întors privirea.

20:00

Tuesday Hendricks purta pantaloni negri și largi de in, cu bretele negre, un tricou alb și un melon gri peste părul lung și castaniu. Avea o figură proaspătă și ușor palidă. Nu purta decât o urmă vagă de rimel.

A ieșit în curtea din spate cu mâinile vârâte în buzunarele foarte mari. În buzunare, Tuesday avea patru cuie, două țigări de canabis și una de marijuana.

A scos marijuana de îndată ce a ajuns în aer liber și a aprins-o. A tras adânc, a ținut fumul în plămâni, apoi l-a suflat afară.

A zâmbit oamenilor care se uitau la ea, apoi a dat din cap, salutându-i, în speranța că se vor întoarce la discuțiile lor.

— Tues, bună!

Tuesday s-a întors și l-a văzut pe Rafael Lopez, cel mai recent partener de film al ei, care s-a apropiat și i-a întins o bere. Nu venise cu Rafael, nu-l căutase. Dar nici nu o deranja prezența lui. Până acum, în timpul filmărilor, își ținuse limba în gură la scenele în care se sărutau și nu o făcea niciodată să-l aștepte când erau chemați pe platou. În plus, dacă stătea lângă ea, poate că oamenii aveau să fie mai puțin tentați să-i întrerupă.

Nu venise aici să socializeze. Era aici doar ca să-și arate fața. Să le arate tuturor că nu fugea după scandalul public, că nu se ascundea de ce făcuse. Nu îi era rușine. Lui Bridger trebuia să-i fie rușine. Dar bărbatul acela nu știa ce înseamnă rușinea.

— Credeam că nu vii, a spus Rafael.

— N-am vrut să fiu femeia care nu suportă să apară.

Rafael a întins mâna, cerând țigara. Tuesday i-a întins-o. Se știa că avea cea mai bună iarbă. Dar pentru asta era cunoscută numai la Hollywood. Pentru publicul larg, trebuia să fie inocentă și adorabilă și, *bleah,* veselă.

Ei bine, asta crezuseră oamenii despre ea până îl întâlnise pe Bridger. Acum era fata care îl părăsise la altar.

— V-ați întâlnit exact acum un an, nu-i așa? a întrebat Rafael.

Tuesday a dat din cap.

— Chiar la petrecerea asta. Chiar în seara asta. Acum un an!

Rafael a tras un fum. Tuesday se uita cum o cântăreață pop și un prezentator MTV stăteau lângă grătar, prefăcându-se că nu aveau să și-o tragă mai târziu. Dar toți știau deja că și-o trăgeau. Tuesday a râs când s-a gândit la asta. În tot orașul ăsta erau doar oameni care *nu* și-o trăgeau, prefăcându-se că asta făceau, și oameni care *chiar* și-o trăgeau, prefăcându-se că nu.

— Practic, e aniversarea iadului prin care am trecut, a adăugat ea.

Rafael s-a încruntat la ea.

— Toată lumea crede că tipul e un sfânt.

— Toată lumea crede că sunt fiica unui astronaut condamnat care construiește o mașină a timpul ca să-l viziteze înainte ca el să plece în lume.

Rafael a râs.

— Asta e vina ta. Data viitoare, nu mai fi atât dle convingătoare, încât să primești un Oscar la 16 ani.

— La 16 ani, a repetat Tuesday.

Rafael a ridicat o sprânceană spre ea. Tuesday vedea cum petrecerea se anima. Le zâmbea oamenilor. Își fuma țigara. Se uita la ceas. Își spusese că avea să rămână doar o oră. Doar ca să știe toată lumea că nu se temea să-i vadă mutra lui Bridger.

Încă 20 de minute. Pe urmă, putea să plece.

A auzit însă un zgomot în spate. Și vocea tunătoare, ca în filmele de acțiune, a lui Bridger. Vocea aceea era falsă. Vocea lui adevărată era mai ascuțită și nazală. Tuesday știa pentru că, atunci când vorbea în somn, se auzea vocea lui adevărată. Dar chiar și cu ea, chiar când erau doar ei doi, mâncând ce comandaseră pe canapea, își folosise mereu vocea falsă.

— Bună, omule! Ce mai faci? i-a spus Bridger cuiva în dreptul ușii.

Tuesday îl simțea acum la doar câțiva metri distanță. S-a întors spre Rafael, nevrând să se uite în spate.

— Se apropie, nu-i așa?

Pulsul i-o luase la goană. Asta era problema: ceea ce nu voia ca lumea să creadă despre ea era de fapt adevărat. Îi *era* teamă să-i vadă fața.

Nu credea că putea să stea și să se uite la el, prefăcându-se că

ea îl rănise. Nu suporta nici măcar un minut marota lui cu „bietul de mine". Își perfecționase aerul de victimă atât de bine, încât o enerva la culme.

Da, ea îl părăsise în ziua nunții. Și da, ar fi putut să rezolve situația mai bine. Și da, îi datorase scuze din inimă.

Ceea ce îi și oferise în apartamentul nupțial, îmbrăcată în rochia de mireasă, cu 10 minute înainte să iasă amândoi.

Atunci ea îi spusese „Cred că facem asta din motive greșite".

Iar el îi răspunsese: „Nu e nevoie să fim îndrăgostiți la nebunie sau ceva de genul ăsta. Dar ne completăm unul pe altul. Toți ne iubesc. Și eu te iubesc! Cred că ești cea mai bună actriță a generației noastre!"

„Bridge", îi spusese Tuesday. „Vreau să mă mărit cu dragostea vieții mele. Vreau să aștept până când o să simt că cineva e sufletul meu pereche!"

Bridger îi zisese: „Ei, hai! Tocmai tu știi cel mai bine diferența dintre viața reală și filme."

Tuesday îi dăduse drumul la mâini și începuse să-și scoată rochia de mireasă.

„Nu pot să fac asta! Îmi pare rău! Nu mă pot mărita cu tine! Credeam că pot. Credeam că vreau coperta de revistă, dar… nu pot s-o fac!"

„Tuesday, pune-ți rochia, spectacolul începe peste zece minute!"

Tuesday clătinase din cap.

„Nu fac asta! Și îmi pare rău!"

Își pusese asistenta să le facă semn părinților ei, care o așteptau în primul rând. Alergaseră toți trei cu ea la mașină și plecaseră.

Bridger mersese la capelă și se prefăcuse că o așteaptă pe Tuesday dintr-o clipă în alta. Începuse să plângă la altar. Apoi, își vânduse povestea la *Now This.*

Asta fusese cu patru luni în urmă. Tuesday nu-l mai văzuse de atunci.

Și, tocmai când l-a auzit că se apropie, a hotărât că nu voia să-l vadă nici în seara asta.

— Raf, să mă ajute Dumnezeu, nu pot s-o fac! a spus ea și

fugit din nou, de data asta spre terenurile de tenis.

Când a ajuns la poartă, a observat că nu era singură. Rafael alergase cu ea.

— Repede! a spus el, deschizând poarta. Până nu ne vede nenorocitul ăla!

Tuesday s-a furișat înăuntru, iar Rafael a urmat-o, apoi a încuiat poarta după ei. Râdeau amândoi.

Deodată, erau singuri, pe terenul de tenis al lui Brandon Randall, lângă plaja din Malibu, cu o mie de stele pe cer.

Tuesday și-a golit buzunarele, arătându-i lui Rafael iarba pe care o adusese. El a dat din cap și le-a golit pe ale lui. Metaqualonă[9] și LSD.

— Cred că ar trebui „Să spunem nu”, a zis Tuesday, rânjind.

— Spune ce vrei! i-a răspuns Rafael. Dar pe urmă hai să ne facem praf!

Deodată, seara lui Tuesday nu mai părea atât de proastă.

Petrecerea era în toi.

Nimeni nu număra, dar erau cam 27 de oameni în camera de zi, inclusiv Hud. Erau 20 care roiau prin bucătărie, inclusiv Kit, și 32 în curtea din spate, inclusiv Jay. Erau cupluri și grupuri mici care migrau spre camera de familie, living, birou.

Erau șapte oameni în cele cinci băi din casă. Doi urinau, trei trăgeau linii pe nas, doi se sărutau.

Jay se prefăcea că se distrează lângă piscină, vorbind cu niște prieteni de la surfing din Ventura County. Pe urmă, s-a prefăcut că se distrează în camera de zi, vorbind cu vreo două actrițe de telenovele, apoi s-a prefăcut că se distrează absolut peste tot la petrecere, vorbind cu oricine găsea. De fapt, făcea două lucruri: se uita la ușă și la ceas.

Când venea Lara?

Jay s-a uitat cum încă un grup de oameni, din care Lara nu făcea parte, intra în casă. S-a enervat și a decis să urce la etaj să se ușureze.

Așa că nu a văzut-o pe Ashley intrând pe ușa din față. Nu a văzut-o privind în jur – cu intenția clară de a-l găsi pe Hud. Nu a văzut-o remarcându-l pe Hud în partea din spate a casei, vorbind cu Wyatt Stone și cu restul membrilor trupei the Breeze.

Așa că Ashley s-a strecurat la petrecere fără să fie văzută de nimeni în afară de bărbatul pentru care venise.

Hud a întors privirea de la băieții cu care vorbea și a zâmbit imediat, încântat de vederea ei, în ciuda complicațiilor.

— Ai venit! a spus băiatul când s-a apropiat de el.

Ashley purta o rochie mulată fucsia și un sacou mare, cu mânecile suflecate. Avea părul blond, cu cărare într-o parte și o agrafă prinsă la spate, după ureche.

— Am venit, a spus ea și l-a îmbrățișat nu prea strâns.

— De ce te-ai răzgândit? a întrebat el.

— Mi s-a părut o prostie, a spus ea, zâmbind puțin. Să ascund un lucru bun.

Hud a simțit o strânsoare în piept. Trebuia să-i spună cum stricase tot. Avea să-i spună imediat.

Doar nu în clipa aceea.

Nina stătea în camera de zi, lângă Brandon, în timp ce vorbeau cu Bridger Miller.

— Așa că, deși *pare* că mă cățăram cu mâinile goale pe o clădire de nouă metri, a spus Bridger, de fapt mă cățăram doar vreo doi metri. Apoi a făcut un semn spre ei amândoi, adăugând: Dar a fost tare, nu?

— A fost grozav! a spus Brandon.

Deși nu era tocmai fermecată de Bridger, Nina trebuia să admită că văzuse *Race Against Time,* iar scena nu era rea deloc.

Când Bridger l-a întrebat pe Brandon ceva despre olimpiada din anul următor, Nina și-a îndreptat atenția spre ușa de la intrare. În casă pătrundeau nenumărați oameni, ușa fiind acum proptită cu o piatră pe care cineva probabil o găsise lângă prag.

S-a uitat cum oamenii se salutau cu zâmbete largi și brațele întinse. Un cor grecesc de „Ești aici!" „Ai venit!" și „Ce naiba faci?"

Nina a observat o fată într-o rochie mov intrând. Părea puțin pierdută. Nina s-a întrebat pe cine cunoștea, cum auzise de petrecere. Fata a intrat stângace în camera de zi când un bărbat s-a apropiat de Brandon și Nina și a spus:

— Credeam că voi ați divorțat.

Nina s-a întrebat ce era cu unii oamenii, de ce credeau că se cuvenea să spună cu glas tare orice le trecea prin cap.

— Să nu crezi întotdeauna ce auzi, i-a răspuns Brandon, apoi i-a făcut cu ochiul.

Chris Travertine, agentul Ninei, a intrat și a văzut-o lângă Brandon. Purta un costum albastru, la două rânduri, cu un tricou pe dedesubt, cu mânecile sacoului suflecate ușor ca să i se vadă Rolexul de aur. I-a zâmbit Ninei și a venit la ea. A sărutat-o pe obraz.

— V-ați împăcat? i-a șoptit el la ureche. Nu-i o mișcare greșită!

Nina a zâmbit cât de frumos putea.

— Mă bucur că ai reușit să vii!

Chris i-a pus mâna pe talie. S-a aplecat din nou la urechea ei

și a spus:

— O să vin mereu pentru tine, scumpo. Mereu! Ai primit mesajul meu?

Nina a răsuflat adânc.

— Despre *Playboy?*

Chris a ridicat o sprânceană.

— Cred că e o mutare bună.

Nina a zâmbit politicos.

— Mai gândește-te! a spus el. Am senzația că o să te răzgândești când o să vezi banii.

I-a făcut cu ochiul, apoi un semn cu mâna ca un pistol, pentru ca în final să meargă să-și ia o bere.

O ospătăriță a venit cu o tavă cu pahare de vin alb. Brandon a luat unul și l-a ridicat.

— Atenție, aș vrea să închin în cinstea soției mele incredibile, Nina! Știe cum să dea o petrecere dată naibii, nu-i așa?

Mulțimea adunată devreme a ridicat paharele și a aclamat.

— Așa că vă spun doar atât: distrați-vă, faceți-vă praf și nu-mi stricați lucrurile!

21:00

Ricky Esposito – tipul care avea un studio de fotografie în Pepperdine – era în bucătărie, mâncând brânză și biscuiți. O văzuse pe Kit trecând pe acolo de patru ori și de fiecare dată nu se putuse abține să nu se holbeze la abdomenul ei.

O plăcea de aproximativ trei ani, deși nu vorbise niciodată cu ea și era absolut convins că fata habar nu avea de existența lui. Dar când trăiești în același oraș toată viața ta, remarci oamenii. Și toți îi remarcau pe frații Riva.

Uneori, Ricky se ducea la Riva's Seafood și comanda scoici prăjite, o cola mare și cartofi prăjiți. Se așeza afară, lângă parcare, pe o bancă de lemn. Spera să o zărească pe Kit Riva.

Era cea mai atrăgătoare persoană pe care o văzuse în viața lui.

Îi plăcea că nu încerca să fie frumoasă. Îi plăcea că avea un trup atât de solid, de puternic. Bănuia că era genul de fată care nu avea nevoie de un bărbat să omoare un păianjen, iar asta îi plăcea pentru că, de fapt, Ricky se temea de păianjeni.

O vedea făcând surfing pe plaja Surfrider câteodată. Îi plăcea să meargă pe dig, să stea pe o bancă și să se uite la pescari. Dar o recunoștea mereu pe Kit când era în apă. Avea o îndrăzneală care lui îi plăcea. Era agresivă cu valurile, nu se lăsa niciodată întrecută de alții. Ricky se gândise mereu că se va însura cu o femeie ca ea. Așa era mama lui.

Trebuia doar să aibă curajul să vorbească cu Kit.

Nina se îndepărtase de Brandon și vorbea cu un grup de modele tinere lângă ușa de la intrare. O tot iscodeau cine îi crease fusta și ce tuș folosea.

— Adică, ce faci pentru piele? E al dracului de… strălucitoare, a spus cea mai înaltă și deșirată.

Era brunetă, cu ochii albaștri, iar Nina aflase, având în vedere cât de des aducea vorba de asta, că defilase pentru McLaren și prezentarea din toamnă de la Westwood.

— Ah, mulțumesc! a spus Nina amabilă.

— Și ce faci pentru laba-gâștei? a întrebat femeia care părea mai drăguță.

— Ce fac pentru laba-gâștei? a întrebat Nina.

— Știi, ca să previi…

— Ah, știi, doar zinc uneori când fac surfing. Și cremă hidratantă, a spus Nina.

— La Mer? a întrebat cea înaltă.

— Nu știu ce mă întrebi, a zis Nina.

— La Mer, a lămurit-o cea drăguță. Crème de la Mer. Crema hidratantă?

— Folosesc doar Noxzema, a spus Nina.

Cea înaltă a schimbat o privire cu cea drăguță. Nina a simțit atunci, cum se întâmpla deseori, că nu e un model foarte bun.

S-a retras din grup, de parcă o chemase cineva. A continuat să se plimbe printre oameni.

Brandon domnea în camera de zi, vorbind cu un grup de fotografi și artiști care se adunaseră în jurul tabloului de Lichtenstein[10] de deasupra șemineului.

S-a uitat la Brandon de la distanță, văzând cum gesticula exagerat, captând atenția tuturor. A decis că avea nevoie de un pahar de vin, așa că s-a dus la bucătărie.

A făcut cu mâna când a trecut de surferii din Venice, care stăteau pe canapeaua din camera de zi și beau bere. Le-a zâmbit celor trei actori care se prefăceau că nu luau cocaină pe masa ei de la intrare. Le-a salutat pe cele patru femei care vorbeau despre *Dinastia* în fața băii pentru oaspeți.

Înainte să ajungă la barul pregătit în bucătărie, o ospătăriță s-a apropiat cu o tavă cu merlot, iar Nina i-a zâmbit și a luat un pahar.

— Aveți o casă frumoasă, dacă nu vă deranjează că spun! a zis ospătărița.

Era o roșcată cu ochi verzi. Ninei îi plăcea zâmbetul ei.

— Mulțumesc! i-a spus Nina. Soțul meu a ales-o.

Ospătărița a trecut mai departe, iar Nina a rămas pe loc, în timp ce oamenii se mișcau în jurul ei.

Actrițe, modele, muzicieni. Surferi, skateri, voleibaliști. Agenți și directori. Asistenți de dezvoltare. Scenariști, regizori, producători. Cei doi comici nesimțiți dintr-un film stupid care le plăcea tuturor. Jumătate din actorii din *Dallas.* Trei jucători de la Lakers. Era abia ora nouă, iar Nina simțea deja că toți oamenii din lume erau în casa ei.

A sorbit încet din vinul din mână, cu ochii închiși, inspirându-l, nu doar gustându-l.

Pot să mă ascund în dormitor?

Deodată, DJ-ul a pus piesa „1999", iar în pieptul Ninei s-a rupt ceva. Doar sunetul vocii lui Prince, ritmul. Cântecul acela, în acel moment… Nina simțea că putea să lase lumea în urmă – pe toată lumea, pe *Brandon* – și să se bucure pentru o clipă.

A ieșit pe peluză ca să se alăture invitaților care începuseră să danseze.

— Bine! Nina! Dansează boogie! a strigat o femeie din masa de trupuri în mișcare.

Nina a ridicat ochii și a văzut-o pe Wendy, de la restaurant.

— Ai venit! a zis Nina zâmbind și a început să-și miște fundul dintr-o parte în alta, răsucindu-și umerii.

Nu prea știa să danseze, dar când îți place un cântec nu mai contează.

— Mă bucur să te văd așa! a spus Wendy.

Aceasta era o dansatoare mult mai bună ca Nina, o dansatoare mult mai sexy. Nina se mira de libertatea care îți trebuia să te miști așa, orbește, prin aer.

— Cum să mă vezi? a strigat Nina pe deasupra muzicii.

— Nu știu, pari mai senină, poate… Mai degajată? Nina s-a

întrebat dacă toată lumea credea în taină că trăia cu un băț înfipt în fund. Pe urmă, s-a întrebat dacă și ea credea asta.

— E Prince, a spus Nina. El mă stârnește.

— Ah, el stârnește pe toată lumea, a comentat Wendy. Nina l-a văzut pe Hud la groapa cu foc și l-a strigat, încercând să-i facă semn cu mâna, dar vorbea cu o femeie. Nina s-a uitat cu mai multă atenție. Cu cine flirta fratele ei? Era Ashley! Hud vorbea cu Ashley.

Și-o trage cu ea.

Părea evident. Felul în care stăteau aproape unul de altul, lipsa de reticență din corpurile lor care se atingeau. Se vedea când doi oameni se simțeau în largul lor cu pielea celuilalt. Putea să observe oricine dacă se uita la ei.

Și exact asta aveau: un fel de liniște electrică între ei.

Nina a înțeles imediat că Jay nu avea să primească vestea prea bine. Jay nu avea încrederea binevoitoare necesară ca să accepte ușor lovitura asta. Și Nina a avut sentimentul unui dezastru, imaginându-și cum avea să decurgă seara. Conflictul, neplăcerea.

Instinctul îi spunea Ninei că seara asta nu avea să se sfârșească bine.

Jay cobora scările când a văzut-o.

Era ea! Lara! Lara lui, dacă oamenii puteau să aparțină altora.

Stătea în dreptul ușii, lângă Chad, purtând un tricou alb, simplu, băgat într-o fustă scurtă și neagră. Părea să aibă un opt miliarde de metri, cu picioare lungi cât ea. Jay nu se putea gândi decât să o mângâie de la glezne până la fund, la cât de neted avea să fie drumul acela, cât timp avea să-i ia.

S-a stăpânit și s-a dus la Lara, prefăcându-se nonșalant.

— Ați venit! a spus el. Ce vrei să beți?

— Ce-ar fi să mă duc la bar? a sugerat Chad. Voi puteți aștepta aici.

Lara a cerut un șpriț cu vin alb. Jay a acceptat oferta lui Chad să-i aducă un Jack cu cola. Pe urmă, Chad a plecat.

Jay a privit-o pe Lara, care avea ochii imenși și buzele subțiri. Se simțea de parcă erau doar ei doi împreună, deși acum erau aproape 200 de oameni în casa surorii lui. Dar cui îi păsa de restul? Cui îi păsa de muzică, de oameni și de zgomot?

Jay a tras-o pe Lara spre el.

— O să te sărut! a spus el.

— Bine! a zis ea. Atunci, sărută-mă!

El s-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei. Ea avea gust de mentă, el, de whisky.

Jay a luat-o de mână și a simțit că îi vâjâie capul. Era de la băutură. Știa asta. Dar era și fiorul de a te lăsa dus de val. Era atât de bine să te lași în voia lui!

Vanessa îl privea pe Hud pe fereastră în timp ce vorbea cu o femeie blondă în curte.

— Cu cine vorbește Hud? a întrebat ea cât mai nonșalant cu putință. Adică, nu că ar conta.

— Nu știu, a spus Kit, neatentă.

Tipul ăsta, Ricky, se tot uita la ea. Erau câțiva care se uitaseră la ea toată seara. Seth îi zâmbise din nou, tipul acela, Chad, de la Sandcastle se uita la ea. Îmbrăcată cum era, simțea diferența în felul în care i se făcea loc în camerele unde intra.

Încă încerca să-și dea seama cum se simțea. Nu știa sigur decât că nu voia să înceapă o discuție cu Seth sau Chad. Păreau prea… cool, de parcă așteptau de la ea ceva ce nu putea să le ofere.

Vanessa a continuat să se uite la Hud pe fereastră în timp ce el îi zâmbea femeii cu care vorbea și o săruta pe gât pe furiș, chiar după ureche. Femeia a închis ochii, apoi i-a atins ușor fața lui Hud.

Vanessei i s-a strâns inima.

— Îl vezi pe tipul de aici? a întrebat Kit. Cred că e prieten cu fratele meu. Ricky nu-știu-cum?

Vanessa s-a uitat în direcția arătată de Kit, încercând să-și abată atenția și prefăcându-se că nu era derutată.

— O, uau, OK, tipul ăla se uită după tine! a exclamat Vanessa.

— Nu te uita direct la el! a spus Kit, sperând ca Vanessa să vorbească mai încet.

— E drăguț, a comentat Vanessa, dar din felul în care a spus era limpede că i se părea drăguț într-un fel anume.

Vanessa a mai aruncat o privire pe furiș la Hud. Acum el și femeia se jucau pe ascuns cu mâinile, de parcă nu-i vedea nimeni.

Vanessa a închis ochii, neputând să mai privească. Ce crezuse de fapt că se va întâmpla în seara asta? Că Hud se va îndrăgosti de ea? Ce ridicol! Complet și absolut ridicol. Avea senzația că o să înceapă să plângă.

— Să vorbesc cu el? a întrebat Kit. Adică, dacă vine să

vorbească cu mine?

— Hm? a întrebat Vanessa, întorcându-se iar spre Kit și încercând să se prindă, despre ce e vorba. Da, sigur că vorbești cu el!

N-o să plâng din cauza asta, și-a zis Vanessa, reținându-și lacrimile.

Trebuia să cunoască pe altcineva. Nu putea să stea și să tânjească după cineva care abia dacă o băga în seamă după atâția ani. Abia învăța ce fel de femeie e, dar a decis că voia să fie femeia care să nu facă asta. Și-a îndreptat atenția spre Kit.

— Ar trebui să te duci la el și să deschizi tu discuția.

Kit a luat o gură de apă. Nu băuse niciodată o picătură de alcool, nu fumase niciodată iarbă. Nici nu avea de gând. Și-a luat paharul de la gură și s-a uitat spre Ricky. S-a uitat cum stătea lângă fereastră, prefăcându-se neatent, dar de fapt fără să privească undeva anume. Părea în largul lui, singur, în mijlocul unei petreceri.

Era ceva la el.

Era cel pe care avea să-l sărute.

22:00

Seth Whittles stătea la marginea piscinei, cu o sticlă de bere în mână, vorbind cu Hud și Ashley.

Blugii lui Seth erau suflecați, iar tenișii Chuck Taylor erau noi. Părul îi era fixat cu o cantitate scandaloasă de spumă.

— Când plecați tu și Jay în Hawaii? a întrebat Seth.

— Curând, omule, a răspuns Hud. Sper ca Jay să câștige toate cele trei concursuri.

— Probabil o să obțineți încă o copertă, a spus Seth.

— O să vedem! a zis Hud. Ținem pumnii!

— Așa va fi! l-a asigurat Ashley. Știu că așa va fi!

— Desigur! a zis Seth, dar pe urmă i s-a părut ciudat că Ashley e acolo; nu se despărțise de curând de Jay?

Ashley a remarcat că Seth se uita la ea. A observat și Hud acest lucru.

— Mă duc să mai iau o bere, a spus Hud. Voi vreți ceva?

— Vin cu tine, a spus degrabă Ashley, de parcă abia îi venise ideea.

Și au plecat amândoi, prefăcându-se că e o coincidență că mergeau în aceeași direcție.

Abandonat acum, Seth a sorbit stângaci din bere și a căutat pe altcineva cu care să vorbească. A cercetat chipurile, căutând ceva familiar, încercând să capteze privirile oricărei fete drăguțe pe care o putea găsi.

Trăia – la fiecare petrecere, la fiecare bar, pe fiecare plajă – cu inima deschisă, căutându-și Aleasa. Sufletul pereche, cealaltă jumătate. Iubirea vieții lui.

Totuși, nu putea să o găsească niciodată. Întotdeauna dădea peste femei care credeau că e un tip de treabă, dar nu erau prea interesate, sau femei care erau interesate doar până apărea unul mai bun. Dar nu reușea să găsească ce căuta: iubirea adevărată.

Și, din păcate, nici petrecerea asta nu era diferită.

A încercat să atragă atenția fetei pe care o recunoștea din *General Hospital,* la care se uita uneori pe ascuns când avea după-amiaza liberă. Se uitase mai mult în vara asta, pentru că

Luke se întorsese în Port Charles.

I se păruse că actrița e superbă de câte ori o văzuse în serial. Și acum era aici, fumând o țigară lângă grătar.

Când s-a uitat la el, actrița i-a zâmbit.

A tras din țigară fără să-l salute și s-a uitat din nou la prietenii ei.

Dacă Seth ar fi ieșit pe alee, perechea lui perfectă stătea chiar afară.

Era pe prima treaptă de la intrare, vorbind cu un grup de femei despre faptul că Lionel Richie e un dobitoc. Ea susținea că omul nu e.

Se numea Eliza Nakamura. Purta o salopetă cu curea și tocuri înalte. Tatăl ei era japonez. Mama era suedeză. Eliza era director de dezvoltare la compania Geffen. Ura faptul că oamenii spuneau că e o Fată-D[11].

În fiecare dimineață, se trezea și-și punea un costum sport, colanți și șosete lungi, apoi cobora la sală pentru cursul de aerobică de la 5:45. După aceea, făcea duș, își punea spumă în păr, îl usca, își aranja bretonul, îl fixa cu fixativ, pe urmă își punea ciorapii la culoarea piciorului și taioarele de birou. Purta mereu doi bureți pe umeri.

Apoi urca în mașina decapotabilă albă și intra în traficul bară la bară de pe 101.

La serviciu, citea scenarii și le recomanda șefilor pe cele bune. Dădea notițe scriitorilor. Lua prânzul cu agenții și regizorii la Spago și Ivy. Își programa să iasă la un pahar în fiecare seară cu alți directori în locuri precum Yamashiro. Ținea un Rolodex cu fiecare carte de vizită pe care o primea. Voia să conducă un studio într-o bună zi. Știa că s-ar pricepe. Știa că nu ar lăsa nimic să o deturneze.

Când șeful ei i-a băgat mâna sub fusta de la taior, i-a zâmbit și s-a mutat. Când producătorul a urmărit-o la dozatorul de apă, l-a ignorat, râzând cât de amabil putea.

În weekenduri, stătea cu prietenele ei, găsea un bar pe Sunset Strip – Roxy, Rainbow, poate o petrecere la Motley House – și se săruta până la primele ore ale dimineții cu orice rocker cu tuș la ochi care îi plăcea.

Eliza nu căuta neapărat dragostea. Se gândea la alte lucruri. Pe termen lung și pe termen scurt. Încerca să obțină postul liber de șef de producție. Economisea bani ca să-și cumpere propriul apartament în West Hollywood. Încă nu se hotărâse dacă voia să aibă copii.

Dar îi plăcea în mod deosebit un anumit tip de bărbat: un bărbat care să fie de treabă, care nu se juca și înțelegea cât de importantă e cariera pentru ea, că nu putea să renunțe la industrie, că își trăia visul. Un bărbat care putea să-i ofere orgasm în fiecare seară și nu se aștepta ca ea să-i pregătească micul-dejun dimineața. *Asta* ar fi acceptat Eliza Nakamura cu brațele deschise.

Dar, în timp ce stătea pe aleea de pietriș – ascultând-o pe prietena ei, Heather, și alte două fete care se întrebau dacă să vorbească sau nu cu actorii din casă –, era cât se poate de fericită că nu găsea iubirea. Avea acasă două scenarii pe care trebuia să le termine până luni dimineață. Abia aștepta să termine asta a doua zi.

Așa că nu a intrat în casă. În schimb, a rămas în curtea din față, de vorbă cu prietenele ei.

Iar Seth a stat în curtea din spate, căutând iubirea.

Hud a luat-o de mână pe Ashley.

— Vino încoace! a spus el, dând din cap spre poteca bătută și scările care coborau pe marginea falezei.

— Pe plajă? a întrebat Ashley.

— Doar o secundă, doar să vorbim, i-a spus Hud. Fără nimeni în jur.

A condus-o încet pe trepte și, când au coborât pe plajă, s-au așezat amândoi pe nisip. Era rece, aproape ud, după ce scăpase de căldura soarelui.

Hud a luat-o pe Ashley cu brațul pe după umeri și i-a mărturisit:

— Am dat-o în bară.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea.

Hud a clătinat din cap, lăsându-l în mâini. Ar fi trebuit să-i spună lui Jay de multă vreme. Ar fi trebuit să-i mărturisească din clipa în care și-a dat seama ce simte pentru Ashley, când ea și Jay erau încă împreună, înainte să se culce cu ea, înainte să se îndrăgostească de ea, *înainte înainte înainte.*

Ce fel de bărbat se culcă cu iubita fratelui său?

— L-am mințit pe Jay, a spus Hud. Am făcut să pară că voiam să te invit în oraș în loc să… păi, știi tu…

Ashley s-a pregătit.

— Și el ce-a spus?

Hud s-a uitat la ea.

— A spus că ar prefera să n-o fac.

Ashley s-a încruntat și a întors capul spre apă. A văzut-o oscilând înainte și înapoi în ritmul ei, fără grabă.

Nu voise să-l preseze cu asta. Nu voise să-l facă să simtă că trebuie să aleagă. Dar poate că asta trebuia să facă. Devenea tot mai clar cu fiecare minut.

— O să discut cu el în seara asta, a spus Hud. Din nou. Chiar o să discut. O să fiu ferm. O să-i explic că am intenții serioase. Și el o să înțeleagă.

Ashley s-a uitat cum se apropiau valurile de țărm, la lumina lunii care sclipea în apă, făcând undele să pară dungi. I s-a tăiat

respirația.
— Hud! a spus ea. Sunt însărcinată!

23:00

Bobby Housman a intrat pe ușă arătând de parcă golise magazinul Jordache. Purta blugi negii prespălați, o cămașă galbenă cu imprimeu și încheiată până sus și o geacă de blugi cu gulerul ridicat.

Nu era frumos. Era corpolent și avea nasul ca un personaj din desene animate. Știuse întotdeauna că, dacă avea să dea lovitura la Hollywood, trebuia să fie din culise. Era în regulă. Studia filmele de când era destul de mare să le vadă, ascuns în subsolul părinților, aflat în apropiere de Buffalo.

Acum era tipul care scrisese unele dintre cele mai mari hituri ale deceniului. *Gorgeous, Baby. Summer Brea. My Mia.* Bobby Housman avea 32 de ani și era considerat scenaristul „vedetă" de la Hollywood. Își imaginase întotdeauna că, dacă avea să vină ziua când devenea cel mai tare scenarist din oraș, avea să lase în urmă inhibițiile care-l împiedicau și să se distreze de minune. În realitate însă, succesul nu făcuse destul ca să-l schimbe.

Cu trei comedii de succes la activ, încă se simțea ca un stingher ciudat la premiera filmului, tipul care nu se uita în ochii nimănui la Globurile de Aur.

Dar îi plăcea mereu petrecerea Riva. Fusese invitat să însoțească un producător în vara când apăruse *Gorgeous, Baby.* În seara aceea din '80 fumase un cui cu Tuesday Hendricks și o făcuse să râdă. De atunci, în fiecare an când venea, se simțea tot mai mult ca și cum aici îi era locul.

În seara aceea, când Bobby a pășit pe treptele din fața casei Ninei Riva, a văzut că era plin de lume. De fapt, a fost primul care a spus cu voce tare că lucrurile o luaseră razna mai mult decât în anii trecuți. Cuvântul pronunțat de el a fost „Vai".

S-a uitat în bucătărie și a văzut-o pe Nina Riva cu tenismenul acela. Sorbea dintr-un pahar cu vin și vorbea cu o femeie de lângă ea.

Bobby nu s-a putut abține să nu zâmbească doar privind-o. Îi plăcuse reclama ei cu tricoul, cu părul lung, despletit, și brațul

sprijinit de tocul ușii. Tricoul acela transparent, și chiloții roșii. *Moale la atingere.* Genial! Venise la Hollywood, în parte, ca să întâlnească o fată ca ea, atât de înaltă, de zveltă și de bronzată! Fetele din California, frate! Îți frângeau inima toate!

Bobby a văzut cum Nina a atins brațul soțului ei și a ieșit din bucătărie, dispărând din vedere. Și-a amintit de misiunea lui și a trecut la treabă. Își petrecuse ziua procurând o cantitate obscenă de cocaină și avea să o ofere tuturor. Nu mai era stingher.

În timp ce stătea în hol, a văzut o ospătăriță – pe Caroline – trecând cu o tavă cu creveți.

— Creveți cu cocos? l-a întrebat ea când Bobby i-a atras atenția, apoi a întins tava spre el, dându-i un șervețel.

Însăși frumusețea ei îl făcea pe Bobby să se emoționeze. A încercat să nu se gândească la asta.

— Pot să… Pot să iau tava? a întrebat el.

— Tava mea? a întrebat ea.

— Da, te rog! Dacă nu te superi.

— Nu pot să-ți dau tava.

— Pentru că are creveți? a întrebat el.

— Ăăă… da, a bâiguit ea.

Într-un moment de inspirație, Bobby a luat cei trei creveți rămași și i-a mâncat. Apoi a spus:

— Acum nu mai are creveți.

— Cred că nu, a spus Caroline, care i-a întins tava, a zâmbit și a dat să plece.

— Stai! a spus Bobby. Am un cadou. Pentru tine! Dacă vrei. Stai puțin!

S-a uitat la ea o fracțiune de secundă, dar în fracțiunea aceea de secundă a simțit o scânteie de ceva destul de puternic care să-i dea speranță.

A șters tava cu șervețelul. Apoi a luat o jumătate dintr-un pachet de cocaină din sacou. Mai avea un pachet plin în mașină.

— O, Doamne! a spus Caroline.

— Știu.

Bobby a turnat puțin și a început să o separe în mai multe liniuțe folosind cardul Amex Gold. Pe urmă, a rulat o bancnotă de o sută. Îi era rușine că era cea mai mică bancnotă pe care o

avea.

Pe urmă, a ridicat tava cum ar face un ospătar și s-a uitat la ea. Probabil îi plăceau tipii rafinați, cu păr frumos. Probabil nici nu se uita la bărbații plinuți și stângaci ca el. Dar cumva, în momentul acela, nu se simțea aiurea că încerca măcar. Și s-a gândit în treacăt că poate asta fusese problema mereu: că petrecea prea mult timp simțindu-se aiurea în loc să se relaxeze și să riște să arate ca un prost.

— Vrei o linie? a întrebat Bobby.

Caroline era încântată de inversarea rolurilor. Era mai eficientă decât și-ar fi imaginat el vreodată. Ar fi preferat mai degrabă să fie servită decât să servească ea.

Ea i-a zâmbit și a luat bancnota rulată de o sută pe care i-o oferise. S-a aplecat. A simțit-o rece în nas, i-a ars sinusurile. A ridicat capul și a spus:

— Mulțumesc!

Bobby i-a zâmbit.

— Sigur, oricând! a zis, iar pe urmă a adăugat: Ca să fie clar pentru tine, aș face absolut orice, absolut oricând.

Ea s-a îmbujorat.

Ce anume avea el? Nu era drăguț. Nu părea cool. Dar o făcea să se simtă admirată. Era ca și cum înțelegea că ea e adevărata vedetă a petrecerii. Și ea venise la Los Angeles tocmai din Maryland, căutând exact chestia asta: să se simtă ca o vedetă.

— Ești drăguț! a spus Caroline. Nu-i așa?

Bobby i-a zâmbit pieziș.

— Dăunător de drăguț!

— Pot să mă bag și eu? a întrebat Kyle Manheim, care a apărut din senin.

Caroline îl văzuse venind cu femeia aceea, Wendy, și cu restul personalului de la Riva's Seafood fix la ora șapte. Părea hotărât ca asta să fie cea mai grozavă noapte din viața lui.

Bobby i-a întins tava cu mărinimie.

— Am adus destul pentru toată lumea! a strigat el.

Caroline a încercat să se retragă, dar Bobby și-a adunat curajul și a luat-o de mână.

— Rămâi! a spus el. Dacă vrei!

— Muncesc! a spus ea.

— Dar nu mai sunt creveți.

Ceva în felul în care a spus-o, în felul în care se ruga de ea să rămână lângă el, simplitatea dorinței de a fi în compania ei… Cu siguranță, acesta era unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le auzise Caroline vreodată. „Dar nu mai sunt creveți."

Caroline avea să se gândească la momentul acesta mai târziu, când ea și Bobby aveau să facă sex în debaraua de lângă ușa din față. Nimeni nu avea să știe că sunt acolo. Iar Bobby urma să-i țină părul în mâini ca să se asigure că nu se lovește cu capul de perete. Și avea să fie tandru și plăcut. Și când erau în vâltoarea pasiunii, înghesuiți în spațiul acela micuț, de-abia având aer, Bobby avea să îi spună foarte încet „N-am crezut niciodată că voi avea o șansă cu o fată ca tine", inima lui Caroline avea să tresalte.

Nu aveau să știe ce le rezervă viitorul sau dacă se vor mai întâlni vreodată. Dar aveau să simtă că – măcar pentru o seară – cineva i-a văzut așa cum și-au dorit mereu să fie văzuți. Și asta avea să fie de ajuns.

O tavă de cocaină plimbată la petrecere s-a transformat repede în două tăvi de cocaină plimbate la petrecere. Și, la fel de repede, au fost șase tăvi de cocaină, iar ospătărițele ofereau droguri ca pe antreuri.

Pentru Kit, a fost ca și cum într-o clipă era la o petrecere luxoasă cu bere și apoi a clipit și s-a trezit deodată că toți din jurul ei erau drogați în ultimul hal și credeau propriile mituri despre ei înșiși. *Sunt cel mai grozav. Sunt cel mai amuzant. Am tot ce-mi trebuie.*

Lui Kit i s-a oferit o linie de cocaină de nu mai puțin de trei ospătărițe până când, în cele din urmă, a spus:

— Sunt OK! Nu-mi mai oferi cocaină, mersi!

A ieșit pe terasă, lângă groapa cu foc, pentru că voia o gură de aer și pentru că Ricky era acolo. S-a gândit că asta o să-i ofere lui o ocazie, dacă așa se putea numi. Dacă era măcar interesat. Ceea ce acum credea că nu e.

— Ăăă, bună! a spus Ricky când a ajuns lângă el.

Avea o urmă de sos de feta în colțul buzei, iar Kit s-a întrebat dacă ar trebui să-i spună.

— Bună! l-a salutat și ea.

— Da! a zis Ricky, apoi s-a uitat în jos, la adidași, iar pe urmă și-a dat seama ce face și a ridicat privirea. Adică, da! Sigur, da!

Kit a zâmbit. Poate că era interesat.

— Ai un pic de feta, a îndrăznit ea, arătându-i. Pe buză.

El a luat un șervețel de pe masa din spatele lor, și s-a șters.

— E logic! a zis el. Pentru că acum e momentul în care în sfârșit vorbesc cu fata visurilor mele, așa că da, brânză pe față pare firesc.

Kit s-a înroșit. Ricky a zâmbit.

Iar Kit a început să creadă că era mult mai ușor decât crezuse ea.

Nina stătea lângă Brandon în camera de zi. El o ținea strâns de mână și-i șoptea la ureche.

— Mulțumesc că m-ai făcut cel mai fericit om din lume! i-a zis el.

Ei nu i se părea în regulă nuanța definitivă din glasul lui.

— Cred că mai avem încă multe de discutat, i-a spus ea.

— Bineînțeles! a răspuns Brandon, trăgând-o mai aproape de el. Știu că am multe pentru care să mă revanșez. Sunt doar recunoscător că mi s-a dat o șansă. Sunt recunoscător că-mi permiți să-mi îndrept greșelile.

Nina a zâmbit, neștiind ce să mai spună. Nu prea era sigură că era posibil să-și îndrepte greșelile. Dar s-a gândit că îi spusese că-l va lăsa să încerce.

— Și spune-ne, Bran, a zis un tip deșirat, într-un tricou de rugby în dungi și pantaloni roz-somon.

Stătea lângă un tip în bermude și încălțări de piele. În fiecare an, tot mai mulți boboci apăreau la petrecerile ei și, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, știa că era influența lui Brandon.

— Crezi că o să mai iei un titlu de șlem luna viitoare?

Ușa din față s-a deschis, iar Nina a ridicat ochii, văzând că în prag era o scuză grozavă să plece de lângă Brandon. Cea mai bună prietenă a ei, modelul Tarine Montefiore.

Privirile s-au întors spre femeia superbă care tocmai intrase. Majoritatea o recunoșteau din numeroasele coperte *Vogue* și *Elle* sau datorită contractului cu Revlon. Dar chiar și cei care habar nu aveau de unde s-o ia știau că era probabil una dintre cele mai frumoase femei din lume. Cu părul negru, ochi căprui și calzi, și pomeți care arătau de parcă puteau să te taie, Tarine părea sculptată în marmură, prea perfectă ca să fie umană.

Părul îi atârna lung și drept, ochii îi erau umbriți cu argintiu și negru, iar buzele erau acoperite de un luciu transparent. Purta o rochie albă, minusculă, și o jachetă de motocicliști neagră, de piele. Avea pantofi negri cu toc care ar fi rupt gleznele altcuiva dacă făcea un singur pas, dar ea aluneca în încăpere fără efort.

Și mai era și accentul! Tarine se născuse în Israel din părinți evrei sefarzi și se mutase la Paris la 11 ani, la Stockholm la 16 ani și la New York City când împlinise 18. Avea un accent doar al ei.

Ea și Nina se întâlniseră la o ședință foto cu costume de baie pentru *Sports Illustrated* în Panama City cu câțiva ani în urmă. Pozaseră împreună în bikini galbeni de o parte și de alta a unei bărci. Fotografia devenise atât de cunoscută, încât doi tipi o parodiaseră la *SNL.*

Nina o plăcuse pe Tarine imediat. Tarine îi spunea Ninei ce fotografi își făceau avansuri și ce agenți încercau să-și tragă clienții pe sfoară. Îi spunea Ninei și să nu zâmbească prea larg sau să-și arată dinții de jos strâmbi. Tarine era bună, chiar și când a fi bun însemna să nu fii prea drăguț.

Nina era foarte bucuroasă să o vadă pe Tarine și s-a mirat când ușa s-a deschis iar și în spatele ei a apărut Greg Robinson.

Nu-l întâlnise niciodată personal pe Greg, dar știa cine e. Lucrase cu tatăl ei. Era producătorul din spatele celor mai mari hituri din ultimele două decenii. Sam Samantha. Mimi Red. The Grand Band. Greg era cel care îi crea pe acești oameni, care le crea muzica. Avusese chiar și câteva hituri la sfârșitul anilor ’60.

Relaxat, Greg a pus mâna pe umărul lui Tarine, iar atunci și-a dat seama Nina că prietena ei de 27 de ani se întâlnea cu un bărbat care avea cel puțin 50.

Nina s-a dus spre ea, iar Tarine i-a zâmbit. S-a aplecat să o strângă tare în brațe pe prietena ei.

— Mă bucur că ai ajuns! a spus ea.

— Da, păi, știu că e petrecerea secolului! a spus Tarine.

— Greg, bună! a spus Nina, dând mâna cu el. Bine ai venit!

— E o plăcere! a spus Greg. Țin la tatăl tău! Unele dintre primele mele sarcini importante au fost la discurile lui. Un tip grozav!

Nina a schițat un zâmbet perfect. Brandon i-a văzut pe toți și s-a alăturat discuției.

— Bună, Tarine! a spus el, ridicând paharul.

— Brandon! l-a salutat Tarine cu o figură inexpresivă. Ce surpriză!

Brandon a zâmbit și s-a prezentat lui Greg. Acesta a dat mâna cu Brandon, apoi a aruncat o privire prin cameră, văzând DJ-ul.

— Am vreo șansă să trec și eu la pupitru? a întrebat Greg.

Nina s-a întors în direcția în care se uita Greg, neștiind la început la ce se referă.

— Greg nu suportă când altcineva se ocupă de muzica pe care o ascultă, a spus Tarine, ținându-l de mână pe Greg.

Brandon s-a uitat la mâinile lor împreunate o secundă prea mult și ceva în felul în care a făcut asta i-a dat Ninei senzația că era mai puțin surprins de diferența de vârstă dintre ei și mai degrabă de faptul că Tarine se întâlnea cu un bărbat de culoare.

— Glumești? a spus Brandon, revenindu-și imediat. Ne-ar plăcea să te ocupi tu de discuri!

Nina nu era sigură ce o stânjenea mai tare. Faptul că Brandon încerca să vorbească mai mult decât Greg sau că Brandon folosea pluralul atât de lejer.

— Te conduc eu! a spus Brandon.

— Nu vreau să-l supăr pe tipul vostru. Sunt sigur că e grozav, a spus Greg.

— Nu! l-a liniștit Brandon, dând din mână. E plătit oricum. O să înțeleagă faptul că *celebrul* Greg Robinson e aici.

Greg a râs și au plecat amândoi spre DJ, cu intenția de a-i frânge inima.

— Am nevoie de cel mai bun vin roșu, draga mea! a spus Tarine de cum s-au îndepărtat cei doi. Nu chestiile alea ieftine pe care le dai tuturor. Cele pe care le păstrezi pentru oameni ca mine, te rog! A fost genul acela de zi.

Nina a râs. Tarine putea fi o nesuferită de primă mână, dar pe Nina pur și simplu nu o deranja. Admira faptul că Nina nu pretindea niciodată că e altceva, felul în care avea atâta încredere în omul care alesese să fie, ca și cum nici nu existase altă opțiune.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, a spus Tarine. Evident. Dar afară sunt bărbați care fumează și poartă pantaloni evazați. Nu pot să beau același vin cu ei.

Nina a râs.

— Oamenii ăia beau Coors din butoi.

Tarine s-a încruntat, iar Nina a înțeles că nu auzise niciodată de Coors, nu înțelegea contextul, doar faptul că era sub demnitatea ei.

— Bănuiesc că îmi subliniezi ideea, a spus Tarine.

Nina a luat-o de mână pe prietena ei și a condus-o prin hol, către o ușiță ascunsă sub scări. A apăsat patru cifre pe panou și a condus-o pe Tarine în cramă.

— Alege orice vrei! a poftit-o Nina, apoi și-a retras mâna din a lui Tarine. Doar închide după ce iei sticla.

— Să nu crezi că mă lași aici! a exclamat Tarine.

Muzica s-a schimbat brusc, de la New Wave la Top 40. Nina s-a uitat cum un grup de femei tinere alergau din bucătărie spre camera de zi. Tarine și Nina au auzit-o pe una spunând „Nu cred că Greg Robinson e aici! Imposibil!" Toată petrecerea a devenit mai gălăgioasă, totul a crescut: melodia, ritmul, strigătele de entuziasm.

— Voiam să văd ce se întâmplă afară, a spus Nina și a arătat spre peluză.

Tarine a clătinat din cap, ridicând și ea vocea peste larmă.

— Nu, nu te duci! O să stai aici cu mine cât aleg vinul, pe urmă mergem undeva și o să-mi spui de ce e Brandon aici. Credeam că ai terminat cu șarpele ăla.

Nina s-a simțit îngrețoșată de gândul că va trebui să-i explice. Voia să glumească. Dar Tarine nu era omul pe care să-l ignori. Nina s-a întrebat, o clipă, cum deveneai așa. De ce era nevoie? Să spui exact ce gândești? Să te simți confortabil în timp ce creezi disconfort altora? Să nu simți – atât de intrinsec, încât să fii vital pentru tine însuți ca sângele – că e responsabilitatea ta să faci ca totul să fie bine și plăcut pentru toți?

Tarine s-a uitat fix la Nina, așteptând ca acesta să-i explice. Nina a ridicat din umeri și a spus:

— Îl iubesc!

Tarine s-a întors și s-a uitat la ea, încruntându-se; nu o credea.

Nina a dat ochii peste cap și a încercat alt răspuns, unul mai aproape de adevăr.

— E mai ușor așa, a spus ea.

— Mai ușor? a întrebat Tarine.

— Da, adică, nu atât de complicat și… doar mai ușor.

Tarine s-a încruntat și a ales o sticlă de Opus One.

— Iau asta! a spus Tarine. În regulă?

Nina a dat din cap. Tarine a închis ochii și a tras-o pe Nina prin mulțimea de oameni spre blatul din bucătărie. A scotocit în sertarul cu cuțite și ustensile de bucătărie până când Nina a găsit un tirbușon.

O ospătăriță a venit să le ofere vin pe o tavă și linii de cocaină pe alta, iar Tarine a alungat-o cu mâna.

— Am ce-mi trebuie, mulțumesc!

Nina s-a uitat la tava cu cocaină în timp ce ospătărița șerpuia mai departe prin bucătărie. S-a întrebat când anume se întâmplase asta. Oamenii nu mai puteau să prizeze cocaină de pe măsuțele de cafea?

Tarine a întors tirbușonul și a scos dopul.

Oamenii din jurul lor s-au întors, auzind sunetul. Unii s-au uitat puțin prea lung la cele două femei frumoase stând una lângă alta. Ambele înalte, bronzate, zvelte și strălucitoare. Pe urmă, s-au întors la discuțiile lor.

Nina a văzut-o din nou pe fata în rochie mov, stând singură lângă chipsuri. O observase de mai devreme, de când intrase pe ușă. Acum, fata i-a întâlnit privirea, puțin timidă. Nina a avut impresia clară că fata voia să-i atragă atenția, că i-ar fi plăcut să aibă ocazia de a vorbi cu ea.

Nina simțea tot mai mult că petrecerea atrăgea oameni care voiau să le ofere o poveste bună de spus mai departe. Voiau să poată zice că o cunoscuseră pe „fata de pe poster" sau pe „fata din reclama cu tricoul", sau pe „fata lui Mick Riva", sau pe „sora lui Jay Riva", sau pe „soția lui Brandon Randall", sau oricum mai voiau s-o definească.

— Îți dorești vreodată să poți fi invizibilă pentru cinci minute? a întrebat Nina.

Tarine s-a uitat la ea, privind-o cu atenție.

— Nu! a spus ea. Sună a coșmar.

Tarine și-a turnat un pahar și deodată Kyle Manheim a apărut între ele.

— Bună, Nina! a strigat el, încercând să acopere muzica.

Grozavă petrecere!

— Mersi! a zis Nina.

— Pot să mă bag și eu? i s-a adresat el lui Tarine, întinzând paharul gol.

Tarine s-a uitat la Kyle, măsurându-l din priviri, apoi i-a răspuns pe un ton hotărât:

— N-ai să vezi!

Kyle s-a îndepărtat, iar Tarine a luat o gură de vin. A închis ochii în timp ce-l gusta, ca și cum toate celelalte puteau să aștepte. Când a deschis din nou ochii, i-a spus Ninei:

— Azi nu a fost ușor. Am găsit riduri între sâni.

Nina a râs.

— Despre ce vorbești?

Tarine a pus paharul pe blat și a tras pe ascuns de rochie în jos. Nina a trebuit să admită că vedea niște linii vagi pe decolteul prietenei ei.

— Îmbătrânesc, O să înceapă să dispară ofertele, a spus Tarine.

— Ah, încetează! a spus Nina. Mai ai încă destul timp.

— Cel mult trei ani, a spus Tarine, iar Nina știa că probabil avea dreptate.

În lumea în care trăiau ele, trebuiau să profite cât puteau pentru că, odată ce apunea soarele, se făcea foarte frig și întuneric.

Dar o parte din Nina tânjea după perioada aceea, când oamenii încetau să se mai uite, să îi mai dea atenție. O parte din ea își dorea să-și poată lua frumusețea și să o predea altcuiva, cuiva care și-o dorea.

— Trei ani înseamnă mult, a spus Nina.

— Nu cred că sunt de acord, a contrazis-o Tarine.

— De asta ești cu Greg? a întrebat Nina încet. Pentru siguranță?

Tarine a clătinat din cap.

— Sunt cu Greg pentru că mi se pare sexy părul lui cărunt și îmi place să vorbesc cu un bărbat care a trăit destul, încât să aibă experiențe interesante. Nu am nevoie de banii nimănui. Am mulți și mă folosesc de ce am ca să fac și mai mulți.

Nina a zâmbit.
— N-ar fi trebuit să mă aștept la mai puțin de atât.
— Nu, n-ar fi trebuit, a spus Tarine.
Nina s-a mirat că Tarine acumula bani într-un stil atât de hotărât. Ninei nici nu îi trecuse prin cap să-și asigure averea neobișnuită pentru viitor. Întotdeauna își dorise banii pentru că rezolvau problemele. Orice mai mult de atât i se păruse inutil, ca aerul în plus.
— Nu pot să cred că l-ai primit înapoi, a spus Tarine, ridicând din nou paharul și încrucișându-și brațele. Apoi a pironit-o cu privirea pe Nina și i-a zis: Știi ceva? O să-ți fac o favoare și o să-ți spun care e problema ta!
— Ah, am multe probleme! a acceptat Nina.
Tarine a clătinat din cap.
— Nu, de fapt, nu ai. Tocmai asta e remarcabil. Ai doar una foarte mare. Majoritatea oamenilor, toți oamenii ăștia de aici, a spus Tarine, arătând în general spre cei din jurul lor, au mii de mici defecte. Eu am multe. De exemplu, sunt foarte critică, dar sunt și foarte neatentă, iar ăsta e doar începutul.
Nina credea într-adevăr că Tarine e critică, dar nu o considera ca fiind o problemă. Și n-ar fi zis niciodată că Tarine e neatentă.
— Dar la tine, a spus Tarine, la tine e o singură problemă. Și afectează tot ce faci, și, Nina, îmi pare rău s-o spun, dar urăsc asta!
— În regulă! a zis Nina. Hai, povestește-mi!
Tarine a luat o gură de vin și a spus:
— Bănuiesc că n-ai trăit nici măcar o zi pentru tine însăți.

Ricky Esposito cunoștea doar două feluri în care să curtezi o femeie. Unul era să-i reciți sonete de Shakespeare. Celălalt era să faci un truc de magie.

Ricky a ales magia. Așa că scotocea prin sertarele din bucătăria Ninei, căutând un pachet de cărți de joc, în timp ce Kit bea singură apă minerală pe terasă, zâmbindu-le distrată străinilor împrăștiați pe peluza surorii ei.

Kit a zărit-o pe Vanessa, care stătea de vorbă cu Seth lângă grătar.

Vanessa păruse foarte tristă mai devreme, dar îi spusese lui Kit că era „hotărâtă să cunoască un bărbat nou”, iar Kit hotărâse să nu întrebe ce înseamnă „nou”. Dacă îi trecea pasiunea pentru Hud, minunat! Acum Vanessa râdea de parcă Seth Whittles era cel mai amuzant tip din lume. Își trecea mâinile prin păr, jucându-se cu o șuviță în dreptul feței. Kit s-a uitat cum Vanessa a pus mâna pe umărul lui Seth și l-a împins ușor, tachinându-l. Pentru o clipă, Kit a simțit un fior de groază. *Trebuia și ea să se poarte ca și cum Ricky era amuzant? Bleah.*

S-a gândit la Nina, care se uita la Brandon ca și cum era mândră să fie lângă el. S-a gândit la cum vorbea mama ei despre Mick, de parcă era Isus venit a doua oară.

Ea nu putea fi așa.

S-a întors exact când Seth a sărutat-o pe Vanessa, iar Ricky a apărut brusc în fața ei, roșu la față, cu un pachet de cărți în mână și gâfâind.

— Alege o carte, orice carte! a zis el și, când a spus-o, Kit a regretat toate alegerile pe care le făcuse și care o aduseseră în acest moment.

Asta voise întotdeauna să evite: să fie forțată să pretindă că bărbații erau interesanți.

Kit s-a uitat la Ricky și la cărțile întinse perfect în fața lui. A luat una din mijloc.

— Mă uit la ea? a întrebat ea, oftând.

— Știu că pare jalnic, dar fă-mi pe plac! Am exersat mult și s-ar putea să te dau pe spate.

Kit a zâmbit și, în ciuda voinței ei, a început să țină cu el. S-a uitat la carte. Opt de romb.

— OK! a spus ea. Am reținut!

Ricky i-a oferit pachetul din nou, de data asta tăiat în două.

— Bine, pune-o la loc! a spus el, gesticulând spre jumătatea de jos.

Kit a făcut ce i s-a cerut, iar Ricky le-a amestecat. Cartea ei era acum pierdută, una printre multe altele.

Ricky a acoperit cărțile cu mâna și, în clipa aceea, lui Kit i-a distras atenția agitația de la piscină. Nu vedea ce se întâmplă, dar i se părea că e gălăgie.

Ricky a ridicat o carte de deasupra pachetului cu un gest dramatic.

— Asta e? a întrebat el. Trei de treflă.

Kit a clătinat din cap. Și-a dat seama că-și dorise ca el s-o nimerească. Voise s-o uluiască.

— Nu, îmi pare rău!

Ricky a zâmbit.

— Ah, OK! a zis el și a dat cu degetul pe deasupra pachetului de parcă ar fi fost o baghetă magică și a ridicat cartea din nou; acum era opt de romb.

Un fior minuscul a străbătut-o pe Kit.

— Uau! a spus ea, cu adevărat impresionată.

Nu știa cum schimbase trei de treflă în opt de romb. Știa că trebuia să fie ceva simplu, dar nu bănuia ce anume.

— Vrei să știi cum am făcut? a întrebat Ricky, bucuros că o încântase.

— N-ar trebui să nu dezvălui niciodată trucul? a întrebat Kit.

Ricky a ridicat din umeri, iar Kit s-a apropiat, micșorând distanța dintre ei.

— În regulă! a spus ea. Arată-mi!

Ricky a scos iar pachetul și a făcut-o cu mișcări lente. Când a dezvăluit adevăratul truc necesar pentru iluzie – ridicând două cărți și părând că e una singură –, Kit era destul de aproape, încât să observe că mirosea a rufe proaspăt spălate.

— Asta e tot! a spus Ricky, arătându-i cum ținea cărțile. Se numește ridicarea dublă.

— E super! l-a lăudat Kit.

Tipul mirosea foarte bine. Cum făcea asta?

— Pot să-ți arăt cum să faci! i-a propus Ricky. Dacă vrei…

— Nu! a spus ea. Dar mai fă o dată! Vreau să văd dacă observ când o faci.

De fapt, nu-i păsa. Voia doar să miroasă mâneca de la tricoul lui. Voia să simtă fiorul interesului lui.

Și atunci Ricky a făcut un pas mai aproape și, grăbit și tremurând, a sărutat-o. Avea buzele moi și blânde.

Dar când trupul lui s-a lipit de al ei, Kit a simțit în adâncul sufletului că nu era bine. Nu asta era. Orice ar fi trebuit să fie „asta”.

Pentru că îi plăcea de Ricky – pentru că-i plăcea. Era drăguț și puțin stânjenitor într-un mod foarte frumos. Dar în secunda în care buzele lui le-au atins pe ale ei, și-a dat seama că nu-și dorise de fapt cu adevărat să-l sărute.

Era destul de sigură că nu voia să sărute niciun tip.

Deodată, Kit s-a simțit disperată să-și înăbușe vocea care, își dădea seama acum, o striga de ani de zile. Așa că l-a sărutat și mai apăsat pe Ricky. L-a cuprins cu brațele și și-a lipit pieptul de al lui ca și cum, dacă încerca din răsputeri, putea să nege tot ce știa că e adevărat.

Tarine plecase să caute un cui bun, așa că Nina a rămas în bucătărie, vorbind cu niște producători de film. Era aproape sigură că pe amândoi îi chema Craig.

— Calendarul tău din 1980 este de departe cel mai bun calendar din toate timpurile, a spus Craig Unu.

Era mai voinic, mai vânjos, dar puternic. Arăta ca și cum se antrena două ore pe zi.

Nina a zâmbit, prefăcându-se flatată, prefăcându-se că-i pasă.

— Adică… iulie? a spus Craig Doi.

Era blond, cu maxilar pătrat, chiar și postura era arogantă.

— Pozai într-un costum de baie alb… a zis el și a fluierat.

— *Încă* mă mai gândesc la ea, a spus Craig Unu.

— Ce drăguț! a spus Nina sec. Pe urmă, a adăugat repede „Poftim?" în direcția opusă, de parcă auzise pe cineva strigând-o de pe scări. Vin imediat!

Pe urmă, a zâmbit și i-a lăsat în bucătărie.

Când a ajuns la scări, l-a văzut pe Brandon lângă ușă, vorbind cu un atlet olimpic pe care Nina știa că ar fi trebuit să și-l amintească. Dar, în loc să intre în discuție, s-a întors și a urcat treptele, căutând un moment de liniște. Era în regulă, nu?

A trecut pe lângă un cuplu care se săruta lângă peretele de pe hol. A zâmbit când doi foști copii-actori stăteau pe jos și rulau un cui.

Când a ajuns în dormitor, a închis ușa după ea. A intrat în baie și a stat la oglindă. S-a dat cu ruj din nou și și-a frecat buzele una de alta.

Tarine avea dreptate?

Cum să trăiești o zi pentru tine? Nina nu știa. A încercat să își imagineze cum ar arăta o zi din viața ei dacă ar trăi pentru ea însăși. Poate dacă pleca undeva singură… Pe coasta Portugaliei, de exemplu. Doar ea și soarele, o carte bună și placa Ben Aipa despicată la vârf. Micile plăceri. Și-ar petrece timpul făcând surfing și mâncând pâine bună. Și brânză.

Dar, în realitate, Nina voia doar pace și liniște o vreme îndelungată, până îi intra în oase.

— Scuze?

Nina s-a întors spre ușa dormitorului, cea care fusese închisă cu o clipă mai devreme. Acum era deschisă, iar pe hol se afla o femeie tânără, cu mâna pe clanță.

Fata în rochia mov.

— Nina? a întrebat fata.

— Da?

Era scundă – și tânără, poate de 17 sau 18 ani. Avea părul blond-închis, pielea albă și perfect curată, de parcă nu petrecuse o zi la soare.

— Mă întrebam dacă aș putea…

Fetei îi tremurau degetele, și, cu fiecare cuvânt, vocea îi devenea mai șovăielnică.

— Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu tine. Doar o clipă.

— Hm, a zis Nina. Sigur, intră! Cu ce pot să te ajut?

În timp ce Nina se uita la fata din fața ei, începea deja să deslușească răspunsul. Dar nu prea reușea încă să-l înțeleagă.

— Voiam să… Ei bine, a spus fata, frământându-și mâinile și oprindu-se o clipă. Mă numesc Casey Greens, a spus ea.

— Bună, Casey!

Nina își auzea iritarea din propriul glas. A încercat să-și ascundă mai bine oboseala.

— Arăți de parcă vrei să spui ceva.

Și atunci a văzut Nina. Sau, poate mai bine spus, și-a dat seama ce văzuse deja. Buzele lui Casey.

O buză de jos mai plină, ca o pernă prea umflată.

Casey Greens nu semăna deloc cu Nina, cu Jay, Hud, Kit sau Mick. În afară de buza aceea.

Iar Ninei i s-a strâns inima.

Casey a vorbit mai tare.

— S-ar putea ca Mick Riva să fie tatăl meu.

Locul lui Casey Greens nu era aici. În Malibu, mai ales. Cu oamenii bogați și corpurile lor perfecte. O simțea cu fiecare pas făcut pe covorul gros și scump. Nu mai călcase niciodată pe ceva atât de bogat și de moale. Crescuse într-o lume cu covoare vechi și uzate.

Covoare uzate și lambriuri, și uși cu plasă care lăsau totuși insectele să intre. Venea dintr-o casă cu căldură chiar și când era frig, o casă cu frumusețe, deși era absolut hidoasă. Orașul ei se numea Rancho Cucamonga. Părinții ei erau Bill și Helen. Casa ei era o fermă din California. Avea o căsuță pentru păsări construită în vârf.

Era singurul copil, lua 10 pe linie – genul de copil căruia îi plăcea să-și petreacă sâmbăta seara cu părinții. Mama făcea cea mai bună mâncare cu ton din lume. Iar Casey o cerea în fiecare an de ziua ei. Înțelegea că duce o viață destul de protejată – până în clipa în care și-a pierdut ambii părinți dintr-o lovitură.

Casey încă mai auzea în minte expresia, se trezea cu ea în gând și adormea cu ea în urechi, chiar și la câteva săptămâni după accidentul părinților ei: *decedați în urma impactului.*

Părinții ei – părinții ei decedați – nu o pregătiseră pentru o viață fără ei. Nu o pregătiseră pentru singurătate, pentru adevărata maturitate, pentru dezvăluirile șocante care acum aveau să iasă la lumină.

Casey știuse dintotdeauna că fusese adoptată, că mama ei biologică murise la naștere. Dar nu mai mult de atât. Și era în regulă pentru ea. Avea părinți. Până în clipa în care nu a mai avut.

La câteva zile după înmormântare, împacheta lucrurile părinților ei, încercând să decidă ce era de făcut cu viața pe care o avuseseră împreună. Ce trebuia să facă cu hainele tatălui ei? Unde trebuia să pună deodorantul mamei? Împacheta și despacheta, împachetând la loc. Era prinsă într-un vârtej de gânduri. „Lasă totul exact unde e” și „Aruncă tot să nu le mai văd” se luptau care să domine în inima și în mintea ei.

S-a așezat pe podea și a închis ochii. Și i-a venit o idee nebunească, să facă ceva ce nu-i trecuse prin cap: să-și caute certificatul de naștere.

I-a luat o oră și jumătate să-l găsească. Era într-o cutie încuiată sub niște hârtii.

Casey l-a luat și s-a uitat la el. Casey Miranda Ridgemore era numele ei de botez. Pe mama biologică o chemase Monica Ridgemore. Spațiul pentru numele tatălui era gol.

Casey a găsit apoi o fotografie cu o femeie tânără. Blondă, superbă. Ochii mari, pomeți înalți și un zâmbet tipic american.

Când Casey a întors fotografia să vadă ce era pe spate, într-un scris de mână pe care nu-l recunoștea, scria: „Monica Ridgemore. A murit pe 1 august 1965." Sub dată era încă o notiță. „Susține că fetița e rezultatul unei aventuri de o noapte cu Mick Riva."

Mick Riva? Casey a crezut că nu citise bine. Probabil înțelegea greșit. *Mick Riva?*

A scos volumul cu R din setul de enciclopedii al mamei, ca să se asigure că nu e nebună.

> Riva, Mick – cântăreț, compozitor, născut în 1933. Considerat unul dintre cei mai mari artiști americani ai tuturor timpurilor, Mick Riva (născut Michael Dominic Riva) a devenit celebru la sfârșitul anilor 1950 și a intrat în topuri cu balade romantice, datorită vocii catifelate. Poziția fruntașă în clasamente, înfățișarea plăcută, clasică, și stilul impecabil au făcut din el una dintre cele mai îndrăgite personalități ale secolului al XX-lea.

Casey a închis cartea.

I-a luat două săptămâni să accepte ideea. În momentele când simțea că poate coborî din pat, se uita la fața ei în oglindă și o compara cu coperta de album pe care o găsise în mormanul de discuri al tatălui ei. Uneori, i se părea că vede ceva, alteori credea că e nebună.

Deși ideea avea legitimitate, ce trebuia să facă? Să-l găsească pe unul dintre cei mai cunoscuți cântăreți din lume și să-l ia la întrebări?

Pe urmă, în urmă cu trei săptămâni, văzuse o fată pe nume Nina Riva pe coperta revistei *Now This.* Scria că e fiica lui Mick Riva și că trăiește în Malibu, California. Atunci Casey și-a spus: *Malibu nu e deloc departe.*

Înainte ca părinții ei să moară, Casey fusese acceptată la UC Irvine și trebuia să înceapă din toamnă. După moartea lor, și-a dat seama că plecarea la facultate era tot ce-i mai rămăsese pe

lume. Acolo trebuia să fie un nou început.

Însă după ce a pregătit mașina, îndreptându-se spre programul de orientare, Casey a trecut pe lângă intrarea de pe 15 South care o ducea la Irvine. S-a trezit mergând pe 10 West, către Malibu.

Ce fac? și-a spus ea. *Cred că o voi găsi pur și simplu pe această Nina Riva?*

Totuși a mers mai departe.

Când a ajuns pe linia coastei, a condus pe PCH, încercând să găsească magazinul alimentar din fotografie. Cel din care ieșea Nina.

În articol scria că Nina și cei trei frați își pierduseră mama cu aproape zece ani înainte. Când s-a uitat din nou la poza Ninei, fata a văzut tristețea din ochii ei și poate o lehamite de lume. Casey s-a gândit că probabil era doar imaginația ei. Cu toate astea, și-a zis, Nina trebuie să știe cum e să pierzi un părinte.

Nu sunt prea multe magazine alimentare în Malibu, așa că nu a durat cine știe cât până l-a găsit pe cel pe care îl căuta. A intrat și a stat la rând fără nimic în mâini. Când a ajuns la casieră, a spus:

— Scuze că vă deranjez, o cunoașteți pe Nina Riva?

Casiera a clătinat din cap.

— Adică am văzut-o, dar nu o cunosc.

Casey a încercat același lucru cu toți casierii pe care i-a văzut, precum și cu măcelarul, cu tot departamentul de brutărie, cu șeful de tură. Până când cineva i-a spus:

— De ce nu te duci la Riva’s Seafood?

Casey a condus spre restaurantul de care tocmai aflase, a parcat mașina și a intrat. S-a uitat la fiecare client, la fiecare ospătar. S-a dus la tejghea.

— Nina e aici?

O femeie blondă cu ecuson pe care scria WENDY a ridicat privirea și a clătinat din cap.

— Nu, scumpo, îmi pare rău!

Abătută, Casey s-a întors la mașină. Era nebună! Să conducă până la Malibu? Să încerce să găsească un fotomodel celebru cu un tată celebru? Asta fac cei care hărțuiesc!

Casey a ieșit cu spatele din parcare și a luat-o spre sud. S-a oprit la o benzinărie să facă plinul, încercând să decidă dacă îl făcea ca să meargă acasă sau la prima zi de școală la Irvine, sau ca să zboare de pe o stâncă cu mașina.

A coborât și l-a rugat pe casier să bage benzină de 20 de dolari la pompa numărul doi. S-a întors la mașină și a pus duza în rezervor, apăsând pe clapa furtunului. Și atunci a auzit doi bărbați vorbind la pompa de lângă ea.

— Te duci la petrecerea Riva mâine-seară? a întrebat cel înalt.

— Fără îndoială, frate!

— Stai să iau adresa de la tine!

Al doilea a râs, scoțând furtunul din rezervor.

— Craig, știi că dacă nu ai adresa nu ești invitat.

— Atunci dă-mi adresa, ce ai?

— Toată lumea din Malibu o să fie acolo, iar tu o să stai singur ca prostul pentru că nu știi unde locuiește Nina Riva.

— Frate, dă-mi adresa! Îmi ești dator după ce-am făcut pentru tine și fata aia din Gladstones.

După aceea, al doilea a spus adresa de parcă ar fi fost bani care ieșeau din bancomat:

— 28150 Cliffside Drive.

Asta era! Casey venise până aici, iar soarta o ajutase. Dormise în mașină în noaptea aceea, parcată pe marginea drumului, pe coastă. Iar de dimineață scotocise printre hainele împachetate și scosese singura rochie destul de bună pe care o avea.

Așa că era aici!

— Cine ai spus că era mama ta? a întrebat Nina.

Ascultând povestea lui Casey, Ninei i se uscase gura. A început să calculeze în minte, pe baza vârstei fetei. Se născuse după ce Mick plecase ultima dată. Iar Nina habar nu avea ce tâmpenii făcuse tatăl ei de atunci. Așa că știa la fel de multe despre asta ca însăși Casey.

— De fapt, nu știu prea multe despre ea, a spus Casey. Tot ce știu este că se numea Monica Ridgemore. Cred că a murit când m-a născut.

Casey a deschis poșeta și a scos fotografia, întinzându-i-o

Ninei.

— Era foarte tânără când m-a născut, a spus Casey. Adică, avea vârsta mea de acum.

Nina nu era sigură la ce o ajuta fotografia și de ce întrebase despre mama lui Casey. Totuși, a luat poza din mâna ei și a privit-o.

Monica, cel puțin în poză, era tânără, blondă și frumoasă într-un stil convențional. Când s-a uitat la ea, Nina și-a dat seama de unde avea Casey ochii mari.

Dar mai erau și altele la Casey pe care Nina nu știa de unde să le ia. Nu avea pomeții Monicăi sau ai lui Mick, nici culoarea lor, nici nasurile lor. De fapt, Casey nu semăna deloc cu Mick Riva în afară de buza de jos.

A întors poza și a citit pe spate: „Susține că fetița e rezultatul unei aventuri de o noapte cu Mick Riva." Probabil erau multe femei care visau la o aventură cu Mick Riva, nu?

Nina spera, de dragul lui Casey, că nu era adevărat. Spera că exista pe undeva, prin lume, un bărbat mai bun care aștepta ca fata să-l găsească și să-i spună că e fiica lui. I-a dat poza înapoi și a oftat din toți rărunchii, resemnându-se în fața exercițiului inutil. Nu avea cum să știe.

Nina i-a făcut semn lui Casey să ia loc pe un scaun de piele de lângă fereastră, iar Casey s-a așezat cu atât de mult respect și apreciere, încât Nina și-a dat seama că ar fi trebuit s-o poftească să ia loc mai demult.

Nina s-a așezat lângă ea, neștiind ce să spună mai departe. Ce voia Casey?

— Ce noapte! a zis Nina.

— Da, cred că da! a răspuns Casey.

Au rămas tăcute o vreme, întrebându-se amândouă ce puteau face în continuare. În tăcerea aceea, s-au uitat doar la petrecerea care se desfășura pe peluză.

Se instala haosul. Muzica era asurzitoare, iar oamenii erau în diverse stadii de dezbrăcare. În piscină erau probabil o sută de oameni. Cineva schimbase duzele de la jacuzzi, așa că apa ricoșa pe farfuriile cu mâncare și-i stropea pe oamenii de pe peluză.

O tânără stătea lângă grătar, citind o carte. Casey s-a uitat

mai atentă.

— Fata aceea e din *Flashdance*? a întrebat ea.

Nina a dat din cap.

— Jennifer Beals, da! Îmi place de ea!

Casey a făcut ochii mari o clipă. *Ce lume!*

Nina l-a văzut pe Jay vorbind cu o blondă foarte înaltă. Părea că îi arăta oceanul de pe marginea falezei.

— Îl vezi pe tipul acela? a întrebat Nina. Cel înalt care vorbește cu femeia blondă? Acolo, pe margine?

Casey s-a aplecat spre ea.

— Da!

— E fratele meu, Jay.

— Ah, OK, a spus Casey, dând din cap.

— Deci ar putea fi…

— Ar putea fi și fratele meu.

Nina s-a uitat la Casey, încercând să înțeleagă cât de bizară era discuția.

— Da! a spus ea. Ar putea fi și fratele tău.

Nina s-a uitat după Kit și a văzut-o stând de vorbă cu cineva în colțul opus al terasei. Nina a întins degetul spre fereastră.

— Fata cu bluza scurtă și pantaloni Daisy Duke, care vorbește cu slăbănogul acela…

— E posibil să fie sora mea? a întrebat Casey.

Nina a dat din cap. Pe urmă, a început să se uite după Hud. A cercetat toată zona, trecându-i în revistă pe toți oamenii pe care îi vedea. Nu zărea umerii lui lați și pieptul bombat.

— Încerc să-l găsesc pe fratele meu, Hud, dar nu pare să fie acolo, jos.

În timp ce se uita mai departe, Nina s-a gândit la ce s-ar fi întâmplat dacă mama biologică a lui Hud nu l-ar fi lăsat în brațele lui June. Ar fi venit și el? La un moment dat? Vrând să-i cunoască? Vrând să afle despre tatăl lui?

Nina și-a imaginat cum l-ar fi simțit ca pe un străin, și l-a imaginat pe el simțind că ea e o străină pentru el. Ce pierdere ar fi fost – să trăiască toată viața fără să-l cunoască pe acest om care acum părea să dețină o treime din inima ei. Nu ar fi fost acolo în timpul obsesiei lui Hud pentru frisbee sau să vadă ce încântat

fusese când își luase prima cameră foto, nu i-ar fi cunoscut blândețea, nu ar fi știut că Hud nu mânca prea mult oțet, altminteri începea să asude. Era al ei.

Nina s-a uitat la Casey. Oare o parte din același sânge îi curgea prin vene? Nina nu știa. Nu era sigură dacă se gândea că ar fi putut fi sora ei sau nu. Dar, dacă era, Nina era deja tristă pentru ce pierduse.

Casey se uita pe fereastră, aruncând pe furiș câte o privire la Nina. Încerca să-și dea seama ce anume e în mintea ei. Și-a amintit că nu o cunoștea pe femeia în dormitorul căreia stătea acum. Nu avea nicio bază să încerce să ghicească la ce se gândea.

— Îmi pare c-am venit neinvitată! s-a scuzat Casey.

Nina a clătinat din cap.

— Toată lumea e invitată. Și se pare că locul tău chiar e aici.

Casey a zâmbit abătută. La fel și Nina. Totuși, zâmbetele erau complet diferite, nu semănau deloc.

— Și mama mea a murit, a spus Nina. A fost singurul părinte pe care l-am avut. *Noi.* Așa că… îmi pare rău! Nimeni n-ar trebui să treacă prin asta. Nimeni n-ar trebui să treacă prin ce ai trecut tu…

Casey s-a uitat la Nina și a simțit că vrea să se topească în brațele ei. Poate că asta era tot ce-și dorise. Pe cineva care să înțeleagă, pe cineva care să-i spună că nu trebuie să pretindă că e OK!

Nina s-a întins și a luat mâna lui Casey pentru o clipă. A strâns-o, apoi i-a dat drumul.

Pe urmă, amândouă – undeva între străine și rude – au privit petrecerea în tăcere de la fereastra de la etaj.

Miezul nopții

Mick Riva stătea în fața oglinzii din baie, îndreptându-și cravata.

Arăta bine la 50 de ani și știa asta. Părul lui cândva negru era acum puțin încărunțit. Fața cândva netedă avea acum riduri pe frunte, la ochi și la gură. Dar frumusețea nu se dusese, ci prinsese parcă rădăcini.

Purta un costum negru și o cravată subțire de aceeași culoare, ținuta pentru care era recunoscut de zeci de ani, ținuta pe care o perfecționase.

Lângă el, pe măsuța de toaletă, era un demo cu trei cântece pe care le înregistrase pentru noul lui album. Toate fuseseră respinse delicat de compania de discuri. Trimiseseră un bilet foarte lingușitor, care însă includea și o remarcă deloc măgulitoare: „Ne temem că aceste piese sunt într-un stil prea «clasic Mick Riva». Dar privim spre viitor cu entuziasm: cine este Mick Riva al anilor 1980?"

S-a înfuriat doar uitându-se la el. Cum se ajunsese la asta, ca o persoană ca el – un star – să fie nevoită să asculte ideile unui tip de 20 și ceva de ani de la Departamentul artistic, cu urechile găurite și o preocupare pentru sintetizatoare?

Angie s-ar fi opus și i-ar fi obligat să lanseze piesele – și orice alte piese decidea el să înregistreze. Dar, din păcate, nu mai erau împreună.

Ca manager și a șasea lui soție, Angie înțelesese întotdeauna că Mick trebuia lăsat să-și facă treaba și lumea alerga într-un suflet la el. Așa funcționa de 30 de ani. Angie înțelesese asta.

Își dorea să se întoarcă în timp și să-și dea singur avertismentul să nu o înșele sau să nu o lase să afle, sau, poate, poate, să nu se îndrăgostească de ea în 1978, când era doar o roșcată tinerică în biroul impresarului său. Pentru că acum nu mai era sigur cine trebuia să se lupte pentru el.

Când te îndrăgostești de asistenta impresarului, îl concediezi pe acesta din urmă, o promovezi pe asistenta superbă, o iei de soție, iar apoi divorțezi, rămâi și fără soție, și fără impresar.

Așa a ajuns Mick la 50 de ani să trăiască singur cu servitorul, Sullivan. Doar el și Sully în vila din cărămidă albă, cu iederă, pe care Angie o alesese și o decorase. Îi plăcuse bucătăria mare în care se putea lua masa. Acum Mick refuza să-l lase pe Sully să-i pregătească cina, pentru că nu voia să se simtă jalnic stând singur la masă. Era o masă de șase persoane.

De curând se gândise că ar fi frumos să aibă o familie mare, să vină toți copiii la cina de sâmbătă. Puteau umple casa, să facă să pară din nou vie. S-a gândit să-i sune. Nina, Jay, Hud și Katherine.

Acum erau adulți. Putea să-i înțeleagă, poate să le dea sfaturi, să le fie de folos tuturor. Poate că asta avea să le placă și lor.

Se tot gândise să pună mâna pe telefon.

Pe urmă primise o scrisoare prin poștă, scrisă de mână.

În ciuda faptul că nu existau invitații la petrecerea Riva, Kit a trimis o singură invitație în anul acela.

Cândva, pe la mijlocul lui august, a luat o foaie de caiet și a scris data, ora și adresa. Pe urmă a notat „Sunteți invitat cu bucurie la petrecerea Riva”.

Și a adăugat adresa tatălui ei.

Mick Riva.
380 N Carolwood Drive
Los Angeles, California 90077

După decenii petrecute pe drum, Mick se stabilise într-o casă din Holmby Hills, la mai puțin de 50 de kilometri de copiii lui. În urmă cu cinci ani, Kit îl găsise. Și de atunci, în fiecare an, scria adresa pe plic în același fel.

Anul acesta era primul în care el băgase de seamă.

Mick și-a pus pantofii eleganți, și-a luat cheile și a ieșit pe ușă.

A urcat în Jaguarul negru nou-nouț și a apăsat pe accelerație. A pornit în viteză pe Sunset Boulevard, spre ocean, cu invitația scrisă de mână pe locul pasagerului.

Tocmai trecuse de miezul nopții când Wendy Palmer și-a scos rochia și lenjeria. O vreme a stat acolo, goală, în curtea din spate, lângă jacuzzi, apoi a început să pășească încet în apa fierbinte.

Colțul opus al jacuzziului se afla în partea îndepărtată a piscinei, care se afla în partea îndepărtată a peluzei. Așa că, la început, doar câțiva oameni au văzut-o.

Curând, Wendy s-a cufundat în apa cu bule, plutind spre singurii care mai erau în clipa aceea în jacuzzi.

Cei doi au încetat să mai discute ca să se holbeze la ea. Wendy a zâmbit și a ridicat ușor din sprâncene.

— Bună!

Stephen Cross și Nick Marnell s-au uitat la ea, intrigați. Cei doi erau basistul și toboșarul unei trupe britanice de New Wave, al cărei cântec figura pe poziția a treia a clasamentelor.

Nu era prima dată când se aflau într-un jacuzzi cu o femeie goală.

— Bună! a spus Nick.

— Bună! a zis și Stephen încet.

Wendy l-a sărutat mai întâi pe Nick. Apoi pe Stephen. Pe urmă i-a mutat într-un loc unde oamenii puteau să-i privească înainte de a-și duce planul la bun sfârșit.

— Chiar facem asta? i-a șoptit Nick lui Stephen.

Stephen a ridicat din umeri.

Și așa a început. Exact cum voise Wendy.

Aceasta venise la petrecere cu gândul de a face sex cu doi tipi tari în timp ce alții se uitau. Nu voia ca oamenii s-o vadă pentru plăcerea *lor.* Nu încerca să amuze pe nimeni. Nu era aici pentru distracția nimănui, ci pentru a ei. Era ceva ce își dorise mereu să facă. Se gândea la asta uneori când se cherchelea sau se trezea lipită de un bărbat, dorindu-și să nu fie singuri. Dar știuse de când se trezise în dimineața aceea că, dacă avea să o facă vreodată, trebuia să fie în seara aceea.

Pentru că petrecerea Riva era ultima distracție pentru Wendy.

Era timpul să plece din Los Angeles. Luase decizia să renunțe

la cariera de actriță, la slujba de la Riva's Seafood și să termine cu prostiile odată pentru totdeauna. Curând, vremurile de distracție aveau să se termine și ele.

I se făcuse dor de Oregon. Și hotărâse în cele din urmă că era timpul să meargă acasă și să se mărite cu fiul celui mai bun prieten al tatălui ei.

Se numea Charles și o iubise de când erau copii. Ea, o blondă slăbănoagă cu bentiță pe cap. Acum, Wendy era o frumusețe dintr-un oraș mic într-un oraș mare. Iar Charles își pierdea deja părul, deși avea doar 25 de ani.

Anul trecut de Crăciun, Charles îi mărturisise că încă o iubea. „Dacă mi-ai spune să aștept, aș aștepta...", spusese el în holul din casa părinților ei în Ajunul Crăciunului, tocmai când mama ei punea pe masă șunca pentru cină. „Aș aștepta dacă ar exista cea mai mică șansă."

Wendy îl sărutase pe Charles pe obraz. Și plecaseră amândoi de acolo, bănuind că ea avea să găsească drumul înapoi spre el.

Când s-a întors la LA imediat după Anul Nou, Wendy a simțit smogul de cum a aterizat pe aeroport. Apartamentul ei cu un dormitor o deprima. O chemau la casting doar pentru roluri de iubită cicălitoare și soție nesuferită. Pierdea rolurile în fața fetelor din Valley care ridicau vocea la sfârșitul propozițiilor de parcă tot ce spuneau era o întrebare. Singurul rol pe care l-a primit a fost să se zvârcolească pe capota unei mașini sport. Îi tapaseră părul cu atâta fixativ, încât a fost nevoită să-l spele de patru ori după aceea.

Când agentul ei i-a spus că, la 26 de ani, era prea bătrână să o joace pe iubita lui Harrison Ford, Wendy a știut că venise vremea să se întoarcă acasă.

Avea să se mărite cu bărbatul acela drăguț, cu părul rărit și cu bani. Și că va avea copii buni la suflet, pe care avea să-i iubească din toată inima. Și că probabil se va îngrășa puțin. Avea să se piardă perioade lungi, când iureșul recitalurilor, al dormitului la prieteni și al jocurilor de baschet își intra în ritm cu atâta forță, încât propria personalitate avea să se destrame. Dar era OK pentru ea. Căci viața aceasta părea cumva minunată.

În dimineața asta, își luase un bilet dus pentru Portland.

Pleca din LA marțea următoare.

Dar mai întâi avea nevoie să și-o tragă cu două staruri rock într-un jacuzzi în timp ce restul îi priveau.

Lara se dusese la baie de cel puțin 10 minute, așa că Jay aștepta să treacă timpul. Era lângă șemineu în camera de zi și vorbea cu Matt Palakiko, un surfer retras din activitate. În adolescență, Jay îl idolatrizase pe Matt. Ba chiar își pusese fotografii cu cele mai bune valuri ale lui Matt pe pereții din dormitor. Dar acum Matt era tată de gemeni și se mutase acasă, pe Insula Mare din Hawaii. Venise pentru o săptămână în LA ca să încheie contracte pentru reclamele la echipamente de înot.

Jay îl asculta pe Matt vorbind despre cum redescoperise puritatea surfingului când încetase să mai meargă la concursuri.

— Dar tu mai ai până atunci, frate! Ai o carieră lungă în față, i-a spus Matt. Toți zic asta.

— Mulțumesc! a spus Jay, dând din cap.

— Și, uite, dacă îți joci cărțile cum trebuie, peste un deceniu ai putea să faci același lucru ca mine, să-ți treci numele pe diverse lucruri și să încasezi cecuri. Toți aruncă acum cu bani. E ca și cum dintr-odată sunt prea mulți. O să devină totul din ce în ce mai mare. Și îți spun, uneori siguranța financiară și liniștea sunt mai dulci decât victoriile. Mă trezesc în fiecare zi și fac surfing pentru că asta vreau. Nu pentru că trebuie. Știi cât timp a trecut de când pot spune asta?

— Exact, a spus Jay. Pun pariu!

— Când ești doar tu și valul și nu te gândești la statistici sau la antrenamente, sau…

Jay asculta pe jumătate, concentrat asupra unui viitor nesigur, cel despre care încă nu putea vorbi cu glas tare cu nimeni în afară de Lara. Retragerea lui nu avea să fie ca a lui Matt. Trebuia să se retragă *și* să renunțe la actul în sine. Nu era nicio „puritate” de dat la schimb pentru ceea ce pierdea. Pierdea totul, pur și simplu.

Jay începuse să fie considerat unul dintre cei mai buni – cariera lui luase avânt. Trecuseră doar vreo doi ani de când îi acorda toată atenția lui surfingului. Dar nu-i luase mult să se obișnuiască cu adulația, iar acum inima lui avea să-l facă să piardă tot ce-l făcea să se simtă excepțional.

Era cel mai vârstnic fiu al lui Mick Riva – nu ar fi trebuit să fie cel mai bun la ceva? Pentru un moment, Jay s-a gândit că ar prefera mai degrabă să moară fiind mare decât să trăiască la fel ca un om de rând. Nu era sigur că putea să suporte pata obscurității.

— Trebuie să plec! a spus Matt, uitându-se la ceas. Am avion spre casă dimineață. Dacă îl ratez, mă omoară nevasta.

— Bine, omule, ai grijă! a spus Jay. Mi-ar plăcea să vin acolo și să mai discut cu tine. Știi, despre plăcile pe care le creezi. Ce mai faci acum, când ești, știi tu…

— Bătrân?

Jay a zâmbit.

— Retras.

— Sigur, omule! Vorbim cât de curând!

Exact când pleca Matt, Jay a simțit o mână care se strecura în a lui.

— Scuze, am stat mult la coadă! a zis Lara. Sunt mult prea mulți oameni la petrecerea asta! Așa e întotdeauna?

Jay s-a uitat în jur, remarcând oamenii din restul casei, începeau să se adune în spații mici. Cuplurile se refugiaseră pe scări, iar fetele stăteau pe podea. Pe ferestre se vedea clar că peluza din față era plină ochi.

— De fapt, a zis Jay. *Sunt* mulți. Chiar și pentru petrecerea asta.

— E vreun loc mai retras unde putem merge? a întrebat Lara.

— Da! a spus Jay. Desigur! La ce te gândeai? La plajă?

— Plaja pare puțin…

Lara s-a strâmbat, iar Jay a încercat cu disperare să înțeleagă. Ce voia să spună? Plaja era prea romantică? Prea siropoasă? Prea rece? Prea întunecoasă? Nu era sigur.

— În regulă! a spus Jay, a luat-o de mână și au ieșit pe ușa din față, trecând de petrecăreți, de valeți, apoi prin întunericul relativ tăcut al parcării improvizate pe care o făcuseră ajutoarele din curtea laterală a surorii lui.

A trecut direct pe lângă doi oameni care se sărutau cu o fervoare care i s-a părut grozav de nostimă până când și-a dat seama că era prietena lui Kit, Vanessa, și DJ-ul acela pe care îl

angajaseră. A întors capul imediat și s-a trezit privind în urmă, uluit de intensitate. Habar nu avea că Vanessa era în stare de așa ceva.

— Hm, a spus Jay, încercând să uite ce văzuse. Să mergem la mașina lui Hud!

Mașina lui Jay nu avea acoperiș sau portiere, dar știa că a lui Hud era descuiată. S-au îndreptat spre ea.

Jay nu voia să fie singur cu Lara doar pentru că dorea să facă sex cu ea. Da, dacă Lara făcea o mișcare, dacă își întindea picioarele lungi și goale peste el, avea să profite.

Dar voia și să discute cu ea. Voia să o întrebe ce mai făcuse, ce făcea acum sau dacă l-ar mai plăcea dacă ar fi fost un nimeni? Voia să afle unde crescuse și care era filmul ei preferat.

Jay a ajuns la mașina lui Hud, în al doilea rând, aproape în spatele tuturor mașinilor. A tras-o pe Lara spre ea și a deschis portiera. Nu era prea mult loc, iar Lara a trebuit să se strecoare prin spațiul de 25 de centimetri dintre portieră și cadru. A reușit. Iar când Jay a închis portiera după el au rămas în sfârșit singuri.

— Bună! a zis el.

— Bună! i-a răspuns Lara și i-a zâmbit.

Pe urmă, n-au mai spus nimic. Doar s-au privit unul pe altul, tăcuți și simțindu-se în largul lor.

— Ești altfel decât aș fi crezut că vei fi, a spus Lara într-un târziu.

— Cum adică? a întrebat Jay.

S-a întors puțin cu fața spre ea, îndoind genunchiul și așezându-și piciorul pe banchetă.

Lara a ridicat ușor din umeri.

— Ești mult mai calm decât credeam.

— Mai calm? a întrebat Jay.

Era dornic să știe cum îi părea, dornic să se vadă oglindit în ochii ei.

Lara a râs.

— Păreai arogant, a spus ea. Înainte să te cunosc cu adevărat.

— Și acum nu-ți mai par arogant?

Era un sentiment nou, dorința asta de a ghici ce voia celălalt

de la tine și de a găsi apoi un mod de a fi așa. Dacă îi plăcea aroganța, avea să se prefacă. Dacă nu, avea să fie cel mai umil bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Lara a clătinat din cap.

— Și ești și mai tăcut decât am crezut.

— Credeai că sunt un dobitoc cu gura mare, a zis Jay, zâmbind.

Lara a râs și a dus mâna la cercel, jucându-se cu el.

— Așa e! a spus ea.

— Ești dezamăgită? a întrebat Jay.

— Nu, nu sunt dezamăgită! Nu asta voiam să spun, chiar deloc, a zis Lara.

Vocea ei era încurajatoare.

— Cred că ceea ce vreau să spun e că oamenii sunt surprinzători. Mereu te-am considerat drăguț, chiar și când erai un dobitoc cu gura mare. Dar îmi place că nu ești așa. Ești mai complicat de atât.

Jay știa că e un compliment, în ciuda faptului că nu aspira niciodată spre complexitate.

— Complicat, hm? Nu știu ce să zic!

Ce se întâmplase cu indiferența artificială pe care se baza în mod normal? Poate acesta era el, cel nou. Poate începea să semene mai mult cu Hud.

Acesta din urmă se pricepuse întotdeauna mai bine la femei decât Jay. Se culca cu mai multe femei, cu femei sexy. Dar Hud știa cum să le iubească. Jay nu știuse să fie invidios pe abilitatea asta până acum. Acum, când tot ce-și dorea era să o cunoască pe Lara, să-i câștige încrederea.

Puteau merge în vacanțe împreună? Ar fi mers cu el în Hawaii? Zilele lui de surfing în North Shore erau probabil gata, dar o putea învăța pe ea să facă surfing în valurile blânde și neamenințătoare din Waikiki? Voia să o ducă la cafeneaua lui preferată din Honolua Bay. Voia să-i comande *haupia.*

— Am încercat să te impresionez, a recunoscut Jay.

— Să mă impresionezi? a întrebat Lara.

Era o anumită încântare în încrețiturile ochilor ei, în marginea curbată a buzelor.

— Da! a spus Jay.

Avea capul plecat, dar ținea privirea ridicată și îndreptată asupra ei. Din…

— Noaptea aceea, a spus Lara.

— Da, din noaptea aceea, n-am încetat să mă gândesc la tine.

— Nu?

Jay știa că era ca un pește agățat în ac, că ea îl trăgea spre mal. Voia să se lase tras. Era *plăcut* să fie tras spre ea, să se îndrăgostească. Era prima dată când dorise pe cineva atât de mult și-i plăcea sentimentul, durerea dulce a acestei dorințe specifice.

— Nu mă pot abține să nu mă gândesc la tine, a zis el. Am… am intrat la Sandcastle de nu știu câte ori, încercând să dau de tine.

— Știu! a spus ea, zâmbind.

Fusese demascat, iar asta îi încânta pe amândoi.

Jay s-a aplecat spre ea și și-a lipit buzele de locul unde pometele ei se ridica spre ochiul drept. Era tare ca piatra și neted ca o bucată de catifea.

— E o nebunie să cred că te-aș putea iubi? i-a șoptit Jay la ureche.

— Sună cam nebunește, da! a zis Lara, râzând. Nu mă cunoști prea bine.

Jay abia dacă o asculta. Era pierdut în iureșul din inima lui.

— Nu știu… a spus el, sărutându-i clavicula și mângâindu-i picioarele. Cred că știu destul.

A sărutat-o pe buze și a ținut-o în brațe pe bancheta din față a mașinii fratelui său. I s-a părut că ce urmau să facă era mai mult decât sex. Era felul în care îi arăta ce simțea pentru ea. Era o legătură, un act sacru. A ridicat încet mâinile spre bluza Larei, și-a descheiat pantalonii, și-a scos pantofii. Fusta Larei s-a ridicat pe șolduri, iar Jay și-a strecurat mâinile dedesubt. Cu mare prețuire și blândețe, i-a scos lenjeria, lăsând-o să atârne la picioarele ei.

— Ai un prezervativ? a întrebat Lara.

Nu avea, dar s-a gândit că poate avea Hud în mașină. S-a întors spre bord și a luat cheile de unde le lăsase valetul. A luat

cheia cea mică și a potrivit-o în torpedo. Cu o întorsătură a cheii, compartimentul s-a deschis cu o bufnitură. Erau prezervative. Trei. Toate în șir, în ambalajele lor lucioase. Jay le-a luat, gata să rupă unul.

Apoi…

Jay a scos o poză din torpedoul care acum se vedea foarte bine, descoperind de îndată un *teanc* întreg de fotografii. Fotografii cu fosta lui iubită făcându-i sex oral lui Hud.

Poze care i-au frânt inima și așa bolnavă.

Hud și Ashley își scoseseră încălțările și niciunul nu știa unde le lăsaseră. Se plimbaseră departe pe plajă și nu mai recunoșteau locul prea bine pe întuneric,

Hud îi pusese deja o grămadă de întrebări. „De când știi?" „De trei zile." „În câte săptămâni ești?" „Șapte săptămâni." „A fost weekendul când am mers în La Jolla?" „Așa cred." „Suntem pregătiți să fim părinți?" „Nu știu cum poți să știi așa ceva."

Iar acum, în timp ce mergeau pe malul apei ținându-se de mână, se gândeau amândoi în tăcere la două opțiuni pentru viitor: cu și fără un copil.

Hud se gândea să închirieze o casă; o rulotă nu era un loc în care să crești un copil. O casă cu două dormitoare. Se imagina zugrăvind camera copilului în galben. Se gândea la genul de dormitor pe care îl avea mama lui. Îi plăcuse întotdeauna că avea două chiuvete în baie. Îi plăcuse întotdeauna ideea că mama și tatăl stăteau împreună în fiecare seară în dreptul chiuvetelor.

Hud s-a oprit brusc, iar Ashley s-a oprit cu el.

— Care e primul lucru la care te-ai gândit? Când ai aflat? Când testul a căpătat culoarea aia.

— E un cerc care apare pe fund.

— Păi, atunci, când a apărut cercul. Ce ți-a trecut prima dată prin cap?

— Păi, ție ce și-a trecut prima dată prin cap? Când ți-am spus? a întrebat Ashley.

— Sincer?

— Dai

— M-am gândit: *Cum e posibil să iubești ceva atât de repede?* Pentru că am senzația că am simțit-o de cum mi-ai spus. Și nu are nicio logică.

Ashley s-a uitat spre apă, iar când a zâmbit, i s-a scurs o lacrimă pe obraz.

— Nu te gândești „Ah, rahat!" sau „La naiba!" sau „Cum scap din chestia asta"? l-a întrebat Ashley, ștergându-și lacrimile.

— Nu! a răspuns Hud, trăgând-o spre el. Dar tu?

— Nu! a spus ea, clătinând din cap. Nici măcar o dată.

— Așadar, o să avem un copil! a spus Hud, strângând-o în brațe.

— O să avem un copil!

Și au rămas acolo, cu apa rece încercuindu-le și răcindu-le gleznele în timp ce își zâmbeau.

Aveau să fie balansoare și scutece, banane pasate și scaune înalte, mândria primului pas. Avea să fie un viitor nebun și frumos.

Deocamdată, în acel moment, Hud nu putea să mai trăiască în minciună. Trebuia să reconcilieze familiile, cea veche și cea nouă, să lupte pentru ele. Și exact asta avea să facă acum. Nu se simțea neapărat în stare, dar nu mai conta.

— Să ne întoarcem? a întrebat el.

Ashley a ridicat privirea spre el și i-a zâmbit blând. S-a aplecat spre el mai mult și i-a strâns mâna mai tare.

— Bine! a zis ea.

Era timpul să-i mărturisească adevărul lui Jay.

1:00 a.m.

Brandon era în baia de oaspeți din propria casă, uitându-se în oglindă. Era deja destul de amețit, pe punctul de a se îmbăta. Și se uita la el însuși, întrebându-se cum de făcuse atât de multe greșeli într-o perioadă atât de scurtă.

Cum îi putuse face așa ceva Ninei? Îndurase atâtea lucruri atât de tânără, iar lui îi plăcuse mereu să se considere începutul lucrurilor bune pentru ea! Îi plăcea să creadă că poate, într-un fel oarecare, era cavalerul ei pe un cal alb.

Și pe urmă, ca un dobitoc, începuse să se culce cu Carrie Soto. Ar fi trebuit să existe o cale de a-ți repara tâmpeniile. Nu doar să te revanșezi pentru ele, ci chiar să le anulezi, să faci în așa fel, încât să nu se fi întâmplat. Voia să ia înapoi fiecare secundă de suferință pe care i-o provocase soției lui. Nu merita nimic din toate astea, nu făcuse nimic să merite nenorocirea completă și dezastruoasă care o lovise. Acum, Brandon își dorea ca lumea să-i lase să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Brandon s-a uitat în oglindă la fața lui, la ridurile care începuseră să se formeze. În fiecare zi simți că urci un munte. Pe urmă ajungi acolo și rămâi o vreme. Și e plăcut în vârf. Dar apoi începi să aluneci la vale.

El nu văzuse partea asta venind. Și îl lovise cumplit.

Totul începuse pentru că, în urmă cu nouă luni, Brandon fusese primul favorit la Australian Open. Apoi pierduse în turul doi în fața unui scandinav de 17 ani pe nume Anders Larsen.

Încă de la primul serviciu, Brandon începuse să se teamă că merge prost. Folosise serviciul lui specific, ceva la care foarte puțini jucători puteau face retur. Traversase terenul repede și curat.

Dar Larsen reușise returul.

Îl făcuse pe Brandon să se dezechilibreze, fiind nevoit să alerge înainte și înapoi pentru punct. Punctul ajunsese la Larsen. La fel și următorul.

La serviciul următor, făcuse dublă greșeală. Era tot mai

furios, uitându-se la adolescentul din fața lui. Mulțimea începuse să murmure, unii dintre spectatori îl aclamau pe Larsen.

Acesta zâmbea în timp ce Brandon aștepta, aplecat și pregătit.

Brandon se gândea că toate ziarele anticipau o finală între el și Kriek, dar acum părea că nu avea să treacă nici de turul doi.

Începuse să se gândească prea mult. Umărul era puțin încordat. Pentru o clipă, se simțise ca și cum mușchii lui nu-și mai aminteau. Serviciul lui devenise mai degajat, mai lent. De câte ori avea un forehand fără spin, fără precizie, se înfuria din ce în ce mai tare. Fiecare rever care își rata ținta îl împingea tot mai mult în propria minte și-l făcea să-și piardă stilul de joc.

Punct de break.

Când ratase returul la ultimul voleu al lui Larsen, simțise imediat camerele întoarse spre el. Se mai simțise așa și altă dată, prins în capcană de cameră. Sentimentul fusese suficient de ușor de gestionat, astfel încât să-l ignore când îl surprindea câștigând sau chiar când pierdea în fața unui adversar merituos. Acesta însă fusese un adevărat măcel. El era Goliat, care pierduse în fața lui David.

Larsen se întorsese spre tribune și își agitase pumnii în aer, după ce îl bătuse pe actualul lider mondial. Mulțimea îl aclamase.

Așa cum făcea în momente rare ca acesta, Brandon își controlase expresia facială, fără să dea vreun semn de supărare. Mersese încordat spre fileu. Dar de data asta, oricât încercase, nu reușise să schițeze un zâmbet în timp ce dădea mâna cu nenorocitul ăla mic.

Știa că tatăl lui ar fi fost dezamăgit de lipsa lui de sportivitate, dar asta era ultima lui problemă.

Când intrase în vestiar, antrenorul lui, Tommy, venise după el.

— Ce dracu' a fost asta? Nu te-am văzut niciodată atât de blocat în propria minte! Nu mai ai mult timp pe teren dacă asta e tot ce ai de dat!

Brandon tăcuse, cu inima bubuind. Tommy clătinase din cap

și plecase. Și după ce plecase, Brandon făcuse o gaură cu pumnul în peretele din vestiar.

Evident, mai pierduse și înainte. Dar în al doilea tur al unui turneu pe care trebuia să-l termine?

Brandon se dusese acasă la Nina, dar, în secunda în care deschisese ușa și o văzuse, nu suportase expresia soției lui. Aceasta avea ochii mari și primitori; gura întoarsă puțin în jos, ca și cum s-ar fi încruntat.

— Ce faci? îl întrebase ea.

Îi venise să-și iasă din fire. Nina îl luase în brațe și-l îmbrățișase, apoi îl mângâiase pe obraz.

— Ești grozav! îi spusese ea. Ai dovedit asta deja. Adică, ai zece titluri de Mare Șlem. E incredibil!

Brandon îi îndepărtase mâna de pe față.

— Mulțumesc! îi răspunsese el, apoi se ridicase și se dusese la duș. Nu suporta să se uite la ea.

Pe urmă, în ianuarie, ieșise în turul trei de la U.S. Pro Indoor. *Nenorocitul de McEnroe*! apoi pierduse în două seturi la Cupa Davis în martie; echipa SUA nu ajunsese nici măcar în sferturi. La Donnway Open, pierduse în semifinale și dăduse cu racheta de pământ. Ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Se retrăsese de la Monte Carlo din pricina umărului.

Brandon încetase să mai vină direct acasă după meciuri. Îi spunea Ninei că trebuia să își viziteze mama sau fratele în New York. Făcea planuri ca el și Tommy să stea mai mult la Buenos Aires și Nisa. Când ajungea în sfârșit acasă, vorbea cu Nina despre cină, despre restaurant și frații ei, despre planurile lui de călătorie și programul ei, ce lucrări de artă să cumpere pentru camera de la parter. Nu vorbea cu ea despre tenis. Nu voia să-i spună că îl termina umărul. Se ducea pe furiș la doctor – nu-i spunea niciodată că începuse să facă injecții cu cortizon.

Trebuia să fie indestructibil. Trebuia să fie umil, deși era genial, amabil, deși domina pe teren. Nu trebuia să iasă din primele tururi și să fie compătimit de soția lui.

Apoi apăruse Carrie Soto.

Carrie Soto era considerată cea mai bună jucătoare de tenis

din toate timpurile. Brandon o mai întâlnise pe Carrie, dar nu stătuseră niciodată de vorbă înainte de o zi de mai la Paris. Era la French Open fără Nina, pentru că insistase ca aceasta să rămână acasă.

Stătea pe o bancă în fața vestiarului la Roland-Garros chiar înainte de primul meci, aranjându-și bentița pe cap. Carrie Soto trecuse pe lângă el, cu corpul ei încordat și postura perfectă, în ținuta albă.

Avea părul negru adunat la spate, sub vizieră. Pielea rozalie, ochii mari și nasul mic o făceau să pară drăguță. Dar când ajunsese aproape de Brandon, se aplecase și îi spusese „Atitudinea ta de tip de treabă nu mă păcălește. Ești la fel de însetat de sânge ca noi toți. Pune serviciul în teren și ucide-i pe toți!"

Brandon se întorsese și se uitase la ea cu ochii mari.

Ea îi zâmbise. Și îi zâmbise și el.

Brandon câștigase primul meci. Apoi încă unul. Și, la limită, de-a lungul celor două săptămâni, câștigase Cupa Muschetarilor[12]. Când câștigase ultimul meci din finală, ridicase pumnul în aer.

Între timp, Carrie Soto zdrobea fiecare adversară cu forță și hotărâre. Gemea la fiecare serviciu, țipa la voleu, plonja cu abandon, murdărindu-și ținuta albă de zgura roșie de pe teren. Și câștigase Cupa Suzanne Lenglen[13].

În seara după victorie, Brandon dăduse peste Carrie la hotelul lor, cei doi campioni în același lift. Brandon se simțea victorios și vulnerabil, vesel și cu garda jos.

— Ți-am spus că poți să fii feroce, îi zisese Carne, zâmbind.

— Cred că m-ai ghicit, îi răspunsese Brandon.

Urmase o pauză în timp ce liftul urca. Când se oprise ia etajul lui Brandon, spusese:

— Zi-mi dacă vrei să bem ceva împreună de la minibar!

Zece minute mai târziu, erau în camera lui.

Carrie Soto era deasupra lui, iar el îi simțea mușchii în mâini. Simțea, în timp ce ea se mișca, ce coapse dure avea, ce fund musculos, ce pulpe și antebrațe umflate avea. Când o atingea, îi simțea forța și agilitatea. Îi ținea puterea în mâini.

Și, pentru o clipă, în timp ce stătea întins sub ea, i se păruse că găsise cealaltă jumătate din el însuși.

Când se trezise a doua zi dimineață, își simțise capul zvâcnind, dându-și seama ce făcuse. Dar chiar înainte ca ea să plece din Paris, Carrie îi spusese că s-ar putea să fie ceva serios. Și asta îl făcuse să se întrebe dacă însemna mai mult decât faptul că înșelase, ci poate altceva, ca o poveste de dragoste.

Nu se gândise la asta până atunci, dar poate că Nina nu era potrivită pentru el. Poate că de asta îl făcea să se simtă atât de mărunt. Poate Carrie era potrivită pentru el. De asta îl făcea să se simtă atât de puternic.

Așa că se întâlniseră în continuare. În LA, în New York, la Londra, Curând, Brandon se convinsese că ea era talismanul lui norocos.

După ce câștigaseră amândoi Wimbledon, Brandon era în al nouălea cer. Câștigase pe zgură și pe iarbă în același an. Ceva aproape nemaiîntâlnit. *„Acesta”*, spusese Tommy, „e Brandon pe care îl știu eu.”

Tabloidele îi surprinseseră pe el și Carrie sărbătorindu-și victoria împreună în seara aceea la balul Wimbledon. El era în smoching. Carrie purta o rochie bleumarin. Se sărutau lângă o mașină. El îi ținea mâna pe fund.

Carrie văzuse pozele prima și îl mituise pe fotograf și revista lui. Făcuse schimb cu un articol exclusiv cu ea. După aceea îi spusese lui Brandon că e îndrăgostită de el și a venit timpul să „facă ceva sau s-o termine”.

Brandon se simțise presat. Nu era sigur dacă era hotărât să o părăsească pe Nina. Dar era la o răscruce de drumuri în mai multe feluri și bănuia că, dacă rămânea cu Nina, fericirea și satisfacția l-ar putea îmblânzi prea tare, atât cât să nu mai lupte destul de mult cu declinul talentului său.

Dacă rămânea cu Carrie, cele mai bune momente pe teren poate încă îl așteptau.

Așa că Brandon zburase acasă. Intrase în casa lor somptuoasă și urcase scările să-și ia lucrurile.

Spera ca Nina să nu fie acasă. Dar o găsise în dormitor, citind un ghid turistic despre Bora-Bora, îmbrăcată cu boxerii lui. Abia

suporta să se uite la ea.

— Bună, iubitule! îi spusese ea dulce.

El se dusese direct la dressing. Trebuia să se miște repede; trebuia să termine repede pentru ei amândoi. Și nu credea că se putea uita la ea. Nu era sigur că putea merge până la capăt.

— Îmi pare rău, Nina! spusese el. Dar plec.

— Despre ce vorbești? întrebase ea, cu glasul încă plin de veselie.

Brandon nu-și amintea ce mai spusese Nina după aceea, căci fugise.

Se dusese direct la Hotelul Beverly Hills. Când ajunsese în apartamentul lui Carrie, o sărutase lângă ușa de la intrare și îi zisese:

— Te iubesc! Pe tine te aleg!

Toată povestea cu Nina fusese urâtă și insuportabilă. Dar fusese necesară. Și se isprăvise.

Brandon rămăsese cu Carrie și descoperise că i se hărăzise o viață nouă în doar câteva zile.

Dimineața, beau amândoi băuturi cu proteine și mâncau câteva migdale crude, apoi mergeau împreună la sală. Începeau să se antreneze pe aceleași terenuri alăturate la Bel-Air Country Club. Efectul injecției cu cortizon începea să treacă mai repede decât anticipase Brandon, dar dacă servea mai încet sau rata câteva voleuri la rând, Carrie observa și striga la el de pe terenul ei, fără să facă însă vreo greșeală:

— Vino-ți în fire, Randall! Ești ori campion, ori ratat. Nu există cale de mijloc!

Iar el alerga mai repede și lovea cu mai multă precizie.

După-amiaza, se ocupau de treburi, își sunau agenții, discutau despre contracte de sponsorizare, aprobau planurile de călătorie, trimiteau corespondența.

Până la ora șapte seara, ieșeau pe ușă, gata pentru cină. De obicei, mergeau la vreo petrecere, la o serată de binefacere sau o gală până la ora nouă. Vorbeau aproape exclusiv despre cât de mult o ura Carrie pe rivala ei, Paulina Stepanova.

Într-o seară, în toiul nopții, Brandon se trezise cu umărul

zvâcnind. Avuseseră un antrenament intens de dimineață și o gală la Centrul Medical Cedars-Sinai seara, pe urmă veniseră acasă și făcuseră dragoste înainte de a stinge luminile.

Deodată, la trei dimineața, durerea era cumplită. Sunase la recepție pentru gheață, dar nu îl ajutase prea mult. Înghițise câteva pastile, însă durerea era tot mai ascuțită, zvâcnind din ce în ce mai tare.

Cuprins de panică, o trezise pe Carrie.

— Dacă Wimbledon a fost ultimul meu șlem? o întrebase el.

— Ar fi catastrofic. Nu ai decât 12, îi răspunsese Carrie, care, pe urmă, se întorsese cu spatele și se culcase.

Brandon tânjea după tandrețea Ninei.

Adormise cu greu exact înainte să arunce Carrie cu un prosop în el ca să-l trezească.

— Plângem din cauza durerii? Sau ne întărim și jucăm în ciuda ei? Mașina pleacă spre teren în 15 minute.

El se ridicase, se îmbrăcase și ținuse pasul cu ea toată ziua. Și a doua zi, și a treia zi și tot așa mai departe.

Brandon își trăise viața lângă Carrie încă patru săptămâni și două zile.

Apoi, chiar cu o seară în urmă, durerea din umăr îl trezise iar. De data asta, fusese o durere groaznică, arzătoare. Fiecare secundă înainte ca medicamentele să-și facă efectul fusese agonizantă. Își făcuse programare pentru încă o injecție și știa că asta avea să-l ajute pentru scurtă vreme. Dar înțelesese, într-un mod tulburător de clar, că i se apropia ceasul. Chiar dacă amâna declinul cât mai mult posibil, chiar dacă era să câștige mai multe campionate decât orice om din istorie, într-o bună zi, corpul lui avea să cedeze, pentru că așa se întâmpla cu toți.

Și atunci cine avea să-l iubească?

Îi luase două ore și jumătate să adoarmă. În dimineața aceea, fusese trezit la șase și o auzise pe Carrie vorbind cu cei de la serviciul în cameră și spunând „Nu trimiteți alune sărate. Nu vreau sare dimineața. Mi-ați trimis ieri alune sărate după ce v-am rugat de trei ori să nu faceți asta! Dacă nu-mi puteți trimite alune de care trebuie, poate ar trebui să lucrați în alt domeniu." Apoi închisese telefonul.

Brandon lăsase capul înapoi pe pernă. Nu era o persoană bună la suflet. Nici măcar nu era sigur că era un om bun. Până să-și dea seama ce face, deschisese gura.

— Ah, Doamne! zisese el. Ești îngrozitoare! Ce dracului am făcut?

Coborâse din pat și începuse să gesticuleze exagerat, vorbind despre ce femeie rece și țâfnoasă era.

— Am făcut toate greșelile pe care le poate face cineva! spusese el, stând în picioare în boxeri. Nu cred că te iubesc. Nu cred că te-am iubit vreodată. De ce am crezut că aici voiam să fiu? Nu vreau să fiu cu o femeie care țipă la oameni!

Carrie se uitase la el de parcă avea două capete și pe urmă îi răspunsese:

— Nu te obligă nimeni să rămâi aici, nenorocitul dracului!

Brandon se gândise la vorbele ei și își dăduse seama că avea dreptate. Nimeni nu-l obligase să se culce cu ea. Și-o făcuse cu mâna lui. Dar pur și simplu nu reușea, oricât ar fi încercat, să-și amintească de ce i se păruse că era o idee bună.

— Cred că trebuie să plec! zisese el.

— Ești invitatul meu! îi răspunsese Carrie, arătând spre ușă. Și simte-te liber să te duci direct dracului!

Brandon își strânsese lucrurile și plecase.

În dimineața aceea se antrenase pe alt teren. Făcuse un duș lung și dureros de fierbinte. Pe urmă, stătuse în vestiar, în prosop, timp de o oră, nemișcat, gândindu-se ce trebuie să facă.

Nu se gândea decât la cât de bine era când își trecea Nina mâinile prin părul lui sau la expresia ei când îi spunea că avea să-l iubească toată viața.

Atunci și acolo, se hotărâse să o recâștige.

Și o făcuse! Iar acum totul avea să fie OK! Câtă vreme Carrie Soto îi lăsa în pace.

Nina și Casey stăteau tăcute când cineva a deschis ușa.

— Nina?

S-au întors amândouă și-au văzut-o pe Tarine.

— Trebuie să vii jos! a zis ea.

— De ce?

— Carrie Soto.

Nina era deja obosită.

— Ce-i cu ea?

— E pe peluza ta din față. Azvârle cu haine și amenință că le dă foc.

Nina a coborât scările, însoțită de Tarine, încercând să își croiască drum prin mulțime.

Greg Robinson dăduse muzica atât de tare, încât se zguduia pământul, iar fundația casei vibra de-a binelea. Oamenii dansau cu atâta fervoare în camera de zi, încât ramele tablourilor se loveau de pereți.

Erau casa Ninei, covorul Ninei, scările ei, oamenii îi beau băutura și îi mâncau mâncarea. Și totuși fiecare persoană care îi tăia calea rămânea în calea ei până când gazda o bătea pe umăr sau se strecura pe lângă ea. Începea să se enerveze tot mai tare. Amanta soțului ei era pe peluză și ea nici măcar nu putea să ajungă afară să rezolve problema, pentru că un grup de surferi profesioniști fumau iarbă în hol.

— Pardon! Dați-vă din drum! a spus Tarine, iar surferii s-au mutat imediat.

Când Nina a ajuns în sfârșit în fața casei, s-a uitat pe alee și l-a văzut pe soțul ei care încerca să liniștească o femeie care dădea din mâini și vorbea necontrolat.

Carrie Soto, în pantaloni albi de trening și un tricou alb cu verde, stătea pe pietrișul de pe alee lângă o movilă formată din hainele lui Brandon. Nina a văzut într-o parte tricoul negru preferat al soțului ei, cel de la Ralph Lauren, dar și bentița albă norocoasă. Brandon iubea bentița aceea!

S-a întors la mine, dar și-a lăsat bentița la ea?

— Brandon, jur pe Dumnezeu, încetează să mai fii atât de nesimțit! S-ar putea să-ți fac scrum toate rahaturile! a amenințat Carrie.

Mulțimea de afară era concentrată doar asupra lui Carrie, făcând un cerc mare în jurul ei. Oamenii veneau din toate părțile casei să vadă ce era cu agitația aceea. Nina simțea că oamenii din spate se uitau peste capul ei ca să vadă mai bine.

— Carrie, te rog! a spus Brandon, care stătea la baza treptelor, cu brațele ridicate a apărare. Să discutăm ca niște adulți!

Carrie a început să râdă. Nu ca o maniacă, nu cu furie, ci mai degrabă cu adevărat amuzată.

— Eu *sunt* adultă, Brandon! Ți-am spus să nu-ți părăsești soția decât dacă ai intenții serioase pentru noi, nu-ți mai amintești?

Brandon a dat să spună ceva, dar Carrie i-a tăiat vorba.

— Îți amintești cum ți-am zis că nu o să accept să distrug un cămin decât dacă noi doi ne iubim cu adevărat? Dacă relația noastră e pentru totdeauna? Îți amintești când ți-am spus?

Brandon a dat din cap.

— Da, dar Carrie…

— Nu, nu mă lua pe mine cu „da, dar"! Ești un dobitoc, Brandon! Pricepi?

— Carrie…

— Ce ți-am zis prima dată când ne-am culcat împreună, Brandon? Ce-am spus? Ți-am zis că nu o să mă culc cu soțul altei femei decât dacă e pentru ceva real?

— Da, dar…

— Și ți-am zis că ai face bine să nu te joci cu inima mea? Ți-am zis asta, Brandon?

— Carrie…

— Cred că am spus exact așa, nenorocitule: „Dacă mă îndrăgostesc de tine, să nu-mi distrugi viața".

— Nu știu dacă…

— Nu, nu mă contrazice! Asta am spus!

— OK, asta ai spus, dar…

— M-ai trezit azi-dimineață după ce ai făcut dragoste cu mine seara trecută și, când am închis telefonul, după ce am

comandat pentru noi migdale crude, ai spus *și citez:* „Ah, Doamne! Ești îngrozitoare! Ce dracului am făcut?" Și pe urmă ai plecat.

— Carrie, te rog! Putem discuta între patru ochi?

Carrie a privit în jur, la mulțimea care se aduna. Pe urmă, s-a uitat în spatele lui Brandon, la ușa din față, unde a văzut-o pe Nina. I-a căzut fața.

Brandon s-a întors și a văzut-o și el pe Nina.

— Nina! a spus el.

— Nina! l-a întrerupt Carrie. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să mă înhăitez cu el, n-ar fi trebuit să spăl rufele murdare în public și să-ți distrug petrecerea.

Nina s-a uitat în continuare la Carrie, dar nu a spus nimic. Cum se făcea că femeia asta putea să strige tot ce-i trecea prin cap? De ce se simțea Carrie Soto îndreptățită să strige?

În clipa aceea, Nina nu era furioasă, geloasă, jenată sau orice altceva s-ar fi putut crede. Nina era tristă. Tristă că nu trăise nicio fracțiune de secundă cum trăise Carrie Soto. *În ce lume trebuie să trăiască,* și-a zis Nina, *de poate să bocească, să se vaite, să bată din picior, să plângă în public și să țipe la oamenii care au rănit-o! Să poată dicta ce acceptă și ce nu.*

Toată viața ei, Nina fusese programată să *accepte.* Să accepte că tatăl ei plecase. Să accepte că mama ei murise. Să accepte că trebuia să aibă grijă de frații ei. Să accepte că lumea poftește la ea. *Acceptă, acceptă, acceptă!* Vreme îndelungată Nina crezuse că era cea mai mare calitate a ei – să poată rezista, să poată îndura, să poată accepta tot și să meargă mai departe. Pentru ea era străină ideea de a declara că ceva e inacceptabil.

Nina s-a gândit cum ar fi să se ducă acasă la altcineva și să urle pe peluză, în timp ce toți invitații la petrecere sunt cu ochii pe ea. Era atât de imposibil, încât nici măcar nu-și putea imagina.

Dar Carrie avea focul ăsta în ea. Unde era focul Ninei? Fusese vreodată în ea? Și, dacă da, când se stinsese?

Soțul ei se culcase cu Carrie seara trecută, iar Nina îl primise înapoi în seara asta. Ce era în neregulă cu ea? Chiar avea să le accepte pe toate? Să accepte pentru tot restul vieții toate

mizeriile care i se făceau?

Când Nina a deschis gura să vorbească, avea vocea calmă, controlată.

— Cred că voi doi trebuie să plecați, a spus ea.

Brandon nu era sigur că o auzise bine. Carrie nu a auzit-o deloc.

— Cred că voi doi trebuie să plecați, a repetat Nina, de data asta mai tare.

— Scumpo, nu! a spus Brandon, încercând să se apropie de ea.

Nina a ridicat mâna.

— Nu! Nu! a zis ea calm. Lăsați-mă deoparte! Vă aveți unul pe altul.

— Eu nu-l vreau, a sărit Carrie. Am vrut doar să știe că nu poți să tratezi oamenii ca pe un rahat și să crezi că ei o să accepte.

Nina ura cât de neînsemnată se simțea în acel moment pentru că-l primise înapoi.

— Cum îndrăznești să vii în casa asta? a întrebat-o Tarine pe Carrie.

Vorbea tare și era furioasă, iar când Nina s-a uitat la ea, a văzut că spumega de ceva vreme.

— Atât cât contează, mă urăsc, le-a spus Carrie Ninei și lui Tarine. Și știu că n-ar trebui să fiu aici. M-am săturat ca oamenii să mă trateze de parcă aș fi un om fără inimă. De parcă nu se frânge și inima mea.

Nina s-a uitat la ea și a dat din cap. O înțelegea pe Carrie Soto, înțelegea că suferea și ea, înțelegea că în altă lume ar fi putut să fie prietene. Dar erau în lumea asta. Și nu erau prietene.

— Nu ai niciun drept să te prefaci că ești Domnul De Treabă. Ești un nenorocit! i-a spus Carrie lui Brandon. Nu voiam decât să-ți dau lucrurile înapoi și să-ți spun asta. Dar pe urmă m-ai enervat că ai încercat să mă gonești ca pe un secret rușinos. De parcă nu *tu* te-ai dat la mine. De parcă nu ai început tu toată chestia asta.

Carrie s-a întors și s-a dus la Bentleyul ei, pe care îl lăsase pornit, cu portiera deschisă.

— Îmi pare rău, să știți! a zis ea. Chiar îmi pare rău!

A dat înapoi, s-a lovit de un palmier, a băgat în viteză și a plecat.

Brandon a urmărit-o dispărând din vedere și apoi, cu o expresie de șoc și rușine, s-a apropiat de soția lui.

Nina a ridicat mâinile din nou, în fața tuturor.

— Și tu trebuie să pleci!

— Nina, scumpo, s-a terminat cu Carrie!

— Nu-mi pasă! Te rog, Brandon, pleacă!

Nina se simțea ușurată să se audă spunând-o, ușurată că era capabilă de *asta*.

— Nu poți să mă dai afară! a spus Brandon. E casa mea! E casa mea!

— Atunci, ia casa! a zis Nina. E a ta.

Și în clipa în care a renunțat la monstruozitatea aceea stupidă de pe faleză și la vedeta de tenis care o însoțea, Nina Riva s-a simțit de o sută de ori mai ușoară.

În sfârșit, era suficient aer în ea, încât să se aprindă focul.

Casey Greens -s-a privit în oglinda din baia Ninei, dându-și cu apă rece pe față și încercând să o usuce cu un prosop gri, gros. Totul în casa asta era atât de frumos! Prosoapele erau atât de moi, camerele, atât de mari! S-a uitat la ferestrele cât peretele, la pereții acoperiți de oglinzi și la fețele de pernă fine.

Dar Casey tânjea după vechea ei lume, unde pernele zgâriau puțin, ferestrele erau mici și mereu puțin acoperite de umezeală și vopsea veche, unde cina era mereu puțin arsă. Unde mama greșea toate întrebările la *Jeopardy!* în fiecare seară, dar stăteau toți pe canapea împreună și se distrau ascultând-o cum încerca fără succes să ghicească.

Dacă ar fi putut – dacă diavolul ar fi făcut târguri –, Carrie și-ar fi vândut sufletul să plece din locul ăsta și să-i aibă din nou pe părinții ei. Simțea că o cuprinde un val de disperare, gata să o tragă la fund. Asta se întâmpla când și când de când îi pierduse. Casey învățase că cel mai bun lucru era să se pregătească pentru fiecare val de durere. Să lase tristețea și durerea s-o copleșească, să o sufoce. Se ținea bine, știind că nu putea decât să simtă durerea până trecea.

A deschis ochii și s-a privit în oglindă încă o dată.

Poate nu era locul ei aici. Poate nu era locul ei nicăieri, poate nu avea să mai fie locul ei nicăieri. Niciodată.

Nina s-a întors în casă, încercând să se poarte ca și cum nu suferise adineaori umilința de-a o vedea pe amanta soțului ei pe peluză. Pe urmă, a trecut prin bucătărie, a deschis ușa cămării și a intrat.

Acolo, printre pungile cu orez și cutiile cu sos de roșii, Nina a închis ochii și s-a potolit. Deși ușa de la cămară vibra pe muzica trupei Eurythmics, iar zgomotul oamenilor care vorbeau și râdeau încă pătrundea în spațiul ei, era totuși suficient de tăcut, încât să se liniștească. Nina și-a așezat celebrul fund pe un teanc de suluri de prosoape de hârtie și și-a tras omoplații unul spre altul, aranjându-și postura și eliberând o parte din tensiunea din spate.

Ce mama dracului! Soțul ei se întorsese, amanta lui apăruse, era posibil să aibă o soră de care nu știuse, iar fratele ei făcea sex cu fosta iubită a celuilalt frate. Nu-și dorea decât să se termine noaptea asta!

Ușa de la cămară s-a deschis, învăluind-o pe Nina în lumină și sunete. A ridicat privirea și a văzut-o pe Tarine în fața ei, cu o sticlă de vin și două pahare.

— Bună, păpușă! a spus Tarine, intrând în cămară și închizând ușa.

Tânăra a tras apoi de firul de deasupra capului, iar lumina s-a aprins.

— Brandon e sus, îți strânge lucrurile, a spus Tarine. E beat, evident. Și are impresia că te dă afară din casă.

Nina a râs. Nu avea de ales decât să i se pară amuzant.

Tarine s-a așezat lângă Nina și a scos un tirbușon din buzunarul hainei. A început să deschidă sticla de sauvignon blanc. După ce a scos dopul, a turnat vin într-un pahar și i l-a întins Ninei, apoi a turnat și pentru ea.

— Cineva a luat restul sticlei de Opus One, a zis Tarine. Oamenii ăștia sunt niște animale! Am adus alb de data asta.

Nina l-a luat, dar nu a băut din el.

— Bea! a spus Tarine, luând și ea o gură. Sărbătorim Declarația ta de Independență!

Nina s-a uitat la Tarine, iar în colțul gurii i-a apărut un zâmbet șters. A luat o gură. Apoi a mai băut puțin. *Doamne sfinte,* ar fi putut să bea toată sticla acum!

— Nu mă așteptam să se întoarcă, a spus Nina.

— Știu.

— După ce a plecat… Nu știu, toată relația mi s-a părut terminată. O jeleam.

— Pe bună dreptate.

— Și am fost foarte tristă, a adăugat Nina. Că eu… că am însemnat atât de puțin pentru cineva care m-a făcut să cred că însemn foarte mult.

Tarine a luat mâna Ninei și a strâns-o.

— Dar nu era nicio parte din mine care să-l vrea înapoi, a spus Nina, privind-o în sfârșit în ochi pe Tarine.

Aceasta i-a zâmbit.

— Bine! a spus ea, dând ferm din cap.

Nina a ridicat din nou paharul la buze. Simțea mirosul de astringență dulce din conținutul paharului și i s-a părut că se putea pierde în el. Și atunci i-a apărut o imagine în fața ochilor, cu mama ei pe canapea în fața televizorului. I-a înghețat sângele în vine.

Nina a pus paharul jos.

— Când a apărut aici în seara asta, știi la ce m-am gândit? a întrebat ea.

— La ce?

— Mi-am zis *Ah, futu-i, acum trebuie să o luăm de la capăt cu toată povestea asta?*

Tarine a zâmbit.

— Dar nu trebuie.

— Nu! a spus Nina. Nu trebuie, nu-i așa?

Nu trebuia să facă nimic din toate astea. Să se victimizeze, să accepte rahaturi, să-și lase din nou inima în mâinile unui dobitoc. Putea pur și simplu să decidă să n-o facă.

Nina a zâmbit. Trebuia să se gândească un pic la asta. Era aproape prea frumos să fie adevărat.

Jay a lăsat pozele înapoi în torpedou și a încercat să se poarte ca și cum nu le văzuse. Ca și cum nu se întâmplase. Că nu era adevărat. Că fratele lui nu ar *face asta.*

Probabil nu înțelegea imaginile. Sigur asta era. Pentru că nu putea să creadă că fratele lui nu era doar un nemernic, ci și un mincinos.

A încercat să-și scoate gândurile acelea din minte, trecând deasupra Larei și concentrându-se din nou asupra ei. Dar când a pus mâna sub fusta ei și și-a descheiat pantalonii, gândul i-a reverberat în minte, faptul că nu putea să nege ce văzuse cu ochii lui.

Lara s-a mișcat de sub el și l-a împins pe banchetă. El a lăsat-o să facă ce voia, pierdut în propriile gânduri, sperând cu disperare că putea să-l poarte în altă parte.

Lara s-a urcat pe el și a început să se miște, cu bluza ridicată și sânii expuși, cu fusta în jurul șoldurilor. Se tot lovea cu creștetul capului de tavan, iar Jay, încercând atât de tare să se concentreze la ea, nu putea să nu se întrebe dacă Hud i-o trăsese lui Ashley în mașina asta, în același fel. Dacă și capul lui Ashley se lovise de tavan.

Când au terminat, Lara s-a desprins de el, și-a tras fusta și bluza în jos și a spus:

— Parcă ești cataleptic. Ce s-a întâmplat?

Jay s-a uitat la ea în timp ce se ridica în capul oaselor.

— Cred că fratele meu se culcă cu fosta mea iubită, a spus el. Și mă minte. Mai devreme în seara asta, mi-a spus o tâmpenie, că vrea s-o invite în oraș. Și am spus nu. Și acum aflu că probabil și-o trăgea deja cu ea.

Lara s-a așezat mai dreaptă, surprinsă.

— Îmi pare rău! a spus ea, punându-i mâna pe spate.

Furia îi ardea în piept, dar mâna cu care îl mângâia Lara l-a ajutat să se calmeze.

— Dacă trebuia să aflu despre mizeria asta, mă bucur că sunt cu tine, a zis el.

Lara a zâmbit, dar Jay a observat că nu era foarte sinceră. Era

genul de zâmbet pe care îl folosești cu tipul care îți pune cumpărăturile în pungi.

— Ce am spus mai devreme a fost adevărat, a zis el. Că am impresia că te iubesc.

— Jay… a spus ea.

— Cred că vreau să spun că da, te iubesc! Te iubesc!

Jay se aștepta ca Lara să zâmbească sau să plângă puțin, sau să roșească. Femeile îl presaseră mereu să o spună, dar el nu o făcuse niciodată. Acum, iată, o spunea! Și era încântat de orice avea să urmeze, de cât de fericită avea să o facă. În schimb, a văzut cum ochii ei au devenit goi, iar zâmbetul i-a înțepenit.

— Eu… nu știu dacă avem aceleași sentimente unul pentru altul, a spus ea.

Jay a clătinat din cap, nedumerit.

— Stai, ce?

— Îmi pare rău!

Fața lui Jay s-a îndârjit încet, dar sigur, de la un iaz apatic la un ghețar.

— Uau! a exclamat el uluit.

— Jay, îmi pare foarte rău! Cred că am înțeles greșit ce căutai tu.

— Nu *căutam* nimic, a spus el îndepărtându-se de ea și punându-și încălțările. Dar e clar că nu ești cum credeam eu, așa că nu contează.

— Jay, nu asta…

— Nu, ar fi trebuit să-mi dau seama, a spus el și a deschis portiera pe partea șoferului, coborând din mașină.

A rămas cu ambele picioare pe pământ, uitându-se la Lara, care nu se mișcase de pe loc.

— De asta n-am spus nimănui despre noi. Pentru că știam că ești genul ăsta de fată. Știam că nu ești genul de fată cu care te însori.

Jay nu se putea gândi la o insultă mai mare, așa că simțea că recâștigase o senzație de putere, aruncându-i-o în față, dar ea părea netulburată.

— Bine! a spus Lara, punând mâna pe portieră.

— Ieși din mașina fratelui meu! a spus Jay pe un ton ridicat.

— Te rog, ai grijă! a spus Lara când a coborât. Îmi fac griji pentru inima ta.

Jay a mijit ochii și a trântit portiera.

— Cred c-ar trebui să plec, a spus Lara.

Stăteau de o parte și de alta a mașinii, uitându-se unul la altul.

— Sincer, nu-mi pasă ce faci, a spus Jay înainte să plece, grăbit la început, dornic să se distanțeze.

A încetinit când s-a apropiat de ușa casei. Erau haine peste tot prin curte, iar oamenii roiau încolo și încoace, cu băuturile în mână, fumând, discutând aprins despre ceva. Dar Jay nu-i asculta.

Când a ajuns la ușă, s-a întors și a văzut că Lara era tot acolo.

A văzut-o luându-și mașina de la valet. Și-a recuperat cheile, a urcat în față și a pornit.

Când a ieșit pe șosea și a dispărut din vedere, Jay a crezut că se va simți mai bine, dar nu era așa. Sigur că nu se simțea mai bine.

Mick a virat la dreapta pe PCH în dreptul Chautauqua, dar nu s-a deranjat să semnalizeze. Mergând cu viteză pe autostradă, cu oceanul în stânga, cu munții în dreapta, și-a îndreptat atenția în treacăt spre invitație.

Se simțea deodată puțin emoționat, iar inima îi bătea într-un ritm neregulat.

Își pregătea scuzele în minte, încadrând acțiunile lui din trecut în așa fel, încât să creeze o poveste pe care copiii lui s-o înțeleagă și s-o poată ierta. Acum era timpul să fugă toți în ocean și să se boteze în apă, să o ia de la capăt.

O făcea pentru el însuși, da. Dar o făcea și pentru ei. Ce familie destrămată – oricât de distrusă sau vătămată – nu tânjește să se reunească? Ce copil, oricât de pierdut sau abandonat, nu tânjește să fie iubit?

Mick a oprit la semafor pe Heathercliff Road. Când semaforul s-a făcut verde, a virat la stânga fără să semnalizeze.

Kit stătea în baia în aer liber, uitându-se la stele. Ricky o săruta pe gât atât de tare, încât era sigură că o să-i lase semn.

Nu se putea uita la el. Nu suporta. Așa că a continuat să se uite la cerul nopții, încercând să vadă Carul Mare.

Lui Ricky nu-i venea să creadă ce noroc avea. Era aici, se săruta cu Kit Riva, într-un duș în aer liber. *Kit Riva. Într-un duș în aer liber.* Voia să o scoată la întâlniri romantice la restaurante italienești, să-i cumpere flori, să meargă cu ea la surfing și în general să fie în preajma ei tot timpul.

Era atât de uluit și de concentrat, atât de încântat și dornic, încât era aproape ca și cum bucuria lui era suficient să-i susțină pe amândoi!

Aproape.

Ricky nu era vreun Don Juan, dar mai fusese cu femei. Avusese o aventură în liceu, o iubită în facultate. Știa cum e când o fată e la fel de încântată să fie cu tine pe cât ești tu să fii cu ea. Și Ricky începea să se teamă – din cauza felului în care Kit nu-l privea în ochi, cum încremenea când o atingea, cum își îndepărta pelvisul de el – că ea nu-și dorea cu adevărat să fie aici.

Ricky s-a retras o clipă și a încercat s-o facă să se uite la ea, dar Kit și-a ferit privirea.

— Kit? a întrebat Ricky.

— Poftim? a spus ea.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— De ce să nu vreau? a spus Kit.

— Nu știu, a zis Ricky și a ridicat din umeri. Am impresia că nu prea ai chef.

— Păi, am, a spus Kit.

— OK! a spus Ricky. Dacă ești sigură…

— Sunt sigură, a spus ea și l-a tras aproape, sărutându-l din nou.

Kit se ascundea și știa asta.

Înțelegea foarte clar că, odată ce recunoștea față de ea însăși

că nu-i plăcea să-l sărute pe Ricky, trebuia să admită că nu-i plăcea deloc să sărute bărbați. Că nu-i plăcea asprimea lor, mirosul lor, duritatea fețelor lor. Că nici măcar o dată nu se uitase la un bărbat și-l dorise.

Știa că, de îndată ce se dezlipea de Ricky Esposito, trebuia să accepte că întotdeauna, toată viața ei, își dorise delicatețe. Curburi și piele netedă, păr lung și buze moi. Întotdeauna își dorise să fie atinsă de mâini blânde.

I se părea aiurea să-l sărute pe Ricky pentru că nu era Julianna Thompson. Nu era Cheryl Nilsson. Sau Violet North. Nu era nici măcar Wendy Palmer, ospătărița de la restaurant lângă care Kit mereu simțise un fior când erau în aceeași tură. Își dorea, doar pentru o clipă, ca el să fie ospătărița pe care o întâlnise mai devreme în seara asta, cea cu părul roșu. Caroline. Dar Kit l-a sărutat în continuare pe Ricky, sperând să-i stârnească dorința, deși știa că avea toate răspunsurile pe care le căuta.

Kit știa acum – în inima, în corpul ei – că-i plăceau fetele, așa cum fetelor le plac băieții. Tot ce făcuse în seara asta, sărutând în sfârșit un băiat, era să-și arate că nu o interesase niciodată să sărute un băiat.

S-a desprins de Ricky.

— Ai dreptate! Nu pot s-o fac!

— OK! a spus Ricky, dându-se înapoi. Scuze dacă am fost insistent sau ceva!

— Nu! a zis Kit. E în regulă. Eu…

Nu era sigură cum să termine propoziția, așa că s-a așezat pe banca de la duș.

Ricky s-a așezat lângă ea.

— Îmi pare rău! a spus ea. Nu cred că sunt… genul acela de persoană.

— Ce gen?

Kit habar nu avea cum s-o spună sau ce voia să spună.

— Genul de persoană care se sărută cu un tip într-un duș în aer liber chiar acum.

Ricky a dat din cap, întristat, dar păstrându-și zâmbetul pe buze atât cât putea.

— OK! a spus el. Am înțeles!

— Nu ești tu de vină! a spus Kit.

Ricky s-a uitat la ea. În sfârșit, îl privea în ochi.

— Dar ar trebui să înțeleg că s-a cam terminat pentru noi, nu?

Kit i-a zâmbit cu blândețe.

— Cred că ar trebui să ne considerăm prieteni.

Ricky a dat din cap și s-a uitat în jos.

— Adică, prieteni adevărați, a adăugat Kit, încercând să-i atragă din nou atenția. Vorbesc serios! Dacă ar fi să-mi placă un tip, cred că tu ai fi acela.

Ricky a lăsat capul într-o parte, neștiind sigur ce încerca să-i spună.

— Ricky! a zis Kit, nesigură dacă trebuia să termine propoziția pe care o începea.

Dar nu trebuia să înceapă de undeva? Și nu era cel mai sigur loc în care să înceapă? Cu un om pe care putea să-l evite tot restul vieții dacă era nevoie?

— Chiar nu e vina ta. E…

Ricky și-a ațintit privirea asupra ei.

— Ce e? Poți să-mi spui, sincer! Mă pricep să ascult.

Kit a închis ochii și i-a dat drumul:

— Dacă ți-aș spune că îmi plac… fetele?

A deschis ochii, nesigură de ce ar putea vedea pe fața lui Ricky.

El a tăcut o clipă. Kit nu a văzut decât uimire pe chipul lui.

— E de înțeles! Fetele sunt sexy, a spus el, dând din cap, iar pe urmă a râs.

A râs și Kit. A dat capul pe spate și a hohotit, ridicând și coborând umerii în timp ce se zguduia de râs.

Ricky a ridicat ochii la ea și s-a simțit și mai atras, felul în care ochii ei păreau atât de calzi și de strălucitori, cum zâmbetul ei îi făcea gropițe în obraji. Fusese atât de aproape de fata asta, iar acum înțelegea că într-adevăr nu avea să se întâmple *niciodată*! *Dar așa e viața,* s-a gândit Ricky. Nu obții întotdeauna ce vrei.

— Mulțumesc! a spus Kit. Mulțumesc pentru asta!

— Hei, pentru asta sunt prietenii, nu? i-a zis el.

— Cred că da! a răspuns Kit. Da.

— Uite, asta e întrebarea importantă: dacă suntem prieteni, cum spui tu, înseamnă că poți să mă înveți să fac surfing? a întrebat el.

Kit a râs.

— Nu știi?

Chiar îi plăcea de el. Se simțea bine în preajma lui.

— Nu sunt foarte bun, a spus Ricky. În mod sigur, nu atât de bun ca tine.

— Nimeni nu e la fel de bun ca mine, a spus Kit.

Ricky a râs.

— Știu! Așa că trebuie să mă înveți.

Kit i-a zâmbit și a sperat că, într-o bună zi, o să cunoască și ea o fată ca Ricky. O fată bună la suflet. Cineva care să nu aibă nimic de demonstrat. Ea avea multe de demonstrat. Nu mai era loc și pentru alții să demonstreze prea mult.

— În regulă! a acceptat Kit. O să te învăț!

Pe urmă s-a aplecat și l-a sărutat pe Ricky pe obraz. Era pentru prima dată când Kit săruta pe cineva din toată inima.

Tarine se înșelase. Brandon nu-i împacheta lucrurile Ninei. Luase o sticlă de Seagram's sus și stătea pe podea în primul dormitor deschis, o cameră de oaspeți. Se văicărea.

Era camera care crezuse că va fi a primului său copil. Acum stătea acolo, plângând de unul singur, cu spatele sprijinit de noptieră, bând whisky direct din sticlă.

Ce naiba e cu tine, Brandon? Oricare dintre femeile astea te-ar fi făcut fericit, ți-ar fi dat mai mult decât ai meritat vreodată. Cum dracului ai stricat tot?

Doamne, ce situație rea! Chiar nu-și dorea să rămână singur când se terminau toate.

A băut din nou din sticlă și s-a înecat de la băutura care-i curgea pe gât. S-a șters la gură.

Trebuia să repare lucrurile. Trebuia să o recâștige pe una dintre ele. Trebuia. Și putea! Știa că putea. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe una din ele că nu e un nemernic. Ceea ce era destul de ușor, pentru că nu fusese atât de nemernic până de curând. Chiar și tabloidele ar fi spus că e un tip de treabă!

Trebuia doar să-și asculte instinctul și să o aleagă pe iubirea vieții lui. Pe urmă, avea să o recâștige și să fie un soț bun, să aibă copii și să câștige alte titluri, iar viața lui avea să fie așa cum părea în paginile revistelor. Așa cum trebuia să fie.

Brandon Randall era pe punctul de a leșina, dar, după ce se trezea, lume, păzea! Avea să se ducă să o recâștige pe una dintre femeile acelea și dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

Jay îl căuta pe Hud peste tot.

S-a uitat la grupurile din fiecare cameră, împingând oamenii care se uitau urât la el când se trezeau dați la o parte, mirosind fumul de țigară și de iarbă, de transpirație și parfum. Hud nu era în curtea din față, nici la parter, nici la etaj. Nu era în curtea din spate, din câte vedea Jay pe fereastră.

A ajuns din nou la baza scărilor. S-a întors spre o brunetă cu o rochie cu buline care fuma un cui.

— L-ai văzut pe Hud? a întrebat Jay.

— Cine-i Hud? a întrebat femeia, complet dezinteresată.

Jay s-a uitat pieziș la ea.

— Tu cine dracului ești? a întrebat-o el.

— Heather, a spus ea, zâmbind.

— Păi, Heather, Hud e fratele meu și i-o trage iubitei mele, așa că trebuie să-l găsesc.

Heather a întins mâna, oferindu-i lui Jay un fum din țigară.

— Ai nevoie de asta mai mult ca mine!

— Nu, mersi!

— Ești sigur?

Jay s-a încruntat și a luat țigara din mâna ei. A dus-o la gură și a tras fumul. A închis ochii, l-a lăsat să-i pătrundă în plămâni, să-i intre în corp. A deschis ochii din nou.

— Te simți mai bine acum? l-a întrebat Heather.

Jay s-a gândit puțin.

— Nu! Deloc!

— OK! Păi, asta e tot ce am! a spus Heather, ridicând din umeri.

Apoi fata s-a întors cu spatele la el și a reluat discuția cu o majoretă de la Lakers.

— OK, dar Larry Bird e bun, totuși!

Jay a închis ochii și și-a strâns rădăcina nasului, întrebându-se de ce naiba ar apăra cineva echipa Celtics, dar nu avea timp să o contrazică.

S-a dus din nou în curtea din spate, încercând să-l găsească pe Hud. Încă spumega de furie, iar furia nu avea unde să

dispară. A încercat să se relaxeze, să se liniștească. Nu-l vedea pe Hud nicăieri.

Acum Vanessa stătea în poala lui Kyle Manheim și se sărutau. *Iisuse, Vanessa!* Jay și-a propus să-i spună că putea găsi pe cineva mai bun decât Kyle, dar deocamdată doar a bătut-o pe umăr.

Vanessa s-a întors și s-a uitat la el.

— Bună! i-a spus ea; părea amețită, dar nu beată.

— L-ai văzut pe Hud? a întrebat-o Jay.

Vanessa a clătinat din cap.

— Nu. Și știi ceva? Nu-mi pasă că nu l-am văzut. Ce zici de asta? Măcar de data asta, pot să spun sincer că nu-mi pasă.

Jay încetase deja să o asculte. Privirea îi căzuse pe marginea falezei și scările către plajă.

— Da, bine!

A mers încet și hotărât, fără să se uite la nimeni, până a ajuns la marginea peluzei.

S-a uitat în jos spre apă, la nisip. Pe plajă, a văzut doi oameni îmbrățișați și l-a recunoscut imediat pe nemernicul pe care-l căuta. *Hud!*

Furia l-a cuprins iar pe Jay când și-a dat seama că Ashley era acolo cu el. Era al dracului de incredibil!

Jay i-a văzut începând să urce scările spre curte. S-a plimbat de colo-colo, vorbind în sinea lui, neștiind ce avea să facă atunci când ajungeau sus.

Mick a oprit mașina pe aleea casei fiicei lui. A întins cheile fără să se uite măcar la fața valetului.

A rămas pe alee, privind casa Ninei și aranjându-și nodul de la cravată.

Mick s-a mirat de cât de mare era casa. Probabil o cumpărase soțul ei. Brandon nu-știu-cum. Jucătorul de tenis. A simțit că i se ridică părul pe ceafă.

— Tu ești… i-a zis Eliza Nakamura în timp ce trecea pe lângă ea, către ușa de la intrare.

Mick i-a aruncat o privire. Arăta bine. Dacă ar fi fost momentul potrivit, poate i-ar fi oferit căutătura lui specifică și și-ar fi ridicat colțurile gurii lui celebre într-un zâmbet. Totuși, Mick aflase în urmă cu aproape 25 de ani că atracția pe care o exercita era atât de puternică, încât trebuia să respingă pe oricine nu dorea să atragă.

— Nu acum! i-a spus el tinerei femei.

Eliza s-a întors cu spatele, enervată, și a trecut mai departe. Avea să le spună tuturor toată viața ei că-l întâlnise o dată pe Mick Riva și era un tâmpit.

Lui Mick nu-i păsa dacă oamenii îl considerau un nemernic și jumătate câtă vreme îl lăsau în pace când nu-i voia și se adunau în jurul lui când îi voia acolo. I-a ignorat pe toți oamenii din curtea din față care se holbau la el când trecea pe lângă ei și s-a dus direct către intrarea în vila fiicei lui.

O ospătăriță a icnit zgomotos când l-a văzut. Asta i-a făcut pe cei doi barmani de lângă pick-up-uri să se uite spre ușă și să rămână cu gurile căscate.

Văzându-i pe barmani cu coada ochiului, Greg Robinson, care încă punea muzică, s-a uitat spre ușă și a văzut o legendă pe care o cunoscuse cu ani înainte stând acolo. Mâna i-a alunecat și a zgâriat discul.

Atunci, toți cei din camera de zi s-au uitat spre ușă – o casă plină de vedete, toate zgâindu-se la cea mai mare vedetă din încăpere.

Icnetele și șoaptele au început și, în cele aproximativ 45 de

secunde de când Mick pusese piciorul în casă, toată petrecerea a aflat că era acolo.

Toată, în afară de Casey Greens, care se ascundea sus, în dormitorul matrimonial, Kit, care era cu Ricky Esposito în dușul în aer liber al surorii sale, Jay, care era afară, căutându-l pe Hud, și Hud, care era jos pe plajă, și Nina, care se încuiase în cămară.

Hud l-a observat pe Jay cu coada ochiului în timp ce urca scările cu Ashley. În clipa în care l-a văzut, i s-a strâns inima. Era clar că Jay știa deja ceea ce se hotărâse să-i spună. Jay avea pasul și furia unui om care aflase de curând ceva.

Hud s-a întors în treacăt spre Ashley în timp ce urcau. S-a uitat la ea cu un avertisment și cerându-și scuze, iar din privirea lui, ea a înțeles ce încerca să-i spună. *O să fie mai rău înainte să fie mai bine.*

Hud a călcat pe iarbă la marginea peluzei, iar Ashley l-a urmat, apoi a pășit într-o parte, dându-se din calea furtunii. Jay s-a apropiat imediat de Hud.

— Ești un adevărat ticălos! a spus Jay. Știi asta?

— Știu! a încuviințat Hud.

Nu a întrebat cât de multe știa Jay sau de unde știa. A înțeles că asemenea întrebări nu puteau decât să înrăutățească lucrurile.

Jay clătina din cap, încercând să vorbească, dar observând că e stupefiat. Ce naiba putea să spună ca să arate cât de furios era?

— Eu și Ashley suntem împreună, a spus Hud.

Ashley îl privea în timp ce vorbea, uluită de cuvintele directe, de calmul din vocea lui.

— Am dat-o în bară, procedând cum am făcut-o. Te-am mințit și te-am înșelat, și-mi pare rău! Dar o iubesc!

Hud a surprins privirea lui Ashley pentru o secundă.

— Și ea mă iubește.

— Glumești? a urlat Jay, pierzându-și controlul asupra vocii în timp ce continua să vorbească și având tonul tot mai ridicat cu fiecare secundă. Așa te aperi tu?

Hud s-a apropiat de fratele lui și a avut un scurt moment de luciditate. Avea să meargă până la capăt, avea să înfrunte fiecare moment. Și avea să treacă de toate cu un frate, o soție și un copil.

— Sunt un nemernic, a spus Hud. Recunosc!

— Asta nici măcar nu începe să…

— Nu, nu începe. Ai dreptate, dar trebuie să înțelegi ceva!

Nu o să încetez să fiu cu ea, a spus Hud. Și nu o să te las să nu mai vorbești cu mine.

Începuse să se adune lumea, iar Jay își dădea seama de asta – de faptul că toți cei care erau atenți la conversația asta aflau de umilința lui.

— Așa că spune-mi ce vrei să fac ca să lăsăm totul în urmă.

— Ce vreau să faci? a întrebat Jay. Ce vreau să faci e să nu te mai culci cu fosta mea iubită!

— Nu! a spus Hud, clătinând din cap. Răspunsul meu e nu!

Când Jay s-a aruncat spre Hud, nu a fost grațios. A fost neglijent, bătăios și urât. Dar a fost eficient. Înainte ca Hud să-și dea seama că fratele lui sărea la el, era culcat la pământ pe peluză.

Jay lovea necugetat, iar Hud nu se împotrivea. Forța din antebrațul lui Hud ar fi fost suficientă să-i zdrobească traheea lui Jay, să-i rupă o coastă. Singura bucurie când erai cel voinic era că erai mai puternic. Jay deasupra lui Hud – lovind, împingând cu cotul și apucând de orice membru putea – era ca un ogar călare pe un pitbul. Dar Hud nu voia să-l facă și mai mult de râs pe fratele lui.

Jay și Hud fuseseră întotdeauna martori la viața celuilalt. Trăiseră în aceleași camere, își puseseră dorințe pe aceleași stele, respiraseră același aer, fuseseră învățați și crescuți de aceeași mamă și aceiași profesori. Fuseseră abandonați de același tată.

Călătoriseră pe aceleași plaje, intraseră în aceleași oceane, făcuseră surfing în aceleași valuri, stătuseră pe aceleași plăci. Făcuseră dragoste cu aceeași femeie.

Dar nu erau aceiași bărbați. Nu erau bântuiți de aceiași demoni, se luptau pentru lucruri diferite.

Ashley a urlat când pumnul lui Jay a lovit masul lui Hud.

— Fuuuuutu-i! a strigat cineva din mulțimea care se adunase.

Alții au icnit când sângele a început să curgă.

— O, Doamne, spunea întruna o femeie. Cineva să facă ceva!

— Mai lovește-l o dată! a strigat un bărbat din spate.

Unii au început să-l aclame pe Jay. Alții strigau la Hud să riposteze. Ashley plângea. Și cei doi frați – suferind, învinețiți și sângerând – continuau.

Nina a decis că era timpul să iasă din cămară, măcar să ia aer curat. Dar și pentru că, dacă petrecerea nu avea să se termine curând, măcar putea să încerce să se bucure de ea.

— Bine! a spus ea, ridicându-se. Să ne întoarcem pe tărâmul celor vii!

— Nu e nevoie! a spus Tarine.

— Dar vreau, a rostit Nina, întinzând mâna spre Tarine s-o ridice.

— Cred că ar trebui să văd ce face Greg, a mormăit Tarine.

Nina a deschis ușa de la cămară și a văzut trei fete stând la barul pentru mic-dejun și privind-o ciudat.

— E cămara mea, a spus ea. Și mă pot ascunde acolo dacă vreau.

A auzit agitație în curtea din spate, dar a decis s-o ignore, în schimb, a mers spre hol și s-a oprit în loc când a văzut.

Tata?

Stătea cu spatele la ea, dar Nina l-a recunoscut imediat. Avea spatele lat și voinic, umerii suficient de lați, încât, chiar și cu sacou, vedeai triunghiul perfect pe care îl formau cu talia. Avea părul mai cărunt acum, dar ceafa îi arăta exact ca atunci când îl vedea uitându-se la televizor sau alergând pe nisip.

Simțea o familiaritate intensă și totodată o lipsă uimitoare de obișnuință uitându-se la el – acest om pe care îl știa atât de bine, acest om pe care abia dacă îl cunoștea. Combinația o amețea pe Nina.

S-a retras după colț.

— Ce dracului caută tata aici? a întrebat Nina.

Era o întrebare retorică, deși i-ar fi plăcut un răspuns.

— Tatăl tău? a spus Tarine cu adevărat șocată.

Tarine nu s-a putut abține să nu privească pe după colț, să vadă cu ochii ei.

— Uau! a spus ea consternată. Mick Riva! Dumnezeule!

Nina a tras-o înapoi.

— De ce naiba ar fi aici?

— Te asigur că n-am idee, a spus Tarine, uitându-se din nou.

Nina căuta un motiv care să-i explice prezența.

— Poate are nevoie de un rinichi sau așa ceva.

Tarine s-a uitat la Nina să vadă dacă glumea. Nina era foarte serioasă.

— Presupun că e posibil, a zis Tarine.

— Pare bolnav?

Tarine s-a aplecat să se uite din nou. Mick s-a întors, iar Tarine i-a văzut fața. Era bronzată și aspră, toată un zâmbet.

— Nu! a răspuns Tarine. De fapt, arată chiar bine. Nina s-a mirat de mândria pe care a simțit-o.

— Bătrân? a întrebat.

Tarine s-a uitat iar.

— Arată exact ca în reviste.

Ninei i s-a părut cea mai utilă informație. Dacă tatăl ei arăta ca în reviste, atunci, într-un fel, îl cunoștea. Chiar dacă doar puțin mai mult decât majoritatea americanilor.

Când a auzit vocea tatălui ei răsunând după colț, Nina a decis că nu voia să-l vadă, să-i vorbească sau să afle ce voia. Cel puțin, nu în momentul acela.

— OK! a spus ea. Nu trebuie să mă ocup de asta acum dacă nu vreau.

— Da, exact așa e! a încuviințat Tarine.

Nina a văzut o farfurie cu brânză pe blatul din bucătărie.

— O să mănânc asta, a spus ea și a băgat o bucată de cheddar în gură.

Bună, prieten drag!

Pe urmă, s-a uitat la brânza brie.

Nina a respirat adânc, apoi a înhățat farfuria cu brânză, gata s-o ia cu ea. S-a dus să-și anunțe frații că tatăl lor e acolo, de parcă era un surfer care se juca de-a Paul Revere[14]. *Vine Mick!*

Nu i-a văzut imediat pe frații sau pe sora ei. Așa că prima oprire avea să fie la etaj, să discute cu singura persoană de la petrecerea asta care chiar îl căutase pe Mick Riva.

2:00 a.m.

Vaughn Donovan a intrat pe ușă destul de beat deja. Era însoțit de un anturaj din care făceau parte agentul lui, managerul și patru prieteni. După cum se întâmpla de obicei, toate femeile din cameră l-au remarcat din primele minute. A dat din cap în chip de salut și și-a arătat zâmbetul de un milion de dolari. Era plăcut să fii vedetă de film!

Pe vremea când era în liceu la Dayton, Ohio, Robert Vaughn Donovan al III-lea nu a făcut parte din echipa de fotbal sau de baseball, dar în clipa în care a intrat în amfiteatrul școlii, și-a găsit căminul. Cu mintea ageră și felul fermecător de exasperat în care spunea fiecare replică, i-a dat pe spate pe puștii actori.

Colegul din facultate al tatălui său era agent la Hollywood și, până să împlinească 20 de ani, Robby a făcut rost de primul casting, a început să folosească numele Vaughn și și-a creat în scurt timp o carieră, apărând în filme ca băiatul drăguț și pașnic din vecini care reușește în sfârșit să cucerească fata.

Vaughn avea acum 25 de ani și era o adevărată vedetă. Dar, deși nu ar fi recunoscut în fața nimănui, tot mai simțea uneori că trebuia să se culce cu cât mai multe femei frumoase, să meargă la cele mai multe petreceri la Hollywood, să facă cele mai multe filme, ca și cum cineva ar fi putut să apese pe un buton ca să-l trimită în orice clipă înapoi la Dayton.

Vaughn și-a suflecat mânecile sacoului și a înaintat în hol tocmai când Nina apărea de după colț și începuse să urce scările.

— Uau! a exclamat el când a văzut-o. Nina Riva, în carne și oase, e aici în fața mea, chiar în clipa asta. Fata de vis a tuturor!

— Vaughn! a spus Nina, ținând farfuria cu brânză cu o mână și întinzând-o pe cealaltă spre el. Bună!

Era și mai chipeș de aproape. Ochii lui albaștri și copilăroși erau strălucitor și limpezi. Părul castaniu și zburlit era bine ascuns sub pălăria porkpie. Linia obrazului era dură, dar pielea moale și curată. Nina știa că majoritatea oamenilor își pierdeau puțin din strălucire când îi cunoșteai în persoană. Dar Vaughn

Donovan era de-a dreptul superb!

Vaughn i-a strâns mâna.

— Sunt un mare fan al tău, a spus ea. Mare fan!

— Vai, mulțumesc! a zis Nina, dând din cap. Mi-a plăcut ultimul tău film, *Wild Night.* A fost grozav!

— Mersi! a spus Vaughn, zâmbind. Ne gândim să facem o continuare. Poate poți să joci în el.

— O, ce frumos din partea ta! a spus Nina. Ascultă, trebuie să fug puțin, dar o să mă întorc imediat și ar trebui să stăm de vorbă!

Vaughn a încuviințat, iar când Nina s-a întors, a prins-o de braț. Cu cealaltă mână, i-a mângâiat marginea bluzei, chiar deasupra cutiei toracice.

— Asta nu e la fel de *moale la atingere* pe cât speram, a spus el cu un zâmbet, apoi i-a făcut cu ochiul.

Nina s-a uitat fix la el. A reușit să respire de două ori.

— Bine, Vaughn! Ne mai vedem! a spus ea și a urcat în grabă scările.

În aceeași clipă, managerul lui Vaughn a ieșit din bucătărie cu patru beri. A făcut o gaură pe fundul unei doze cu un pix și a dus-o la buzele lui Vaughn.

Vaughn a băgat bucuros tubul în gură și a băut fără să se oprească. Când a terminat, a aruncat doza pe jos și a clătinat din cap.

— Aaaaa! a exclamat el. Să ne facem praf!

O ospătăriță a trecut pe lângă el cu cocaină, iar Vaughn i-a zâmbit și a tras o linie. Ea a fluturat din gene spre el.

Bridger Miile a apărut de după colț.

— Uau, frate! a exclamat Bridger, ridicând mâna să bată cuba cu Vaughn.

Nu se mai întâlniseră până atunci, dar celebritatea era un club secret; toți auziseră unii *de* alții.

— Bridger! Sunt mare fan, frate! a spus Vaughn. Te-am văzut în *Race Against Time.* Scena în care te urci pe clădire a fost ireală!

— Mersi, mersi! a spus Bridger, dând din cap. Eu n-am văzut ultimul tău film, dar agentul meu a zis că-i al naibii de amuzant.

Vaughn a zâmbit, mulțumit.

— Poate într-o bună zi o să fac și eu filme de acțiune.

Bridger a râs.

— Mai bine decât să încerc eu comedie, asta e sigur.

Un prieten al lui Vaughn, care stătea lângă dulapul cu veselă, a spus:

— Hei, Vaughn! Nu spuneai tu mai devreme că voiai să joci frisbee?

Până ca Vaughn să răspundă, prietenul lui a scos o farfurie din dulap și a aruncat-o prin cameră spre peretele opus. Farfuria s-a făcut țăndări, iar bucățile au căzut pe jos.

Toți s-au întors să vadă ce era cu zgomotul acela, dar când Bridger a râs, au râs și ceilalți.

— Futu-i, omule! a zis Vaughn, râzând, apoi s-a dus la dulap, a luat o farfurie și a aruncat-o de perete.

Bridger a înhățat încă două și le-a aruncat una după alta. Cei doi au bătut palma.

— Bine! a spus Vaughn.

Bridger a luat altă farfurie.

— Hai, toată lumea, s-o facem!

Nina a intrat în dormitor și a încuiat ușa după ea.

— Brânză? i-a spus lui Casey, întinzând tava.

— Nu vreau! a răspuns fata.

Se simțea stânjenită să fie tot aici, în dormitorul Ninei.

— Scuze, nu știam unde să mă duc, a adăugat Casey, încercând să se explice.

— Nu-ți face griji! a spus Nina. Dar să știi că Mick e jos chiar în clipa asta.

Casey părea șocată. Dacă Nina se întrebase cumva dacă prezența lui Mick acolo avea vreo legătură cu Casey, expresia de pe fața ei a lămurit-o.

— Cum adică Mick e aici? Adică, chiar acum? a întrebat Casey.

— Da! a răspuns Nina și a intrat în dressing.

A lăsat ușa deschisă, ca să poată discuta mai departe. Acolo, și-a scos bluza subțire și fusta strâmtă, colanții care-i strângeau picioarele și tocurile chinuitoare. A rămas în sutien și chiloți, apoi le-a scos și pe acelea. A luat o pereche de chiloți albi de bumbac și i-a tras pe ea, apoi și-a pus un sutien de antrenament. A îmbrăcat o pereche de pantaloni gri de training, cu elastic pe talie și la glezne.. Și un tricou neon șters cu inscripția O'NEILL pe piept.

Bărbații erau de rahat – *oamenii* erau de rahat –, iar Nina nu voia să mai suporte rahatul în timp ce purta tocuri nici măcar o secundă.

— Nu știu de ce e aici, a spus Nina. Dar e aici.

Casey a simțit un val de neliniște. Nici măcar nu era sigură că voia să-l cunoască pe Mick Riva încă, darămite să-și dea seama ce să-i spună.

Nina s-a aruncat pe pat și s-a întins pe spate, uitându-se în tavan.

— Presupun că ai putea să te duci jos acum și să-l întrebi dacă e tatăl tău, a zis Nina, dar, când a spus-o, a simțit o împunsătură.

O deranja ideea că necunoscuta asta, Casey, ar reuși să aibă o

relație directă cu Mick, că se putea ca ea să nu se teamă să facă exact ceea ce evita Nina. Să-l salute.

Nina s-a uitat cum Casey se așază pe pat, lângă ea.

— Ce fel de om e? a întrebat Casey.

Nina s-a uitat în continuare în tavan și a răspuns cât de bine a putut:

— Cred că e un ticălos, dar nu pot fi sigură. Nu-l cunosc destul de bine să pot spune.

Casey s-a uitat cum Nina privea fix la tavan și respira adânc, iar pieptul i se ridica și cobora.

— Pare un adevărat câștigător, a spus Casey și s-a întins lângă Nina, uitându-se și ea la tavan.

Nina s-a întors spre Casey.

— Uite, nu sunt sigură… Dar, dacă ești în căutare de o familie, ai putea să alegi una mai bună.

Casey s-a întors spre Nina și a zâmbit blând.

— Familia nu prea funcționează așa, nu?

— Nu! a spus Nina clătinând din cap. Nu, cred că nu!

Mick a ajuns la ușa de sticlă glisantă către peluză și s-a uitat la mulțime. Vedea că cineva bătea pe altcineva în ultimul hal. Dar abia când a ajuns la marginea cercului care se formase în jurul lui a bănuit că ar putea fi băieții lui.

În timp ce se uita la cei doi bărbați care se luptau pe pământ, a fost nevoit să recunoască realitatea neplăcută: nu era ușor să-ți recunoști propriii copii după 20 de ani de distanță.

Pe Jay îl știa din reviste, așa cum o știa și pe Nina. Nu era absolut convins că cel de pe jos era Hud. Dar, s-a gândit Mick, probabil nu te străduiești atât de mult să bați pe cineva decât dacă sunteți destul de apropiați, încât să-ți intre pe sub piele. Așa că a făcut o presupunere logică.

Cât despre cea mai mică… N-ar fi recunoscut-o nici dacă ar fi stat chiar lângă el.

Ceea ce și făcea.

Kit îl lăsase pe Ricky în spate când își auzise frații strigând și ajunsese în fața mulțimii. Era uimită nu doar să-i vadă pe Jay lovindu-l pe Hud… ci și că tatăl lor era acolo, privindu-i.

A rămas încremenită lângă el. Avea ochii mari, degetele înțepenite, când a dat cu degetul mic pe brațul sacoului său. Nu-i venea să creadă că era în prezența acestei legende care o copleșise toată viața și fusese totodată inaccesibilă. Era acolo. Putea să întindă degetul… doar o jumătate de centimetru… mai mult… și… să-l atingă.

Și pe urmă, într-o secundă, s-a aruncat în față, trăgându-l pe fiul cel mare de pe cel mic. Lui Mick nu i-a fost greu să-l prindă pe Jay – trupul lui Jay era numai membre, ușor de apucat și aruncat pe spate.

Hud și-a dus mâinile la nas, iar Ashley a alergat spre el. Băiatul a ridicat privirea să vadă cine oprise bătaia.

Jay și-a revenit și el și s-a uitat să vadă cine îl dăduse la o parte.

— Tată? au spus amândoi în aceeași clipă, cu aceeași intonație.

Lui Kit i se părea absurd. *Tată?*

Unii din mulțime au început să se împrăștie acum, că bătaia se terminase, dar mulți au rămas pe loc, căscând gura fără rușine la Mick Riva în carne și oase.

— Vrei să-mi dai autograf pe șervețelul ăsta? l-a întrebat Kyle Manheim de cum a reușit să se apropie suficient și i-a întins lui Mick un pix pe care îl luase din poșeta unei fete.

Mick a dat ochii peste cap și a scris pe șervețel, apoi i l-a returnat. Începuse să se formeze o coadă. Mick a clătinat din cap.

— Nu, nu, gata, nu mai dau autografe!

Toți au gemut, purtându-se ca și cum li se refuzase un drept elementar, dar au început să se împrăștie.

— Gata, sus cu voi! a spus Mick, întinzând câte un braț fiecărui fiu, iar asta a fascinat-o pe Kit, faptul că acum îi încuraja, după ce le oferise atât de puțin atâta vreme.

Hud și Jay au luat câte un braț întins de el și s-au ridicat în picioare.

Hud și-a trecut rănile în revistă. Era destul de sigur că avea nasul spart și simțea că i se învinețește ochiul, avea arcada spartă și o buză sfâșiată. Avea coastele vinete, îl dureau picioarele și abdomenul. Când a încercat să respire adânc, aproape s-a prăbușit.

Jay avea o tăietură în barbă, fundul vânăt și orgoliul distrus.

Ashley s-a apropiat de Hud, dând să-l îngrijească, dar când a făcut un pas spre el, l-a văzut tresărind și a înțeles că prezența ei, cel puțin acum, nu putea decât să înrăutățească situația.

S-a întors, iar Hud i-a șoptit numele. Ea însă a mers mai departe, strecurându-se printre spectatori.

Voia un loc unde să plângă de una singură. Când a ajuns în bucătărie, s-a gândit să se ducă la mașină, dar avea să dureze o veșnicie până o scoteau valeții din labirintul de automobile pe care le parcaseră pe peluză, așa că a sărit peste rând la baie, s-a așezat pe capacul toaletei și a plâns în hohote.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Jay pe tatăl lui.

Îl ustura bărbia când aerul atingea tăietura proaspătă și se întreba cât de rău se simțea Hud.

— Am primit o invitație, a spus Mick.

— Nu există invitații, a zis Hud. Și chiar dacă ar fi…

Nu a terminat propoziția. Nu putea. Nu-l cunoștea destul de bine pe omul din fața lui ca să-l insulte.

— Păi, eu am primit una, a spus Mick. Dar cui îi pasă? De ce vă bateți măr unul pe altul?

— Nu e…

Nu e treaba ta.

— E o…

Jay a observat că nu-și găsea cuvintele. S-a uitat la fratele lui.

S-a uitat și Hud la el – plin de sânge, vânăt și aplecat de spate, încercând din răsputeri să nu inspire prea adânc –, dar în mod clar la fel de nedumerit. Și în nedumerirea lui Hud, Jay și-a găsit alinarea. Nu era nebun. Depășea, cu adevărat, puterea de înțelegere.

— Nu poți să apari aici pur și simplu și să pui asemenea întrebări, a spus Kit.

Mick, Jay și Hud s-au întors, auzindu-i vocea. Avea o postură fermă, cu umerii drepți și fața pe care nu se citea nici uimirea, nici șocul.

— Tu cine ești? a spus Mick, dar de cum i-au ieșit vorbele din gură a știut răspunsul. Adică, eu…

— Sunt fiica ta, a spus Kit pe un ton amuzat.

Nu o mira faptul că el nu știa, dar era disperată să nu arate cât de mult o durea.

— Știu asta, Katherine, a spus el. Îmi pare rău! Te-ai făcut mai frumoasă decât mi-am imaginat.

El i-a zâmbit într-un fel care, credea ea, ar fi trebuit să transmită o stânjeneală fermecătoare. Și, în zâmbetul acela, Kit a văzut magnetismul pe care îl emana tatăl ei. Chiar și când dădea greș, câștiga, nu-i așa?

— Noi îi spunem Kit, a zis Jay.

— Numele ei e Kit, a adăugat Hud.

— Kit, a spus Mick, îndreptându-și atenția spre ea și punând o mână pe umărul ei. Ți se potrivește.

Kit a dat mâna tatălui ei la o parte și a râs.

— Habar nu ai ce mi se potrivește.

— Am fost prima persoană care te-a ținut în brațe în ziua în care te-ai născut, i-a spus Mick cu blândețe. Te cunosc așa cum îmi cunosc propriul suflet.

Pentru Kit, intensitatea lui – presupusa legătură cu ea – era tulburătoare.

— Eu sunt cea care te-a invitat la petrecerea asta în ultimii patru ani, a spus ea.

Hud s-a uitat la Jay și a zis în șoaptă:

— Tu știai?

Jay a clătinat din cap.

— De ce ai venit abia acum? a întrebat Kit.

Kit așteptase cu nerăbdare să scrie invitația aceea în fiecare an. Se simțea puternică scriind-o, de parcă era nerușinată și curajoasă totodată. Îl provoca să apară. Îl provoca să-și arate fața acolo. Se simțea răzbunată de fiecare dată când el nu venea.

În fiecare an în care el ignora invitația, indignarea ei sporea. Era încă un motiv bun să nu-l placă pe nenorocit. Era încă un motiv să nu se mai gândească dacă era OK sau dacă îi era dor de ei. Era încă un motiv pentru ca ea să nu fie nevoită să se ducă la înmormântarea lui. Și era un sentiment plăcut.

Dar el aici, acum. *Nu așa trebuia să se întâmple.*

— Vreau să văd dacă putem… face parte unii din viața celorlalți, a spus el. Mi-a fost foarte dor de voi toți! a zis el și s-a uitat direct la Kit în timp ce vorbea, cu ochii înlăcrimați și colțurile gurii lăsate.

Preț de o clipă, Kit a simțit o durere în piept, imaginându-și lumea plină de suferință în care tatăl ei probabil trăise fără ei. *L-a durut? Să fie plecat? S-a gândit la ei? Le-a simțit absența în fiecare zi? Pusese mâna pe telefon de o sută de ori, dar nu sunase niciodată?*

Dar Kit și-a amintit că tatăl ei își încercase norocul ca actor la sfârșitul anilor ’60. Fusese nominalizat la Globurile de Aur – atât de bun era.

— Nu! a spus Kit, clătinând din cap. Uite, îmi pare rău! a spus ea sincer. Știu că eu te-am invitat. A fost greșeala mea. Cred că ar trebui să pleci.

Mick s-a încruntat, dar a rămas pe poziții.

— Ce ziceți de asta? a spus el. Să mergem toți undeva unde e

liniște să vorbim.

A văzut că fata era pe punctul de a-i respinge ideea și a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Pe urmă, plec. Dar în ciuda lucrurilor prin care am trecut, sunteți copiii mei. Așa că vă rog, să vorbim doar o clipă! Poate jos, pe plajă, departe de petrecere. Asta e tot ce vă cer. Aveți câteva minute pentru bătrânul vostru, nu?

Kit s-a uitat la Jay, Jay s-a uitat la Hud, Hud s-a uitat la Kit.

Și au coborât toți trei scările spre plajă împreună cu tatăl lor.

Casey îi povestea Ninei cum se blocase în carusel cu iubitul ei când Nina a auzit niște oameni pe hol spunând că Mick Riva oprise o bătaie în curtea din spate.

— Ai auzit? i-a zis Nina lui Casey.

— Ce să aud? a întrebat Casey.

— Parcă spunea cineva că tata a oprit o bătaie afară.

Nina s-a ridicat și s-a dus la fereastră, iar Casey s-a dus după ea.

Casey nu mai trăise așa ceva: folosirea cuvântului „tată" în loc de „tatăl meu". Fusese singură în copilărie, nu avusese cu cine să schimbe impresii, cu cine să împartă părinții. Și iat-o pe Nina, împărtășind cu ea cuvântul acela! Nina a stat la fereastră și s-a uitat la curte.

Piscina era pe jumătate goală – toți oamenii care se bălăciseră în ea aruncaseră o mare parte din apă în curte. Erau pahare de plastic peste tot. Porțiuni imense de peluză erau acoperite de porțelan spart. Platouri albe și albastre, farfurii întinse, cești de ceai și farfuriuțe, toate zăceau bucăți în jurul palmierilor. Ninei i s-a părut nimerit că serviciul ei de nuntă fusese distrus.

— Nu mi-a plăcut niciodată serviciul acela! i-a spus lui Casey. Mama lui Brandon a insistat că trebuia să aleg ceva floral, dar cred că e caraghios să ai porțelan scump. Și oricum eu îmi doream modelul cu păsări.

— Și de ce nu ai luat cu păsări? a întrebat Casey.

Nina s-a uitat la ea și s-a încruntat.

— Eu… a dat să spună, dar a schimbat subiectul. Fumezi? a întrebat, scoțând un pachet de țigări din sertarul noptierei, și i-a întins una lui Casey.

— Ah, nu, dar, hm… OK! a acceptat Casey.

A luat o țigară neaprinsă din mâna Ninei și a dus-o la buze.

Nina a aprins-o și și-a aprins și ea una.

Casey a tras un fum și a tușit.

— Spuneai… a zis ea, după ce și-a tras sufletul. Despre păsări. De ce nu le-ai luat?

Nina s-a uitat la Casey și apoi pe fereastră, gândindu-se la

întrebare. Mulțimea începuse să se miște și, în acel moment, Nina a văzut ceva surprinzător. Frații, sora și tatăl ei, coborând împreună scările spre plajă.

— Pentru că sunt o cârpă, a zis Nina. Sunt o cârpă umană! a bombănit ea și a stins țigara. La dracu’ cu asta! Tu rămâi aici! Mă duc să vorbesc cu Mick Riva.

3:00 a.m.

Ted Travis era hotărât să se autodistrugă.

Era cel mai mare și mai bine plătit star al televiziunii, dar nimic nu mai conta pentru el de când îi murise soția cu un an în urmă. Simțea că se destramă pe dinăuntru – plângând singur în casa mare, plătind prostituate, furând din magazine, trecând de la un chiolhan ocazional cu cocaină la o dependență deplină de amfetamină –, dar tot haosul din sufletul lui nu se vedea pe dinafară.

Când se uita în oglindă, vedea că devenea din ce în ce mai atrăgător. Se părea că arăta și mai bine cu părul cărunt decât castaniu. Uneori, când se holba la propria imagine, auzea în minte fantoma vocii Willei, râzând, spunându-i că nu avea dreptul să îmbătrânească atât de frumos fără ea. Băutura o amuțea.

La petrecerea Ninei, Ted băuse deja o jumătate de sticlă de whisky, pierduse 4.000 pe un pariu cu fata din *Flashdance,* apoi adormise complet îmbrăcat în capătul puțin adânc al piscinei. Cineva se aruncase în apă și-l trezise. Așa că ieșise.

Pe urmă: ea.

O supervizoare de scenarii de 43 de ani pe nume Victoria Brooks.

A găsit-o în camera de zi, când hainele lui tocmai încetaseră să mai picure apă. Era înaltă și zveltă și nu avea nicio rotunjime pe corp. Avea părul vopsit blond, sprâncene negre și o figură care din profil era absolut fermecătoare.

— Ted! a spus el, întinzând mâna când s-a apropiat de ea.

Vickie și-a dat ochii peste cap.

— Da, știu cine ești!

— Și tu ești?

— Vickie.

— Frumos nume! Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut! a spus Ted și a schițat zâmbetul de la TV.

Vickie a suflat fumul de țigară dinspre ei amândoi, ținând cu mâna stângă un pahar de vodcă cu apă minerală sub brațul

drept.

— Am deja, mersi!

— Ce trebuie să fac să scot un zâmbet de la tine? a întrebat el.

Vickie a dat din nou ochii peste cap.

— Să te trezești, eventual. Te-ai făcut de râs de zece ori în seara asta,

Ted a râs.

— Ai dreptate în privința asta. Încerc întruna să găsesc un mod de-a mă distra, dar e inutil. Sunt prea trist tot timpul.

Vickie l-a privit în sfârșit pe Ted în ochi.

Și ea era tristă. Doamne, ce tristă era! Soțul ei murise într-un accident cu barca în urmă cu șapte ani, iar ea se resemnase de atunci să rămână singură. Nu voia să iubească din nou, dacă așa se numea ce simțea.

— Un pahar, a zis Vickie, luându-se singură prin surprindere.

Ted a zâmbit. I-a luat o vodcă cu apă minerală, și-a aranjat hainele umede și s-a întors la ea.

— Vreau să te invit în oraș, a spus el. Deci, ce să fac să te conving? Ești genul de femeie care vrea gesturi mărețe?

Vickie a oftat.

— Așa aș zice, dar nu o să ies cu tine.

Ted a zâmbit așa cum zâmbea în *Cool Nights*. Nu făcea decât să se prefacă, dar se pricepea la asta. De asta îi dădeau atât de mulți bani s-o facă!

— Haide, s-ar putea să te cuceresc! Fii atentă!

A început să se uite în jur, căutând cel mai ușor mod de-a face o scenă. S-a hotărât să se legene de candelabru.

Ted i-a dat paharul lui Vickie și a început să se urce pe poliță. A arătat la un surfer de lângă măsuța de cafea.

— Hei, omule, îmi dai candelabrul, te rog?

Tipul, bucuros să intre în joc, s-a urcat pe măsuța de cafea și a apucat baza candelabrului, mișcându-l încet spre Ted, care a prins cu mâna cristalele de jos.

— Vickie, lasă-mă să te invit la cină! a spus el.

Pe urmă, s-a legănat prin cameră, ținându-se din toate puterile de candelabru. S-a lovit de peretele opus și i-a dat

drumul, căzând pe canapea cu un urlet de animal rănit.

Vickie s-a trezit alergând spre el.

— Ești OK? a întrebat ea. Hai, ridică-te! i-a zis și l-a cuprins cu brațele să-l ajute.

Căldura mâinilor ei l-a făcut să simtă, pentru o fracțiune de secundă, că nu mai e singur. În loc să se ridice cu ea, a tras-o pe ea în jos.

— Pot să te sărut? a spus el și, când ea a zâmbit, a sărutat-o.

A simțit buzele lui moi pe ale ei și nu s-a oprit. A străbătut-o un fior ca un fulger.

S-a dat înapoi, mută de uimire. Pe urmă, amețită, confuză și disperată pentru moment după lucrul pe care crezuse că nu-l va mai dori niciodată, l-a sărutat încă o dată. Putea să pară absurd din afară, dar pentru ei doi a fost magic. Surpriza dorinței sincere.

Oamenii din jurul lor au aclamat, în timp ce alt idiot a încercat să se agațe de candelabru.

Dar Ted își plănuia deja următoarea escapadă.

— Ai furat vreodată ceva, Vickie? a întrebat el, ridicând din sprâncene, iar un surâs i-a apărut pe față.

Ashley s-a șters la ochi, și-a venit în fire și a ieșit din baie. A pășit peste sticla spartă și peste pita zdrobită și humusul mânjit pe podele. A ieșit pe treptele de la intrare și i-a dat biletul valetului.

Nu știa de ce, dar avea impresia clară că bebelușul era băiat. Și îi plăcea numele Benjamin. Dacă se dovedea că era fată, poate ceva de genul Lauren.

Restul… cine știe? Jay avea să-l ierte pe Hud sau nu. Hud avea să se întoarcă la ea sau nu. Aveau să fie o familie sau nu. Toate astea aveau să meargă sau nu. Dar avea să existe un Benjamin sau o Lauren. Ea și Benjamin al ei sau Lauren a ei… aveau să fie OK!

Valetul a adus mașina lui Ashley și ea s-a urcat și a pornit.

Când a ieșit pe PCH, *Hungry Heart* a început la radio și Ashley a simțit o vagă umbră de speranță. Toată lumea pare că se destramă, și-a zis ea, dar pe urmă începe Springsteen să cânte la radio.

Ricky Esposito se întorsese în zona cu mâncare, ronțăind biscuiți, căci farfuria cu brânză dispăruse. Încerca să se hotărască dacă trebuia să plece. O dăduse în bară cu fata visurilor lui și încă nu avea chef să se uite după alta.

Vanessa de la Cruz a intrat în bucătărie.

— Ah, mor de foame! a exclamat ea, luând un biscuit. Cine a luat toată brânza?

Avea părul vâlvoi și machiajul de la ochi întins. Ricky o mai văzuse împreună cu Kit. Era ceva ciudat la ea.

— E o seară distractivă? a întrebat Ricky.

Vanessa a dat din cap.

— Cea mai tare noapte din viața mea, la naiba! a zis ea.

Ricky a râs.

— Vorbesc serios, a spus Vanessa, mâncând biscuitul. Am petrecut atât de mult timp crezând că sunt îndrăgostită de un tip. Un tip! Și am decis pur și simplu să-mi treacă și a fost ca și cum s-a deschis toată lumea pentru mine. M-am sărutat cu cinci

tipi în seara asta. Cinci! Într-o zi, o să circule legende despre mine.

Ricky a râs din nou.

— Din păcate, niciunul nu a însemnat o poveste de iubire, a spus ea. Dar, știi, trebuie să am răbdare. Roma nu a fost construită într-o zi.

Ricky a râs din nou – era amuzantă.

— Nu, cred că nu.

Vanessa s-a uitat la el, chiar s-a uitat la el, pentru prima dată de când începuseră să discute.

— Tu ești! Tipul lui Kit! a zis Vanessa deodată. Te-a sărutat?

Ricky a dat din cap.

— Dar nu cred că a văzut artificii.

Vanessa a plecat capul într-o parte, surprinsă și dezamăgită.

— Serios? Părea că-i place de tine.

Ricky a zâmbit și a clătinat din cap.

— În mod sigur nu-i place de mine.

Vanessa s-a uitat la el cu atenție.

— Ar trebui să-i placă. Ești drăguț.

— Ah, păi, mulțumesc! a spus Ricky nu prea convins.

— Nu, vorbesc serios! N-am observat înainte, pentru că te îmbraci ca un elev de gimnaziu.

— Mulțumesc?

— Adică, știi, ar trebui să te îmbraci mai ca lumea.

Ricky s-a uitat la tricoul și la pantalonii lui kaki.

— Cred că da.

— Ești sigur că nu te place Kit?

— Sunt convins. A spus că nu o să fim decât prieteni.

Vanessa a lăsat iar capul într-o parte.

— Îmi pare rău! Frații Riva îți frâng inima.

Ricky a luat o gură din berea pe care o tot ținea în mână.

— O să fiu OK!

Vanessa a dat din cap.

— Pot să spun din experiență că sigur o să fii.

— Doamne sfinte, Nina trăiește pe marginea unei faleze! a exclamat Mick, coborând scările.

— Da! a spus Jay. E un loc destul de grozav. Valuri bestiale.

— Valuri bestiale? a întrebat Mick. Ah, da! Da! Pun pariu!

Mick nu făcea surfing. Nu înțelegea atracția. I se părea un mod ciudat de a-ți petrece viața, să călărești o bucată de lemn în ocean. Cu siguranță nu i se părea un lucru pentru care să-ți riști viitorul așa cum părea că făcuseră copiii lui. Nimeni nu se gândise că talentul lui Mick ar putea fi ereditar? Cu siguranță unul dintre ei trebuia să aibă voce. Ar fi fost atât de fericit să-i ajute să intre în industrie!

Cu un telefon, putea să le asigure o carieră pentru care majoritatea oamenilor ar fi ucis, îi putea aranja pe viață! Putea să le ofere copiilor lucruri la care alți oameni doar visează.

Nu fusese un tată perfect, era evident. Dar dacă scopul oricărei generații era să fie mai bună decât cea dinainte, atunci Mick reușise. Le oferise copiilor lui mai mult decât primise el. Și-a amintit asta când a atins nisipul cu picioarele. Nu era atât de rău!

S-a dat la o parte, lăsându-i pe Kit, Hud și Jay să i se alăture pe mal. Și-a scos încălțările, și-a scos ciorapii, și-a suflecat pantalonii. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese pe plajă noaptea. Noaptea pe plajă era pentru tinerii romantici și pentru scandalagii.

Mick era împăcat cu gândul că nu mai e tânăr. Îi plăcea solemnitatea vârstei, îi plăcea respectul pe care i-l asigura. Și dacă înaintarea în vârstă trebuia să te facă să te temi de moarte, el nu făcea ce trebuie. Perspectiva morții nu-l deranja deloc. Nu avea planuri s-o miluiască pe Doamna cu Coasa.

De fapt, într-un fel aproape pervers, Mick tânjea după ce avea să se întâmple după moartea lui. Știa că avea să-l deplângă toată țara. Avea să fie considerat o legendă. Decenii mai târziu, oamenii tot aveau să-i mai cunoască numele. Ajunsese la acel nivel rar de faimă care îi permite unui om să transcendă moartea.

Mick se temea că va deveni irelevant. Era paralizat de gândul că lumea ar putea să treacă pe lângă el în timp ce încă făcea parte din ea.

— Bine, Mick, suntem aici! Ce vrei să ne spui? a întrebat Kit, apoi s-a uitat la frații ei, care nu se priveau unul pe altul.

Kit voia să știe de ce îl bătuse Jay în halul acela pe Hud, dar în acel moment erau lucruri mai importante.

— Să știi că poți să-mi spui tată, i-a zis Mick.

— Pot, de fapt, dar să trecem mai departe! a propus Kit.

Chinuit de durere și dorindu-și să pună mână pe Percocet și vreo două copci, Hud s-a trezit că nu știe ce să spună – sau dacă e fizic capabil să spună. Așa că a rămas tăcut.

— Știu că n-am fost apropiați, a început Mick. Dar mi-ar plăcea să ne cunoaștem puțin unii pe alții.

Kit și-a dat ochii peste cap, dar Jay asculta. S-a așezat pe nisipul rece de pe plajă și și-a încrucișat picioarele. Mick a pus mâinile pe nisip și s-a așezat la rândul lui. Hud nu credea că se poate așeza fără să-l doară îngrozitor coastele. Kit a refuzat.

— Dă-i drumul! a spus Jay.

— N-ar trebui s-o găsească cineva pe Nina? a întrebat Hud.

Mick bănuia că Nina avea să fie cel mai greu de convins. Se gândea că era mai ușor să dezbine și să cucerească, așa că a mers mai departe.

— Ascultați-mă, copii! a spus el. Știu că n-am fost atât de disponibil pe cât ar fi trebuit să fiu, dar…

— N-ai fost *disponibil* deloc, i-a amintit Kit.

Mick a dat din cap.

— Ai dreptate! N-am fost lângă voi în timp ce treceați prin niște lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le trăiască.

Era pentru prima dată când Mick vorbea despre moartea mamei lor, iar pentru Hud și Kit a fost greu să-l privească drept în ochi când a spus-o. Ei încă mai aveau în suflet o suferință care dădea pe dinafară în momente nepotrivite. Kit, mai ales, jelea așa cum unii beau, adică rar, dar mereu singură și în exces, așa că nu putea să-l privească pe Mick în acel moment, pentru că nu voia să plângă.

Dar Hud știa că cel mai ușor mod de a supraviețui durerii

era, de fapt, să o simți. Și-a lăsat lacrimile să curgă când au venit. Când s-a gândit la mama lui și la disperarea pe care o simțise în lunile de după moartea ei, în acele luni când așteptaseră ca tatăl lor măcar să încerce să-i salveze… Hud nu putea face altceva decât s-o *simtă.* Așa că s-a întors din motivul opus față de sora lui. S-a întors ca să nu-l vadă nimeni lăcrimând. Apoi s-a șters la ochi și s-a întors cu fața.

Jay nu se uita deloc în altă parte. Asculta cu atenție, sperând că tatăl lui avea ceva de spus care să facă totul mai bine. Absolut orice.

— Am făcut greșeli, a admis Mick. Și pot… pot încerca să le explic, pot să vă vorbesc despre problemele mele, despre felul necuvenit în care am fost crescut. Dar nimic din toate astea nu contează. Ceea ce contează e că sunt aici acum. Aș vrea să fim o familie adevărată. Vreau să îndrept lucrurile.

Mick își imaginase că, atunci când spunea asta, unul din ei ar putea să alerge în brațele lui și să-l strângă cu putere. Avea o imagine în minte că acesta avea să fie începutul cinelor de duminică împreună când era în oraș sau poate al Crăciunului sărbătorit la el acasă în Holmsby Hills.

Totuși, niciunul dintre copiii lui nu părea să se fi mișcat prea mult încă, așa că a insistat.

— Mi-ar plăcea s-o luăm de la capăt. Vreau să încerc din nou.

Hud s-a mirat de cuvântul ales de Mick. „Încerc."

— Pot să pun o întrebare serioasă? a întrebat Kit. Nu încerc să stârnesc probleme. Doar încerc cu adevărat să înțeleg ceva.

— OK, a spus Mick, care s-a ridicat, iar acum se sprijinea de niște bolovani.

— Ești cumva la Alcoolici Anonimi? Face parte din programul tău de 12 pași? a întrebat ea.

Nu-și putea imagina ce anume îl împinsese la asta. Dacă venise aici ca să se simtă el mai bine sau să rezolve ce rămăsese nerezolvat. Asta ar fi putut să înțeleagă.

— Adică, de ce acum? Știi? De ce nu ieri sau anul trecut, sau acum șase luni, sau când a murit dracului mama?

— Kit! a spus Hud. Nu vorbi așa!

— Dar mama chiar a murit, a spus Kit. Și el ne-a lăsat să ne

descurcăm singuri.

— Kit! a spus Jay. I-ai pus o întrebare, lasă-l să răspundă.

Mick a clătinat din cap.

— Nu! a spus el. Nu fac parte din niciun program care îmi cere să-mi răscumpăr greșelile.

— Atunci ce anume urmărești? a întrebat Kit.

— Nu urmăresc nimic, a zis Mick defensiv. De ce-i atât de greu de crezut? De ce propriii mei copii nu înțeleg că vreau doar să fac parte din viața lor?

— Nu asta spunem, ta… a început Jay.

Hud i-a tăiat vorba.

— Kit întreabă doar ce s-a schimbat. De fapt, și eu vreau să știu. Așa că *noi* întrebăm, a spus el, cu glasul mai blând și mai concentrat, *ce s-a schimbat?*

Înainte ca Mick să răspundă, Nina a atins nisipul cu picioarele.

Nu auzise scuzele sau rugămințile lui Mick, dar bănuia ce conțineau. Auzise aceleași lucruri când era copil. Cum vorbea despre faptul că se rătăcise și își recunoștea greșelile, și cerea încă o șansă. Nu mai era nevoie să vadă spectacolul live – văzuse avanpremiera.

— Vă spun eu ce s-a schimbat pentru el. Nimic, a intervenit Nina în discuție.

S-au întors toți spre ea. Niciunul nu se mira s-o vadă. Speraseră, mai mult sau mai puțin, că-i va găsi aici. Dar erau puțin surprinși de pantalonii și de atitudinea ei generală. Ce Nina era asta?

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa, tată? a întrebat Nina, uitându-se drept la el.

— Bună, Nina, puiule! a spus Mick, mergând spre ea.

Era prima dată când o vedea de aproape ca adult. Și era copleșit de afecțiunea pe care o simțea pentru fața ei.

Se vedea în ea – în buzele, pomeții și pielea bronzată. Dar o vedea și pe June. O vedea în ochii, în sprâncenele și nasul ei.

Îi era dor de June! Îi era foarte dor de ea! Îi lipsea puiul ei fript și felul în care zâmbea mereu când intra el pe ușă. Îi lipsea mirosul ei. Felul în care îi plăcea să-i iubească pe cei din jur.

Moartea ei îl șocase. Își imaginase mereu că într-o zi se va putea întoarce la ea. Dacă ar mai fi trăit, probabil ar fi fost cu ea acum. Ar fi venit la ea în seara asta, poate chiar mai devreme.

Să o vadă pe Nina, cum făcea Mick acum, însemna să aibă dovada că June trăise.

S-a apropiat mai mult de Nina, gata s-o îmbrățișeze, dar ea a ridicat mâinile, oprindu-l.

— Stai bine acolo unde ești! s-a răstit ea.

— Nina! a spus Mick, rănit.

Nina l-a ignorat.

— Dacă vreți să știți de ce e aici, e foarte simplu, le-a spus ea fraților mai mici, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre tatăl ei. Ești aici pentru că vrei să fii, nu? l-a întrebat ea. Pentru că te-ai trezit azi-dimineață și ți s-a pus pata să încerci să fii un tip de treabă.

Mick a tresărit.

— Nu e absolut deloc…

— Stai! a spus ea. N-am terminat! a continuat ea, cu vocea puternică și ridicată. E tare convenabil că ai devenit deodată interesat de noi acum, că suntem adulți, acum, că numai avem nevoie de nimic de la tine.

— Ți-am spus că nu…

— Am zis că n-am terminat!

— Nina, eu sunt…

— Nu ești nimic, cretinul dracului!

Kit a căscat gura, iar Jay și Hud au făcut ochii mari. S-au uitat toți trei cum fața tatălui lor trecea prin stadiile șocului. Aerul purta doar sunetul valurilor sparte în fața lor și zgomotul vag al petrecerii de sus.

Nina a vorbit din nou.

— Pentru lume, ești ceva însemnat, tată. Știm asta cu toții. Trăim cu asta în fiecare afurisită de zi, dar să fie clar un lucru, nu ești tatăl nimănui!

Kit s-a uitat la Nina, încercând să-i atragă atenția, dar Nina nu-și lua privirea de la Mick.

Sub nicio formă nu avea să mai fie ea cea care să se îndoaie și să se rupă.

Casey a ieșit din dormitor și a coborât scările. Era agitată și nu știa ce să mai facă.

A trecut pe lângă un cuplu care se săruta atât de agresiv, încât nu era sigură că cei doi nu făceau sex. Era însă aproape sigură că amândoi erau prezentatori la știrile de seară și a decis să nu se mai uite niciodată la Canalul 4.

Când a ajuns în camera de zi, a văzut un grup de oameni care se legănau ținându-se de candelabru ca niște fanfaroni. Când doi oameni s-au prins de el și și-au dat drumul, tot candelabrul a căzut din tavan, tencuiala și cristalul acoperind podeaua, masa și capetele celor aflați sub el.

Era o gaură unde fusese candelabrul, expunând structura internă a casei.

Casey a făcut cale întoarsă. Când a dat să treacă prin living spre bucătărie, a observat că se spărsese o vază și două tablouri căzuseră de pe perete.

Când a ajuns în sfârșit în bucătărie, a văzut că podeaua era acoperită de bucăți de chipsuri și biscuiți, zdrobite sub tălpile celor care dansau. Sticle goale de vin se rostogoleau pe podea. Bărbați în toată firea stăteau pe insula din bucătărie, spălându-și picioarele în chiuvetă.

— Redactorul meu spune că manuscrisul ăsta ar putea fi romanul definitoriu pentru Generația MTV, spunea unul dintre ei.

Când doi dintre ei au coborât de pe insulă și au ieșit din încăpere, Casey a trecut la treabă. S-a așezat lângă aragaz, stivuind tăvile goale și folosind un burete să șteargă firmiturile. Mama ei mereu făcea ordine când nu era în apele ei. Își amintea că tata știa să o întrebe pe mama ce se întâmplase când o găsea curățând cuva mașinii de spălat.

Poate că lumea îi răpise părinții, dar – oricât de crudă era – măcar îi lăsase amintirea lor. Nu îi răpise abilitatea de a-și aminti Ziua Eroilor din 1980, petrecută pe stadionul Dodger, când tatăl ei își vărsase muștar pe cămașă, apoi râsese și o stropise și pe ea cu muștar, ca să nu fie singur. Nu îi răpise

aroma parfumului Wind Song, pe care îl purta mama ei, sau felul în care casa lor mirosea mereu a Pine-Sol. Nu-i putea răpi numeroasele perechi de ochelari de citit ai tatălui ei, uitați prin casă, adunându-se, dispărând și apoi parcă reproducându-se.

Casey știa că, peste câțiva ani, amintirile aveau să se șteargă. Poate că avea să uite dacă tatăl ei vărsase muștar sau ketchup. Poate avea să își piardă abilitatea de a-și aminti mirosul exact de Wind Song. Poate chiar avea să uite de tot de ochelarii de citit după o vreme, oricât o durea să recunoască.

Știa că nu-și putea duce viața ajutată numai de amintirea celor pe care îi iubise cândva. Pierderea nu avea să o împingă înainte. Trebuia să iasă în lume și să trăiască. Trebuia să găsească oameni noi.

A încercat să-și imagineze că părinții ei făceau același lucru ca ea, că mergeau nepoftiți la o petrecere celebră din Malibu. Nici nu-și putea imagina. Dar înțelegea că, deși împrejurările erau de nerecunoscut, avea totuși instinctele date de ei. La urma urmei, o învățaseră că familia ți-o găsești, că nu contează ceea ce ne leagă, dacă e sânge sau circumstanță, sau alegere. Tot ce contează e că suntem legați.

Și de aceea era Casey aici. În căutarea familiei, așa cum fuseseră și părinții ei cândva.

Casey a pus jos buretele încet, s-a întors cu spatele și a ieșit afară.

Avea să coboare treptele acelea înfricoșătoare. Cele care păreau să ducă la marginea pământului.

Brandon Randall s-a trezit și și-a dat seama că adormise pe podeaua din dormitorul de oaspeți. S-a uitat la ceas. Era trei și jumătate dimineața. S-a ridicat, puțin amețit, și și-a amintit că trebuia să o recâștige pe iubirea vieții lui.

S-a încălțat din nou. Și-a aranjat părul. Apoi a coborât la parter și a ieșit pe ușa de la intrare, mergând spre locul unde erau parcate toate mașinile.

— Am nevoie de mașină! i-a spus el valetului.

— Domnule, a spus acesta, nu pare că ar trebui să conduceți.

— Tu doar adu-mi mașina! a spus Brandon. Mercedesul argintiu, chiar acolo în față.

Brandon venise primul, așa că mașina lui era înghesuită destul de bine, în spatele a cel puțin o sută de alte mașini.

— O să dureze puțin, l-a avertizat valetul.

Panoul cu chei a rămas nepăzit când valetul s-a apucat să scoată mașina lui Brandon. Ceilalți valeți erau ocupați cu alte mașini. Brandon a rămas singur, pierdut în gândurile lui confuze, și a început să uite de ce era acolo.

De ce stătea aici? *Ah, da! O mașină!*

La naiba cu asta! Brandon s-a servit cu un set de chei pe care le-a văzut cu un breloc Jaguar și le-a folosit să descuie mașina neagră din fața lui.

Fără să mai întârzie, Brandon Randall a plecat cu mașina lui Mick Riva ca să-și declare iubirea față de Carrie Soto.

Tarine stătea în poala lui Greg și se lipise de gâtul lui, în timp ce el punea muzică în continuare. Apoi, când a întors capul, l-a văzut foarte clar pe Vaughn Donovan luând tabloul de Lichtenstein de pe perete și apoi… urinând pe el.

A început să se întrebe dacă nu cumva petrecerea asta scăpa de sub control.

Mick era surprins de furia fiicei lui, dar nu s-a descurajat.

— Ai dreptate! a spus el, uitându-se la prima lui născută. N-am fost un tată bun pentru voi toți. N-am fost acolo când ar fi trebuit.

Nina a întors capul spre apă. Mick s-a întors spre ceilalți copii și a schimbat tactica.

— Ce ziceți de asta? Nu o să-mi cer iertare și nici nu o să vă rog să promiteți nimic. Vă rog doar să ne cunoaștem unii pe alții, măcar puțin.

S-au întors toți unii spre alții, apoi spre Nina. *Îi datorau măcar acest lucru?* Nina nu era sigură. Poate nu le datorezi nimic părinților, poate le datorezi totul. Dar era copleșită de certitudinea că, dacă ar fi fost mama ei aici, i-ar fi dat o șansă.

— OK, bine! a spus Nina.

Pe urmă, s-a întors spre magazie, a descuiat, a scos niște prosoape și a aruncat pe pământ niște plăci de surfing. Acestea au căzut cu o bufnitură surdă.

Nina s-a așezat pe o placă, cu picioarele pe nisip, cu coatele sprijinite de genunchi. Ceilalți i-au urmat exemplul.

Au stat așa toți cinci, pe plăcile lungi ale Ninei, și au lăsat aerul proaspăt din jurul lor să devină înăbușitor de la tăcerea lor.

— Ai mâncat o mamă de bătaie, fiule! a spus Mick în cele din urmă, neștiind de unde să înceapă și apoi gândindu-se să abordeze subiectul cel mai dificil.

Hud a dat din cap și și-a pipăit buza. Sângele se uscase, dar câteva picături tot s-au desprins.

— Da! a zis el, fără să se uite la cel care-l atacase. Cred că da.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Mick.

— Nu e treaba nimănui, nu-i așa? a spus Jay.

— Nu știu! a zis Kit. Pe mine mă interesează.

Mick s-a uitat la Kit și a văzut, pentru prima dată, cum arată fiica lui când zâmbește. Arăta exact ca el – pliul acela din ochii ei era atât de familiar. Și totuși, ce enigmă era! Cea mai tânără, cea mai nouă, cea pe care nu o cunoștea. Era atât de băiețoasă, într-

un fel care lui Mick nu i se părea bun. Dar părea o bătaie de cap, iar asta îl atrăgea pe Mick.

Ce-a moștenit de la mine? se întreba el. Bănuia că îndrăzneala, sentimentul de îndreptățire, că putea spune orice voia. Cum de-i transmisese asta atât de… pasiv? Și totuși, se vedea.

Nici măcar nu fusese nevoie să fie prezent ca să îi ajute pe copii să se formeze.

— Chiar pare un subiect despre care ar trebui să vorbim, a zis Nina, arătând spre ochii lui Hud și felul în care se ținea de coaste. Ești OK? Ai nevoie de doctor?

— Nu sunt sigur, a spus Hud. Adică, nu! Cel puțin, nu încă.

Încerca să nu-i sperie. Știa că acum trebuia să fie calm. Era îngrijorat pentru Ashley, unde era, cum se simțea. Trebuia să aibă grijă de ea, dar deocamdată știa că o să fie bine. Era genul de femeie care avea să fie mereu bine. În parte, de asta o iubea.

— Serios, totuși, a insistat Kit. Ce s-a întâmplat?

Hud s-a uitat la Jay.

— Se culcă cu Ashley, a spus Jay pe un ton sec.

Kit a icnit.

— Cine-i Ashley? a întrebat Mick.

— Fosta iubită a lui Jay, a explicat Kit. Care l-a părăsit.

— Nu m-a părăsit, bine?

— Uite, am procedat greșit, a recunoscut Hud.

— Nu aveai cum să procedezi corect, a spus Jay, întorcându-se spre el. Pur și simplu, nu trebuia s-o faci.

— Pare o observație justă, a zis Mick. Femeile n-ar trebui să intervină între frați.

Hud și-a dat ochii peste cap, auzindu-l pe tatăl lui cum își dă cu părerea, dar Jay a fost cel care a vorbit, furios la culme:

— Taci, tată! Habar nu ai despre ce vorbești.

— Eram de acord cu t…

— Nu-mi pasă! Hud poate să le-o tragă tuturor fostelor mele iubite de zece ori în fața mea și tot o să-l plac mai mult decât pe tine.

Mick a simțit o împunsătură în piept.

— Hud și Ashley, hm? a spus Kit.

Uneori, nu se putea abține să nu apese pe unele lucruri ca să

vadă care reacționa.

— Nu prea înțeleg. Tipa pare puțin… nu știu… plictisitoare.

— Nu vrei să taci, Kit? s-a răstit Hud. Nu știi despre ce vorbești. Nu e plictisitoare, e timidă. E dulce, atentă și amuzantă. Așa că taci din gură!

Hud nu avea de gând să adauge și faptul că urma să fie mama copilului său. Trebuia să aștepte până când vestea avea să fie primită bine. Trebuia ca vestea să îi facă pe oameni fericiți, nu să-i înfurie.

— O iubesc! Sunt îndrăgostit de ea!

Jay s-a întors spre fratele lui, auzind în sfârșit ce încercase Hud să-i spună toată seara. *O iubea?* Jay nu o iubise niciodată pe Ashley. Nici măcar pe aproape.

— De cât timp – Jay nu era sigur ce cuvânt voia să folosească – umblați pe la spatele meu?

Hud s-a uitat la nisip, la felul în care degetele i se pierdeau dedesubt.

— De multă vreme, a spus el.

Mick s-a uitat la băieții lui. Și el pocnise niște nenorociți care doar se uitaseră la o prietenă de-a lui. Și el se culcase cu aproape toate soțiile prietenilor lui.

— Pare o relație serioasă între ei, a intervenit Nina. Nu pare genul de lucru pe care Hud să-l facă dintr-un moft.

— Tu știai? a întrebat Jay, simțind că iar îi fierbe sângele în vine.

Nina a clătinat din cap.

— Nu, dar i-am văzut în curte acum câteva ore.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis Jay.

— Jay, nu e vina ei! a spus Hud.

— Taci, Hud! a adăugat Jay.

— Serios acum? Vă certați din cauza lui Ashley? a întrebat Kit.

— Taci, Kit! au spus și Hud, și Jay.

— Scuze! a zis Kit. Spun doar că, dintre toate lucrurile pentru care să vă certați, mă mir că e vorba de-o fată oarecare.

— Nu e o fată oarecare, a spus Hud exasperat. Asta încerc să spun. Vreau să mă însor cu ea.

Lui Mick i se păreau aiurelile unui băiat de 20 și ceva de ani supus de o femeie.

— Hud, ai 20…

Mick s-a oprit, dându-și seama că nu știa exact câți ani are fiul său.

— Am 23 de ani, a intervenit Hud.

— Exact, a zis și Mick. Asta voiam să spun.

— Nu știi câți ani are. Nu știi câți ani avem niciunul, a spus Kit. Doar recunoaște. Nu e nevoie să te prefaci atât de mult.

— Nu mă prefac. Ei au 23 de ani, a spus Mick. Știam asta.

Jay l-a corectat.

— Eu am împlinit 24 acum două săptămâni.

— Da! a zis Mick, iar umerii i s-au pleoștit. Scuze! Am uitat că voi nu sunteți gemeni, de fapt.

Kit a clătinat din cap.

— Ești ridicol, dar măcar acum spui adevărul, l-a împuns ea. Cum le distribui? Ai patru momente de sinceritate pe zi?

Mick a râs, fără să vrea.

— Da, dar încerc să păstrez câteva de rezervă, a spus el, zâmbind în colțul gurii.

Sunetul care a ieșit din gura lui Kit era undeva între râs și zeflemea. Mick a privit-o în ochi și și-a dat seama că era pe punctul să zâmbească.

— Ce vrei să spun? Știm cu toții că sunt un nemernic. Nu e nimic nou! Am fost un nemernic toată viața.

Kit îl privea în ochi acum, iar el a înțeles că ea îl asculta, în sfârșit.

— Mi-aș dori să fi fost un om mai bun, a spus el. Dar pur și simplu n-am fost niciodată în stare. Chiar m-am străduit, câteodată. Dar a fost ca și cum ai găti o maimuță. Unii oameni sunt nemernici, iar eu sunt nemernic.

Lui Hud îi era greu să fie supărat pe cineva care era deodată atât de transparent. Pentru Jay, era revigorantă ideea că e OK să recunoști că bănuiești că ești un dobitoc, în adâncul sufletului. Nina s-a silit să nu-și dea ochii peste cap.

— Sincer, niciodată n-am înțeles de ce o femeie atât de bună ca mama voastră m-a ales pe mine, dar să știi că am fost foarte

insistent când am cunoscut-o, a spus el. În clipa în care am văzut-o, cu ochii ei mari, căprui, mi-am zis: „Hai să încerc să fiu cine își dorește ea să fiu! Hai să mă prefac că pot fi destui de bun pentru ea”. Și chiar am devenit omul acela pentru o vreme. Știu că în final am dat greș, dar… am încercat.

Nina s-a întors și s-a uitat la tatăl ei. Mick i-a surprins privirea și s-a relaxat, văzându-i ochii blânzi,

— June merita ceva mai bun, a spus el încet. Sper că știa asta.

Nina s-a uitat la fața tatălui ei. S-a uitat la genele lui lungi în timp ce clipea, amintindu-și că se uita la ele în copilărie.

— Nu știa, a spus Nina, cu vocea aproape la fel de tăcută ca o răsuflare. Nu știa asta.

Mick a dat din cap cu ochii în pământ.

— Știu! a spus el. Știu!

Nina a văzut că îi apăreau lacrimi în ochi și că lăsa colțurile gurii în jos. A început să înțeleagă ceva ce nu bănuise niciodată. Că îi părea rău. Pentru ce le făcuse tuturor.

Nina a dat să deschidă gura, să spună ceva, când a auzit un foșnet în spatele lor.

Toți au întors capul și au văzut o fată în rochie mov care cobora scările.

4:00 a.m.

Tarine Montefiore s-a uitat – pentru o clipă doar în haosul nopții – la iubitul ei și s-a întrebat dacă vrea să-și petreacă viața lângă el. Mai devreme în ziua aceea, el o ceruse de soție.

Întotdeauna îi plăcuseră bărbații mai în vârstă și o amuza să-și petreacă timpul cu oamenii care știau mai multe decât ea. Se gândea că motivul era faptul că tatăl ei fusese un bărbat genial. Tatăl lui Tarine era un profesor de lingvistică care-și luase familia cu el în călătorii, predând la universități de pe trei continente. Și, prin intermediul lui David Montefiore, Tarine ajunsese să învețe despre lume. Simțea că înțelege atât de multe despre viață și cultură, încât niciun bărbat de vârsta ei nu putea ține pasul cu ea. De asemenea, tatăl ei era cu 20 de ani mai în vârstă decât mama.

Așadar, îi plăcea faptul că pielea lui Greg era puțin mai aspră, că îi atârna diferit pe corp. Îi plăcea gustul deceniilor de fumat pe limba lui, părul care începea să încărunțească. Îi plăcea că atunci când el îi punea mâinile pe fund, știa că el îi simțea relativa tinerețe.

Așa că, se gândea Tarine, poate că exista un viitor pentru ei.

Tarine avea să se retragă în curând din modelling. Avea să organizeze nunta, luna de miere. Poate aveau să călătorească prin lume o vreme, apoi să se stabilească într-o casă în stil spaniol din Santa Barbara, în Beverly Hills. Nu aveau să aibă copii – Tarine era fermă în privința asta. Și pe urmă, curând după nuntă, ea avea să se întoarcă la muncă. Avea nevoie de actul al doilea.

Primise deja o ofertă pentru propriul ei talk-show. Credea că era un nou pas grozav. Se gândea și să creeze o colecție de haine pentru aerobică. Erau multe lucruri care ar fi putut să fie interesante.

Tarine știa că Greg avea să fie un partener bun în tot acest timp, pentru orice decidea ea să facă. Avea să o susțină, să creadă în ea și s-o ajute. Aveau să se distreze grozav împreună, în fiecare zi din viața lor.

În timp ce se gândea la asta, i-a apărut un zâmbet pe față. S-a aplecat spre Greg, stând amândoi în spatele pick-up-ului.

— Dacă facem asta – căsătoria – ar trebui să știi… Nu o să fiu mereu fidelă. Nu mă aștept să fii nici tu.

Greg a zâmbit și a dat din cap.

— În regulă! Înțeleg!

— Dar îți promit că o să fiu lângă tine tot restul vieții noastre. Asta o să-ți promit.

— Asta e tot ce-ți cer. E tot ce vreau.

Ea i-a sărutat lobul urechii.

— OK, atunci o să mă mărit cu tine! a șoptit ea.

Greg a zâmbit larg și a prins-o de umeri. A sărutat-o.

— Te iubesc! a spus el.

— Și eu te iubesc! i-a spus Tarine. Din toată inima!

În aceeași clipă, cineva a aruncat o vază de cristal Waterford în ușile glisante ale bucătăriei, unde s-a spart în bucăți.

— OK, a spus Tarine. E destul!

Probabil erau un milion de cioburi de cristal pe podea. În mod clar, Nina trebuia să oprească petrecerea asta. Tarine s-a uitat după ea, dar nu a găsit-o. Pe urmă, s-a uitat după frații Ninei, dar nu i-a găsit nici pe ei. Plecase și Brandon.

Nu mai era nimeni acolo cu autoritate.

Vanessa s-a apropiat de Tarine.

— Îi cauți pe frații Riva? a întrebat ea.

— Nu îl găsesc pe niciunul.

— Nici eu. O caut pe Kit de jumătate de oră. Nu găsesc pe nimeni. Nu cred că Nina va fi mulțumită.

Tarine s-a încruntat. Rămânea în seama ei să pună capăt petrecerii.

— Greg! a spus Tarine. Oprește muzica, te rog!

Greg a dat din cap și a oprit sunetul. Oamenii au gemut, dar nimeni nu s-a îndreptat spre ușă. Nu prea mai aveau nevoie de muzică.

Erau fotomodele care plângeau pe la colțuri și staruri rock fumând iarbă pe scări. Erau scenariști care se certau în living, vedete pop care făceau sex în băi și directori de studio adormiți pe canapele. Erau surferi care vomau pe peluză. Actori care

aruncau paharele de vin ca pe mingile de fotbal. Vedete de televiziune care se îmbrăcau cu hainele Ninei și-i șterpeleau bijuteriile. Unul dintre puștii din *Family Ties* zăcea în mijlocul candelabrului căzut, cântând „Heart of Glass” și uitându-se la gaura rămasă în tavan.

— Hai să scăpăm de furnizori! a spus Vanessa. Poate măcar oprim alimentarea cu băutură.

Tarine a dat din cap și s-au dus amândouă la barmani și ospătărițe, bătându-i pe umăr și trimițându-i acasă.

Dar când ultimul dintre ei a ieșit pe ușă, Vanessa și Tarine s-au întors la petrecere și n-au văzut nicio diferență remarcabilă. Era tot zgomotoasă, iar lucrurile erau încă stricate.

— PETRECEREA S-A TERMINAT! a strigat Tarine, făcând mâinile pâlnie la gură să se audă mai tare.

Nimeni nu s-a mișcat în afară de Kyle Manheim. A ieșit în goană pe ușa din față, făcându-i rușinat semn cu mâna Vanessei la plecare. Ea i-a făcut cu ochiul când a trecut pe lângă ea. Restul abia dacă au ridicat ochii.

— Vouă nu vă pasă decât de voi înșivă? a întrebat Vanessa.

Tarine a clătinat din cap.

— Sigur că nu, a spus ea. Ce oameni insuportabili!

Greg a venit din spatele ei și a luat-o de mână.

— Poate ar trebui să plecăm, scumpo! a spus el. Asta nu e problema ta.

În momentul acela, un glonț a străpuns ușa de la camera de zi și a lovit oglinda de deasupra șemineului.

Vanessa și Tarine s-au ferit. La fel și Greg, punându-și mâinile deasupra lor. Pe urmă, s-au ridicat toți trei și l-au văzut pe Bridger Miller cu o pușcă într-o mână și cu cealaltă mână în aer, ca și cum voia să arate că nu fusese cu intenție.

— Am găsit-o sus, într-un cufăr. Credeam că are gloanțe oarbe, a zis el, râzând. Nu mi-am dat seama că e o pușcă adevărată, jur!

— Toată lumea afară, acum! a urlat Tarine. Altfel, sun la poliție!

Două fete s-au speriat și au fugit pe ușă. Seth Whittles a alergat după ce a auzit împușcătura și a luat pușca din mâna lui

Bridger.

— Ce dracului faci, omule? a strigat Seth la el. Puteai să omori pe cineva!

— Nu voiam să omor pe nimeni! a spus Bridger, care pe urmă a plecat, nemaifiind interesat.

— Da! a spus Seth, întorcându-se spre Tarine și Vanessa. Chemați poliția!

Vanessa a intrat în bucătărie, a luat receptorul și a format numărul.

— Da, domnule polițist? a spus ea, neștiind ce să spună. Trebuie să… veniți aici… Adică, avem nevoie de cineva să… E o petrecere, știți? Și e…

Nu reușea să-și dea seama ce să spună ca să nu aibă Nina necazuri.

— Puteți veni?

Tarine a luat telefonul din mâna Vanessei.

— Vă rog să trimiteți mai multe unități de poliție la 28150 Cliffside Drive. E o petrecere aici cu peste două sute de oameni și a scăpat de sub control.

Casey cobora scările când a observat că toți se uitau la ea. Și-a pierdut concentrarea și a făcut un pas greșit, împiedicându-se pe ultimele trepte. Mick a prins-o din instinct.

Și, pentru că a prins-o, Casey s-a gândit pentru o clipă că Mick *trebuia* să fie tatăl ei. Dar până să-și îndrepte poziția, și-a amintit că viața nu merge așa.

— Ești OK? a întrebat-o el.

— Da! a răspuns ea, dând din cap, apoi s-a ridicat, dar nu și-a putut lăsa greutatea pe gleznă. Mersi!

— Casey, ești în regulă? a întrebat Nina, alergând la ea.

— Cine dracului mai e și Casey? l-a întrebat Kit pe Jay în șoaptă.

Jay a clătinat din cap, ceva de genul „Habar n-am”, dar amândoi au simțit o împunsătură în piept, uitându-se la sora lor care avea atâta grijă de o fată pe care nu o mai văzuseră niciodată.

Hud nu le dădea atenție. Calcula cât mai putea să îndure până trebuia să ajungă la spital. Trebuia să i se așeze nasul la loc. Știa, pur și simplu. A încercat să se ciupească de baza nasului, întrebându-se dacă avea să nu mai zvâcnească. N-a încetat. Așa că i-a dat drumul și s-a uitat la Casey, care șchiopăta spre el.

Nu înțelegea cine anume era ea, dar până când Nina a așezat-o în siguranță lângă ea, pe placă, Hud își dăduse seama.

Poate că era intuiția sau poate că a văzut buzele lui Casey. Sau poate motivul pentru care s-a gândit la asta era că el, dintre toți oamenii, știa că trebuiau să mai fie și alți copii ca el, copiii lui Mick pe care nu-i făcuse cu June.

— Scuze tuturor! a spus Casey.

Era copleșită, în parte din pricina șocului căzăturii, dar mai ales pentru că încerca să vadă fețele oamenilor pe care așteptase toată noaptea să-i cunoască. Jay era mai slab, Hud era… mai bătut. Și totuși, Kit părea să se potrivească perfect cu imaginea pe care Casey o avusese în minte. Mereu presupusese că trebuia să fie măcar un copil Riva care să se uite cu suspiciune la ea. Și

iată că ea era!

— Ce anume se întâmplă, mai exact? a întrebat Kit.

Și Mick era nedumerit.

— Ea e Casey Greens, a spus Nina.

Casey a făcut cu mâna și a zâmbit pe jumătate, fără să se uite direct la nimeni.

Nina nu avea energia necesară ca să le dea vestea cu binișorul. Petrecuse o mare parte din viața ei purtându-se cu tact și blândețe, asigurându-se că totul e în regulă. Dar Nina nu putea să repare tot, nu-i așa? *La dracu!*

— Probabil e sora noastră.

Toți s-au mirat, dar Jay a fost cel care a vorbit:

— Ce naiba spui acolo?

Mick a ignorat scepticismul lui Jay.

— Casey? a întrebat Mick.

Casey a dat din cap.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce e vorba, scumpo?

Casey a început să-și caute cuvintele, dar Nina a intervenit, iar Casey s-a simțit îngrijită, ca și cum era învelită cu o pătură moale.

— A fost adoptată în 1965, a spus Nina. A fost crescută de familia Greens în Rancho Cucamonga.

Nina i-a dat un cot lui Casey și a întins mâna. Casey i-a dat fotografia cu mama ei.

— Asta e mama ei, a spus Nina. Adică, mama ei biologică. Poți să vezi pe spate, cineva a scris că ești tatăl ei.

Auzind expresia *mamă biologică,* Hud a avut un instinct puternic să se ridice și să se apropie de Casey. Voia să o întrebe atât de multe lucruri!

Nina i-a oferit fotografia lui Mick, iar acesta a luat-o cu grijă, de parcă ezita s-o atingă. S-a uitat la ea, pe față și pe spate.

— Se numea… Nina și-a dat seama că uitase, așa că a cerut ajutor: Care era numele ei?

Casey și-a găsit vocea.

— Monica Ridgemore, a spus ea și a înțeles cu adevărat că vorbea cu Mick Riva, unul dintre cei mai cunoscuți oameni din lume, un bărbat pe care îl văzuse pe panouri publicitare și la

televizor toată viața ei. Ar fi avut 18 ani. Se pare că le-a spus oamenilor că purta copilul lui Mick Riva. Copilul tău.

Hud s-a întrebat câți copii făcuse tatăl lui. Jay s-a întrebat dacă fata mințea. Și Kit s-a întrebat dacă era posibil ca toți să fi descins din bărbatul din fața lor. Nu semănau deloc cu el.

— Nu vreau nimic de la tine, a spus Casey. De la niciunul dintre voi. Mă rog, nu bani sau altceva de genul ăsta! Am destui bani.

Avea mult mai puțin decât oricare dintre frații Riva în acel moment. Avea o parte atât de mică din cât avea Mick, încât nu puteai să folosești procente întregi.

— Sunt aici pentru că…

Îi era greu să continue. Știa cuvintele pe care voia să le spună, doar că nu știa dacă putea suporta durerea de-a le spune: *Nu am pe nimeni altcineva.* Mick a ridicat privirea de la fotografie și a văzut că avea ochii mamei ei.

— Caută o familie, a spus Nina. Sună cunoscut?

Mick a zâmbit timid și amar, cu ochii plecați. S-a uitat la Nina, apoi la Casey. Pe urmă la fotografie.

A încercat să-și amintească fața din fotografie. Se culcase cu femeia asta – Monica Ridgemore – în 1964 sau ′65? Fuseseră ani importanți pentru el. Făcuse turnee în toată lumea. Se culcase cu multe femei. Unele erau admiratoare. Și da, unele fuseseră tinere.

Mick s-a uitat de la fotografie la Casey, la ochii, la pomeții și la buzele ei. Avea ceva familiar, dar era un sentiment pe care Mick îl avea tot timpul. Întâlnise atâția oameni în viața lui, încât, cu ani în urmă, începuse să i se pară că nu mai existau străini. Doar versiuni diferite ale aceleiași persoane iar și iar.

Era la fel de posibil ca Mick să se fi culcat cu Monica și să fi uitat pe cât era posibil ca Monica să fi inventat totul.

— Nu știu, a spus el într-un final și a văzut cum Casey a închis ochii, iar pieptul i s-a dezumflat, înțelegând că nu avea să primească răspuns în seara aceea. Îmi pare rău, Casey! Știu că probabil nu asta voiai să auzi. Dar adevărul e că pur și simplu nu știu.

I-a sfâșiat puțin pe toți – Nina, Jay, Hud, Kit și Casey. Felurile

în care el putea să dezamăgească erau fără limită.

Șase polițiști au venit în trei mașini de poliție.

Au trecut pe străzile tăcute din Point Dume cu sirenele oprite și cu luminile proiectate în tăcere peste garduri și tufișuri.

Când au ajuns la ușa Ninei, au bătut. Dacă ar fi fost la o petrecere scăpată de sub control în Compton, n-ar fi bătut. Leimert Park, Inglewood, Downtown, Koreatown, East LA, Van Nuys, ar fi intrat pur și simplu. Dar aici era Malibu, unde trăiau bogații. Iar albii bogați au parte de prezumția de nevinovăție și de multe alte beneficii.

Ușa s-a deschis exact când sergentul Eddie Purdy bătea în ușă. Sergentul Purdy era voinic și solid, cu fața acoperită de țepi dacă nu se bărbierea de două ori pe zi. S-a uitat la femeie superbă din fața lui.

— O, slavă Domnului că ați venit! l-a întâmpinat Tarine. Trebuie să faceți ceva! Acum sunt pe acoperiș, încearcă să se dea pe plăci de surfing ca pe niște sănii până în piscină.

Erau sticlă spartă, vomă, trupuri leșinate pe jumătate goale și doi oameni care trăgeau linii pe nas de pe o tavă de argint. Prezentatoarea știrilor de pe Canalul 4 plângea într-un bol cu sos.

— Doamnă, e casa dumneavoastră? a întrebat sergentul Purdy.

— Nu, nu e!

— Proprietarul casei e aici?

— Încă o căutăm, a spus Tarine, căci Vanessa era afară, în căutări.

— Păi, ne puteți ajuta să vedem unde ar putea fi? a spus el. Mai întâi trebuie să vorbesc cu proprietarul.

Tarine s-a ridicat, încercând să explice mai clar.

— Tocmai v-am spus, nu știu unde e Nina, dar cred că mai urgent e să ținem lucrurile sub control.

— Ar putea fi la etaj? a întrebat sergentul Purdy, apoi le-a cerut unora dintre polițiști să arunce o privire printre invitați.

— Domnule, e un dobitoc aici care împușcă oglinzi, a spus Tarine. Ne putem concentra la asta?

— Doamnă, vă rog să aveți grijă la limbaj!

— Mă ascultați măcar? a întrebat Tarine. Nu știu la cine e arma acum. Bridger Miller a împușcat ușile glisante de sticlă. Așa că vă rog, faceți ceva!

— Doamnă! a spus sergentul Purdy. Trebuie să vă calmați. Acum, unde ați văzut-o ultima dată pe proprietara casei?

— Domnule, v-am zis deja. Nu știu unde e Nina. Probabil e cu tatăl ei. Mick Riva a apărut aici cu puțin timp în urmă.

— E casa lui Mick Riva?

Sergentul Purdy s-a uitat la oamenii lui și a ridicat din sprâncene, ca și cum descoperise un detaliu important.

— Doamnă, ar fi fost bine să ne spuneți mai devreme.

— Nu e casa lui. Casa e a fiicei lui.

Vocea sergentului Purdy devenea mai nerăbdătoare.

— Spuneți-ne unde e domnul Riva!

— De ce? a întrebat Tarine. Vreți un autograf?

Vanessa a apărut de după colț.

— Mă gândeam că poate sunt…

I-a zărit pe polițiști.

— Ah, bine! Puteți să ne ajutați! Cineva a urinat pe un Lichtenstein. *Un Lichtenstein!*

— Înțeleg, doamnă, a spus sergentul Purdy, deși, din felul în care a vorbit, era clar pentru toată lumea, inclusiv pentru oamenii lui, că nu știa ce era un Lichtenstein.

Apoi s-a auzit o bufnitură de la etaj, urmată un zgomot puternic. Parcă cineva aruncase sau se dăduse cu o placă de surfing de pe acoperiș.

— Acum o să faceți ceva sau nu, domnule polițist? a întrebat Tarine.

— Doamnă, controlați-vă tonul! Aș putea să vă arestez pentru că-mi vorbiți așa.

— Ah, nu prea cred! a spus Tarine.

Oamenii lui Purdy au început atunci să vorbească în jurul lui, râzând, fără să-l privească în ochi. Vanessa a înțeles că lucrurile se complicau.

— Doamnă, recunosc că sunteți foarte frumoasă și sunt sigur că dețineți controlul oriunde mergeți. Pun pariu că e un

spectacol demn de văzut. Dar nu dețineți controlul aici, bine? a zis polițistul și i-a zâmbit lui Tarine, iar ce o irita cel mai mult era că zâmbetul era sincer. Așa că te rog să-mi vorbești cu respect, scumpo, altfel o să avem o mare problemă.

— Domnule polițist, dacă ați putea… a început Vanessa, dar Tarine a întrerupt-o.

— Poate dacă v-ați face treaba, în loc să stați degeaba așa, a spus ea, n-ar fi nevoie să vă vorbesc deloc.

— Nu mai glumesc! Mă enervezi! i-a trântit-o Purdy, apropiindu-se de ea. Așa că ai face bine să ai grijă cum vorbești!

Tarine simțea cum se micșorează spațiul dintre ei; simțea ochii lui Purdy asupra ei.

— Pardon? a întrebat ea. Eu v-am chemat aici. N-am greșit cu nimic.

S-a dat în spate în timp ce vorbea, încercând să-și păstreze spațiul personal.

Purdy s-a apropiat mai tare.

— Ești o adevărată belea, nu-i așa? a zis el, iar pe urmă a ridicat mâna stângă și a îndreptat-o spre fața ei, privind-o în ochi în timp ce îi dădea părul după ureche. Gata! E mai bine așa!

Tarine a tras mâna în spate și l-a plesnit pe sergentul Eddie Purdy peste față.

Jay s-a uitat la tatăl lui și a simțit că începe să se reverse furia din el.

— Știi măcar câți copii ai? a răbufnit el.

Îi alergau atâtea gânduri prin minte, atâtea scenarii îngrozitoare la care abia acum se gândea! În plus, era prima dată în viața lui Jay când se gândea că ar putea fi mai mulți decât ei patru. Se simțea tot mai neînsemnat cu fiecare secundă.

— Să nu începem discuția asta! a spus Mick, clătinând din cap.

Copiii au continuat să-l privească.

— Am fost dat în judecată pentru paternitate de trei ori, a spus Mick, într-un târziu. Și toate au demonstrat că nu eram eu.

— Ăsta e răspunsul tău? a întrebat Kit.

Mick a plecat ochii, apoi s-a uitat la fiica lui.

Kit a clătinat din cap.

— Ești o adevărată figură, *tati*.

Ceva în tonul batjocoritor pe care îi folosise Kit i-a tăiat respirația lui Mick.

De ce nu se bucurau copiii ăștia măcar puțin să-l vadă? El nu se purtase niciodată așa cu părinții lui. Orice ar fi făcut mama lui, oriunde ar fi plecat tatăl lui, mereu se bucura când se întorceau.

— Două femei cu care am fost au făcut avort, din câte știu eu, a spus Mick.

— Minunat! a spus Kit tăios.

Mick a încercat să o ignore.

— O altă femeie a pierdut sarcina. Dar, în general, am fost foarte precaut. Mai ales după ce am părăsit-o pe mama voastră ultima dată. Am fost foarte, foarte precaut.

— Și vrei un premiu sau ceva? a întrebat Kit.

— Vrei să mă asculți? Încerc să răspund la întrebare, încerc să vă explic ceva. Am făcut tot posibilul să fiu responsabil. Întotdeauna le-am spus femeilor cu care m-am culcat că nu vreau copii. Le-am spus: „Dacă aș vrea să fiu tată, m-aș duce acasă la copiii mei”.

Pe plajă s-a lăsat o tăcere deplină.

— Uau! a făcut Kit într-un târziu, furia clocotind în ea cu o fervoare care-i făcea obrajii să ardă. Știi ceva? a continuat ea. E în regulă! Mersi că ne-ai lămurit. Pentru că mereu m-am întrebat dacă ne-ai iubit, iar acum știm.

Mick a clătinat din cap, dar ea a vorbit mai departe.

— E în regulă! Ne-am avut unii pe alții. De-abia am observat că ai plecat.

Mick vedea durerea de pe chipul stoic al fiicei sale – felul în care îi tremura bărbia, cum mijea ochii. Avusese și el aceeași expresie în copilărie, întrebându-se același lucru și ajungând la aceeași concluzie.

Mick a clătinat din cap din nou.

— Mă înțelegi greșit.

— Nu prea știu cum e posibil, tată, a spus Hud. Pare clar că n-ai vrut niciodată să fii tatăl nostru până acum.

— Nu a avut nimic de-a face cu voința! a spus Mick, începând să ridice tonul. Asta încerc să vă spun! Încerc să vă spun că dacă aș fi putut fi tată, aș fi fost tatăl vostru. Am vrut să fiu tatăl vostru, al tuturor. Dar *n-am putut. N-am putut* să fiu tată. E ceva ce trebuie să înțelegeți despre ce înseamnă să fii părinte – unii oamenii nu sunt făcuți pentru asta. Unii oameni nu au ce trebuie. Iar eu n-am avut. Dar sunt aici acum. Și sper că putem scoate ceva din toate astea. Eu… Eu pur și simplu n-am putut înainte, dar acum cred că am ce trebuie. Și vreau să fac parte din viața voastră. Vreau să… luăm cina și, nu știu, să ne petrecem sărbătorile împreună sau orice fac familiile. Asta îmi doresc.

Deodată, Nina a început să râdă. Râdea ca o nebună, ca femeile pe care le ardeau pe rug.

— Ah, Doamne! a izbucnit Nina, băgându-și mâinile în păr și scuturând capul. Aproape am mușcat-o! Am uitat că vorbele tale nu înseamnă nimic. Că tu spui orice vrei, dar nu ești pregătit să faci nimic semnificativ.

— Nina! a zis Mick. Te rog, nu spune asta! Încerc să vă explic de ce n-am fost capabil să fiu tată până acum.

Nina a clătinat din cap.

— Dacă ai fi cât de cât un părinte adevărat, ai ști că a fi *capabil*

nu are nicio legătură cu asta.

Mick s-a încruntat la ea și a oftat.

— Crezi că mama s-a simțit *capabilă* să crească singură patru copii? Să țină fruntea sus când toată lumea știa că ai părăsit-o, *de două ori*? Să câștige bani, să facă toată treaba în casă și să ne ajute pe toți la teme? Să facă din fiecare zi de naștere una specială, deși nu avea bani și nici timp? Să țină minte că lui Jay îi place tortul de ciocolată cu cremă de unt, că lui Kit îi place tortul cu nucă de cocos, iar lui Hud îi place tortul galben cu glazură de ciocolată? Să aibă mereu numărul perfect de lumânări? Crezi că *eu* m-am simțit capabilă să preiau totul după ce s-a *înecat* naibii? Crezi că m-am simțit capabilă să încerc să plătesc toate facturile și totuși să adun bani pentru nucă de cocos la nenorocitul de Malibu Mart? Crezi că m-am simțit capabilă să-i țin în brațe pe fiecare când se trezeau în toiul nopții, amintindu-și că erau practic orfani? Crezi că am vrut să abandonez liceul ca să le pot face pe toate? Că mi-am dorit să ajung la 25 de ani fără diplomă de liceu?

Mick a tresărit ascultând-o și, când a văzut expresia lui surprinsă, Nina s-a enervat.

— Nu m-am simțit capabilă de nimic! Dar a contat? Sigur că nu! Așa că m-am trezit în fiecare zi de când a murit mama – și chiar și în multe zile înainte de asta – și am făcut ce trebuia să fac. *Capabil* a fost o chestiune pe care n-am avut luxul s-o iau în discuție. Pentru că familia mea avea nevoie de mine. Și, spre deosebire de tine, am înțeles cât de important e lucrul ăsta.

— Nina! a încercat Mick să intervină.

— Crezi că vreau să ies în public și să vând poze cu fundul meu, și să trăiesc pe nenorocita asta de faleză? Nu, nu vreau! Vreau să fiu undeva, în Portugalia, să trăiesc într-o cocioabă pe plajă, să călăresc valurile și să mănânc din peștele prins peste zi. Dar nu fac asta. Rămân aici. Asta înseamnă să fii o familie. *Să rămâi!* Nu să vin și eu la petrecere după miezul nopții așteptându-mă la o îmbrățișare.

— Nina, ai dreptate! Sunt slab…

— Trebuie să fie plăcut. Să poți fi slab. Eu n-am de unde să știu.

Kit a zâmbit atunci în sinea ei și și-a sprijinit repede bărbia în palmă, ca să nu se vadă.

Nina a continuat.

— N-ai idee ce înseamnă să stai lângă cineva. Cu siguranță nu știi ce înseamnă să stai lângă un copil. Mama a făcut asta. Și când n-a mai putut ea, am încercat eu să termin treaba. Nu, îmi retrag cuvintele. N-am *încercat* să termin, ci *chiar* am terminat-o. Pentru că uită-te la ei! Toți sunt talentați, deștepți și buni – și, sigur, nu sunt perfecți. Dar avem integritate. Știm câte ceva despre loialitate. Suntem aici unii pentru alții. Și toate astea pentru că eu și mama am făcut o treabă grozavă. Tu… tu n-ai făcut nimic, oricât de capabil ai fi fost probabil dacă ți-ar fi păsat. Dar pentru că n-ai fost aici, am învățat cum să trăim fără tine.

Nina s-a oprit un moment și a închis ochii. Pe urmă, s-a uitat din nou la tatăl ei.

— Nu pot să vorbesc în numele tuturor, tată, așa că o spun în numele meu: în viața mea nu mai e loc pentru tine. Și nu îți sunt datoare să-ți fac loc.

Când Nina a tăcut, și-a șters lacrimile de pe obraji cu mâinile, apoi și-a șters mâinile de pantaloni. Și-a tras sufletul și și-a calmat respirația. Stând acolo, simțea că o cuprinde o senzație de pace, ca și cum să dea glas mâniei o eliberase, lăsând în urmă o blândețe în interiorul ei, în locuri care se aspriseră de mult.

Mick a văzut cum chipul fiicei lui începea să se calmeze. Și își dorea atât de mult să se ducă la ea și s-o strângă în brațe, să o îmbrățișeze, cum făcea când avea șase ani, când erau la doar câțiva kilometri de plaja asta, alergând cu zmeul. Dar știa că era mai bine să nu facă niciun pas spre ea.

— Asta simțiți toți? i-a întrebat Mick pe ceilalți.

Nina a întors capul de la tatăl ei spre ocean, ștergându-se din nou la ochi.

Kit s-a uitat la nisip și a dat din cap. Hud, rănit pe dinăuntru și pe dinafară, s-a uitat la tatăl lui.

— Cred că e doar…

— E prea târziu, tată! a spus Jay.

L-a durut pe Jay s-o spună. Îi părea rău de tatăl lui. Îi părea

rău de frații lui. Dar mai mult decât orice, îl întrista să i se ofere un tată *acum* când avusese atât de mare nevoie de unul înainte. Bărbatul din fața lui nu fusese niciodată cel după care tânjise. Bărbatul după care tânjise nu existase niciodată. Și era și acest un lucru dureros.

Mick a strâns din buze și a dat din cap, înțelegând totul. S-a uitat la copiii lui. Prima lui născută, care își crescuse frații și își crease o carieră. Fiul său cel mare, care acum era renumit într-un domeniu inaccesibil pentru Mick. Al treilea născut, care găsise un mod de a reuși în lumea asta, în ciuda începutului dificil. A patra născută, care părea să fi moștenit lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el însuși, fără să aibă vreun contact cu el. Și chiar și fata asta tânără, cea care putea sau nu să fie a lui, care părea să fi trăit atât de multe lucruri pe care el însuși le trăise la vârsta ei, dar cu mai multă grație decât o făcuse el vreodată.

— OK! a spus Mick. Înțeleg!

Avea nevoie de copii acum, când era singur. Acum, când se temea că în curând nu avea să mai conteze. Acum, când avea o casă în care răsuna ecoul.

Dar ei nu aveau nevoie de el.

— N-am vrut să creșteți simțind că sunteți singuri, simțind… că nu aveți pe cine să vă bazați, a spus el, acoperindu-și o clipă ochii cu degetele. Bănuiesc că nu mă credeți, dar jur că a fost ultimul lucru pe care mi l-am dorit.

Atunci, vocea lui Mick a început să șovăie.

— Tata pleca des de lângă mama, a spus el. Pleca vreme îndelungată. Și mama… uita de mine cu zilele. Amândoi uitau.

Nina a întors capul de la tatăl ei și s-a uitat la o familie de delfini care înota pe lângă ei, intrând și ieșind din apă în tandem. Îi plăcea cum se mișcau în grup, într-o singură direcție. Nu le păsa niciodată ce se întâmpla pe mal, doar mergeau mai departe. Delfinii înotau dintotdeauna în Malibu, cu mult înainte să se nască ea, și aveau să înoate de-a lungul malului, aici, în Malibu, mult după ce pleca ea, iar asta o alina.

— Pe urmă, amândoi au murit când aveam vârsta ta, Casey, a spus Mick, în același timp. La fel… la fel ca tine. La fel ca voi toți, de fapt. Mama… s-a înfuriat pe tata într-o după-amiază,

curând după ce se încurcase cu o chelneriță de la restaurant. A dat foc lenjeriilor. Nu eram acolo. Așa că nu știu exact ce s-a întâmplat, dar mereu m-am gândit că probabil a făcut-o ca să-l enerveze pe tata. Pe urmă… pe urmă totul a scăpat de sub control foarte repede. Aveam 18 ani. Am venit de la școală, iar apartamentul nostru nu mai era, arsese din temelii. Au murit amândoi.

Mick s-a uitat la cer, apoi din nou la copiii lui.

— Într-o secundă, am rămas singur. Nici eu n-am terminat liceul, a spus el, uitându-se la Nina.

Aceasta l-a privit în ochi pe tatăl ei și i s-a crispat fața. Îl compătimea. Dar asta o enerva și mai tare, că îngăduise ca ea să piardă ce pierduse el însuși. Știuse – tot timpul – cât îl costase și nu făcuse nimic ca să nu i se întâmple și ei la fel.

— Nu cred că am știut vreodată cum e să fii iubit până am cunoscut-o pe mama voastră. M-au făcut niște oameni cărora nu le-a păsat niciodată, oameni care nici nu s-au deranjat să nu dea foc casei. În fine, mă vait de parcă aș avea o poveste tristă de spus. Nu asta vreau să zic. Ideea e că… știu cum e să te întrebi. Dacă te iubește cineva, dacă ai vreo importanță. Și n-ar fi trebuit să vă fac asta. Am vrut să mă asigur că nu veți simți asta niciodată, a spus el cu un nod în gât. Dar… nu știu… cumva tot s-a întâmplat. Când am aflat că mama voastră a murit, am vrut doar să uit. N-am vrut să cred. Voiam să mi-o imaginez cu voi. Nu voiam să accept că v-am dezamăgit și că lumea vă luase singurul părinte bun pe care îl aveați. Așa că pur și simplu… am ignorat. M-am prefăcut că nu era adevărat. Și pe urmă am primit notificarea că ați depus actele pentru tutore legal și… am simțit că s-a luat decizia în locul meu.

— Nici măcar n-ai confirmat că ai aflat, a spus Nina.

— Fiecare zi în care n-am sunat mă făcea să-mi fie și mai rușine că nu sunasem. Dar… asta era despre mine. Nu despre voi. Și ceea ce vreau să spun este că înainte credeam că părinții mei m-au tratat așa pentru că nu meritam să fiu iubit sau nu eram… destul de bun. Dar…

Mick a închis ochii și a clătinat din cap.

— Ce-am făcut – felul în care v-am dezamăgit, cred – nu a

fost pentru că voi nu meritați să fiți îngrijiți. A fost din cauza mea. Părinții mei n-au putut să-mi spună asta niciodată, așa că n-am fost niciodată sigur. Dar sunt aici acum și mă pot asigura că voi știți: meritați ceva mai bun. Meritați lumea toată.

Ochii lui Mick s-au umplut de lacrimi și s-a uitat la fiecare dintre ei, chiar și la Casey.

— În fiecare minut din viața voastră ați fost iubiți, a spus el, iar bărbia a început să-i tremure. Și-a împreunat apoi mâinile ca într-o rugăciune, le-a dus la piept și a continuat: Dacă exist eu pe pământ, cineva vă iubește. Eu doar… sunt un om foarte egoist, dar vă jur tuturor, vă iubesc! Vă iubesc foarte mult!

Cerul începea să se lumineze. Nina era foarte obosită.

— Cred că problema, tată, a spus ea, cu o căldură neașteptată în voce, este că iubirea ta nu înseamnă foarte mult.

Mick a închis ochii și a dat din cap, apoi a spus:

— Știu, scumpo! Știu! Și-mi pare rău!

Sergentul Purdy i-a pus cătușele lui Tarine în timp ce ea urla la el.

— Glumești? a strigat Tarine.

— Ai acostat un polițist, a spus el, apoi i-a tras mâinile la spate.

Mișcarea i-a răsucit coatele și a făcut-o să-și piardă echilibrul. Tarine s-a împiedicat de treapta din fața ei și a căzut. El a ridicat-o fără delicatețe și, în clipa aceea, i-a tras corpul spre el, lipind-o de trunchiul lui. A zâmbit.

Vanessa a răbufnit. Fără să se gândească, l-a împins.

— Nu te mai atinge de ea! i-a strigat ea.

Polițistul din spatele Vanessei a prins-o de brațe și i-a pus cătușele, trăgându-i brațele cu putere în spate.

Greg a apărut de după colț în același timp în care Ricky a intrat în camera de zi, întrebându-se ce era cu larma aceea.

— Ce naiba se întâmplă? a strigat Greg. Dă-i drumul!

Din instinct, Ricky s-a aruncat în față și i-a împins pe polițiști de pe femei. Purdy a căzut pe spate, dar celălalt abia dacă s-a mișcat.

— Dați-vă de pe ele! a spus Ricky. Nu-mi pasă ce legitimație aveți!

Purdy s-a uitat la el, iar Ricky a înțeles că asta avea să-l coste, dar a rămas drept și stoic în timp ce ambii polițiști se apropiau de el și i-au tras brațele la spate, încătușându-l.

A tresărit simțind cât de strânse erau cătușele, dar în același timp Tarine i-a atras atenția și i-a șoptit *Mulțumesc.* Vanessa i-a zâmbit. Greg a dat din cap spre el, iar mulțimea rămasă a aclamat.

Tarine, Vanessa și Ricky se duceau la arest. Dar măcar se împotriviseră.

Apoi, poliția a făcut razie în casă.

I-au prins pe cei doi actori care aveau halucinații de la LSD pe terenurile de tenis (Tuesday Hendricks și Rafael Lopez, pentru posesie de droguri), pe cel care adusese cocaina (Bobby Housman, posesie cu intenție de distribuire), pe cei care

aruncau tăvile ca pe niște stele ninja supradimensionate (Vaughn Donovan și Bridger Miller; vandalism), pe femeia goală care făcea sex oral cu un toboșar în mijlocul peluzei (Wendy Palmer, expunere indecentă, comportament obscen), pe cei cu buzunarele pline de lucruri care erau evident ale Ninei și ale lui Brandon (Ted Travis și Vickie Brooks, furt calificat) și pe cel cu arma (Seth Whittles, posesie de armă de foc fără permis).

Erau atât de mulți, încât polițiștii au fost nevoiți să cheme o dubă. I-au urcat în mașină în timp ce eliberau restul casei. Bridger i-a aruncat priviri otrăvite lui Tuesday când a văzut-o. Tuesday a refuzat să se uite la el, concentrându-se doar asupra lui Rafael. Ted și Vickie au încercat să se țină de mână încătușați. Bobby a dat din cap spre Wendy. Aceasta i-a zâmbit amabil lui Seth. Vaughn încerca să nu vomite.

Ricky stătea lângă Vanessa, împinși unul lângă altul, aproape fără spațiu între ei.

— Ciudată noapte! i-a spus el.

— Da! a zis ea. Ciudată noapte! Dar mulțumesc pentru, știi tu, că l-ai înfruntat pe polițistul ăla pentru mine.

— A, da! a spus Ricky. Sigur. Adică, oricând!

Vanessa a zâmbit și s-a aplecat să-l sărute pe buze.

— Poate ieșim împreună o dată, a spus ea.

Ricky a dat din cap.

— Ce zici de mâine-seară, presupunând că nu o să fim la închisoare?

— Excelent! a răspuns Vanessa.

Au stat amândoi acolo, încătușați unul lângă altul, cu zâmbete pe față. Și, în acest fel, sfârșitul serii a avut propriile sale începuturi.

Tarine a fost ultima escortată la dubă.

— Vin să te iau! i-a strigat Greg. O să merg în spatele dubei.

— Te rog! a țipat ea când s-au închis ușile. Oamenii ăștia sunt nebuni.

În drum spre secție, polițiștii au dat peste un Jaguar negru care făcuse accident pe marginea drumului. Capota era încolăcită pe un copac, iar din motor ieșea fum.

L-au arestat pe Brandon Randall, foarte beat, dar complet

nevătămat (conducere sub influența alcoolului).

Treisprezece arestări, sute de oameni alungați din casă și frații Riva de negăsit.

Până să se facă ora cinci dimineață, petrecerea deceniului se terminase.

5:00 a.m.

Cei șase au rămas tăcuți pe plajă o vreme, niciunul pregătit încă să se miște.

Aveau răspunsuri la întrebările pe care și le puseseră în ultimele două decenii Nina, Jay, Hud, Kit și chiar și Mick. *Avea să se întoarcă vreodată? Putea să le aparțină din nou?*

Da! Dar nu!

Așa că au rămas toți tăcuți în timp ce lumea se mișca și se liniștea la loc în fiecare dintre ei.

După un timp, aparent ore întregi, Nina s-a ridicat și și-a șters nisipul de pe picioare. Vânturile Santa Ana se intețeau, o simțea pe umeri.

— Se face frig! a spus ea.

Cei șase au pus plăcile înapoi în magazie și au început să urce iar spre faleză.

Jay era încă șocat de aproape tot ce se întâmplase în ultimele 12 ore. Îi erau greu să înțeleagă ce se întâmplase și știa că avea să dureze ceva timp până să înțeleagă tot. Dar măcar un lucru îi era limpede: nu voia să fie deloc ca tatăl lui.

Fuseseră atâtea momente de-a lungul anilor când Jay sperase că gloria sau prestigiul tatălui său aveau să ajungă și la el. Dar acum vedea clar, nu voia să se lase în voia gloriei așa cum făcuse tatăl său.

De fapt, în ciuda tuturor lucrurilor, trebuia să admită că, dacă era un bărbat în viața lui demn de admirație, acela fusese întotdeauna Hud. Oricât de greu îi venea să accepte în acel moment, era adevărat, fără îndoială.

În timp ce Hud se chinuia să urce, Jay a venit din urmă. A întins mâna să-l ajute și a spus, cu o voce care nu era nici șoaptă, dar nici auzită de alții:

— Vreau să-ți pară rău!

— Îmi pare rău! i-a spus Hud.

— Nu, trebuie să-ți pară atât de rău, încât să nu mă mai minți niciodată, ca să știu că pot să am încredere în tine pentru

totdeauna! Ca și cum nimic nu s-a schimbat!

Hud s-a uitat la fratele lui și și-a lăsat durerea să iasă la suprafață. Jay a văzut suferința de pe fața și corpul fratelui său, și îl cunoștea pe Hud destul de bine, încât să știe că nu era de la coastele rupte.

— Atât de rău îmi pare! a zis Hud.

— OK! a spus Jay. Suntem OK!

Și așa, Jay a sprijinit toată greutatea fratelui său pe umăr și l-a ajutat pe Hud să urce.

Toate discuțiile astea despre tatăl lui l-au făcut pe Hud să se gândească la mama lui. Și s-a gândit la povestea pe care i-o spunea, cum îi fusese lăsat în brațe, cum îl ținuse în timp ce plângea, cum îl iubise chiar din acel moment.

Alesese să-l iubească, iar asta îi schimbase viața.

Hud avea să-și iubească și el copilul așa cum îl iubise mama lui: activ, în fiecare zi, fără ambiguitate.

Și poate că, peste 25 de ani, ei toți, plus o nouă generație de frați Riva, aveau să fie aici pe plaja asta. Și poate avea să fie altă judecată. Poate copiii lui aveau să-i spună că fusese prea permisiv sau prea strict, că pusese prea mult accentul pe *x* când ar fi trebuit să fie pe *y*.

A zâmbit la gândul acesta, la felurile în care puteai să strici totul. Era inevitabil, nu-i așa? Micile greșeli și suferințe când îndrumi o viață? Mama lui greșise aproape la fel de mult pe cât reușise.

Dar ceea ce știa în adâncul sufletul era că nu avea să plece.

Copilul lui – copiii lui, dacă avea noroc – o să știe, din ziua venirii pe lume, că el nu pleca nicăieri.

În ciuda voinței sale, Kit simțea ceva pentru tatăl ei. Nu-l plăcea, propriu-zis. Dar se bucura că aflase că avea suflet, oricât de imperfect era. Cumva, știind că tatăl ei nu era atât de rău, o făcea să se placă mai mult pe ea însăși, să se teamă mai puțin de cine putea fi în profunzimile nesondate ale inimii ei.

În timp ce urcau scările, Kit a luat-o înaintea tuturor așa cum puteau doar surorile mai mici s-o facă și s-a oprit când a ajuns la

Casey.

A încetinit și, când a trecut pe lângă ea, a spus:

— Scuză-mă!

Mai târziu, Kit avea să-și amintească acel moment – în care mergeau toți, mai mult în tăcere, urcând scările împreună cu tatăl lor – ca la momentul în care familia lor s-a rearanjat, a făcut loc pentru Casey să rămână, a făcut loc pentru Nina să plece.

Kit a bătut-o pe umăr pe Nina.

— Bună! a șoptit ea.

— Bună! a zis Nina.

— Ce loc e ăla în Portugalia? a întrebat Kit.

— Poftim? a zis Nina.

— Locul din Portugalia. Unde spuneai că vrei să mergi și să mănânci din peștele prins în ziua aia.

— Ah, a spus Nina. Nu știu! ziceam și eu.

— Nu, nu asta făceai! a spus Kit. Te cunosc!

— Nu contează!

— Niciodată nu ai fost mai sinceră, a spus Kit. Contează mai mult decât orice.

Nina s-a întors și s-a uitat la sora ei.

— Madeira. Mereu mi-am dorit să trăiesc în Madeira, într-o casă mică, pe malul apei, genul de loc unde te duci în oraș o dată pe săptămână să cumperi mâncare. Mi-ar plăcea să fiu undeva unde nu știe nimeni cine sunt sau cine e tata și nimeni nu are posterele mele pe pereți și pot să mănânc orice vreau. Și pot să-mi tai tot părul dacă am chef, și poate să am un grădinar sau un peisagist. Ceva în aer liber. Unde nu știe nimeni că am fost măritată cu Brandon. Și unde valurile sunt bune, iar eu stau mereu în apă.

Kit a văzut totul în culori vii. Ce puteau face toți pentru Nina.

Mick știa că, dacă își iubea cu adevărat copiii, avea să-i lase în pace. Părea ușor, părea ceva posibil. Se gândea la asta ca la propria ispășire.

Așa că, în timp ce urca treptele, a decis să-i îmbrățișeze pe fiecare, să le dea numărul lui de telefon, să le spună că va fi acolo dacă voiau să ia prânzul, apoi să se urce în Jaguar și să

plece.

S-a întors spre Casey când a ajuns pe iarbă și a spus:

— O să fac un test de paternitate. Dacă vrei. Doar să mă anunți.

Casey, căreia seara asta încă i se părea incredibilă, tristă și puțin încântătoare, i-a zâmbit. Pe urmă, în cazul în care era tatăl ei, l-a prins de mână și a strâns-o.

Când familia a ajuns pe peluză în sfârșit, polițiștii rămași le-au băgat lanternele în ochi lui Mick și celor cinci copii. Și atunci, poate pentru prima dată în viață, au văzut de ce era bine ca tatăl tău să fie Mick Riva.

Au intrat toți în casă și, după zece minute de zâmbete, mâini strânse, autografe și râsete politicoase la povești banale, polițiștii au decis să plece.

— Am făcut câteva arestări, a spus sergentul Purdy. Nicio persoană căreia să-i simțiți lipsa, din câte cred. Vandali, de fapt.

Nina nu era sigură ce să spună și s-a întrebat pe cine arestaseră polițiștii.

— Vă mulțumesc, domnilor polițiști! a spus ea și i-a condus la ușă.

Apoi s-a întors și s-a uitat la familia ei. Frații ei aveau cruste de sânge pe față, sora ei avea o vânătaie pe gât – ce? – și erau cu două persoane mai mult acolo decât la începutul serii.

— În regulă! a spus Mick. Cred că e momentul să plec.

Păstra o speranță că cineva va încerca să-l oprească. Nu s-a mirat prea tare când nimeni nu a făcut-o.

Și-a îmbrățișat mai întâi băieții, pe urmă fiica posibilă, apoi pe cea cu gura mare și pe urmă, când a ajuns la ușă, pe cea care salvase familia începută de ei.

— Mulțumesc! a șoptit Mick la urechea ei, trăgând-o pe Nina spre el. Pentru omul care ai fost toată viața ta. Și tot ce ai făcut.

Și atunci, înainte că Nina să-și dea seama că plângea, a plecat.

Nina s-a așezat pe trepte cu fața spre ușă, iar frații și sora ei s-au așezat lângă ea.

— Ești OK? a întrebat Hud.

Nina s-a uitat la el cu atât de multe sentimente roind în

sufletul ei, dar imposibil de exprimat în cuvinte.

— Adică… a spus ea și a renunțat.

— Da! a spus el.

— Și eu, a adăugat Kit.

— Da! a zis Jay.

Casey stătea lângă ușă.

Hud s-a uitat la ea, singură și nesigură, în prag.

— Hai, stai jos! Nu-mi pasă cine e tatăl tău. Ești de-a noastră!

Kit s-a retras să-i facă loc, iar când Casey s-a așezat lângă Nina, Jay a strâns-o de umăr. Nina a bătut-o pe genunchi.

Avea nevoie de cineva s-o iubească. Și ei puteau face asta. Avea să le fie foarte ușor s-o facă.

June nu mai era. Dar era aici, trăind prin copiii ei.

6:00 a.m.

Le-a luat exact 52 de minute s-o convingă pe Nina să plece. Stăteau toți cinci în jurul insulei din bucătărie, mâncând din tava cu biscuiți.

Kit a venit cu propunerea.

— Dacă ai pleca și te-ai duce în Portugalia chiar acum?

Hud a tăcut. Casey nu era sigură ce să spună, iar Nina a respins ideea iar și iar.

Până când Jay a început să vorbească asemenea lui Kit.

— De fapt, nu-i o nebunie chiar așa de mare, Nina, a spus el. Nu vrei să trăiești aici. Mai ales acum. Nu vrei să fii cu Brandon. Nu vrei toată atenția asta. Nu vrei nimic din toate astea și nici nu vrei să explici ceva cuiva. Așa că pleacă! Nu spune nimănui! Doar pleacă!

— Adică să-mi las lucrurile, contul din bancă, casa. Și nimeni n-o să știe unde sunt? a întrebat Nina.

— Păi, nu e exact ce spuneam noi, a zis Hud.

— Brandon o să știe unde sunt, nu? Așa că el tot o să fie o problemă. Oamenii tot știu cine e tata. Toți o să afle că soțul m-a înșelat. Toți o să știe că soțul meu m-a părăsit pentru nenorocita de Carrie Soto.

— Pot să zic… a intervenit Casey. Că tipa pare, cum spunea mama când era foarte supărată, o *adevărată scârbă?*

— Da! Poți! a zis Nina. Da, poți să spui asta!

Kit a văzut atunci că exista o versiune a Ninei – fata drăguță care spunea mereu lucruri drăguțe – care dispăruse. Și exista o Nina oarecum nouă – care era de acord când cineva spunea că femeia care și-o trăsese cu soțul ei era o scârbă. Și Kit s-a gândit, pentru Nina cea veche și această Nina nouă, că voia Portugalia.

— Nu vrei să mă asculți? a spus Kit. De fapt, e destul de simplu.

— OK! a zis Nina, exasperată. Dă-i drumul!

— Nu vrem ca oamenii să te caute. Vrem să te lase în pace. Așa că o să facem totul să pară ambiguu. Tu pleci acum. Petrecerea a scăpat de sub control. Sunt sigură că o să apară în

ziare. Și oamenii o să creadă că ai fugit cu cineva sau ceva.

— Sau că am murit.

— Adică, e posibil, a spus Hud, acceptând varianta aceea improbabilă.

— Bine, atunci! a spus Kit. Oamenii zic c-ai murit. Cui îi pasă? Asta nu înseamnă decât că o să te lase în pace. Noi știm că n-ai murit. O să-i spunem lui Mick că n-ai murit. Pot să-i spun lui Tarine sau oricui vrei. O să spunem tuturor să păstreze secretul. Dar pe urmă iei niște bani, te duci la aeroport și îți cumperi un bilet dus pentru Portugalia. Îți cumperi o casă mică. Sau ce vrei tu! Vezi dacă-ți place! Dacă nu, te întorci acasă. Și, dacă îți place, poți să rămâi cât vrei. Și noi o să venim să te vizităm. Tot timpul. Și nimeni nu o să se mire, pentru că e grozav să faci surfing acolo. Hud și Jay probabil s-ar duce tot timpul pentru poze și alte chestii. O să merg cu ei. O să ne vedem mereu. O să venim să stăm cu tine cu săptămânile câteodată. O să stăm mereu pe capul tău.

— Nu pot să plec! a zis Nina. Nu pot să vă las. Voi… *aveți nevoie de mine.*

— Nu, a spus Kit. Nu mai e cazul. Te iubim și te vrem lângă noi. Dar, Nina, nu mai e nevoie să ai grijă de noi.

— Are dreptate! a spus Hud. Kit are dreptate!

Și atunci a început Nina să se întrebe dacă nu e o idee atât de nebunească. A început să se întrebe dacă nu putea pur și simplu să plece. I se părea o îndrăzneală și să se gândească la asta.

— Kit are dreptate. Ar trebui să pleci, Nina, a spus Jay. Nu îți stă deloc în fire s-o faci. Și tocmai de asta trebuie.

Nina îl asculta. El își dădea seama.

— Ți-ai petrecut toată viața compensând pentru mama și tata. Nu prea vorbim despre asta, dar… nici mama nu a ușurat situația. Dar am știut mereu că nu conta cât de tare se îmbăta mama sau dacă tata mai venea vreodată acasă, pentru că tu erai mereu acolo.

— Și eu am știut asta, a zis Hud.

— Eu am știut toată viața mea, a spus Kit. O știu acum. Și o să știu și dacă trăiești pe o plajă în Madeira.

Casey s-a amestecat în vorbă.

— Eu abia dacă te cunosc și m-ai făcut să simt același lucru. Se pare că e felul tău de-a fi.

Kit s-a uitat la Casey și a văzut că îi păsa de familia ei, îi păsa deja de Nina. Kit s-a întrebat cum ar fi să fie sora mai mare a cuiva, să spună cuiva lucrurile pe care le-a descoperit. Putea s-o facă. *Voia* s-o facă.

— Dacă îmi găsesc mașina la aeroport la un moment dat și-mi dau de urmă? a întrebat Nina.

Kit a început să zâmbească. Trecuseră la detalii de logistică.

— Mașina mea, a spus Casey. E parcată pe stradă, dincolo de stânci. M-au… m-au intimidat valeții. Și… toate mașinile alea elegante.

Casey și-a luat poșeta și a scos cheile.

— E o camionetă roșie cu rezervorul plin pe trei sferturi. E pe numele tatei. Ar trebui să te ducă la orice aeroport de unde vrei să pleci.

— Și pe urmă, știi tu, du-te! Zboară în Portugalia și fă ceva pentru tine! Măcar o dată! Măcar pentru scurtă vreme, a spus Kit.

Acea „scurtă vreme” a convins-o. Putea să plece pentru *scurtă vreme.* Nu se întâmpla nimic rău pentru *scurtă vreme.*

— Dar restaurantul? a întrebat Nina. Cine o să se asigure că totul merge…

— O să vindem restaurantul, a spus Kit. Îmi pare rău, dar trebuie să-l vindem și să luăm banii. Mama ura locul ăla. Niciodată nu l-a vrut pentru noi. Lasă-l pe Ramon să-l preia – lui chiar îi pasă de el. Noi ar trebui să renunțăm. Nu trebuie să ducem exact aceeași viață ca mama sau bunica. E al nostru să facem ce vrem cu el, iar eu propun să te duci în Portugalia și să ne lași să vindem afurisenia aia, te rog!

Nina s-a uitat la Hud. Hud s-a uitat la Jay.

— Da! a zis Jay. Kit are dreptate. Mama n-ar vrea să stai aici ca să ții restaurantul. Mama ar fi detestat chestia asta.

Așa era, nu? Și totuși Nina se agăța de el pentru că mama se ocupase de el înaintea ei.

Ninei i-a apărut brusc o imagine în minte. Era ca și cum June îi dăduse o cutie – ca și cum orice părinte oferă copiilor o cutie –

plină de lucrurile pe care le ducea în spate.

June le dăduse copiilor ei o cutie plină ochi de propriile experiențe, propriile comori și suferințe. Propriile vine și plăceri, triumfuri și pierderi, valori și prejudecăți, îndatoriri și dureri.

Iar Nina cărase cutia asta toată viața ei, simțindu-i toată povara.

Dar nu era, după cum înțelegea Nina acum, treaba ei să care cutia plină. Treaba ei era să sorteze lucrurile din ea. Să decidă ce să păstreze și să lase restul jos. Trebuia să aleagă ce lucruri, din cele moștenite de la oamenii care fuseseră înaintea ei, voia să păstreze mai departe. Și ce lucruri din trecut voia să lase în urmă.

Așa că a lăsat deoparte restaurantul. Așa cum ar fi vrut mama ei. Și, când l-a lăsat, a făcut-o și pentru June.

— Da! a spus Nina. Ai dreptate! Nu trebuie să păstrăm restaurantul.

Și la fel de repede pe cât a înțeles toate astea, a înțeles și că, în cele din urmă, trebuia să deschidă cutia dată de tatăl ei, cea pe care aproape o aruncase.

Într-o bună zi, când lumea avea ceva mai mult sens pentru ea, avea să scotocească în cutia aceea și să încerce să vadă dacă e ceva înăuntru ce merită păstrat. Poate nu erau prea multe. Dar poate erau mai multe decât credea.

Hud i-a zâmbit Ninei.

— Du-te, Nina, serios! Du-te!

Exista măcar un motiv bun să spună nu? Ninei îi era greu să se gândească la un singur motiv să rămână, în afară de oamenii care stăteau în fața ei.

— Acum pot să fiu eu Nina, a spus Jay. Lasă-mă! Să știi că oriunde ai fi, orice s-ar întâmpla, tu și oamenii ăștia o să fiți mereu în siguranță datorită mie.

— Și mie! a spus Hud.

— Și mie! a spus Kit. Și Casey! a adăugat ea și a luat-o pe după umeri.

Așa că Nina, cu răsuflarea tăiată și uluită de bucuria care începuse să înflorească în ea, și-a tras frații aproape și a decis să

plece. Doar pentru scurtă vreme.

7:08 a.m.

Mick Riva nu-și găsea jaguarul. Mai erau câteva mașini în curtea laterală, dar niciuna nu era a lui și niciuna nu avea chei. Și nu voia să-i deranjeze pe copii.

Așa că a rămas la intrarea pe aleea fiicei lui, unde pietrișul se întâlnea cu asfaltul, a fumat ultima țigară și a decis să meargă pe jos spre PCH, unde putea să facă autostopul.

Mick Riva, făcând autostopul. *Ce nebunie!* Avea să bucure nespus pe cineva.

A tras un ultim fum din țigară, a suflat fumul afară și a aruncat chiștocul în aer. Chiștocul s-a rostogolit pe aleea de pietriș și a aterizat ușor în tufișuri.

Tufișurile uscate și aride de deșert din Malibu. Într-o dimineață în care suflau vânturile Santa Ana. Într-un oraș aflat permanent sub amenințarea combustiei. Într-o zonă a țării unde o mică scânteie putea distruge acri întregi. Într-o regiune care tânjește să ardă.

Așadar, cu cele mai bune intenții, Mick Riva a plecat, fără să știe că tocmai dăduse foc casei de la numărul 28510 Cliffside Drive.

Înainte ca fumul să devină vizibil, Hud și Jay au îmbrățișat-o pe Nina și i-au spus că o iubesc și că aveau să se vadă în curând. Pe urmă, Jay l-a dus pe Hud la spital.

În timp ce stăteau în sala de așteptare, Jay i-a spus lui Hud lucrul pe care se temuse să-l spună altcuiva.

— Am cardiomiopatie, a spus el și a explicat ce însemna: că trebuia să înceteze cu surfingul,

— Dar o să fii OK? a întrebat Hud.

Ochii începuseră să-i lăcrimeze, iar Jay nu prea suporta să-l vadă pe fratele lui plângând în acel moment.

— Da! a spus Jay, dând din cap. O să fiu OK! O să găsesc altceva de făcut cu viața mea, cred.

Hud a clătinat din cap.

— Adică, eu nu-mi fac griji. Ești bun la aproape tot ce faci.

Jay a zâmbit și a inspirat adânc.

— Eu… a spus el, găsindu-și cu greu cuvintele. Eram doar… îngrijorat. Că te-am dezamăgit.

— Pe mine?

— Suntem o echipă.

Hud a zâmbit și a spus și el adevărul.

— De fapt, cred că destul de curând nu o să mai pot călători atât de mult.

— Ce vrei să spui?

— Eu… nu știu cum e cel mai bine să-ți spun. Și jur, abia am aflat în seara asta, dar…

Jay a știut. A știut-o din clipa în care l-a auzit pe Hud vorbind.

— Ashley e însărcinată.

Jay a închis ochii și a râs.

— Cred că glumești! a spus el.

Hud a clătinat din cap.

— Vorbesc cât se poate de serios.

Jay a dat din cap.

— Uau! Păi, știi ce zice lumea: dacă e să te culci cu fosta iubită a fratelui tău, fii sigur că o lași și gravidă!

Hud a râs, apoi s-a ținut de coaste și i s-a tăiat respirația.

— Nu cred că spune lumea așa ceva.

— Nu, nu spune.

Jay s-a uitat la încălțările lui o clipă, pe urmă din nou la fratele lui.

— Mai suntem în regulă? a întrebat Hud.

Jay a dat din cap.

— Auzi, să știi că tot mai cred că ești un măgar. Și probabil o să mai cred chestia asta ceva timp. Dar da, suntem OK! O să fim bine!

Au tăcut un moment, în timp ce lumea lor începea să se liniștească.

— Așadar, cred că vom rămâne amândoi în Malibu o vreme.

Hud a dat din cap.

— Da, deși… a spus el. De fapt, mă gândeam să-i fac poze lui Kit. Să văd dacă pot să le vând la *Surf.*

— Kit? Serios?

— E bună, Jay! a zis el. E… scandalos de bună!

Jay a dat încet din cap, dându-și seama că știa asta deja.

— Da, OK! a spus el, gândindu-se cât de nesăbuită putea Kit să fie în apă, cât de îndrăzneață.

Își imagina ce fotografii frumoase puteau ieși – putea să fie ceva nou și încântător, cum fusese Nina, dar curajoasă, alegând valurile mari și mișcările bruște, ca el.

Poate era cea mai bună dintre ei toți. *Poate,* s-a gândit Jay pentru o secundă, *ea le are pe toate.*

— E bună și o vom ajuta să fie cea mai bună, a spus Jay. Poate într-o zi Kit va lua Coroana Triplă. Poate ăsta e scopul nostru nou.

Hud a întins mâna, iar Jay a strâns-o, întâmpinând amândoi un nou capitol al dinastiei Riva.

Două ore mai târziu, după ce nasul lui Hud fusese pus la loc, Jay l-a condus acasă la Ashley.

Acolo, la ușa ei, Hud Riva s-a așezat într-un genunchi și a cerut-o de soție. Jay a văzut din mașină cum Ashley a spus da.

Înainte ca fumul să devină vizibil, Casey i-a dat Ninei cheile

mașinii, a îmbrățișat-o și i-a mulțumit că a fost exact genul de persoană de care Casey avea nevoie în acel moment.

— Mă bucur că te-am cunoscut, a spus ea, chiar dacă numai pentru câteva ore.

Nina a zâmbit.

— A fost, cu siguranță, ceva intens, nu? Un adevărat botez al focului.

Kit a îmbrățișat-o pe Nina și i-a spus că o iubește și că avea să o vadă curând.

— Trebuie să faci asta! a spus ea, iar Nina a înțeles, poate pentru prima dată, că a lăsa oamenii să te iubească și să aibă grijă de tine face parte din felul în care tu îi iubești și ai grijă de ei.

— Eu și Casey mergem să luăm micul-dejun, a spus Kit. Te rog să nu mai fii aici când ne întoarcem!

Nina a zâmbit, cu lacrimi în ochi. Kit a început să plângă, dar și-a șters lacrimile. Când Kit și Casey s-au dus la ușă, Kit a pus mâna pe clanță, dar încă nu putea să plece. S-a întors și a alergat înapoi la sora ei mai mare.

— O să te iubesc întotdeauna! a spus ea. Oricine ai fi și orice fel de viață îți dorești.

Știa că într-o bună zi avea să-i spună surorii ei tot ce descoperea acum despre *cine* era. Amândouă aveau destul timp pentru a înțelege toate felurile în care se schimbaseră în seara aceea.

— Te iubesc pentru că ești, oricine ai fi!

— Ah, puștoaico! a spus Nina, cu lacrimile alunecându-i pe față. Și eu la fel!

Kit a tras-o pe sora ei spre ea, a strâns-o atât de tare în brațe, încât i se părea că ar putea fuziona, apoi s-a retras și a lăsat-o acolo, ca să plece singură.

Înainte ca fumul să devină vizibil, Nina Riva a aruncat o ultimă privire prin casă la sticla spartă și tablourile distruse, la candelabrul de pe podea și la veiozele stricate. Simțea o bucurie dezlănțuită că nu mai era problema ei. Se bucura de gândul că nu era ea cea care trebuia să strângă, că nu trebuia să mai

trăiască pe faleză, că nu trebuia să-l mai vadă vreodată pe Brandon.

Și-a luat câteva lucruri și le-a aruncat într-o geantă. Cu cheile de la mașina lui Casey în mână, a ieșit în drum spre camioneta roșie.

O durea să plece, dar Nina știa că toate lucrurile bune vin cu un regret sau o suferință.

Tot ce-și dorise vreodată era familia ei. Frații ei. Și poate că, acum, că nu mai aveau nevoie de ea, putea să găsească puțină pace și liniște. Niște raze de soare. Puțină intimitate.

La urma urmei, familia ei crescuse. Și nu asta era ziua pe care o așteptai mereu? Când copiii au crescut și viața e doar a ta s-o stăpânești.

Flăcările s-au întins pe pietriș și pământ către iarbă și frunze, și lemnul de care aveau nevoie.

Au început să înghită casa, urcând pe laterale, trecând peste ferestre către acoperiș. Au cuprins tablourile, hainele, sticla spartă dinăuntru. Au acoperit pereții albi și canapelele de culoarea fildeșului, covoarele ecru. Crama, grătarul, peluza, terenul de tenis.

28150 Cliffside Drive ardea în nuanțe vii de portocaliu și gri, mirosul de carbon plutind deasupra mării.

Până când focul acaparase complet domeniul și începuse să coboare spre coastă, Greg o scosese pe Tarine din arest, Kit și Casey îi găsiseră pe Ricky și Vanessa și-i scoseseră pe cauțiune, mama lui Seth îl luase, Caroline îl scosese pe Bobby, agenții lui Vaughn și Bridger îi eliberaseră și începuseră să răspundă reporterilor care solicitau comentarii, managerul lui Ted venise să-l ajute, iar Vickie, agentul de presă al lui Tuesday, venise s-o ia pe ea și pe Rafael, iar fratele lui Wendy o dusese acasă și-i angajase deja un avocat.

Până să ajungă pompierii, Brandon ieșise deja pe cauțiune și era în camera de hotel cu Carrie Soto. Au deschis televizorul și au văzut casa lui în flăcări la știrile dimineții.

În timp ce Point Dume era evacuat – vecinii își părăseau casele, cu copiii și albumele de fotografii în mână, cu câinii în spatele camionetelor luxoase –, vâlvătaia se înălța spre cer și își întindea degetele spre crengile copacilor și etajele altor proprietăți, agățând în strânsoare case întregi.

Oamenii din Malibu știau cum să evacueze. O mai făcuseră și altă dată. Aveau s-o facă din nou.

Până când focul să fie ținut sub control – vila transformată într-un cadru ud, carbonizat, casele vecinilor pline de funingine și acoperite de cenușă, cerul pătat în cenușiu, pompierii ștergându-și frunțile –, stăpâna casei nu era de găsit pe nicăieri.

Nina Riva era la jumătatea zborului. Avea să citească mai târziu despre incendiu într-un ziar american și să-și ducă mâna la piept, ușurată că nimeni nu pățise nimic. Avea să se

gândească la daune și la câte probleme cauzase.

Dar avea să înțeleagă faptul că era un incendiu, unul dintr-un lung șir de incendii în Malibu, de la începutul veacurilor.

Adusese distrugere.

Avea să aducă și renaștere, ridicându-se din cenușă.

Povestea focului.

MULȚUMIRI

Astăzi sunt o scriitoare diferită decât eram acum doi ani, când am început această carte. Și asta datorită observațiilor și îndrumării editoarei mele înțelegătoare și geniale, Jennifer Hershey. Jennifer, îndrumarea ta pare un dar pe care l-am primit și sunt incredibil de recunoscătoare pentru ea!

Kara Welsh și Kim Hovey, vă mulțumesc că m-ați făcut să mă simt *acasă* într-o editură excelentă! Susan Corcoran, Leigh Marchant, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rodgers, Taylor Noel, Maya Franson, Erin Kane și restul oamenilor incredibili de la Ballantine, mă dați pe spate cu ideile voastre pătrunzătoare, cu atenția voastră la detalii și faptul că vă pasă! Vă mulțumesc pentru asta din adâncul inimii. Carisa Hays, a fost un început nebunesc, nu-i așa? Sunt incredibil de norocoasă să decizi tu unde să merg. Paolo Pepe, ești fenomenal cu aceste coperte. N-aș putea fi mai îndrăgostită! Mulțumesc!

Theresa Park, regina și agenta mea, îți apreciez încrederea în mine. Traduci extrem de frumos încrederea aceea într-o bucurie contagioasă, în mari așteptări care mă fac să insist și mai mult și cele mai frumoase felicitări de Crăciun scrise de mână! Tu mă ajuți să rămân cu picioarele pe pământ, sprijinindu-mă în același timp să țintesc cât mai sus. Nu aș putea cere mai mult!

Emily Sweet, Andrea Mai, Abby Koons, Alex Greene, Ema Barnes, Celeste Fine și restul echipei Park + Fine, încă mă minunez cât de bine vă faceți treaba în fiecare zi! De asemenea, simt că alcătuiți cu toții distribuția unui reality show grozav pe care îl urmăresc de la 4.800 de kilometri distanță și apoi particip la emisiunea care marchează reîntregirea trupei când ajung la New York. Cred că ceea ce încerc să vă spun este că vă plac foarte mult pe toți.

Sylvie Rabineau și Stuart Rosenthal, sunteți bucuroși că saga

Mick Riva a ajuns cu adevărat la final? (Sau nu? Nu pot să promit nimic!) Vă mulțumesc că ați luptat atât de mult pentru poveștile și pentru personajele mele. O simt de fiecare dată când vorbim, iar asta înseamnă enorm pentru mine!

Brad Mendelsohn! Amprentele tale sunt peste tot! îți mulțumesc că m-ai lăsat să te fierb în ziua aceea la Nate ’n Al’s; ești consultantul meu cheie în materie de surfing la Malibu. Scopul meu pentru viitor este să te țin ocupat, dar nu chiar atât de ocupat, încât să nu mai ai timp să intri în valuri. Totuși, nu te voi însoți! Oceanul Pacific este rece ca gheața, și nu se vorbește suficient despre asta. Oricum, îți mulțumesc, prietene! Pentru tot ce ai făcut și vei continua să faci pentru această poveste!

Peanuts, vă mulțumesc că ați crezut în mine și că m-ați ajutat să-mi pun în ordine viața. Nu sunt sigură că m-aș descurca foarte bine fără voi toți. Sunteți printre puținii oameni care mi-au cunoscut toate versiunile. Iar versiunea mea actuală chiar are nevoie de așa ceva. Sper să pot face același lucru pentru voi!

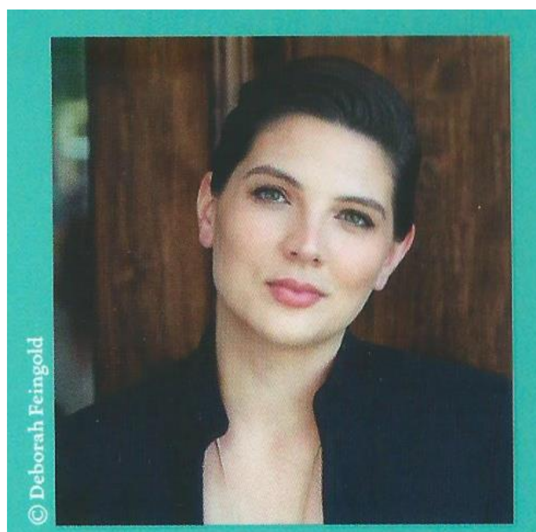
Rose, Warren și Sally, aceste cărți nu ar putea exista dacă nu ați interveni voi să aveți grijă de Lilah, astfel încât să pot scrie. Vă mulțumesc că m-ați ascultat vorbind despre această poveste, că îmi sunteți mereu alături și că sunteți niște bunici incredibili (și un străbunic!) pentru Lilah! Mulțumiri speciale Rinei și Mariei, pentru că au avut grijă atât de bine de Lilah, încât îi este dor de voi când nu sunteți prin preajmă. Am privilegiul de a putea lucra datorită ajutorului vostru. Nu cred că vă pot mulțumi îndeajuns pentru asta!

Fratelui meu, Jake, am atât de multe lucruri pentru care să îi fiu recunoscătoare, încât ar fi o neghiobie să încerc măcar. Voi spune doar atât: îți mulțumesc că ai fost alături de mine în toate și de la început! Recunoștința mea pentru că ai pus lucrurile pe căprării alături de mine!

Alex, în fiecare zi în care mă așez la computer, mă străduiesc să fiu scriitoarea care crezi tu că sunt. Îți mulțumesc că mi-ai fost alături din toată inima de-a lungul întregii cariere! Apari când lucrurile sunt grele și savurezi succesul cu mine, fără să iei niciodată un moment de bun. Am nevoie de asta. Și îți sunt recunoscătoare că ai atât de mult respect pentru ceea ce fac și

pentru ceea ce am nevoie pentru a o face. Ca exemplu, ai grijă de Lilah chiar acum și vă distrați cu un picnic în curtea din față, ca să pot să termin această carte – pentru care am avut nevoie de doi ani. Știu că atunci când voi ieși afară și vă voi spune că am terminat, veți aplauda. Și abia atunci voi fi sigură că am terminat cu adevărat.

Și, în sfârșit, mulțumesc, Lilah! Cred că înțelegi că sunt scriitoare. Știi să-mi citești numele pe copertele cărților. Recent, cineva a spus cuvântul „Daisy”, iar tu ai spus „Jones and The Six?” Așa că îmi este mai ușor să îmi imaginez cum, într-o zi, ai putea citi această carte și ai putea înțelege ce încerc să îți spun. Dar, doar pentru distracție, permite-mi să lămuresc lucrurile: s-ar putea să încurc lucrurile uneori. Și nu voi fi perfectă. Dar voi sta lângă tine, cu mâna întinsă, astfel încât să o poți apuca, atâta timp cât vei dori. Sunt a ta!

Taylor Jenkins Reid s-a născut în Acton, Massachusetts, și a cochetat cu literatura încă din liceu. Înainte de a se dedica în totalitate scrisului, a lucrat în industria cinematografică. Este autoarea a mai multe romane de succes, printre care *Fericiți pentru totdeauna?*, *Poate într-o altă viață* și *Uniți pe vecie.* Bestsellerul *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo* este în curs de adaptare pentru a deveni un film de lungmetraj produs de Netflix, iar *Daisy Jones & The Six* (cu Sam Claflin și Riley Keough în rolurile principale) a fost ecranizat într-un serial Prime Video, produs de Reese Witherspoon, care va avea premiera la finele anului 2022. În prezent, Taylor Jenkins Reid locuiește în Los Angeles împreună cu soțul ei, fiica și câinele lor. Pentru a afla mai multe informații despre autoare, intră pe taylorjenkinsreid.com.

Urmărește-o pe Taylor Jenkins Reid:
Facebook.com/taylorjenkinsreidbooks
Twitter: @tjenkinsreid
Instagram: @tjenkinsreid

MALIBU: AUGUST 1983. ESTE ZIUA CELUI MAI AȘTEPTAT eveniment monden al anului: petrecerea găzduită de Nina Riva pentru a marca sfârșitul verii. Toată lumea bună tânjește să fie acolo, în preajma strălucitorului clan Riva, format din: Nina, talentată la surf și supermodel; frații ei, Jay și Hud, unul, surfer de succes, celălalt, fotograf renumit; și adorata lor soră mai mică, pe nume Kit. Cei patru frați exercită o fascinație cu totul aparte asupra strălucitorului Malibu, ba chiar a întregii lumi, fiind ilustrarea perfectă a zicalei „Ce naște din pisică șoareci mănâncă!" Asta pentru că sunt progeniturile legendarului cântăreț Mick Riva, nimeni altul decât cel de-al treilea soț al actriței Evelyn Hugo, diva din *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo*.

Până la miezul nopții, petrecerea va scăpa complet de sub control, iar până dimineață, conacul Riva va fi cuprins de flăcări. Însă, înainte de prima rază de soare, alcoolul va curge în valuri, muzica va răsuna cu putere, iar iubirile și secretele care nu le dau pace celor patru frați vor ieși la suprafață.

Scandalul din Malibu este o poveste despre o noapte de neuitat din viața unei familii: noaptea în care fiecare va trebui să aleagă ce amintire va păstra de la oamenii care i-au marcat existența, dar și ce va lăsa în urmă.

UNA DINTRE CELE MAI BUNE CĂRȚI ALE ANULUI, CONFORM *THE WASHINGTON POST*, *TIME*, *MARIE CLAIRE*, *POPSUGAR*, *PARADE*, *TEEN VOGUE*, *SELF*, *SHE READS*

ÎN CURÂND UN SERIAL **hulu**!

„Irezistibil! [...] Dramatism la cote amețitoare pe plajă, alături patru frați sexy amatori de surf și de celebrul lor tată!"
People

„Reid a creat încă o dată un roman captivant, cu un ritm amețitor, care îi face pe cititori să călătorească fără efort între decenii și diferite episoade ale poveștii."
The Washington Post

LEDA BAZAAR

goodreads CHOICE 2021 WINNER

ISBN: 978-606-088-080-6

www.edituracorint.ro

{1} Sport asemănător cu skateboardul, practicat pe o placă mai lungă (n. tr.).

{2} Joc de cuvinte intraductibil, care are la bază asemănarea dintre numele personajului, Bridger, și termenul *bridge* („pod", „punte") (n. red.).

{3} Comedie americană în 1959 despre inițierea unei tinere în tainele surfului (n. red.).

{4} Combinație între mușchi de vită și fructe de mare, cu diverse garnituri de legume (n. tr.).

{5} Oraș în statul Baja California, Mexic (n. red.).

{6} Celebru club de noapte din West Hollywood (n. red.).

{7} „Iunie cald" , joc de cuvinte pornind de la June, numele soției personajului, care înseamnă „iunie" (n. red.).

{8} Punctajul zero la tenis se numește *love* (iubire) în limba engleză (n. tr.).

{9} Medicament hipnotic și sedativ, derivat de chinazolinonă, utilizat în tratamentul insomniilor. Medicamentul a fost retras de pe piața americană din cauza riscului de abuz foarte ridicat. Supradozarea ducea la deprimarea severă a sistemului nervos central, comă și deces (n. red.).

{10} Roy Fox Lichtenstein (1923-1997), pictor și sculptor american reprezentativ al mișcării Pop art, alături de Andy Warhol (n. red.).

{11} Termen care descrie o persoană care lucrează în dezvoltare (n. tr.).

{12} Cupa muschetarilor este decernată câștigătorului Roland Garros de la categoria simplu masculin. Aceasta a fost realizată ca un omagiu adus „Celor patru muschetari ai tenisului francez": Jean Borotra, Jacques Brugnon, Henri Cochet și René Lacoste (n. red.).

{13} Cupa Suzanne Lenglen este decernată câștigătoarei Roland Garros de la categoria simplu feminin. Acest trofeu este un omagiu adus jucătoarei franceze Suzanne Lenglen, care a câștigat turneul de la Roland Garros de șase ori (n. red.).

{14} Argintar american, luptător în Războiul de Independență, celebru pentru „drumul nocturn" pentru a-i avertiza pe coloniști de un atac iminent al soldaților britanici (n. tr.).